LUCY SCORE

O comedie romantică
cu un șef morocănos

Dragostea atârnă de un fir de ață

18+ MIDNIGHT BOOKS

LUCY SCORE

Dragostea atârnă de un fir de ață

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCORE, LUCY
Dragostea atârnă de un fir de aţă / Lucy Score. -
Bucureşti : Midnight Books, 2024
ISBN 978-630-6546-07-7
821.111

Traducător: **Mirela Dorobanţu**
Redactor: **Crenguţa Nicolae**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

BY A THREAD
Copyright © 2020, 2022 Lucy Score
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.
All rights reserved.

© Midnight Books 2024, pentru prezenta ediţie
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

LUCY SCORE

Dragostea atârnă de un fir de ață

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

Pentru tine. Pentru că ai crezut în mine –
cu inima și cu bugetul pentru carte.

1

DOMINIC

Redactoarea îmi ciripea la ureche despre rochii galben-canar și ședințe foto în Cuba, în timp ce vântul de ianuarie își trecea degetele de gheață prin hainele mele. Am trecut de bordura acoperită de o grămadă înaltă de zăpadă transformată în zloată gri, murdară și înghețată, o priveliște deprimantă.

Părea că mă reprezintă mormanul acela înghețat.

Un tip fără adăpost, cu pantofii sport rupți și haina uzată, se înghesuia în colțul unei vitrine abandonate. Avea un câine înfășurat într-o pătură ieftină de lână, din cele pe care magazinele universale le oferă gratis de Crăciun.

La naiba! Așa nu-mi place când au câini.

N-am avut câine, dar am amintiri dragi legate de Fonzie, labradorul negru al iubitei mele din liceu. Singura mea amintire dragă din relația cu ea.

Am arătat cu capul spre tipul fără adăpost, iar șoferul meu, Nelson, a dat din cap. Știa cum merg lucrurile. Nu făceam niciodată așa ceva fiindcă eram bun la inimă. Nu aveam nici bunătate, nici inimă. Era doar un fel de ispășire pentru că eram un nemernic. Nelson s-a dus în spatele SUV-ului și a deschis portbagajul. Făcea cumpărăturile și „distribuirea" în timp ce eu finanțam operațiunea.

Când mă voi întoarce, tipul va avea o haină nouă, un buzunar plin cu carduri-cadou și indicații către cele mai apropiate adăposturi și hoteluri unde erau permise și animalele. Iar potaia blănoasă care-și privea stăpânul cu

adorație oarbă ar purta un pulover călduros și ridicol pentru câini.

M-am îndreptat spre afurisita de pizzerie pentru care insistase mama mea. Să merg de la Village spre Midtown într-o marți în care-ți îngheață oasele nu era tocmai ideea mea de distracție.

Mama, în schimb, se distra punându-mă să fac lucruri pe care nu voiam să le fac. Dalessandra Russo era singura persoană din lume pentru care aș face de bunăvoie rahaturile pe care de obicei le evitam. Avusese un an greu. Urma să-i ofer o pizza unsuroasă și toată atenția mea înainte ca Nelson să-mi care fundul până acasă în Upper West Side, unde probabil că o să mă holbez la ecranul computerului timp de încă trei ore înainte să merg la culcare.

Singur.

Salvarea numelui și a afacerii familiei nu prea-mi lăsa loc pentru activități în afara programului. Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să-mi iau un câine.

Haina mea s-a desfăcut în vântul rece pe când mă îndreptam spre reclama portocaliu murdar a restaurantului, iar art-directoarea a intervenit cu ideile ei despre noutățile vestimentare pentru coperta lunii mai.

Iarna în Manhattan e deprimantă. Nu eram genul care se bucură de iarnă la căldurică, degustând ciocolată caldă și înfășurat în pulovere. Schiam doar fiindcă asta faci atunci când te naști într-o familie bogată. Dar în locul pârtiilor de schi aș fi preferat să petrec două săptămâni în Caraibe în fiecare lună ianuarie.

Cel puțin așa era viața mea înainte.

Am deschis ușa aburită din sticlă de la George's Village Pizza. Deasupra mea a sunat un clopoțel, vestindu-mi sosirea. Prima dată m-a izbit căldura. Apoi mirosul de usturoi și pâine proaspăt coaptă, și parcă nu mi-a mai displăcut așa de tare că mama m-a târât până aici.

— Ce părere aveți, domnule Russo? m-a întrebat redactoarea.

Nu pot să sufăr să mi se spună „domnule Russo". Nu pot să sufăr nici că nu pot să le urlu asta în faţă tuturor. E cel mai rău lucru: să nu pot să-mi dau frâu liber unei furii pe care am strâns-o în mai bine de un an.

Atenţia mi-a fost atrasă de nişte rotunjimi şi bucle.

O femeie s-a depărtat de masa cea mai apropiată de uşă, îndesând bacşişul în buzunarul şorţului mânjit cu făină. Privirile ni s-au întâlnit şi am simţit ceva... interesant. Ca şi cum aş fi cunoscut-o de undeva. Ca şi cum aş fi venit aici ca s-o întâlnesc pe ea. Dar eram străini.

— Sună bine, am spus la telefon.

— Pot să fac o schiţă pentru dumneavoastră, s-a oferit îndatoritoare redactoarea.

— Aş aprecia asta, am spus, uşurat că se oferise şi nu fusesem nevoit să i-o cer.

Se obişnuiseră, în sfârşit, cu ideea că trebuie să *văd* cum arată lucrurile puse la un loc înainte să decid dacă o să meargă sau nu. Speram să se fi obişnuit şi cu ideea că eu nu sunt nenorocitul de tata.

După însemnele de pe tricoul polo purtat peste bluza cu mânecă lungă, rotunjimile şi buclele serveau acolo. Avea nişte blugi obişnuiţi. Pantofii sport erau expiraţi de cel puţin doi ani, dar desenase ceva artistic pe ei cu carioci în spaţiile albe. Era cu câţiva centimetri mai scundă şi mult mai rotunjoară decât femeile cu care fusesem în ultima vreme.

Devenisem mai nou imun la modelele de douăzeci de ani, cu picioare lungi şi alură subnutrită. Sincer să fiu, era şi timpul, ţinând cont că împlinisem patruzeci şi patru de ani. Era ceva captivant la femeia asta care m-a privit şi apoi mi-a arătat semnul „Fără telefoane mobile" afişat pe tabla din plută chiar lângă uşă.

Interesant chip. Dulce, mai rotund decât pometii standard ca muchiile de diamant care apar în imaginile din reviste. Buze pline, ochi mari căprui ce păreau calzi. Ca mierea. Părul ei, mai castaniu decât castanele, era lung până la gât şi tuns în valuri libere, relaxate, şi mi-am închipuit cum

ar fi să-mi vâr degetele în el în timp ce ea se foiește sub mine și îmi șoptește numele.

Nu mă puteam împiedica să mă holbez la ea.

— O aveți mâine dimineață la prima oră, mi-a promis redactoarea.

Nu-mi aduceam aminte numele ei, ca un ticălos ce eram, dar îmi aminteam chipul ei cinstit, dornic să placă. Era genul de angajată care ar sta la birou fără să se plângă până la miezul nopții dacă i se cere.

— E bine până mâine la prânz, i-am spus, bucurându-mă de privirea pe care mi-a trimis-o Bucle Sexy, dar continuând să ignor semnul.

Bucle Sexy și-a dres teatral glasul și, ajungând lângă mine, a bătut cu înverșunare în fluturaș. Un trio de brățări din mărgele colorate ieftine i-a zornăit în jurul încheieturii. Când s-a aplecat am inspirat un miros proaspăt de lămâie.

— Du-te afară, amice, mi-a spus cu o voce adâncă, fermă.

Amice?

Evident că nu era intimidată de un nemernic îmbrăcat în Hugo Boss, cu o tunsoare care costa cât întreaga ei ținută. Am fost încântat de disprețul ei. A fost de mii de ori mai confortabil pentru mine decât privirile îngrozite urmate de un „Imediat, domnule Russo" pe care le primeam pe holuri, la muncă.

Am acoperit microfonul cu palma – detestam căștile și refuzam cu încăpățânare să le folosesc.

— E frig. Închei într-un minut, i-am spus repede, fără să las loc de discuții.

— Nu eu am făcut vremea sau regulile legate de telefoane. A-fa-ră!

A spus-o de parcă eram un țânc agresiv de trei ani și a arătat cu degetul mare spre ușă.

— Nu.

N-am spus asta ca un țânc plângăreț. Am spus-o ca un client deranjat, incomodat, care are dreptul să se aștepte la respect.

Am luat mâna de pe microfon și am continuat discuția. *Eram un nemernic fără rușine.*

— Închide telefonul ăla nenorocit sau te fac să regreți, m-a avertizat.

Oamenii începeau să se uite la noi, dar niciunuia dintre noi nu părea să-i pese.

— N-ai clienți care te așteaptă? am întrebat-o. Sau ești specializată în țipatul la clienți?

Ochii ei erau aproape aurii în lumina fluorescentă și pot să jur că a fost cât pe ce să zâmbească.

— Oh, tu ai vrut-o, amice.

S-a aplecat din nou, prea mult pentru newyorkezii care pun preț pe spațiul personal. Capul ei a ajuns până la umărul meu.

— Domnule, ați venit aici pentru rezultatele analizei de boli venerice sau pentru hemoroizi? a strigat ea lângă microfonul telefonului.

Necioplito.

— Te sun eu mai târziu, am spus la telefon și am încheiat convorbirea.

Bucle Sexy s-a uitat la mine, toată numai farmec ostentativ fals.

— Bine ați venit la George's Village Pizza. Bănuiesc că luați masa singur în seara asta...

— Era o convorbire de serviciu, i-am spus cu răceală.

— Nu e drăguț că poți să-ți păstrezi locul de muncă și să fii atât de nepoliticos?

Trecuse prea mult timp de când pusesem la punct un subaltern lipsit de respect. Mă mânca limba s-o fac acum. Nu numai că părea să poată duce, dar poate chiar i-ar fi plăcut.

— Dominic.

M-am uitat peste umărul lui Bucle Sexy și am văzut-o pe mama făcându-mi cu mâna dintr-un separeu verde din vinil, aflat într-un colț. Părea amuzată.

Bucle Sexy s-a uitat de la mama la mine și înapoi.

— Oh, e prea bună pentru tine, a declarat, lovindu-mă cu un meniu peste piept și apoi îndepărtându-se.

— Mamă, am salutat-o eu, aplecându-mă s-o sărut pe obrazul fără cusur, după care m-am strecurat lângă ea în separeu.

— Asta a fost o intrare pe cinste, mi-a spus, odihnindu-și bărbia în palmă.

Era imaginea încrederii în sine, într-un pulover sidefiu fără umeri și o fustă roșie din piele. Părul ei era argințiu natural, tuns scurt. Tunsoarea și smaraldul masiv de pe degetul mijlociu drept fuseseră cadourile pe care și le făcuse în ziua în care-l dăduse pe tata afară, cu câteva decenii prea târziu, din casa lor din Upper East Side.

Mama era o femeie frumoasă. Întotdeauna fusese. Și-a început cariera la cincisprezece ani, în chip de mondenă tipică și model cu ochi de căprioară și picioare lungi, până când a decis că preferă latura de afaceri a modei. Acum, la șaizeci și nouă de ani, își folosea mintea și limba ascuțită în locul ochilor de căprioară. Îi plăcea să fie și iubită, *și* temută în industria modei.

— A fost incredibil de nepoliticoasă, am insistat eu, privind cum Bucle Sexy poartă o discuție de conveniență la o masă alăturată în micul restaurant.

— *Tu* ai fost incredibil de nepoliticos, m-a corectat mama.

— Așa sunt eu, i-am spus, deschizând nervos meniul și cercetându-l.

Am încercat să ignor nervii care clocoteau în mine ca niște balauri proaspăt treziți din somn. Am petrecut treisprezece luni la foc mic, purtându-mă frumos, și eram pe punctul să explodez.

— Nu începe din nou povestea cu „sunt un ticălos".

A oftat și și-a pus din nou ochelarii.

– Mai devreme sau mai târziu va trebui să nu mai speri că în străfundul meu sunt de fapt o ființă umană cu inimă de aur.

– Niciodată, a insistat, zâmbind amuzată.

M-am dat bătut.

– De ce am venit aici?

– Pentru că vreau să petrec timp cu unicul meu fiu – lumina vieții mele – departe de birou.

Relația noastră de muncă era la fel de veche ca noua ei tunsoare.

Nu era o coincidență.

– Îmi pare rău, am spus cu sinceritate. Am fost ocupat.

– Dragul meu, a spus ea cu compătimire ironică.

Nimeni nu era mai ocupat ca Dalessandra Russo, fost model și actual redactor-șef la *Label*, o revistă de modă care nu numai că a supraviețuit debutului erei digitale, dar a și fost în avangarda tranziției spre asta. În fiecare lună, mama superviza sute de pagini de modă, reclame, interviuri și sfaturi, ca să nu mai vorbim despre conținutul online și marketingul pentru cititorii din întreaga lume.

Dacă ea fotografia o pereche de pantofi sau de ochelari de soare, se vindeau într-o oră. Dacă stătea în primele rânduri la o prezentare de modă, colecția designerului era cumpărată de fiecare spectator de acolo. Ea crea designeri, modele, jurnaliști și fotografi de succes. A construit cariere. Sau le-a distrus când era cazul.

Și n-a meritat deloc tot haosul din ultimul an. Pentru asta a trebuit să ispășesc și eu.

– Îmi pare rău, am repetat, întinzându-mă peste masă ca să-i strâng mâna.

Smaraldul a sclipit spre mine în lumina fluorescentă.

– Vă pot aduce ceva de băut?

Nepoliticoasa Bucle Sexy revenise.

— Nu știu. Poți? am ripostat.

— Sânge de copii nu mai avem, Satana. Ce spui de ceva care să se potrivească personalității tale?

Vorbise cu amabilitate. Chiar cu dulceață.

— Vreau un...

— Ceai cu gheață neîndulcit, a completat ea.

Amar. Plictisitor. Searbăd.

— Ăsta e unul dintre locurile în care plătești oamenii ca să fie nesimțiți? am întrebat-o pe mama.

— Oh, dragule. O fac gratuit, a spus Bucle Sexy, fluturându-și genele spre mine.

Am deschis gura ca s-o distrug.

— Ar vrea niște apă. De la robinet e foarte bună, a intervenit mama.

— Desigur. Și la cină ce doriți? i-a zâmbit sincer Bucle Sexy.

— Se vorbește peste tot despre pizza voastră, a spus mama strengărește.

Bucle Sexy s-a aplecat, ca o prietenă care împărtășește secrete.

— Tot ce se spune e adevărat. E perfectă.

Am simțit din nou parfumul de lămâie.

— Atunci voi lua una cu ceapă verde și măsline.

— Aveți gusturi excelente, a decretat chelnerița cea obraznică. Dar cum rămâne cu tine, Făt-Frumos?

— Una cu pepperoni.

Am închis meniul și i l-am întins fără să mă uit la ea.

— Foarte creativ, a replicat ea.

Poate că n-a fost corect din partea mea. Evident că nu-și dădea seama că m-a lovit într-un punct slab. Că încă mai aveam încredere în capacitatea mea de *a fi* creativ, că eram bun în meseria pe care mama voia s-o fac. Dar a spus-o. Iar eu am reacționat.

— Auzi, Maleficent, cineva de vârsta ta n-ar fi trebuit să aibă o slujbă adevărată până acum? Pentru că e evident că la asta nu te pricepi.

Toată lumea a amuţit. Ceilalţi clienţi au încremenit, cu privirile fixate pe masa noastră. Bucle Sexy mi-a întâlnit privirea şi a înfruntat-o îndelung. Doamne, cât de bine era să scot la iveală o parte din frustrările pe care le ţinusem în frâu atâta vreme.

— Din moment ce mă rogi *atât* de frumos, comanda ta va avea parte de o atenţie *specială*, m-a asigurat.

Felul în care mi-a făcut cu ochiul era atât de insolent, încât am fost cât pe ce să ies din separeu şi s-o urmez în bucătărie.

— Să nu îndrăzneşti, a spus mama, prinzându-mă de mână înainte să mă avânt.

— Nu poate să se comporte aşa. Suntem clienţi plătitori.

— Stai jos. Fii politicos. Şi mănâncă orice ţi-ar aduce, mi-a ordonat mama.

— Bine, dar dacă mă otrăveşte îi dau în judecată pe ea şi întreaga ei familie. Până şi la copiii copiilor ei o să ajungă răzbunarea mea.

Mama a suspinat teatral.

— Cine te-a rănit, dragul meu?

Era o glumă, dar amândoi ştiam că răspunsul nu era amuzant.

2

ALLY

Decorarea pizzei lui Făt-Frumos era cel mai amuzant lucru pe îl făcusem de... Offf. Nu contează.

Să zicem că în ultimul timp viața mea a fost un spectacol de toată jena. Dar mi s-a părut surprinzător de iritant să am de-a face cu un asemenea tip morocănos – care e faza cu toți nesimțiții ăștia de azi? – parcă proaspăt desprins din paginile unei reviste pentru bărbați. Iar asta spune multe despre situația mea de acum.

N-aveam timp să-mi fac griji că o să ajung la capătul puterilor. Era genul de epocă de criză din viață prin care treci vrând-nevrând.

Când se va termina totul, îmi voi rezerva o vacanță pe plajă și singurul lucru pentru care-mi voi mai face griji va fi să am un pai suficient de lung încât să ajungă până la fundul paharului cu cocteil rece.

— Masa 12 vrea nota de plată, Ollie.

George, șeful meu și cel mai morocănos bunic italian pe care-l întâlnisem vreodată în viața mea, a vorbit așa de răstit, de parcă-mi petrecusem ultimele patru ore ignorând clienții în loc să mă ocup de ei. Nu se obosise să-mi învețe numele în cele trei săptămâni de când lucram aici. Nici eu nu m-am obosit să-l corectez. Tipul se purta cu angajații ca proaspeții părinți cu scutecele copiilor. Cel puțin, doamna George făcea corect notele de plată. Asta conta.

— Mă ocup!

O margarita de mango, am decis, ridicând farfuriile și împingând ușile batante ale bucătăriei. Până când voi

ajunge să beau eu o asemenea margarita voi avea probabil şaizeci de ani, în loc de treizeci şi nouă, frageda mea vârstă de acum – mulţumesc că ai subliniat asta, Făt-Frumos –, dar voi rezolva ce e de rezolvat. N-am altă opţiune.

Deşi avea nevoie urgent de renovare şi poate de o curăţenie radicală, sala de mese era primitoare şi confortabilă.

Poate ar merge să încerc să fac curăţenie şi ore suplimentare seara pentru câţiva bănuţi în plus.

– Poftim, am spus, punând cele două pizze în faţa lor.

Femeia cu fustă demenţială de piele şi tunsoare ultimul răcnet părea să aprobe faţa zâmbitoare de pe pizza ei. A râs în felul discret, fără hohote stridente, în care se amuză oamenii care s-au născut bogaţi.

În schimb, Făt-Frumos s-a uitat îmbufnat la pizza lui. Maxilarul puternic părea chiar mai bine definit când îşi încleşta dinţii. Era dificil să-ţi dai seama dacă ochii lui reci ca gheaţa, îngustaţi, erau albaştri sau cenuşii.

Uf! Avea aşa nişte riduri delicioase în colţul ochilor.

Oare asta înseamnă acum sexy, să fii morocănos şi nepoliticos? Sexul meu dădea semne că da.

Nu trecuse chiar *atât* de mult timp de când avusese parte de ceva acţiune. Acum se distra însă numai cu rafinamentul duşurilor intime. Minunat. Slavă Domnului că deocamdată n-am altă perspectivă decât să muncesc până la epuizare, aşa că n-am timp să explorez noile lui preferinţe nepotrivite.

– Vă mai aduc şi altceva acum? am întrebat cu serviabilitate exemplară.

– Asta e tot, a răspuns Făt-Frumos, aruncând şervetul pe masă şi strecurându-se din separeu. Noi doi vom avea o mică discuţie despre cum să tratezi cu respect clienţii.

S-a ridicat şi şi-a încleştat degetele lungi pe încheietura mea.

Știam că a simțit și el. Șocul neașteptat. Ca atunci când înghiți o gură mare de whisky sau bagi un deget în priză. Poate ambele în același timp. Preț de o clipă de nebunie, m-am întrebat dacă nu cumva vrea să mă ia pe genunchi și dacă l-aș lăsa s-o facă.

— Dominic, pentru numele lui Dumnezeu! a oftat exasperată femeia. Poartă-te cum trebuie.

Dar el a întors pizza în așa fel încât să poată citi și ea, de partea cealaltă a mesei.

FU[1] scris cu felii de pepperoni unsuros.

— E vreo problemă, *domnule?* am întrebat cu politețe dulceagă.

— Oh, Doamne! a icnit femeia, apăsându-și degetele peste gură ca să-și înăbușe râsul, unul adevărat de data asta.

— Tu ești o chelneriță. Treaba ta e să te comporți ca atare și să servești, a zis el.

Ne-sim-țit.

— Iar tu ești un om. Treaba este să te comporți ca atare, am contraatacat.

În orice altă zi probabil că aș fi renunțat. Știam că nu trebuie să-mi pun în pericol jobul, dar când intrasem în tura de după-amiază am găsit în spate o angajată de nouăsprezece ani suspinând în șervețele după ce un nesimțit în costum își descărcase nervii pe ea.

Neisprăvitul de George m-a prins în timp ce încercam s-o liniștesc și a urlat:

— Nu se plânge pe pizza!

— Vreau să vorbesc cu șeful, a anunțat acum Nesimțitul nr. 2 în costum.

— Dominic, chiar trebuie? l-a întrebat femeia.

— Oh, chiar trebuie, am replicat.

Îl atacasem. Tipul era unul dintre oamenii care credeau că toți ceilalți existau ca să-i servească pe ei. Pun pariu că avea asistentă personală și habar nu avea că era și ea o

1 *Fuck you (n. tr.).*

ființă umană. Probabil o suna la trei dimineața și o făcea să dea fuga la magazin pentru lubrifiant sau semințe de muștar.

— Mă bucur mult că ești de acord cu mine, a spus sec.

Încă mă ținea de încheietură. Fulgerul acela încă își croia drum prin vinele mele. Ochii lui s-au îngustat de parcă ar fi simțit și el același fulger.

La masa 12, doi tineri de douăzeci și ceva de ani păreau să aibă în plan să mănânce și să fugă fără să plătească. Priviri furișe și agitate.

— Dă-mi voie să duc nota de plată la masa aceea, după care putem continua grandioasa noastră bătălie, i-am propus, trăgându-mi mâna.

— Așază-te, a insistat femeia de la masă, trăgându-l înapoi în separeu. Nu face o scenă!

I-am lăsat, am luat nota pentru masa 12 și am înfruntat privirea celor doi clienți în timp ce le mulțumeam exagerat că au venit la noi. Nu voi primi cine știe ce bacșiș. Deja știam asta, din moment ce bacșișul devenise principala mea sursă de venit de când lucram ca ospătăriță sau barmaniță. Dar măcar nu vor pleca fără să achite nota.

— Pot s-o iau acum dacă sunteți gata, m-am oferit.

Ezitant, tipul a scos un portmoneu de pe un lanț și l-a deschis.

— Păstrează restul, a chițăit el.

Doi dolari. Era probabil tot ce-și permiteau, și am înțeles. Trebuia să-mi găsesc însă un loc de muncă adevărat... încă de acum șase luni.

— Vă mulțumesc, am spus senină și am vârât banii în buzunarul șorțului.

Făt-Frumos se așezase, cu brațele încrucișate peste piept, uitându-se la pizza neatinsă, pe când femeia o tăiase felii pe a ei.

— George, cel de la masa 8 vrea să-ți vorbească.

— Ce naiba ai mai făcut? s-a răstit George, lăsând din mână furculița cu care se ajuta să mănânce pastele

primavera pe care și le făcuse. Se purta de parcă n-aș fi fost decât o scandalagioaică, și m-am gândit să-i fac și lui o pizza. Mă întrebam dacă pe o pizza de treizeci de centimetri am loc să scriu cu cârnați „prostovan".

— Tipul a fost un nesimțit, i-am spus, știind că lui George nu-i pasă.

Îi ținea partea măgarului. Măgar pe măgar scarpină.

S-a ridicat de pe scaunul șubred, care putea ceda oricând sub cele o sută treizeci și șase de kilograme ale lui. La un metru și șaizeci și șapte, cât era de înalt, arăta ca o minge morocănoasă.

— Să mergem. Fii naibii politicoasă! mi-a spus, ștergându-și pe șort mâinile murdare de sos.

George a dat buzna prin ușile batante, iar eu l-am urmat.

— Vă mulțumesc că ați venit la George's Village Pizza. Eu sunt George, a spus, tot numai farmec.

Era nesimțit cu angajații, cu vânzătorii și, fir-ar să fie, chiar cu soția lui. Dar când vedea un client cu buzunarul plin, devenea era aproape prietenos.

— Am înțeles că există o problemă.

Fără să spună un cuvânt, Făt-Frumos a răsucit farfuria cu pizza.

Privirea lui George s-a îngustat.

— Asta ar trebui să fie o glumă, Ollie?

Minunat. Îi vedeam vena care i se zbătea pe gât.

Nu era semn bun. O mai văzusem de două ori. O dată când îl concediase pe băiatul de la livrări pentru că se oprise să ajute victimele unui accident auto și a doua oară când o angajată a alunecat pe o pată de grăsime și și-a fracturat încheietura. A concediat-o pe loc și i-a spus că dacă încearcă să obțină compensații îi dă foc casei mamei ei.

Angajata era nepoata lui. Mama ei era sora lui George.

Am ridicat din umeri.

— Poate că feliile de pepperoni s-au așezate singure așa.

– Genul acesta de servicii este inacceptabil, a insistat Făt-Frumos.

– Desigur. Desigur, l-a aprobat umil George. Vă promit că se va rezolva problema.

– Ar trebui să fie concediată, a spus Făt-Frumos, privindu-mă cu răceală. Face rău afacerii dumitale. Nu voi mai reveni aici.

Asta a fost tot. Am ştiut că am rămas fără job.

– Bun, am spus. Ar trebui să te limitezi la chinuirea chelnerilor din restaurantele de lux.

– Ah! Nu face asta aici, s-a văitat George.

A treia bărbie a lui a tremurat de furie. Dacă nu plec acum de aici, e posibil să-l ia un atac de apoplexie şi chiar nu vreau să am aşa ceva pe conştiinţă. Nici nu vreau să-i fac respiraţie gură la gură. Preventiv, mi-am strâns buzele.

– Cred că e o reacţie exagerată, a spus calm femeia.

– Nu, nu e, au ripostat în cor George şi Făt-Frumos.

Ar trebui să-şi ia tricouri cu Echipa Măgarilor.

– Ollie, strânge-ţi lucrurile. Eşti concediată.

Nemernicul nu mă lăsa nici măcar să-mi termin treaba la mesele mele. Trebuia să mai primesc cel puţin treizeci de dolari bacşiş. Poate că ar trebui să-i dau foc casei mamei lui, numai că ea făcea cannoli extraordinari şi mă adusese la zi cu evenimentele din *Spitalul de urgenţă*. Mai bine aş da foc casei lui George.

– Nu cred că e cazul, a zis partenera lui Făt-Frumos.

– Ba da, este! s-a răstit el.

– E concediată şi vă voi aduce o altă pizza. Din partea casei, a insistat George. E bine?

Făt-Frumos, continuând să se uite la mine, acum cu o uşoară urmă de victorie pe gura rânjită, a dat scurt din cap.

– E bine.

Ştiam deja că George va reţine suma pentru ambele pizze din salariul meu. *Măgarul.*

Fără o vorbă, m-am întors în bucătărie. Mi-am luat haina din cuier, am scos banii din buzunarul șorțului, am păstrat bacșișul și am aruncat restul banilor în farfuria cu pizza primavera pentru George. *Na, ține!*

— Ești concediată? m-a întrebat bucătarul, din spatele blatului din inox pe care frământa aluatul.

— Da, am răspuns, luându-mi haina.

— Bravo ție, a dat el din cap.

Am rânjit sec.

— Îți țin pumnii. Tu urmezi. Lui George o să-i placă să facă și să servească singur pizza.

M-a salutat cu două degete murdare de făină, iar eu mi-am pus rucsacul și m-am întors în sala de mese. Aș fi putut ieși pe ușa din spate ce dădea în alee, dar fusesem deja concediată, așa că nu strica să fac o scenă.

— Voi doi ați putea învăța cum să tratați oamenii, le-am spus, arătând cu degetul în direcția lor.

Fizic, cei doi erau cum nu se poate mai diferiți. George, cu trupul ca un butoi, părul unsuros și tricoul polo prea strâmt. Făt-Frumos, cu costumul făcut pe comandă și ghetele la modă. Probabil că se duce la manichiură și tratamente faciale și acuză personalul de acolo că se uită în ochii lui.

— O să vă mire pe amândoi, dar suntem cu toții oameni. Nu existăm *numai* ca să vă servim. Avem vieți, familii și țeluri. Viața *voastră* ar începe să arate mult mai bine dacă v-ați aminti asta.

— Pleacă, Ollie! mârâi George, făcând un gest spre ușă cu mâinile.

Făt-Frumos rânjea la mine.

— Poate că am greșit. Poate că nu mai există speranță pentru tine. Cunosc genul ăsta, i-am spus. *Ei bine, nu chiar personal, dar de la o distanță sigură de unde pot să văd cum e.* Bogat, trist, pustiit. Nimeni și nimic nu se ridică la standardele voastre. Nici măcar voi.

Maxilarul sculptat s-a încleștat și am știut că am atins un punct slab. *Bun.*

— Ieși! a zbierat George. Și nu te mai întoarce!

— Nici să nu te gândești să mă păcălești cu salariul, amice, i-am spus. Știu unde stă mama ta.

S-a înroșit îngrijorător de tare la față și am decis să ies. M-am îndreptat spre ușă, destul de mulțumită de discursul pe care-l ținusem.

— Poftim. Îi meriți, mi-a spus fata de la masa 2, vârându-mi în mână o bancnotă de douăzeci. Am lucrat și eu în domeniul ăsta.

Mi-ar fi plăcut să nu am nevoie de bani. Mi-ar fi plăcut să ies de aici cu demnitatea intactă și cu fruntea sus. Dar aveam nevoie de fiecare afurisit de bănuț.

— Mulțumesc, am spus încet.

Tânărul cuplu de la masa 12 mi-a ținut ușa.

— Poftim. Voiam să ne ducem la film, dar i-ai câștigat, mi-a spus el, ținând câteva bancnote mototolite.

— Ia-i, a insistat prietena lui.

S-a uitat la mine și mi-am dat seama că-i va face să se simtă mai bine dacă-mi dau ultimii lor șapte dolari decât dacă îi refuz.

Nu-mi permiteam să fiu mândră.

— Vă mulțumesc.

— Ca să-i dai și tu mai departe, a zis el.

Mi-am înghițit furia, frica și bucățica de pizza stromboli pe care reușisem s-o dosesc cu o oră în urmă.

Da, o să fac asta. Într-o zi.

3

ALLY

M-am ridicat de pe banca de metal a stației de autobuz, cedând locul unui tip pletos cu jachetă roșie de schi care încă avea eticheta pe ea, însoțit de un câine cu pulover roz pe gât.

Aveam la dispoziție trei ore până la următoarea tură. O scurtă colaborare de noapte într-un bar dintr-o zonă mediocră în Midtown. Majoritatea clienților erau turiști care cumpărau un cocteil Cosmopolitan de cincisprezece dolari, dar bacșișurile erau bune. Nu aveam suficient timp să ajung acasă în Jersey și să dorm un pic, așa cum aș fi vrut. Puteam să merg însă la bibliotecă să caut un nou job temporar de chelneriță sau să-mi verific site-ul de freelancer ca să văd dacă au aterizat ceva proiecte.

Te rog, te rog frumos, Doamne!

Când am ajuns prima dată aici, am crezut că va fi ușor să găsesc un post de graficiană. Avusesem mica mea afacere pe când eram în Boulder și mă descurcasem. S-a dovedit însă că firmele din New York n-aveau niciun chef să ofere o șansă unei graficiene autodidacte în căutarea unui program de lucru flexibil pentru „urgențe de familie".

În schimb, restaurantelor și barurilor nu le pasă ce tură alegi, cât timp te prezinți la program. Am acceptat câteva proiecte de design pe cont propriu atunci când le-am găsit și în paralel am avut cinci joburi part-time.

Acum sunt doar patru. Mulțumesc lui Făt-Frumos. Și lui George.

Mă răsfățam cu o mică fantezie.

Eu, în chip de mare magnat, dădeam buzna în biroul de pe colț al lui Făt-Frumos, pentru că bineînțeles că avea așa ceva, și-l concediam pe loc după ce tocmai cumpărasem compania fiindcă m-a enervat. Dacă aș fi fost nebunește de bogată, așa aș fi făcut. Sigur că aș fi fost foarte generoasă cu donațiile. Pentru salvarea câinilor. Pentru eradicarea cancerului. Pentru îngrijirea bătrânilor. Le-aș fi cumpărat ținute drăguțe de interviu doamnelor în căutare de locuri mai bune de muncă. Aș fi înființat un spa unde femeile ar beneficia de masaje alături de controale ginecologice, mamografii și detartraje. Cu bar.

Și, ca distracție, aș prelua diverse firme și aș concedia măgarii de acolo.

Aș purta o rochie de un roșu diabolic, pantofi cu tocuri uriașe și i-aș pune pe cei de la pază să-l arunce pe Făt-Frumos din fotoliu. Apoi le-aș da tuturor o săptămână în plus de concediu plătit, doar ca să-i compensez fiindcă au fost nevoiți să lucreze cu el.

Mi-am încheiat fantezia și mi-am pus în mișcare toată energia mentală ca să găsesc cel mai bun drum până la bibliotecă. Trebuia să înlocuiesc de urgență jalnicul salariu de la pizzerie.

Pe orice porțiune de piele dezgolită, viscolul mă împungea cu o mie de mici pumnale.

Era groaznic de frig. Furia mea justițiară mi-a ținut de cald cât a putut, dar ianuarie în Manhattan era o lună de-a dreptul arctică. Și deprimantă. Ultima ninsoare a fost frumoasă doar preț de cinci minute, după care traficul și zloata cenușie au început să domnească din nou.

Mai mult, făcuse ca naveta în oraș să se transforme într-un coșmar și mai mare.

Am mutat curelele rucsacului, ridicându-l un pic mai sus. Vechiul meu laptop cântărea cât un țânc adormit.

— Mă scuzați...

M-am prefăcut că n-am auzit-o. Newyorkezii nu fac conversație în stația de autobuz. Ne ignorăm reciproc și părem că trăim în bule personale, unde nu se aude și nu se vede nimic.

Am recunoscut însă pielea roșie a fustei sub un foarte drăguț palton alb din lână.

— Olli? a întrebat timid femeia cu care fusese la masă Făt-Frumos.

Era înaltă, și nu numai pentru că purta o pereche de cizme de piele întoarsă pentru care mi-aș fi vândut un rinichi.

Picioare lungi. Pometi înalți. Tunsoare mortală. Un smarald de mărimea unui timbru pe degetul mijlociu.

— Ally, am spus precaută.

— Eu sunt Dalessandra, a zis, scotocind într-o geantă-plic, imposibil de mică și de șic. Poftim.

Era o carte de vizită business. *Dalessandra Russo, redactor-șef al revistei* Label.

Uau! Chiar și eu citeam înainte *Label*.

— Pentru ce e asta? am întrebat, încă uitându-mă la cartea de vizită pânzată.

— Tocmai ți-ai pierdut locul de muncă. Am eu unul pentru tine.

— Ai nevoie de cineva care să te servească? am zis cu jumătate de gură, încă neînțelegând.

— Nu, dar mi-ar prinde bine cineva cu... personalitatea ta. Vino luni dimineață la adresa asta. La nouă. Întreabă de mine. Program întreg. Beneficii.

Inima mea naivă și optimistă a început să cânte o arie demnă de cea mai tare divă. Tata mă avertizase

mereu că am un pic prea mult din Pollyanna[2] și nu suficient din domnul Darcy[3].

– Adică nu trebuie decât să mă prezint acolo și gata, îmi dați un loc de muncă? am insistat, încercând să potolesc speranța care înmugurea.

– Da.

Hm, e destul de vag.

– Hei, cucoană. Poate ai un loc de muncă și pentru mine, a zis plin de speranță un tip solid, cu pantaloni cargo sfășiați și o căciulă portocalie de vânătoare pe cap. Avea o barbă spectaculoasă și obraji înroșiți de frig. Zâmbetul lui era ciudat de atrăgător.

Ea l-a privit de sus până jos.

– Știi să tastezi pe calculator? a întrebat ea, iar el a tresărit și a dat din cap. Ce spui de sortare de colete? Curierat, livrări?

– *Sigur că pot!* Am lucrat la poștă timp de doi ani în timpul liceului.

Asta părea să fi fost în urmă cu aproximativ treizeci de ani. Am recunoscut în el același spirit de Pollyanna.

Dalessandra a scos o altă carte de vizită și – folosind un pix ce părea a fi din aur adevărat – a mâzgălit ceva pe dos.

– Du-te aici luni și dă-le asta. Program întreg. Beneficii, a spus din nou.

Bărbatul ținea cartea de vizită ca și cum era biletul câștigător la loto.

– Nevesti-mii n-o să-i vină să creadă! Am rămas fără loc de muncă acum șase luni!

---

2 Personaj din cartea cu același nume de Eleanor H. Porter, simbol al optimismului exagerat și naiv (n. tr.).

3 Personaj din romanul *Mândrie și prejudecată* de Jane Austen, un individ calculat și sceptic (n. tr.).

S-a bucurat îmbrățișându-i pe toți cei aflați în stația de autobuz, inclusiv pe minunata noastră binefăcătoare și apoi pe mine. Mirosea a tort aniversar și a dorințe împlinite.

— Ne vedem luni, Ally, a mai spus Dalessandra înainte să se îndrepte spre un SUV cu geamuri fumurii.

— Nu-i o zi grozavă? m-a întrebat Pollyanna în variantă masculină, lovindu-mă cu cotul în coaste.

— Cea mai grozavă, am răspuns.

Nu știam dacă am câștigat la loterie sau era o capcană. La urma urmelor, femeia fusese la masă cu Făt-Frumos cel Nesimțit.

Dar realmente nu-mi puteam permite acum să pierd această șansă.

4

DOMINIC

– Bună dimineaţa, Greta, am salutat-o pe asistenta mea, oferindu-i ca în fiecare zi un pahar cu cappuccino.

– Bună dimineaţa, mi-a răspuns, cercetându-mă ca de obicei.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a încrucişat braţele.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, ridicând sprânceana blonzie.

Avea puţin peste şaizeci de ani, nu suferea proştii şi era încăpăţânat de loială. Eram perfect conştient că nu o meritam.

Singura dată când a menţionat cuvântul „pensionare" i-am oferit o mărire de salariu atât de scandaloasă, încât a acceptat să rămână cu mine până când împlinea şaizeci şi cinci de ani. Vom ajunge la momentul acela peste mai puţin de şase luni şi deja sunt pregătit să-mi dublez oferta.

Nu voiam să-mi aduc o altă asistentă. Să *cunosc* pe altcineva. Îmi păstram cercul mic şi selectiv de oameni cu care lucram. Greta făcea parte din cercul meu şi-mi fusese alături la bine şi la greu. În epoci de criză şi de stabilitate.

Lucrase pentru mine la vechea mea companie, o rămăşiţă a vieţii mele trecute şi a zilelor când îmi asumam riscuri şi mă bucuram de libertatea de a urla la oameni. Nimeni nu o lua personal. Nu simţeam că trebuie să calc la fiecare pas ca pe ouă. Eu eram eu. Ei erau... ei bine, ei. Şi totul funcţiona de minune.

Acum nimic nu funcționa, iar călcatul pe ouă începea să mă împiedice de tot din mers.

Greta era însă aici. Și cu această continuitate, cu cineva în care aveam încredere totală, îmi găseam drumul prin fosta fișă a postului tatei. Făcând tot posibilul ca să demonstrez că sângele lui Paul Russo nu m-a otrăvit chiar cu totul.

— Nu s-a întâmplat nimic, am spus.

Nimic în afara faptului că mama m-a atacat și m-a tocat din cauza incidentului din pizzerie. M-a criticat fără să-mi spună direct ce anume gândea, dar știam ce e în mintea ei.

Tata ar fi procedat la fel ca mine. Ar fi abuzat de poziția lui de putere ca să ceară concedierea celui care ar fi îndrăznit să riposteze în fața lui.

Iar asta făcea lucrurile și mai rele.

Deja regretam povestea, dar nu m-am putut stăpâni. După un an în care acumulasem frustrare, în sfârșit mă exteriorizasem. Nu că femeia aceea fusese o victimă inocentă. Maleficent cea căpoasă și rotunjoară n-avea nimic de victimă în ea.

Cu excepția concedierii, cred că amândoi am savurat lupta.

— Mincinosule, a spus cu drag Greta.

Eram apropiați, dar până la un punct. Din principiu nu mă destăinuiam oricui. Nici mamei, nici Gretei. Nici măcar celor mai buni prieteni. Era o caracteristică a familiei Russo. Făceam tot ce era necesar pentru a proteja numele familiei.

Chiar dacă asta însemna să nu recunoști niciodată că sunt probleme.

A apărut o femeie cu picioare lungi și rochie mulată, având într-o mână o tavă cu sucuri la care cu greu te puteai uita, iar în cealaltă patru pungi de la Hermès. Se îndrepta spre sala de conferințe când m-a zărit. Ochii ei s-au mărit de teamă, ca ai unei căprioare prinse în raza farurilor. S-a

împiedicat, iar vârful pantofului i s-a înfipt în covor. Mi-am ferit privirea când sucul verde-putred s-a vărsat într-una dintre pungi.

Ea a icnit şi a luat-o din loc cu viteză.

O altă zi, un alt angajat speriat.

Am presupus că toţi se vor obişnui cu mine. Se pare că am presupus greşit. Eu eram bestia, iar mama era frumoasa. Monstrul şi eroina. Când se uitau la mine îl vedeau pe tata.

– Poate dacă ai zâmbi din când în când..., mi-a sugerat Greta.

Am dat ochii peste cap şi am scos telefonul.

– Dacă zâmbesc vor crede că vreau să-mi înfig dinţii în ei.

– Mrrrr, m-a tachinat ea.

– Bea-ţi otrava aia, femeie, i-am spus ţâfnos.

– Poate că într-o zi te vei maturiza suficient încât să bei şi tu cafea, mi-a spus, fluturându-şi genele.

– Când o îngheţa iadul.

Eram un încăpăţânat băutor de ceai, alegere care nu avea nimic de-a face cu băutura în sine. Fusese prima dintre multele mele dovezi de rebeliune.

Ea a dat din cap spre fereastră. Afară, New Yorkul dârdâia şi înţepenise sub viscol.

– Vezi, se pare că deja a îngheţat.

M-am sprijinit de biroul ei, cercetând e-mailul de pe telefon.

– Cu ce începem azi?

– Reclamele noi sosesc la zece, mostrele vin la aprobare până la prânz, Irvin a întrebat dacă poţi să-i ţii locul la şedinţa de buget de la două, iar Shayla ar vrea să-i acorzi cinci minute chiar acum.

Greta a dat din cap spre cineva din spatele meu şi am ştiut că redactoarea rubricilor de frumuseţe era acolo. Se simţea deja aerul ei permanent de supărare mocnită.

M-am întors.

Mi-au venit în minte două cuvinte: statuar și sever. Shayla Bruno câștigase titlul de Miss America Adolescență la șaptesprezece ani și se bucurase de o scurtă carieră de model înainte să treacă în spatele camerei. Era cu câțiva ani mai în vârstă decât mine, avea un gust deosebit la bijuterii, trei copii cu soția ei și – după părerea mea – își irosea talentele ca redactor de frumusețe.

Din nefericire pentru ea, singurul post pe care și-l dorea era în prezent ocupat de mine.

— Bună dimineața, Greta. Se poate acum, domnule Russo? m-a întrebat pe ton care arăta clar că nu-i pasă dacă a venit sau nu momentul.

— Dominic, i-am amintit pentru a suta oară.

— Desigur.

Am făcut semn spre birou.

Măcar cu ea nu trebuia să mă prefac că sunt altcineva. Să fiu amabil sau grijuliu. Sau interesat de viața ei din orice punct de vedere. Știa că sunt un ticălos nepăsător.

În timp ce-mi atârnam haina în cuier, Shayla s-a îndreptat spre panoul iluminat din colț și a prins macheta unei pagini.

Deci o să fie tot o ședință cu cântec.

— Astea nu sunt în regulă, a spus, ciocănind panoul cu degetul lung de abanos.

Inelele de aur i-au strălucit în lumina panoului de sticlă.

— În ce sens?

M-am apropiat și eu de panou și am încrucișat brațele peste piept. Erau imaginile unor produse realizate în timpul unei ședințe foto în studio, cu două modele. Ceva părea nelalocul lui, dar nu-mi dădeam seama ce anume. Bineînțeles că nu aveam de gând să-mi arăt ignoranța punând întrebări.

— Felul în care a fost fotografiat modelul. E prea mică. Ea trebuie să fie piesa de rezistență, nu cardiganul sau

cureaua. Oamenii sunt întotdeauna în centrul atenţiei, chiar dacă noi ne gândim la nişte produse, a ţinut ea un discurs. Oamenii sunt povestea.

Am pufnit cu dezinteres. Delegasem detaliile artistice – le aruncasem în cârca creatorului paginii şi-l lăsasem să se descurce pentru că eu habar nu aveam ce fac.

Dacă detestam ceva în viaţă era să nu ştiu încă de la început ce naiba am de făcut.

– Trebuie refăcut totul. Dalesandra nu va fi de acord, aşa cum arată acum, a spus.

– Ai alte sugestii? am îndrăznit.

– Credeam că directorul de creaţie al celei de-a doua reviste de modă din lume nu are nevoie de vreo contribuţie.

Nu a spus-o nepoliticos. Nici nu trebuia: era o realitate.

Ne-am uitat îndelung unul la celălalt.

– Spune ce-ai de spus.

– N-ar trebui să fii tu în biroul ăsta, a zis ea. Nu l-ai câştigat. Nu ţi-ai petrecut ani din viaţă lucrând în domeniu, citind celelalte reviste, trăind şi respirând modă. Acum altcineva trebuie să-ţi facă treaba şi să te dădăcească.

– Adică tu? am riscat din nou. Fişa postului tău prevede consiliere pentru fotografiile de modă?

– Nu, dar a ta prevede. Şi dacă tu nu te descurci, cade pe umerii cuiva care se descurcă.

Mi-ar fi plăcut să se înşele. Mi-ar fi plăcut să nu mă lovească direct în orgoliul meu deja rănit. Mă chinuiam cu postul ăsta şi mă deranja că şi ceilalţi îşi dădeau seama.

Nu sufeream să nu fiu bun la ceva.

Nu sufeream să dau greş.

Şi *chiar* nu sufeream să fiu înfruntat pe tema asta.

– Fac zilnic sute de lucruri care nu intră în fişa postului meu. Toţi ar trebui să facem asta, a continuat ea cu repeziciune. Suntem o echipă care are ca scop să facă toate elementele de conţinut cât se poate de valoroase şi de atrăgătoare. N-ar trebui să iei decizii dacă nu ai pregătirea

necesară. N-ar trebui să fii la biroul ăsta, a încheiat ea, cu furie crescândă.

Am încercat s-o contracarez pe un ton cât mai calm.

— Voi ține cont de asta. Mai e ceva?

Am avut senzația că Shayla se gândește cum ar fi să mă împingă pe scaun și apoi să-l arunce pe fereastra din spatele meu.

Ambițioasă. Și pe bună dreptate furioasă. Asta nu schimba însă lucrurile. Eu eram directorul de creație de la *Label*. Și voi găsi o cale de a-mi face treaba.

— Refă asta înainte să vadă mama ta, a adăugat ea, rostind „mama ta" ca pe o împunsătură.

Înțelegeam, pentru că și eu aș fi făcut la fel.

Aveam de gând să storc totuși de la ea câteva sugestii sau măcar o recomandare de designer cu instincte mai bune decât actualul, când s-a auzit o bătaie în ușă.

— Dominic, băiete. Ai cinci minute pentru un bătrân?

Irvin Harvey, directorul editorial, a intrat în birou în costum și cravată, cu un zâmbet pe față. El era singurul din fosta echipă care supraviețuise după debarcarea rușinoasă a tatălui meu. Era la *Label* de cincisprezece ani, după ce mama – puternic influențată de tata – l-a înhățat de la o casă de modă. La șaizeci și cinci de ani, era încarnarea perfectă a directorului din Manhattan. Bine plătit, excela în arta conversației și la golf și se pricepea de minune să-și creeze și să păstreze relații. Îi cunoștea pe toți cei care erau nume în industria modei, de la fotografi și până la clienți și publicitari.

Tata fusese cavalerul de onoare la a treia nuntă a lui.

Singurul motiv pentru care era încă aici era că nu existase nici măcar o singură plângere la adresa lui, iar mamei îi jurase că nu avea nici cea mai vagă idee cu se se îndeletnicea vechiul său prieten Paul.

Eu nu eram dispus să-l cred pe cuvânt, dar am înțeles că înlocuirea unui alt nume greu din conducerea revistei n-ar fi făcut decât să-i adâncească mamei tot coșmarul.

– Am terminat aici? am întrebat eu.

– Sherry, vrei să-mi aduci o cafea?

– Shayla, l-a corectat ea cu ţâfnă.

Am simţit valul de furie care radia din ea.

Probabil că directorul nostru era genul care pocnea din degete la ospătari în restaurant.

Mi-am adus aminte de pizza mea cu pepperoni şi de femeia care mi-a adus-o şi am tresărit.

– Serveşte-te de la aparat, i-am spus lui Irvin, arătându-i barul cu răcoritoare de lângă uşă.

Până de curând, funcţia lui principală era să asigure sticle cu şampanie şi whisky. Acum găzduia un raft cu sortimente de ceai şi maşina pentru espresso. Totuşi, ţin încă acolo câte o sticlă din vinul alb preferat al mamei şi nişte whisky pentru zile grele.

– Niciodată nu m-am descurcat cu monstruozităţile astea, a spus vesel Irvin, făcându-i cu ochiul Shaylei şi rânjind la mine.

– Vorbim mai târziu, Shayla, i-am spus, dându-i de înţeles că poate pleca.

Aş fi făcut eu nenorocita de cafea, dacă asta ar fi însemnat că nu trebuie să-mi dau seama cum se scot petele de sânge de pe covor.

Ne-a salutat cu răceală pe amândoi şi a plecat.

– Ce pot să fac pentru tine, Irvin? am întrebat, pregătindu-i un espresso.

– Aseară am băut câteva pahare cu achizitorii de la Barneys. Am vorbit şi am bârfit ca nişte fete, a spus el, ducându-se la fereastră şi studiind cerul. Ştii cum e Larry, a zis pe ton degajat.

Nu ştiam *cum* e Larry. Dar asta era normal în relaţia cu Irvin încă de când preluasem postul. Eram înlocuitorul tatălui meu. Îmi imaginam că ei doi băuseră multe pahare cu whisky chiar în încăperea asta.

Eu însă nu eram tata şi nu aveam timp de bârfe. I-am dat cafeaua.

Părea să-şi dea seama că nu sunt Paul.

— În fine, după câteva gin martini, Larry s-a relaxat. Şi-a dat drumul la gură. A zis că a auzit unele zvonuri despre mama ta, despre divorţ. Are pe altcineva?

Sprâncenele lui argintii s-au ridicat sugestiv.

Habar nu aveam. Nu eram sigur dacă ar trebui să ştiu sau nu că se vede cu cineva.

— Înţeleg, am spus, ignorând intenţionat întrebarea.

Una era să ştiu eu dacă mama se întâlneşte cu altcineva şi alta dacă ar trebui să ştie Gură-Bogată Larry.

Nici mama, nici revista nu aveau nevoie ca umbra lui Paul Russo să le facă şi mai mult rău. Orice interogatoriu, orice întrebare despre situaţie fuseseră întâmpinate cu o tăcere stoică. Modus operandi specific familiei Russo. Protejează reputaţia familiei cu orice preţ.

Chiar dacă asta însemna să ocroteşti un răufăcător.

— În fine. M-am gândit că ai vrea să ştii. Sunt doar zvonuri, a zis Irvin, sorbind delicat din cafea. Vor dispărea imediat cum apare ceva mai scandalos.

— Voi ţine cont de asta.

5

ALLY

Mulțumesc zeilor semnalului Wi Fi. Azi era internet în Foxwood.

Triumfătoare, mi-am scos degetele înghețate din mânecile stratului de pulovere și m-am conectat la o rețea denumită Sistemul nr. 4 de Supraveghere al FBI.

Era sâmbătă dimineață și aveam trei ore întregi până când trebuia să prind trenul spre oraș.

Petrecusem deja o oră aruncând resturi pe fereastra de la etajul al doilea în tomberonul care ocupa fiecare centimetru al curții din față a tatei.

În următoarea oră lucrasem la un proiect pentru o siglă. Era pentru măcelăria unei familii din Hoboken, care mă plătea cu două sute de dolari.

Cu banii ăștia puteam să ridic temperatura din termostat cu un minunat grad, sau chiar două, pentru câteva zile. Exact, doamnelor și domnilor, aș putea să rămân cu un singur strat de haine! Așa că Măcelăria Fraților Frances va avea parte de cea mai bună siglă de care sunt în stare.

Grație semnalului bun Wi Fi, am căutat pe net „Dalessandra Russo" și „revista *Label*" și am cercetat rezultatele. Se pare că *Label* trecuse recent printr-o perioadă de tranziție. Erau o mulțime de informații despre formidabila și fabuloasa Dalessandra. Fost model transformat în mogul al modei și redactor-șef al uneia dintre cele mai mari reviste de modă din țară rămase pe piață. Soțul ei, timp de patruzeci și cinci de ani, „decisese să facă un pas în spate" din funcția de director de creație în urmă cu aproximativ treisprezece luni.

Varianta oficială era că se despart atât profesional, cât și personal. Cu toate astea, blogurile de bârfe indicau un motiv mai scandalos, comentând exodul altor angajați cam în aceeași perioadă. Majoritatea lor erau femei. Bloggerii se mărgineau doar să facă aluzii pe marginea subiectului, dar unul sau doi dintre ei dădeau de înțeles că aventurile extraconjugale ale lui Paul jucaseră un rol important în ruperea ambelor relații – profesională și personală.

Mi s-a părut cumva consolator faptul că până și o femeie atât de inteligentă și de ageră ca Dalessandra putea fi păcălită.

Privirea mea s-a ridicat peste ecranul laptopului, până la enorma cadă din porțelan care se afla încă pe podeaua sufrageriei. Apoi m-am uitat în sus, la gaura din tavan.

Da. Chiar și cei inteligenți și ageri pot fi păcăliți uneori.

— Cioc! Cioc!

O femeie veselă, cu accent românesc, a ciripit făcându-și loc pe ușa de la intrare.

Trebuia neapărat să înlocuiesc încuietoarea și s-o și folosesc.

— Doamnă Grosu, am spus, închizând laptopul și resemnându-mă cu gândul că va trebui să continui cercetarea abia după cele două ture de servit la bar. Dacă mai aveam atunci internet.

— Bună ziua, vecină, a spus ea, dând buzna înăuntru cu o caserolă galbenă în mâini.

Doamna Grosu era o văduvă ce locuia alături, într-o casă cochetă din cărămidă cu două etaje și cu un gard viu tuns cu atâta precizie, încât părea să fi fost tăiat cu laserul. Avea patru copii și șapte nepoți care veneau la prânz în fiecare duminică.

O adoram.

— Ți-am adus o caserolă cu un preparat amish, a spus veselă.

Draga, adorabila și bătrâna mea vecină avea două pasiuni: Pinterest și să hrănească oamenii. Își propusese ca acest an să fie unul de explorare culturală culinară, iar eu i-am fost tovarășă.

– E foarte drăguț din partea dumneavoastră, doamnă Grosu.

Pe cât de rea era viața mea în toate celelalte privințe, pe atât de mult am avut noroc cu vecinii tatei. Erau încântători de amuzanți și absurd de generoși.

Ea a plesnit din limbă.

– Când ai de gând să scoți cada aia din sufragerie?

– În curând, i-am promis.

Chestia aia cântărea probabil o sută treizeci și cinci de kilograme. Nu era treabă de femeie singură.

– Spune o vorbă și fiii mei vin s-o mute.

Fiii doamnei Grosu erau trecuți bine de cincizeci de ani, neavând condiția fizică necesară să ridice lucruri grele.

– Mă descurc eu, am insistat.

Și-a dat ochii peste cap și s-a dus spre bucătărie.

– Pun asta aici. Instrucțiunile sunt pe bilet, a strigat ea cu accent pronunțat.

– Mulțumesc! am strigat în urma ei, încercând să ies de sub grămada de pături.

– *Eu îți mulțumesc*, a insistat, întorcându-se în sufragerie în timp ce eu încercam să mă dau jos de pe canapea. Mi-ai făcut toate cumpărăturile când mi s-au umflat picioarele ca pepenii săptămâna trecută.

Ne făceam favoruri reciproce tot timpul, și într-un fel era bine. Era plăcut să poți dărui ceva, *orice*, când resursele tale erau la limită.

A țistuit când s-a uitat la termostat.

– Aici e mai rece decât sunt ouăle unui om de zăpadă, a comentat.

– Nu e chiar atât de rău, am spus, răscolind focul din șemineul din cărămidă rareori folosit de tata.

Mai aveam doar un buștean păstrat pentru dimineață, când urma să pornesc cazanul ca să încălzesc casa, cât timp eu aveam să fiu la muncă, până la zece grade, adevărat lux.

N-am mai fost niciodată săracă, dar ajunsesem să înțeleg cum e.

— De ce nu iei bani de la mine? s-a bosumflat femeia, încrucișându-și brațele peste sânii gigantici.

La doamna Grosu, totul era moale și pufos. Cu excepția tonului matern.

— Deja ai plătit pentru tomberon, i-am amintit.

— Ei na! a protestat, fluturând mâna ca și cum ar fi fost o nimica toată să plătească ea câteva sute de dolari ca să acopere costul unei hidoșenii care ar fi scăzut prețul locuinței ei.

— E problema mea și o voi rezolva, i-am zis. Ai nevoie de bani pentru coșul de Paște al nepoților și pentru croaziera pentru doamne singure.

— Ți-am spus că mergem în Cozumel la un cabaret cu bărbați? m-a întrebat, dându-și capul pe spate și râzând în hohote.

Îmi spusese și încă nu-mi puteam scoate imaginea din minte. Doamna Grosu și cinci dintre cele mai bune prietene ale ei făceau o dată pe an o excursie împreună. M-am mirat că încă nu fuseseră arestate. Dar mereu mergeau la Cozumel.

— Cred că ai pomenit de asta, i-am spus, îndesându-mi mâinile în buzunarele puloverului.

— Bine. Bun. Atunci hai să mergem, a spus, luându-mă de braț și împingându-mă spre ușă.

— Să mergem? Unde? Nu am nici încălțăminte, nici bani.

— Încalță-te. N-avem nevoie de bani.

Am râs cu amărăciune. Am nevoie disperată de bani.

— Am ceva de făcut, am încercat din nou.

– Nu. Întotdeauna trebuie să muncești. Calendarul de pe frigiderul tău spune că ai tură la trei. Durează patruzeci și cinci de minute să ajungi la muncă. Așa că ai timp să mergi cu mine.

Mă mai contrazisesem cu ea și cu alte ocazii și întotdeauna pierdusem.

– Ce faci pentru tatăl tău e un lucru foarte bun și frumos. Nu te vom lăsa să treci singură prin asta, mi-a zis, îmbrăcându-mă cu haina de iarnă.

Mi-am îndesat picioarele în ghete și am bâjbâit după geantă.

– Nu știu ce înseamnă asta, am recunoscut. Și cine sunteți voi?

– Luni începi un job nou. Eu și cu domnul Mohammad te ducem la magazinul second-hand care-ți place, ca să-ți cumperi haine potrivite pentru serviciu.

Mi-am proptit călcâiele în podeaua distrusă, atentă să evit cuiele rămase din scândurile de fixare a mochetei.

– Nu, nu o faceți.

Doamna Grosu vorbea deseori despre frații ei mai mari și despre cât de pricepuți erau la lupte. Se pare că o învățaseră câte ceva, pentru că m-am trezit afară. Domnul Mohammad, un imigrant etiopian venit în America cu câteva decenii înainte ca eu să mă nasc, ne-a făcut cu mâna dintr-un sedan vechi de douăzeci de ani.

– O, nu! Are mașină!

– Vezi cât e de important? a zis doamna Grosu.

Foarte puține chestii îl convingeau pe domnul Mohammad să scoată mașina din garaj. Aceasta avea la bord cam o mie de kilometri, deoarece proprietarului ei zâmbitor și mustăcios îi plăcea să meargă pe jos. Înainte să se pensioneze, parcurgea pe jos cei trei kilometri până la băcănia unde fusese supraveghetor. După pensionare, continuase să meargă pe jos. Acum însă mergea până la biserică în fiecare duminică, iar miercurea se ducea să joace bridge la centrul comunitar.

Tata fusese partenerul de bridge al domnului Mohammad. Câştigau mereu partidele de la centrul comunitar, folosind între ei subtile încuviinţări din cap şi un limbaj corporal indescifrabil.

Atât de multe lucruri se schimbaseră într-un timp atât de scurt. Acum, în loc să aibă grijă de tata, vecinii lui aveau grijă de mine.

— Nu refuza. Avem cecurile de la ajutor social pregătite şi e Ziua Pensionarilor la magazinul second-hand, a zis doamna Grosu, împingându-mă pe bancheta din spate.

— Domnule Mohammad, nu pot să vă las să faceţi asta.

— Tu doar relaxează-te, fetiţă, a insistat. Fă-ne plăcerea.

Era adevărat. Chiar era o plăcere pentru ei. Între toţi vecinii tatei părea să domnească principiul „iubeşte-ţi vecinul". Când voi vinde casa tatei, după ce se va termina totul, le voi da banii înapoi. Şi le voi simţi îngrozitor de mult lipsa.

— Bine, am oftat. Dar vă dau banii înapoi.

Domnul Mohammad şi doamna Grosu au pufnit de pe scaunele din faţă.

— Nu fi aiurea, Ally, a spus domnul Mohammad, pornind o casetă cu Billy Joel.

6

ALLY

Birourile *Label* ocupau etajele patruzeci și doi și patruzeci și trei ale unui turn strălucitor de metal din Midtown. Era o clădire cochetă în care oameni cocheți aveau slujbe cochete.

Purtam o fustă-creion de la magazinul second-hand peste un dres de dantelă care mă făcea să vreau să mă scarpin pe picioare. Am reușit să-mi impun totuși stilul punându-mi pe ambele încheieturi mai multe elastice de păr colorate. Funcțional și la modă. Întâmplător, și mai ieftin decât o brățară cu diamante.

Pe când liftul se îndrepta spre cer, îmi sărea inima din piept de emoție. Nimeni nu mă întrecea când era vorba de talentul de a începe un nou job. Când am păşit însă în liftul acela plin cu femei mai înalte cu cincisprezece centimetri decât mine și cu cincisprezece kilograme mai slabe, a fost o experiență cu totul neașteptată. La fel a fost și când l-am văzut pe tipul care împingea un cărucior plin cu pungi cu cadouri de la Chanel.

Aerul mirosea a parfumuri subtile de marcă, creme și loțiuni de lux. Pe când eu miroseam a șampon cu aromă de lămâie.

Gazelei de lângă mine i s-a clătinat tava cu cafele. A reușit să o țină, dar i-a căzut telefonul.

L-am luat eu de jos, pur și simplu fiindcă eram cel mai aproape de sol. Probabil că oricăreia dintre grațiile de acolo i-ar fi luat zece secunde bune să se aplece grațios de la înălțimea tocurilor până la podea.

— Poftim, i-am spus, înapoindu-i telefonul.

— Mulțumesc, a murmurat. Sunt atât de neîndemânatică, și ei tot mă pun să mă duc jos după cafele.

Se apropia de doi metri, încălțată în niște pantofi roșii din piele întoarsă. După cum arăta, părea că strămoșii ei amerindieni întâlniseră o altă serie de strămoși japonezi. În oricare bar din oraș ar fi fost considerată uimitoare. Aici însă doar aducea cafeaua. Mă întrebam dacă urma să aflu că noul meu loc de muncă însemna să curăț toaletele.

Nu-mi păsa. Tot o să-l accept.

În plus, niciunul dintre oamenii ăștia nu mânca sau bea. Probabil că băile erau nefolosite și fără pată.

— Ești un model care aduce cafele? am întrebat-o.

S-a uitat la mine, a clipit, apoi a râs. Până când a legănat din nou tava.

Ca măsură de precauție, i-am luat-o eu.

— E adorabil, mi-a spus, râzând. Lucrez pentru *Label* în zona administrativă.

— Dar arăți... așa, am spus, legănându-mi mâna liberă în direcția feței ei. *Label* are așa de multe modele demne să apară pe copertă, încât le-a distribuit în alte departamente?

— Tastez la computer foarte repede, iar firma asta e religia mea. Dacă mă pune cineva în fața unui aparat foto, nu mă pricep deloc. În plus, nu pot zâmbi la comandă, a adăugat, ridicându-și legitimația de acces în companie. În poza neclară arăta de parcă voia să-și retragă capul într-o carapace invizibilă. Lucrezi în clădire? m-a întrebat.

— Sunt pe cale să încep. E prima zi.

— Super. La ce companie?

— *Label.*

— Vom fi colege, a ciripit ea. Apropo, sunt Gola. La ce departament?

— Eu sunt Ally și nu știu încă. Dalessandra mi-a spus doar să vin și să întreb de ea.

Gola a clipit de câteva ori.

— Dalessandra *Russo*? a rostit cu admirație și teamă.

— Mda.

— Sunt aşa de curioasă, a zis.

— Şi eu la fel.

S-a auzit un clinchet şi uşile s-au deschis la etajul patruzeci şi trei. Am ieşit amândouă.

— Haide, te duc la biroul de la recepţie, s-a oferit Gola, luând înapoi tava cu cafele.

— Mulţumesc. E foarte drăguţ din partea ta.

I-am deschis una dintre uşile din sticlă.

— Prima lecţie. Nu suntem toate modele şi nu suntem toate superoameni, dar unii sunt şi una, şi alta, a zis Gola, conducându-mă spre un birou alb şi strălucitor în formă de potcoavă. Femeia care stătea în spatele lui era o roşcată cu pielea ca sideful şi rochie mulată.

M-am simţit de parcă am venit la balul de absolvire îmbrăcată în pijama.

— Ruth, ea e Ally. A venit s-o întâlnească pe Dalessandra în legătură cu un loc de muncă, a zis Gola, ridicând o sprânceană.

— Ce fel de loc de muncă? a întrebat roşcata Ruth, prinzându-şi graţios bărbia cu mâna.

— Asta e partea cea mai tare. Nici măcar nu ştie!

— Sunt destul de sigură că nu voi apărea pe copertă, am glumit. Mi-a dat cartea asta de vizită şi mi-a zis să întreb de ea.

Am pescuit din buzunar cartea de vizită a Dalessandrei şi i-am înmânat-o.

— E incitant, a insistat Ruth. Asta e doua angajare spontană pe ziua de azi.

A indicat o mică zonă de aşteptare. Scaunele joase din piele albă păreau mai degrabă de expoziţie decât de stat pe ele. Ghivece aurii înălţau ferigi lucioase în dreptul ferestrelor care dădeau spre cerul cenuşiu din Midtown.

Tipul din staţia de autobuz se aşezase frumos pe unul dintre scaunele artistice, bâţâind nervos dintr-un picior. Îşi aranjase părul şi barba şi purta o cămaşă portocalie care se întindea peste burtă, făcându-l să aducă un pic cu un dovleac.

Părea atât de fericit, încât chiar m-am temut pentru soarta lui.

— Hei, tipule din stația de autobuz! Mi-a făcut cu mâna, iar eu i-am răspuns la fel, trimițându-i în gând toate vibrațiile pozitive de care eram în stare. Oamenii răi îi devorau la micul-dejun pe cei adorabili ca el.

— Voi doi vă cunoașteți? a întrebat Gola. Și mai ciudat!

M-am întors spre femeie.

— Vrei să spui că asta nu se întâmplă des?

Mă gândeam ca nu cumva Dalessandra să se joace de-a zâna angajărilor în fața unor necunoscuți aleși la întâmplare.

— Niciodată! a răspuns Ruth. Poate că e un fel de criză a vârstei mijlocii.

— Femeia are șaizeci și nouă de ani, i-a amintit Gola.

— Dacă e cineva care poate să trăiască până la o sută patruzeci de ani și să rămână fabuloasă, aceea e Dalessandra, a insistat Ruth.

— Trebuie să plec, a zis Gola, jonglând cu cafelele. Poate luăm prânzul împreună azi? Mi-ai da toate detaliile despre cum ai cunoscut-o pe Dalessandra.

— Nu sunt multe. Partenerul ei de la cină a făcut să fiu concediată.

Gola și Ruth s-au uitat una la alta.

— Partener de la cină? a șoptit bucuroasă Ruth.

— Interiorul la care mă găsești este pe lista companiei. Sunt singura Gola de aici.

— Sună-mă și pe mine, a intervenit Ruth. Trebuie să aflu despre partenerul de la cină.

Niște colege cu care să iau prânzul. Așa da. Nu era chiar atât de rău.

Gola a împins cu spatele al doilea rând de uși din sticlă și am răsuflat ușurată când am văzut că au rămas intacte cafelele.

— Stai să sun la biroul Dalessandrei ca să anunț că ești aici, a zis Ruth, ridicând receptorul.

Am văzut o femeie severă îmbrăcată într-un costum gri perlat cum se îndreaptă spre amicul meu din staţia de autobuz. El s-a ridicat şi s-a înclinat. Ea s-a încruntat la el.

– Urmează-mă, am auzit-o spunând fără entuziasm.

Amicul mi-a făcut un semn cu degetul mare ridicat, iar cu cealaltă mână a strâns la piept punga cu prânzul.

– Fie să nu te rătăceşti în sala cu corespondenţa, am şoptit eu.

– Ally? Dalessandra te primeşte, m-a anunţat Ruth, închizând telefonul. Treci printre uşile acelea şi mergi pe coridor până la capăt. E ultimul birou pe stânga. Vei vedea doi asistenţi înspăimântaţi stând în faţă.

Oh, minunat.

– Mulţumesc, Ruth.

– Baftă! Ne vedem la prânz.

Dacă supravieţuiesc până atunci.

Am găsit biroul fără să fie nevoie să cer îndrumări – i-am găsit şi pe cei doi asistenţi, dar numai unul părea înspăimântat. Ceea ce era bine, deoarece toţi cei pe care i-am văzut pe coridor circulau ca şi cum ar fi fugit de război. Era un soi de tensiune ce domnea pe întregul etaj. Oamenii păreau să aibă nervii întinşi.

Sau poate că exageram eu şi asta era atmosfera obişnuită la birou. *Label* era o afacere importantă, ceea ce însemna o mulţime de bani, putere şi influenţă. Probabil şi un număr ridicat de ulcere la stomac.

– Bună. Sunt Ally, am spus, speriindu-l pe un asistent care aproape a căzut de pe scaun.

Şi-a recăpătat echilibrul, dar a dărâmat cana cu pixuri, care au zburat în toate direcţiile.

– Fir-ar!

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Jonah! s-a plâns a doua asistentă. Ştiai că a fost trimis cineva de la biroul din faţă.

S-a ridicat în timp ce Fricos Sperietescu se chinuia să adune de pe jos pixurile.

— Sunt Gina, a spus ea. Poți veni cu mine.

M-a condus în sanctuarul din sticlă din spatele ei.

Dalessandra Russo stătea în spatele unei mese de lucru elegante, cu picioare din metal de un albastru atât de închis, încât părea negru. Pereții erau tapetați cu un model rafinat cu ferigi și frunze crem delicat și verde. Fotografiile cu rame din argint ale femeii în cauză alături de celebrități și alte persoane ce păreau importante erau dispuse într-un aranjament prea plăcut ochiului ca să fie întâmplător.

Ea și un bărbat slab, cu ochelari, studiau ceva așezat pe biroul ei.

Dalessandra s-a uitat la noi prin ochelarii delicați. Rochia ei era din tricot într-o combinație de fildeșiu cu argint, cu mâneci lungi care păreau să-i continue părul argintiu. Colierul era ceea ce o persoană care avea cunoștințe de modă ar fi considerat o piesă *statement*, o bară groasă din aur cu pietre mici prețioase împrăștiate ici-colo.

Dacă aș fi purtat așa ceva, mi-aș fi spart un dinte cu prima ocazie în care m-aș fi aplecat în față.

— Ally. Mă bucur că ni te-ai alăturat azi, a spus ea.

— Mă bucur să fiu aici, am răspuns cu precauție.

Încă așteptam conversația care începea cu „m-am răzgândit".

— Ally... care e numele tău de familie?

Asta i-a atras atenția bărbatului de lângă ea, care și-a ridicat derutat privirea.

— Morales.

— Ally Morales, ți-l prezint pe directorul nostru de producție, Linus Feldman.

Linus mi-a aruncat o privire scurtă și am știut că se întreba ce caută puicuța în fustă ieftină în biroul Dalessandrei Russo.

— Bună, am spus.

Linus era un bărbat de culoare scund şi slab şi – dacă mă luam după felul în care i se ridicaseră sprâncenele stufoase – cam grăbit să judece oamenii.

Nu-i puteam reproşa nimic. Nici eu nu ştiam ce caut acolo.

– Bună, a spus tărăgănat, ca şi cum aştepta o explicaţie.

– Ally ni se va alătura în zona administrativă, a spus Dalessandra.

Pfui. Bun. Până la urmă era un loc de muncă real.

– Mult noroc, mi-a urat el, stivuindu-şi vioi hârtiile. Voi trimite astea echipei editoriale.

– Mulţumesc, Linus. Te rog să închizi uşa în urma ta, a mai spus Dalessandra, aşezându-se pe scaunul de lângă birou.

Mi-a făcut semn spre unul dintre scaunele sidefii din partea opusă. Sprâncenele lui Linus ajunseseră din nou aproape de linia părului când a făcut ce i s-a spus. Privirea pe care mi-a aruncat-o înainte să închidă uşa spunea mai degrabă „ai grijă" decât „noroc".

M-am aşezat, lipindu-mi genunchii. Trecuse ceva timp de când purtasem ultima dată o fustă.

Mă simţeam ca în mijlocul unui curs rapid în care reînvăţam cum să stau ca o femeie.

– Aşadar, Ally, a început Dalessandra, împletindu-şi degetele. Bine ai venit la *Label*.

– Mulţumesc. De ce sunt aici?

Ea n-a râs, dar a răspuns cu un zâmbet plin de căldură.

– Din acest motiv, mi-a răspuns, arătând spre mine.

Să fi fost părul meu? Fermecătoarea mea zăpăceală? Poate că îi aminteam de o prietenă de mult timp pierdută din tabăra de vară?

– Mă tem că trebuie să fii mai exactă.

Atunci a râs şi am auzit scaunele asistenţilor de afară, învârtindu-se în direcţia noastră.

— Te angajez în grupul nostru administrativ. Vei avea noi sarcini în fiecare zi. Ai putea ajuta la documentarea sau verificarea informațiilor. Ai putea fi chemată să iei notițe în timpul întâlnirilor sau să conduci programarea unui proiect. Ai putea ține legătura cu echipa unui designer ca să ajuți la organizarea unei ședințe foto. Ai putea să faci parte dintre asistenții personali sau să organizezi serviciul de catering, aducerea cafelelor etc.

— Bun.

Părea rezonabil și realizabil.

— Dar..., a continuat ea, lăsând cuvântul suspendat între noi.

Mă așteptam ca vârful luxosului pantof stiletto să mă lovească în fund.

— Mă interesează să știu ce ai observat până acum în legătură cu birourile noastre, a zis ea.

— Vrei să spui în cele trei minute de când sunt aici?

— Da.

Grozav! Era deja un test. Știam că există un răspuns pe care-l așteaptă, atâta doar că nu știam care e.

— Toți par..., am lungit-o, neștiind cât de sinceră puteam să fiu.

— Spune.

— Înspăimântați. Întocmai ca niște căprioare în lumina farurilor.

Ea a oftat și a bătut cu stiloul în birou.

— Am trecut recent printr-o... tranziție dificilă.

— Mmmm, am mormăit eu vag, nefiind gata să recunosc că am căutat pe internet detalii despre ea și despre companie.

— În această tranziție, am îndepărtat, renunțat sau înlocuit câțiva angajați-cheie. Cei pe care i-am îndepărtat nu se mai... potriveau – a decis după o scurtă pauză – cu valorile noastre. Din nefericire, am pierdut și câțiva membri valoroși ai echipei.

Erau o mulţime de lucruri neştiute la care făcea aluzie, în spatele vocabularului tipic de PR.

– Soţul meu a profitat de generozitatea mea şi a abuzat de puterea lui de aici. Cunoşteam unele dintre... defectele lui. Atâta doar că n-am conştientizat cât de nepotrivit se va comporta.

Tonul ei oţelit şi furia i se simţea limpede. Speram că la divorţ a reuşit să ia şi pielea de pe el.

Am rămas tăcută şi m-am abţinut să pun catralionul de întrebări pe care le aveam.

– M-am concentrat atât de mult pe dezvoltarea unei mărci, pe tranziţia la mediul digital şi m-am bucurat de avantajele de a fi o femeie puternică într-o industrie incitantă, încât nu am mai dat atenţie propriei familii, propriei companii. Poate nici n-am vrut să fac asta.

– Dar acum s-a terminat, am ghicit eu.

Ea a încuviinţat, dând din cap.

– Cu câţiva ani întârziere. Atât de multe pagube ar fi putut fi evitate. Trecutul e însă trecut. Nu are nicio influenţă asupra prezentului şi a viitorului. L-am adus pe fiul meu în funcţie şi l-am însărcinat – poate că nu a fost corect – să cureţe mizeria după tatăl său. Aşa cum ai observat săptămâna trecută, efortul l-a afectat.

Încercam să-mi dau seama ce anume *nu spune* Dalessandra când a rostit ultima informaţie.

Oh, la naiba!

– Făt-Frumos e fiul tău?

Ea m-a privit uimită.

– Cine ai crezut că e?

– Am crezut că e iubitul tău. I-am spus că puteai alege altul mai bun ca el.

Dalessandra a râs din nou.

Din nou, am auzit scrâşnetul scaunului din partea cealaltă a peretelui din sticlă.

– Dominic este fiul meu.

Poate că aș fi putut empatiza un pic cu bărbatul pus să curețe mizeria familiei. Dar în ceea ce privește situația mea, rămânea tot un măgar.

— Așadar, de ce în prima zi a mea ca angajat în zona administrativă mă aflu în biroul tău? am întrebat.

Aveam senzația ca lipsesc câteva piese importante din puzzle.

— Pentru că fiul meu îți datorează un loc de muncă, iar familia Russo își plătește datoriile.

Și mai mult mister. Femeia părea un cufăr cu secrete.

— Bun, am spus, tărăgănând la fel cum făcuse Linus.

Dalessandra s-a sprijinit pe coate.

— Dacă ai șansa de a lua pulsul angajaților noștri, poate că voi găsi ceva care să facă mediul de aici mai stabil... a zis ea, ridicând palmele. Poate că atunci vei vrea să discuți despre asta cu mine.

Atunci i-am pus întrebarea.

Una vagă.

Aveam senzația că discutăm într-un cod... și că numai una dintre noi îl cunoștea, iar cealaltă eram eu.

— Voi face tot ce pot?

A sunat ca o întrebare, dar acesta era răspunsul care-l aștepta noua mea șefă.

— Bun. Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi, a mai zis ea, punându-și ochelarii.

— Am câteva întrebări.

— Da? a așteptat, privindu-mă pe deasupra ramelor.

— Ar putea Făt... fiul tău să mă concedieze?

Zâmbetul ei semăna cu al unei feline.

— Nu, Dominic nu te poate concedia.

— Bun. Trebuie să fiu amabilă cu el?

Ea s-a sprijin de spătarul scaunului, analizând.

— Cred că ar trebui să ai cu fiul meu relația care te face să te simți cel mai bine.

7

DOMINIC

Asistenţii mamei erau fascinaţi de ceea se întâmpla în biroul ei şi nu m-au auzit apropiindu-mă.

Am mormăit un salut, speriindu-l pe tip atât de tare, încât şi-a vărsat apa pe cămaşa în carouri.

— Oh, domnule Russo. Mama dumneavoastră este într-o şedinţă, a spus asistenta mai puţin înspăimântată, Gina sau Ginny, ridicându-se când am vrut să intru.

Mama râdea cu gura până la urechi la persoana care stătea în faţa biroului ei.

M-am încruntat.

— Cine e înăuntru?

— Ăăă... Hmm.. O nouă angajată, a chiţăit asistentul cu cămaşa udă, pe care încerca s-o usuce tamponând-o cu şervetele.

N-o mai auzisem de mult timp pe mama râzând aşa.

S-au ridicat şi am decis că e momentul potrivit să întrerup.

— Vorbeam de lup, a zis mama când am intrat în birou.

Cealaltă femeie s-a întors. Zâmbea.

Ea era... *aici*?

— Nu! am gemut.

Am auzit o bufnitură şi am dedus că asistentul agitat căzuse când încerca să tragă cu urechea.

— Oh, da! a spus sfidător fata cu pizza FU.

— Nu! am spus din nou, clătinând din cap.

— Dominic, ți-o prezint pe Ally. Ally ni s-a alăturat în zona administrativă. Ally, Dominic este directorul nostru de creație la *Label*.

— Mamă, trebuie să vorbim, am zis.

Nu le putea oferi pur și simplu locuri de muncă unor oameni prea nepoliticoși ca să merite un job. Ea își făcuse deja cu mine norma de bădărănie cu vârf și îndesat.

— Îmi pare rău, dragul meu. Nu am timp. Fii drăguț și condu-o pe Ally la biroul de resurse umane, a spus, ridicând receptorul. Dă-mi-o pe Naomi.

Ni s-a dat de înțeles să plecăm, dar urma să stau de vorba cu mama cât mai repede posibil.

M-am oprit lângă biroul asistentei și am rostit la nimereală unul dintre numele care îmi veneau în minte.

— Gina, programează-mi o întâlnire cu mama. Spune-i că e vorba despre buget, ca să n-o poată anula.

Ea a clipit des spre mine. A deschis gura, apoi a închis-o.

La naiba. Trebuia să-i zic Ginny.

— E vreo problemă?

— Îmi știi numele.

— Bineînțeles că-ți știu numele, m-am răstit, în sinea mea ușurat.

— Ești foarte sociabil, Făt-Frumos, a spus sec Ally.

M-am întors spre ea.

— Nu te obosi să te acomodezi aici, am avertizat-o.

— Sau ce? Mă lași fără un alt loc de muncă?

— Știm amândoi că ai meritat să fii concediată, am insistat. Nu poți să fii atât de nepoliticoasă cu clienții și apoi să fii surprinsă când ești criticată.

— Iar *tu* nu poți fi nepoliticos cu *oamenii* și să nu fii criticat.

— Tu ai început, am mârâit.

— Iar tu ai crezut că ești deasupra regulilor.

Bine, e posibil să aibă un strop de dreptate, unul microscopic.

— Era o convorbire importantă, am mințit.

— Adevărat? și-a încrețit teatral nasul de uimire. Nimeni din restaurantul ăla nu a avut o problemă să se conformeze regulilor.

— Regula aia e de rahat.

— Bineînțeles că el și-a aruncat ca mâinile în aer. George mai avea și regula că angajații puteau să mănânce o jumătate de felie de pizza pe tura de șase ore. Sosurile erau separat! Și te puteai duce o singură dată pe tură la toaletă!

— Dacă erai așa de nefericită, de ce te-ai supărat că te-a concediat?

— *Tu* m-ai concediat, a strigat. Și aveam nevoie de bani, măscăriciule!

Nimeni nu m-a făcut vreodată măscărici. Cel puțin nu în față. Și cred că nici pe la spate nu mi s-a zis așa. Ticălos, da. Nemernic ordinar, cu siguranță.

— Măscărici? am repetat, rânjind.

— Taci din gură. Sunt furioasă.

Bun.

— Ar trebui să-mi mulțumești, am insistat, lovind-o la punctul slab.

— Chiar ești de-a binelea dus cu pluta, Făt-Frumos?

Asistentul temător al mamei, al cărui nume cu siguranță nu-l știam, a icnit în spatele meu, amintindu-mi că aveam spectatori.

Am prins-o de cot și am luat-o din birou și din fața spectatorilor, ducând-o într-o mică sală de ședințe. Am avut aceeași senzație pe care o avusesem în restaurant, când am prins-o de încheietură. O vibrație ca un zumzet mi-a trecut prin vie.

— Mă tragi aici ca să mă dezmembrezi? m-a întrebat, smucindu-se.

Ezitant, i-am dat drumul.

Eram față în față, la fel cum fuseserăm în restaurant. Simțeam din nou mirosul de lămâie. Și oricât de furios eram, mi s-a părut al naibii de plăcut să se uite cineva direct în ochii mei, chiar și când mă insulta.

Dacă aș mai avea încă o conversație în biroul ăsta cu o femeie care tot timpul se uită în jos la pantofi sau undeva departe peste umărul meu în loc să mă privească, cred că aș lua-o razna.

— Datorită mie, i-am explicat, ai aterizat pe un post cu normă întreagă, cu beneficii care nu te fac să miroși a usturoi și cu oricâte pauze de toaletă ai nevoie.

— Uau! Mulțumesc, Făt-Frumos!

Sarcasmul ei era atât de abundent, încât m-am mirat că nu s-a scurs pe podea.

— Cu plăcere, am ripostat.

— Chiar nu te plac, a zis, aplecându-se în față.

— Nici eu nu sunt un fan al tău.

Eram prea aproape. Mult prea aproape pentru șef și o angajată. N-aș putea s-o împiedic să scoată un cuțit și să mă înjunghie.

Din precauție, am făcut doi pași în spate.

— Bine.

— Grozav, am aprobat.

Se pare că bădăranca asta de Ally era singura femeie din clădirea asta, în afara mamei, care era suficient de curajoasă să mă privească în ochi.

Ce noroc pe mine. Ce naiba o fi fost în mintea mamei?

— Ascultă, Făt-Frumos. Ce-ar fi să încerci să te comporți ca un matur? E o companie mare. Probabil că nici nu ne vom întâlni pe aici.

Am început să bat darabana cu degetul mare pe coapsă.

— Ești concediată.

Ea mi-a zâmbit diabolic și m-a surprins să-mi dau seama că zâmbetul ei mi se pare foarte atrăgător.

– Asta va trebui să discuţi cu mama ta. Nu cred că ai autoritatea să mă concediezi, m-a lămurit, bătându-se cu degetul pe bărbie.

– Asta se rezolvă, Maleficent, am asigurat-o.

– Vezi cât de bine ne înţelegem deja? Avem porecle drăguţe unul pentru celălalt. Practic suntem tovarăşi. Acum, dacă îmi spui în ce direcţie e biroul de resurse umane, scapi de mine, şi dacă suntem amândoi foarte, foarte norocoşi, nu ne mai vedem niciodată.

Aş fi vrut s-o îndrum către o fereastră deschisă

Cel puţin asta credeam că e urgent acum. M-am zăpăcit când mi-am dat seama că penisul meu părea să înceapă să se trezească.

– Tu rămâi în cercul tău de infern, iar eu în al meu, am încuviinţat.

– E soluţia ideală, a zis, după care a deschis larg uşa sălii de şedinţe. Resursele umane? i-a întrebat pe un ton mult prea prietenos pe asistenţii mamei care tocmai se strecurau afară.

– Îţi arăt eu, s-a oferit Gina.

A condus-o afară pe Ally, dar nu înainte să-mi arunce o privire dispreţuitoare peste umăr.

8

ALLY

— Ai nevoie de un număr de contact în caz de urgență.

Aceeași doamnă în gri perlat care se încruntase la amicul meu din stația de autobuz bătea acum impacientată cu unghia pe ecranul telefonului, în timp eu răsfoiam hârtiile de angajare.

Departamentul de resurse umane de la *Label* era compus din cinci femei foarte stilate așezate în spatele unor birouri ordonate, aranjate în ceea ce am presupus că era un stil feng shui. Niciuna dintre celelalte nu părea la fel de nesuferită ca bățoasa mea.

— Ah, am ezitat.

— Nu ai nicio rudă în oraș?

Suna de parcă ar fi fost în pericol de moarte dacă i-ar fi păsat vreun pic.

— Niciuna pe care să mă pot baza în caz de urgență, am zis slab.

— Atunci alege un prieten, a oftat exasperată. *Ai* așa ceva, nu?

Am avut impresia că-și proiectează asupra mea grijile personale.

Am trecut datele de contact al celei mai bune prietene, Faith, și m-am rugat la zeii urgențelor de la serviciu că, dacă vreodată cei de la resurse umane vor avea nevoie s-o sune la muncă, această minunată floare în gri perlat va avea ocazia să audă salutul: „Clubul Ladies and Gentlemen, avem țâțe și cocoșei." Faith era coproprietara unuia dintre cele mai bine cotate cluburi de striptease de pe insulă.

Am completat hârtiile, pe un fundal sonor compus din oftaturi enervate și bătăi cu unghia în ceasul doamnei de la resurse umane. Salariul trecut pe fișa postului m-a făcut să mă clatin un pic pe scaun. Nu erau bani de genul „îmi permit o garsonieră în Manhattan", ci „am nevoie de numai trei colaborări în paralel ca s-o scot cât de cât la capăt".

„Ca s-o scot cât de cât la capăt" era totuși mult mai bine decât azi-dimineață când m-am trezit.

Voi păstra cursul de dans, cele mai bine plătite ture la bar și voi lua unul sau două joburi de catering pe săptămână, am decis, făcând calculele mental. Tot nu-mi rămâne timp să fac grosul renovărilor din casă, dar era un pas în direcția corectă.

Dacă aș putea rezista aici până când sunt gata renovările și scot casa pe piață...

— Privește aici.

Am ridicat privirea tocmai cât să clipesc în fața unui aparat foto. Fotografia s-a încărcat pe ecranul computerului. Părea că strănut cu foc, așa cum eram cu ochii închiși, și brusc mi-am dat seama cine-i făcuse Golei poza pentru legitimație.

— Serios? O să pui asta pe legitimație? am întrebat, impresionată de atitudinea ei totalmente nepăsătoare.

— N-am la dispoziție o zi întreagă ca să organizez o ședință foto pe placul noilor angajați, m-a repezit ea.

— Bine atunci. Rămâne poza asta cu strănutul. Așa o să se spargă repede gheața când mai fac cunoștință cu cineva.

A fost un fel de eliberare să mă gândesc că totul e temporar și că nu trebuie să-mi fac griji să mă integrez, să fac impresie bună sau să visez la o promovare.

Să termin renovarea. Să vând casa. Margarita de mango.

Imprimanta a scuipat legitimația care avea și rol de card de acces. Doamna de la resurse umane mi l-a înmânat

uitându-se de sus la mine. Poza arăta și mai rău decât pe ecran.

— Departamentul administrativ e la etajul patruzeci și doi. Întreabă de supervizoare.

Și cu asta am fost dată afară rapid.

Am găsit drumul spre scări și am coborât în fugă, folosind noul meu card de acces ca să intru în zona birourilor. Arăta la fel ca etajul patruzeci și trei. Multă agitație, un pic de neîncredere.

Partea fantastic de bună era că la acest etaj nu aveam de-a face cu morocănoasa doamnă de la resurse umane sau cu Făt-Frumos.

Am întrebat-o pe prima doamnă frumoasă pe care am văzut-o, înaltă de un metru și nouăzeci, unde găsesc zona administrativă. Al doilea etaj al redacției *Label* se deschidea într-o mare de cubicule cu pereți scunzi, întinse pe o suprafață mare înconjurată pe două laturi de birouri cu pereți din sticlă.

Toată lumea era, dacă nu uluitor de frumoasă, perfect coafată și accesorizată cu bun-gust.

Am întrebat o brunetă superbă, care încerca disperată să împăturească un fel de țesătură mătăsoasă într-o cutie de cadou, unde o găsesc pe supervizoare. Am găsit-o pe femeie în biroul ei, prinsă într-o serie de convorbiri telefonice rapide.

Pe insigna ei scria Zara. Își ținea în frâu părul lung și negru într-o împletitură elegantă. Pe birou erau bilețele de toate culorile, așezate ordonat în mici șiruri.

S-a uitat la ținuta mea.

— Proaspăt angajată? Ocupă un birou liber, formează interiorul de la IT și spune-le să-ți configureze autentificarea și e-mailul.

— Mulțumesc, am zis, întrebându-mă ce trebuia să fac după aceea.

Îi suna însă telefonul, iar din computer s-au auzit șase clinchete în succesiune rapidă, din chat și notificări de pe

e-mail. „Fir-ar să fie", a mormăit ea, smulgând unul dintre cele două iPhone-uri de pe birou care începuseră să vibreze simultan.

Am ieşit din birou, lăsând-o cu clinchetele şi vibraţiile, şi am făcut o tură rapidă în căutarea unui loc liber. Am găsit unul în spatele rândului exterior de cubicule, foarte departe de ferestre. Dar nu puteam să fac mofturi. Mi-am croit drum printre birouri şi oameni concentraţi şi mi-am ocupat noul teritoriu cu poşeta, haina şi cu recipientul în care era ultima porţie de pui coreean făcut de doamna Grosu.

— Bun, am şoptit.

Am încercat scaunul şi am descoperit că e rezonabil de confortabil. De fapt, la celelalte locuri de muncă pe care le-am avut în ultimele şase luni nu existau scaune sau şansa de a sta jos. Aşadar, faptul că aveam un scaun, oricum ar fi fost, era un mare pas înainte.

Monitorul computerului era un ecran plat sexy de ultimă generaţie şi singurele obiecte care se mai aflau pe birou erau o tastatură albă şi un telefon.

Am ridicat receptorul şi m-am uitat pe butoane ca să găsesc interiorul de la IT.

— Eşti nouă?

M-am uitat pe lângă ecranul mare luminat de sigla *Label* şi am descoperit o femeie care se uita la mine.

Avea un păr spectaculos de culoarea paiului, cu şuviţe în tonuri argintii. Era prins în spate într-o coadă din care nu îndrăznea să scape nicio şuviţă. Chipul ei era definiţia perfecţiunii, cu pomeţi înalţi, contur de ochi aplicat expert şi un nas mic căruia celelalte femei probabil că îi făceau poze ca să le ducă la chirurgul estetician. Ar fi fost cu adevărat frumoasă dacă n-ar fi avut buzele artificial umflate şi atitudinea de fată rea.

— Bună, am zis. Da. Sunt Ally. Chiar azi am început.

A pufnit dispreţuitor, reuşind să pară totuşi politicoasă.

— Să nu-mi stai în cale.

— Probabil că tu ești comitetul de primire, am spus, înălțând capul.

Nu-mi dădeam seama dacă are douăzeci și opt de ani sau treizeci și opt.

— Orice treabă care vine pentru Dominic Russo e a mea. Ai înțeles?

Am râs. În ceea ce mă privea, era perfect.

— Poți să-l păstrezi. Eu prefer bărbații cu inimă.

Buzele ei au devenit imposibil de bosumflate și m-am temut că vor exploda.

— Îți faci prieteni noi, Malina? a întrebat Gola, apropiindu-se și cocoțându-se pe marginea biroului meu.

Femeia cu buze în pericol să explodeze și-a îndreptat privirea către cea mai nouă prietenă a mea.

— Îi aduc la cunoștință regulile de bază.

— Numele ei e Ally și nu stă nimeni în calea iluziilor tale, a spus Gola.

Peste pereții cubiculelor au apărut capete care semănau cu cele ale câinilor de prerie când simt pericolul.

Gola s-a întors spre mine.

— Aspirațiile de carieră ale Malinei sunt să forțeze cel puțin un membru al familiei Russo să semneze un contract prenupțial. Nu prea a mers prima dată. Nu? și-a încrețit ea nasul cu falsă simpatie.

Interesant.

— Ar trebui să fii deșteaptă și să-ți vezi de treaba ta, Gola, a șuierat Malina. Și de fundul ăla gras.

— Nu mă face să-ți arăt iar fundul, Mal.

Rânjetul Golei era răutăcios.

Fără vreun alt cuvânt, Malina și-a dat peste umăr părul prins în coadă și a ieșit furioasă.

— Așadar, ai cunoscut-o deja pe fata rea, m-a tachinat Gola.

— Pare *adorabilă*.

– *De-a dreptul* fermecătoare. Oamenii spun mereu: „Malina e cea *drăguță* persoană din tot departamentul."

– Sunt *așa* de încântată că am ales biroul din spatele ei, am oftat.

– Mâncăm în treizeci de minute?

Gola s-a întins să ia dosarul pe care-l ținuse pe biroul meu, iar lucrurile din el s-au împrăștiat pe podea.

– Pare promițător, i-am zis, ajutând-o să adune hârtiile și mostrele de țesături.

Era cea mai elegantă sală de mese în care pusesem vreodată piciorul. Spre deosebire de cea din liceu, cu scaune acoperite cu vinilin și miros de sos la conservă ars, aici podelele erau dintr-un soi de marmură albă, iar vasele uriașe cu plante adevărate creau o atmosferă zen, de junglă urbană.

Cu siguranță nu mirosea a sos la conservă. Părea mai degrabă o seră sau curte interioară decât o sală de mese.

Chiar și mâncarea era elegantă. Nu mi-o permiteam, dar asta nu m-a împiedicat să mă uit la preparatele sushi expuse și la colțul keto.

Gola și cu mine ne-am așezat la o masă liberă aflată între un palmier în ghiveci și o altă masă ocupată de femei înalte și zvelte care ciuguleau din salată și discutau cu înflăcărare despre cearta dintre un fotograf și un make-up artist.

Gola a pus pe masă în fața ei un pahar cu un suc verde și un bol cu supă limpede.

– Sunt la detoxifiere, mi-a spus, observând cum întrebam din priviri: „Ăsta e prânz?" Ar trebui să încerci. Îți face pielea strălucitoare.

– Eu postesc mai degrabă din întâmplare, am glumit.

– Postul intermitent e atât de în vogă, a încuviințat ea cu prezență de spirit.

– Sunt în situația în care postul meu înseamnă „am rămas fără mâncare" și trebuie să aștept salariul următor.

— Ești falită? m-a întrebat Gola, mai mult interesată decât din milă.

— Mai degrabă proaspăt săracă și temporar.

Când a văzut-o pe Ruth în mulțime, Gola i-a făcut cu mâna. Roșcata și-a împins salata de kale pe masă și s-a așezat pe scaunul de vizavi de mine.

— Am pierdut începutul interogatoriului? a întrebat cu răsuflarea tăiată.

— Nu. Interogatoriul începe acum, a zis Gola.

— Spune-ne totul despre tine, inclusiv cum ai cunoscut-o pe Dalessandra, cum ai obținut slujba asta și dacă e adevărat că i-ai spus în față lui Dominic Russo că e un monstru megaloman, a zis Ruth, după care a luat o îmbucătură de salată și a început s-o mestece cu entuziasm.

— Ahhh.

— Bine, începi cu întâlnirea cu Dalessandra, a spus Gola.

— Hei, amice din stația de autobuz!

Prietenul meu cu pulover portocaliu a apărut lângă masa noastră, strângând punga maro mototolită. S-a uitat la noi plin de speranță.

— Vă deranjează dacă stau cu voi?

M-am întors spre Gola și spre Ruth și le-am explicat.

— Ne-am cunoscut în stația de autobuz când Dalessandra ne-a oferit pe loc amândurora câte un job.

— Trebuie neapărat să stai cu noi, a insistat Ruth, bătând cu palma scaunul de lângă ea.

Am răsuflat ușurată.

— Mulțumesc, a zis el. Apropo, eu sunt Buddy.

A întins o mână cărnoasă pe care Gola și Ruth i-au strâns-o pe rând.

— Eu sunt Ally, i-am spus.

Gola s-a foit pe scaun.

— Bun, spuneți tot, copii. Ce căuta Dalessandra Russo într-o stație de autobuz?

Buddy a desfăcut punga de hârtie și a scos un sendviș mic, o pungă de chipsuri și un suc.

– Ei bine, nu știu ce căuta doamna Russo acolo. Tocmai terminasem în Village o lucrare de zugrăveală la negru. Cum stăteam în stație, am văzut-o pe Ally vorbind cu doamna Russo, care s-a scuzat pentru ceva, apoi i-a dat o carte de vizită, „vino să mă vezi luni pentru un loc de muncă" și asta a fost tot, a explicat el teatral, mimând că înmânează o carte de vizită.

Ruth și Gola erau vrăjite, așa că am înfulecat din pui.

– Mi-am spus că asta e șansa mea. Una dintre chestiile alea care ți se întâmplă o dată-n viață. Trebuia să spun ceva, că altfel aș fi regretat toată viața. Așa că am întrebat: „Mai aveți ceva locuri de muncă?" Când s-a uitat la mine n-a fost deloc disprețuitoare. „Ce știi să faci?" „Orice aveți nevoie." Așa am ajuns aici. Cel mai nou angajat la corespondență. Am un birou. Nu trebuie să mai zugrăvesc. Și odată ce intră în vigoare asigurarea medicală, o duc imediat pe nevastă-mea la terapie fizică.

– De ce are nevoie de terapie fizică? a întrebat Gola.

Mi-a plăcut reacția lor. Erau mai interesate acum de povestea lui Buddy decât de bârfele din birou.

– A avut un accident de muncă anul trecut. Lucra la bandă. În fine. A căzut la serviciu de la aproape șase metri și a aterizat pe spate.

Am tresărit.

– A avut leziuni grave la coloana vertebrală. E în scaun cu rotile. Nu mai poate munci. Compania s-a împotrivit cererii de compensare a muncitorilor. Eu mi-am pierdut jobul din cauza nenumăratelor absențe după accident. Din cauza lipsei unei asigurări medicale bune, n-a mai putut merge la terapie. Știți, ăsta era singurul lucru care-i dădea speranță.

– Buddy, e îngrozitor! am zis.

– Au fost vremuri grele, dar am știut mereu că e o luminiță la capătul tunelului, și acum... uite-mă! Stau aici

cu trei doamne frumoase, cu o slujbă într-un birou important și cu o asigurare medicală nou-nouță.

Am vrut să-l îmbrățișez și am fost cu adevărat emoționată că Ruth chiar l-a strâns în brațe.

— Ești un om de treabă, Buddy, a spus Gola, întinzându-se peste masă ca să-i strângă mâna.

El a râs în hohote.

— Abia aștept să-i spun nevesti-mii!

9

ALLY

Buddy a terminat de mâncat și s-a grăbit să se întoarcă în sala de corespondență, nerăbdător să dovedească din prima zi că-și merită slujba.

– Ăsta a fost cel mai motivațional lucru pe care l-am auzit în viața mea, a suspinat Ruth. Cred că-l iubesc.

– Și eu, am spus în unison cu Gola.

– Bine, fetelor, a continuat Gola. Hai să auzim povestea ta. Ce făcea Dalessandra Russo cu tine în stația de autobuz.

– Se scuza pentru că fiul ei – la vremea aceea am crezut că e iubitul ei – a făcut să fiu concediată.

Gola a dat pe gât restul de suc verde.

– Ce-a mai făcut domnul Statuie de Gheață a Perfecțiunii? a cerut să știe Ruth, întinzându-se până la stiva de șervețele.

– Făt-Frumos – adică Dominic – s-a întâlnit cu Dalessandra la pizzeria unde lucram. A fost nepoliticos, așa că i-am plătit cu aceeași monedă, apoi am scris un mesaj imatur pe pizza lui. Așa cum ar face oricine.

Gola s-a uitat la mine de parcă tocmai mă transformasem în Tina Turner.

– Mda, trebuie să știu cum era mesajul, a decis Ruth.

– FU.

– I-ai scris așa ceva lui Dominic Russo? a întrebat rar Gola.

– Ei bine, cu pepperoni, dar da.

— Și ce-a făcut?

— Și-a pierdut cumpătul. A început să urle.

Cele două s-au uitat uluite una la cealaltă.

— A urlat?

— Oh, da. A urlat. Ne-am jignit unul pe celălalt, apoi a cerut să stea de vorbă cu patronul.

— Știam eu că sub gheţarul ăla e un vulcan, a zis Gola, plesnind mormanul de şervețele umede. Nu ți-am spus?

Ruth încuviință.

— Așa e. L-ai citit.

Gola s-a aplecat în față.

— De când a venit aici, cu peste un an în urmă, Dominic Russo a fost cu toată lumea Frosty, omul de zăpadă simpatic, a explicat ea încet.

Probabil că palmierii aveau urechi.

Interesant. Experiența mea limitată cu Făt-Frumos fusese exact pe dos. Nu-l văzusem deloc rece. Fusese focul iadului.

— Cine s-ar fi gândit că o pizza cu pepperoni îl va face să depășească limita? s-a întrebat Ruth.

— Bun, hai să revenim la poveste. FU, apoi a cerut să vină patronul, a recapitulat Gola, dând din mână periculos de aproape de ceaiul fierbinte al lui Ruth.

— Așadar, George a ieșit din bucătărie și a aruncat o privire la fusta roșie din piele a Dalessandrei și la haina elegantă a lui Dominic și m-a concediat într-o clipă.

— Nu se poate! au icnit ele.

Îmi plăceau cele două pe post de auditoriu.

— Da. Mi-am înșfăcat haina și geanta și m-am întors în sala de mese, unde am ținut un discurs despre faptul că suntem oameni ca și el și n-ar trebui să ne trateze altfel. Apoi am plecat.

Gola și Ruth erau aplecate în față, sorbindu-mi fiecare cuvânt.

– Aşadar, eram în staţia de autobuz, întrebând ce puteam face înainte să intru în tură la bar...

– Ally e săracă, i-a explicat Gola lui Ruth.

– Am înţeles, a încuviinţat ea.

– ... şi a apărut Dalessandra, şi-a cerut scuze pentru Dominic şi mi-a oferit imediat un loc de muncă. Nu ştiam cine e sau despre ce fel de loc de muncă e vorba. Iar acum sunt aici.

Am decis să las deoparte faza cu „hei, ce-ar fi să-mi spuneţi acum voi de ce sunt oamenii de aici aşa de speriaţi".

– Acum eşti aici, a repetat uimită Ruth. E cea mai uimitoare zi de luni pe care am avut-o în ultimul timp.

– Are biroul din spatele Malinei, a înştiinţat-o Gola.

– Oh, o să fie chiar o plăcere.

Ruth a tresărit.

– Dar care e povestea ei? am întrebat.

A urmat un alt schimb de priviri lungi, cu subînţeles.

– A fost iubita tatălui lui Dominic, a spus Gola, şoptind cuvântul „iubită" şi uitându-se peste umăr.

– Vrei să spui amanta, a şuierat Ruth.

– Ruth!

– Ce? E adevărat, a continuat aceasta, trăgând scaunul mai aproape de masă. Paul Russo, soţul Dalessandrei şi tatăl lui Dominic, a fost director de creaţie aici. Se zvoneşte că s-a folosit de poziţia sa ca să pescuiască în iazul companiei, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Înţelegeam perfect.

– Nu toţi peştii *doreau* să se lase prinşi, a adăugat Gola.

Asta chiar e o informaţie.

– Pe scurt, era un bătrân pervers, a şoptit Ruth. Se ştia bine asta printre angajaţi. Fabrica de zvonuri zice că a concediat câteva dintre victimele care s-au împotrivit. Adică, dacă voiai să-ţi păstrezi locul de muncă, trebuia să-l laşi să te apuce de fund.

— Asta-i o mizerie, am icnit.

Au încuviințat.

— Bineînțeles că e o mizerie, a zis Gola.

— Iar Dalessandra n-a știut nimic despre asta?

— Nu știm dacă a știut. Nu cred că l-ar fi lăsat să scape, a spus Ruth. Nimeni nu a vrut să testeze însă pe pielea ei teoria că Dalessandra ar putea să creadă o stagiară sau o redactoare oarecare, și nu pe propriul ei soț.

— Apoi a fost Malina, a adăugat Gola. Era încântată să se încuie în biroul lui pentru una scurtă. A dus-o chiar și în străinătate la câteva ședințe foto și prezentări de modă.

— A crezut că va fi următoarea doamnă Russo, a adăugat Ruth.

— Biată fraieră oportunistă, a pufnit Gola.

— În fine, nu știm sigur, dar se pare că în cele din urmă Paul a pus mâna pe fata care nu trebuie. Și s-a dezlănțuit iadul, a continuat Ruth.

— Ce s-a întâmplat?

— Am venit într-o zi și Paul dispăruse. Fără niciun anunț oficial. Au rămas doar Dominic și o asistentă care îi curățau. Se zice că în biroul lui au fost găsite trei cutii cu prezervative și o sticluță cu lubrifiant.

— Dominic a schimbat tot mobilierul pentru că îi era scârbă, a intervenit Gola.

— O săptămână mai târziu, cei de la resurse umane au emis un nou regulament despre hărțuire și relațiile dintre șefi și subalterni, ceea ce a cam confirmat bârfele.

— Paul a primit imediat o slujbă la *Indulgence*, a spus Ruth, referindu-se la o altă revistă de modă. Directorii de aici au clauză de neconcurență, așa că cine știe cum a reușit să se transfere.

— Cum a rămas cu femeile? am întrebat.

Amândouă au ridicat din umeri.

— Nu știm sigur ce s-a întâmplat. A fost un exod, au plecat vreo douăsprezece. Din nou, totul a fost în mare

secret. Câteva au rămas, inclusiv Malina. Niciuna dintre ele nu a răspuns la vreo întrebare directă, a zis Gola.

– Am auzit de la cunoştinţa unui prieten că a fost un soi de aranjament care implica o clauză de confidenţialitate, mi-a explicat Ruth.

– Uau, am făcut eu, neştiind ce altceva să spun.

Nu era de mirare că atmosfera era atât de rea pe aici. Nu părea o soluţie, ci mai degrabă o muşamalizare.

– Acum lucrurile stau mai bine, a insistat Ruth. Legea de hărţuire sexuală nu exista în anii cincizeci, iar interdicţia de a avea relaţii amoroase în structura ierarhică oferă mai multă protecţie.

– Ce înseamnă asta? am întrebat.

– În principiu, nu pot exista relaţii dintre şefi şi subalternii lor direcţi, a zis Gola.

– Nu înseamnă chiar *asta*, a contrazis-o Ruth.

– E spiritul regulamentului. Încearcă să descurajeze relaţiile în care dinamica de putere e dezechilibrată. Dar e ceva de genul „noi am dat-o în bară şi acum dăm vina pe voi", a suspinat Gola.

– E sensibilă pentru că e îndrăgostită de un redactor de la modă, a tachinat-o Ruth.

– Am fost. Aş spune că a fost mai mult dorinţă, a corectat-o Gola.

– E foarte, foarte drăguţ, a completat Ruth, dar nu suficient încât să ne pierdem locul de muncă.

Am luat furculiţa şi am tăiat în două ultima bucată de pui, sperând s-o mai întind. Începusem să-mi fac câteva idei despre unde anume greşise Dalessandra.

– Aşadar, cum se face că eşti săracă? m-a întrebat veselă Ruth.

– E o poveste lungă, lungă, am oftat.

Am simţit un fior de gheaţă pe şira spinării şi am ridicat privirea.

Făt-Frumos, aflat la două mese distanţă, se uita la mine, trăgând scaunul de la lângă tipul ăla, Linus, pe care

l-am cunoscut dimineață în biroul Dalessandrei. Am răspuns privirii lui nimicitoare cu un zâmbet fals și cu o fluturare din deget.

— Fată, ești cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o, a șoptit Gola fără să-și miște buzele.

— Cred că ai un vagin de oțel, a bănuit Ruth.

— Nu așa avem toate? am zis când a vibrat alarma telefonului. Gata, doamnelor. Înapoi la muncă.

Eram organizată din fire. Lucrurile se pierdeau sau mergeau rău dacă nu exista un plan. Dacă spuneam că fac ceva, făceam.

Problema era că mă implicam în multe lucruri, așa că le planificam. Fără milă. În telefonul meu erau zeci de alerte zilnic.

Planificare săptămânală.
Curs de coregrafie.
Du-te la cursul de dans.
Predă cursul de dans.
Cumpără niște ramen.
Du-te la tura de la bar.
Începe tura la bar.
Încheie tura la bar.
Prinde trenul spre casă.
Trimite facturi pentru proiectele de design.
Mai plătește din datoria astronomică.
Mergi naibii la culcare.
Trezește-te naibii.
Ia-o de la început...

Dacă nu planificam fiecare sarcină, exista riscul să-mi piară de sub ochi și să se rătăcească sub o piesă de mobilier metaforică, iar apoi mi-aș fi amintit de ea abia după câteva luni, în plină noapte. Iar dacă cineva se baza pe mine, trebuia să livrez.

– Hai să bem ceva diseară după program, a sugerat Ruth. Am senzaţia că avem atât de multe bârfe de împărtăşit.

Am rânjit şi m-am ridicat.

– Nu pot. Aşa stau lucrurile când eşti sărac – lucrez la noapte.

– Ai încă un job? m-a întrebat Gola.

– Am încă patru.

– Fată, ai nevoie de o vacanţă.

Şi de o margarita de mango.

10

DOMINIC

Detestam genul ăsta de ședințe.

Toată chestia asta cu ședința de brainstorming era un rahat. De unde naiba să știu cum ar trebui designerul să le îmbrace pe modele pentru o ședință foto cu vestimentație *office* de toamnă? Sau ce produse de machiaj erau în centrul atenției pe rețelele sociale?

Ședințele foto și tot ce era legat de ele erau mai tensionate decât reuniunile NATO. Designeri care se certau cu modele. Fotografi care nu lucrau cu anumiți designeri. Greșeli de comunicare pe tema stocurilor. Prea multe idei editoriale. Reprezentanți de vânzări care au făcut promisiuni pe care nu trebuiau să le facă. Dezastre de ultimă oră legate de amplasamente.

Și se așteptau ca eu să iau cele mai diplomate decizii.

Ha! Ce glumă bună.

— Ești gata? m-a întrebat Linus, sarcasticul director de producție, venind lângă mine pe hol și aranjându-și ochelarii.

— Sunt gata.

Nu pot să sufăr să nu fiu bun într-un domeniu. La doisprezece ani am fost dat afară în timpul unui meci de baseball pentru că am aruncat bâta peste gard când a trebuit să lovesc din nou. Baseballul nu era de mine.

Tata – vedetă a baseballului de liceu la vremea lui – a ajuns și el la meciul din ziua aceea, nu se știe de ce, și mi-a spus să mă concentrez pe ceva la care eram bun... cum ar fi privitul la televizor sau văicăreala.

Am avut o discuţie asemănătoare când i-am spus că-i iau locul aici. Mi-a râs în nas în acelaşi fel dispreţuitor şi mi-a urat noroc să pot merge pe urmele lui. I-am spus că mai degrabă aş da foc urmelor lui şi la tot ce a fost în biroul ăsta.

Nu o competiţie sănătoasă mă împinsese spre această funcţie. Nu, fusese o nevoie viscerală de a-mi dovedi că eram mai bun decât omul care nu meritase niciodată loialitatea pe care i-am oferit-o cândva cu atâta uşurinţă.

Asta am făcut cu baseballul. Am exersat în fiecare afurisită de noapte. Am petrecut ore în şir la antrenament şi am exersat alergarea. Până la urmă, am ajuns suficient de bun încât să obţin o bursă ca să joc în facultate. Ceva ce tata nu a reuşit la vremea lui.

Pentru mine, asta a fost o măsură suficient de bună a succesului. Odată ce am reuşit şi am dovedit că fac faţă, am renunţat şi n-am mai pus mâna niciodată pe o mănuşă de baseball.

La fel a fost şi aici. M-am forţat să-mi depăşesc nepriceperea înnăscută, să dau tot ce pot, iar când se va termina totul vreau să plec fără să mă mai uit în urmă.

— Să ţii minte ce-am discutat, a spus Linus, oprindu-se în faţa uşii de la sala de şedinţe.

— Da, am spus, apoi mi-am amintit, din cine ştie ce motiv stupid, de discursul pasionat al lui Ally de la plecarea din restaurant, despre cum oamenii merită să fie trataţi mai bine şi toate rahaturile alea. Mulţumesc, am adăugat.

Ochii lui Linus s-au mărit un pic în spatele ochelarilor cu rame de baga.

— Cu plăcere? a mormăit după un moment.

Pe loc am denumit asta Testul Măgăriei. Când cineva se uită pătrat la tine după ce spui „mulţumesc", fiindcă până atunci n-ai mai mulţumit niciodată. Ăsta era Testul Măgăriei.

M-am oprit brusc în uşă.

Ea era acolo.

Aranja cafelele și produsele de patiserie – pe care nu le va mânca nimeni, deoarece carbohidrații erau ceva rău – ca și cum era treaba ei s-o facă, și nu o ironie stranie a sorții.

Toți ceilalți erau deja așezați în jurul mesei și conversațiile au încetat. Aveam genul ăsta de efect asupra oamenilor când intram într-o cameră.

Ally a ridicat privirea și imediat și-a dat ochii peste cap, fără să încerce să ascundă asta.

– Oh, minunat, a mormăit în barbă.

Ei bine, nici eu nu eram prea bucuros s-o văd.

Am ignorat-o și mi-am ocupat locul în capul mesei.

– Vă mulțumesc că ați venit, am zis fără chef. Să începem.

După privirile celor din jurul mesei, niciunul dintre ei nu era obișnuit să mă audă zicând „mulțumesc". Mi-am stăpânit un oftat.

Ally s-a așezat la capătul mesei în spatele unui laptop vechi. Peste pantalonii negri purta un pulover fucsia cu guler înalt. Avea brățări fabricate dintr-un soi de material – denim poate – la încheietura mâinii drepte.

– *Domnule Russo,* ne interesează părerea dumneavoastră despre tutorialele la machiajul de toamnă, m-a provocat din nou Shayla, redactoarea rubricii de frumusețe.

În timp ce tasta, Ally a ridicat întrebătoare o sprânceană. Privirile noastre s-au întâlnit și am știut că și ea a sesizat tonul. Prezența lui Ally era singurul lucru care-mi lipsea în situația asta.

– Haide să ne uităm, am început.

Toată lumea s-a grăbit să răsfoiască prin materialele pentru ședință după paginile despre care era vorba. Eu nu m-am obosit să fac asta. Fusesem pregătit deja.

– Cred că osatura e potrivită, dar ar fi trebuit să iei în calcul și niște autobronzant. E vorba de sezonul de tranziție, când nu toate femeile sunt gata să renunțe la aspectul bronzat.

Ambele sprâncene ale diabolicei mele stenografe s-au ridicat cu surprindere.

Shayla şi-a păstrat calmul.

– Aveţi ceva sugestii?

– Nu e aria mea de expertiză, i-am amintit. Sunt convins că va fi acceptabil orice ai alege.

Acceptabil. Nu „bine". Aceste veşnice mici înţepături reciproce erau plictisitoare, supărătoare. La vechiul meu loc de muncă, ne închideam într-un birou, ţipam timp de douăzeci de minute şi mergeam mai departe cu o soluţie. Aici, conflictele mocneau. Fapt e că nu prea conta dacă Shayla mă voia sau nu aici, deoarece *eram* la conducere şi toţi trebuia să vedem cum ne descurcăm cu asta.

– Mai departe, a zis Linus, readucând discret şedinţa la ordinea de zi.

În timpul şedinţei m-am trezit uitându-mă la Ally. Părea că-i e imposibil să stea locului, legănându-se de pe o parte pe alta în timp ce tasta, după un ritm pe care numai ea îl auzea.

Privirile noastre s-au întâlnit de câteva ori peste ecranul gigantic al laptopului.

Nu ne-am transmis niciun mesaj. Niciun FU, nicio insultă voalată. Doar nişte priviri lungi. În lumina asta, ochii ei păreau mai degrabă căprui decât aurii. Părul ei, deşi prins la spate într-o coadă scurtă, părea şi de data asta proaspăt răvăşit de degetele unui bărbat, din cauza şuviţelor scăpate pe lângă obraji. Iar buzele ei erau mereu în mişcare, parcă mereu gata să rânjească sau să zâmbească.

Nu aveam încredere în zâmbăreţi.

A scos limba la mine.

Am ridicat degajat mâna şi m-am frecat la ochi cu degetul mijlociu.

Acum cu siguranţă rânjea.

– Mă scuzaţi o clipă, am întrerupt un redactor. Ai vrea să tastezi mai încet? Sună de parcă încerci să te caţeri pe masă.

Toată lumea s-a întors să se uite cu gura căscată la Ally.

Ea a ridicat privirea. A zâmbit. Abia am așteptat să văd ce urmează să facă.

— Îmi pare atât de rău, s-a scuzat dulce.

Am fost dezamăgit.

Pe moment.

Imediat după ce toți s-au întors la masă ca să dezbată care fundal era mai potrivit, cel de culoarea piersicii sau cel trandafiriu, Ally a început să bată în taste într-un nesuferit crescendo.

Linus părea că e pe cale să-și înghită limba. Shayla și-a dres glasul și s-a uitat la tavan. Restul echipei adunate în jurul mesei și-a tras scaunele cât mai departe posibil de Ally, ca și cum nimeni nu voia să fie prins în schimbul de focuri.

— Ar putea cineva să facă în așa fel încât Degete de Cârnați, aici de față, să ia notițe mai încet data viitoare? I-am întrebat.

S-au auzit respirații întretăiate.

Linus s-a înecat cu guma de mestecat, iar restul s-au învinețit încercând să-și țină respirația.

— Mai departe, am spus, simțindu-mă o idee mai vesel.

Discuția a început din nou. Nu știu dacă doar mi se părea, dar toți arătau ceva mai relaxați.

Următorul punct pe ordinea de zi era o firmă de cosmetice care ne zăpăcise pe toți, fiindcă acum avea pretenția la plasare prioritară de produse după ce renunțase la un prim contract de publicitate.

Aproape am căzut de pe scaun când o redactoare nouă de la rubrica de frumusețe m-a întrebat:

— Aveți sugestii, domnule Russo?

Am tras aer în piept și am privit-o cu răceală în ochi.

— Spune-mi Dominic. Te rog.

Ea a clipit de câteva ori, părând șocată.

De fapt, chiar aveam o sugestie. Era domeniul meu de expertiză. Evaluarea riscurilor. Gestionarea orgoliilor inflamate. Aplicarea presiunii potrivite la timpul potrivit. Aveam destulă experiență personală cu asta.

– Spune-le că am decis să ne îndreptăm în altă direcție. Adu în discuție Flawless, am spus, pomenind de alt producător de creme.

– Avem o colaborare foarte lungă cu La Sophia, mi-a amintit Shayla, deși nu părea să-i displacă ideea.

– Poate că e timpul să-i punem capăt.

Asta a provocat un zâmbet teribil de sincer din partea femeii.

Mă privise cu dispreț, abia se abținea să nu-și dea ochii peste cap când făceam sugestii stupide sau se încrunta de-a dreptul când ne întâlneam pe holuri.

Asta era însă o privire aprobatoare.

– Așteptam de mult să fac asta, a recunoscut.

– Atunci o las pe mâna ta. Vrei să iau eu legătura cu Flawless sau spui doar așa?

– Dacă există vreo firmă cu care vrei să colaborezi și despre care crezi că s-ar potrivi cititorilor noștri, fă-o.

Zâmbetul Shaylei s-a lărgit cu un milimetru și am simțit că scorul meu la Testul Măgăriei a mai scăzut un pic. Nu era rău pentru o zi de marți.

În jurul mesei a izbucnit o discuție surprinzător de animată despre cum ar fi mai bine să ilustrăm rezultatele sondajelor despre ce jachete de primăvară au căutat cititorii.

– De ce nu se poate să fie în mișcare? s-a auzit o voce enervantă din capătul mesei.

– Pentru că este o revistă tipărită. Asta înseamnă că e pe *hârtie*, am răspuns sarcastic.

Ally și-a dat ochii peste cap.

– Am notat sarcasmul, Dom, dar eu mă gândeam la niște grafice din revistă care să trimită la unele animate

online. Vrei un trafic mai mare între conținutul online și cel tipărit, nu? Și faci ceva drăguț așa...

S-a ridicat și s-a îndreptat spre panoul alb.

Mi-am împărțit atenția în două puncte. Felul în care pantalonii îi îmbrățișau curbele și abilitatea cu care desena. A făcut schița unui pardesiu cu săgeți care indicau anumite părți ale graficului și apoi o altă versiune care mima mișcarea.

Era al naibii de fermecătoare și asta mă enerva.

— Și pe urmă pui aici jos un cod de bare pe care cititorul tău îl poate scana cu telefonul, și așa ajunge la site. Fă trimitere la o animație sau un videoclip cu modele care poartă fiecare articol și apoi detaliază graficul, cu cel mai potrivit mod de a purta articolele, de unde să le cumpere la niveluri diferite de cost.

Linus își lingea buzele și-și ștergea ochelarii, semn că-i plăcea ideea.

— Asta...

— ... nu e rău deloc, am completat eu.

— Mulțumesc, a zis sec Ally.

— Poți să faci un model cu toate ilustrațiile? a întrebat-o Shayla. Ceva în stilul ăsta?

Ally a ridicat din umeri.

— Da. Bineînțeles.

Zece minute mai târziu am încheiat ședința. Era o premieră. De obicei, ședințele se încheiau mai devreme numai pentru că toți se grăbeau să scape din încăperea unde eram eu.

A durat un moment să-mi verific mesajele de pe telefon și am ieșit intenționat în spatele lui Ally.

— Degete de Cârnați? a șuierat ea spre mine.

Nu o plăceam, dar înfruntarea cu ea făcuse ca o ședință altfel interminabilă să fie un pic mai interesantă. În plus, era ceva... atrăgător la parfumul ei de lămâie proaspătă.

— Tastezi ca un cal de povară.

– Știi, ai fi mult mai drăguț dacă ai zâmbi uneori, a spus ea, fluturându-și genele.

– Nu am timp să zâmbesc.

– Nu am timp să zâmbesc, m-a imitat cu o voce enervantă.

– Probabil că ai atins apogeul maturității în gimnaziu.

– Ahh, i-au fost rănite sentimentele lui Bosumflici?

– Ești concediată, Maleficent.

– Mult noroc cu asta, Făt-Frumos, a zis și s-a îndreptat spre scări.

– Nu te obosi să te acomodezi aici, am strigat după ea.

Nu mi-am dat seama că zâmbeam, până ce un make-up artist s-a uitat cu gura căscată la mine, apoi a pășit direct în ușa de sticlă.

11

DOMINIC

Departamentul administrativ era de obicei evitat. Era zgomotos, dezorganizat și fusese locul preferat de vânătoare unde tatăl meu hărțuise angajatele. Probabil că le considerase frumoase și lipsite de apărare. Victimele perfecte.

Eu îl vedeam ca pe un potențial teren minat. Femei veșnic ocupate care făceau munca de jos pentru tot ce se întâmpla în interiorul și în afara birourilor. O singură mișcare greșită era de ajuns să arunce în aer întreaga coloană vertebrală a companiei. Era mai bine să le evit, să le las să-și facă treaba, decât să le amintesc că era pe acolo un alt mascul din familia Russo.

Era pauza de prânz a lui Ally, dar nu am văzut-o în sala de mese. Nu că aș fi căutat-o. Sau că i-aș fi verificat programul în sistem. *În fine, poate că am făcut-o și pe asta.*

Am refuzat ferm să mă gândesc de ce renunțasem să fac o cerere perfect legitimă de verificare a unei angajate. De obicei, Greta trimitea asemenea cereri, păstrând liniile de comunicare perfect delimitate.

Dar dacă verificam singur, mi-am spus, puteam să aflu și dacă Ally e gata să demisioneze.

Am aranjat dosarul pe care-l țineam în mână și am cercetat sala. Majoritatea cubiculelor erau goale, dar am zărit-o pe ea și puloverul ei roz în cealaltă parte a sălii. Avea căștile telefonului în urechi și-și mișca ritmic umerii, iar buzele murmurau versuri neauzite.

Am aranjat din nou dosarul. Reflectam. Ce naiba! Aveam câteva minute pentru o înfruntare.

Încă se legăna pe scaun când am ajuns în spatele ei. Penisul meu a luat cunoștință pe neașteptate de apropierea de ea și asta m-a enervat. Aveam patruzeci și patru de ani. Nu eram un puști plin de coșuri aflat la o petrecere în piscină. Mai mult, spre deosebire de tatăl meu, aveam autocontrol.

M-am uitat peste umărul ei, iar ea aproape a sărit de pe scaun.

– Naiba să te ia, Făt-Frumos! a strigat, trăgând căștile din urechi fără să reușească, deoarece se încurcaseră în păr. Ahh! a tras și mai tare.

– Încetează, i-am spus, apucând căștile și dându-i mâinile la o parte. O să te alegi cu chelie, am avertizat-o și i-am desprins căștile din păr.

– Ți-aș mulțumi, dar uite că din cauza ta chelesc.

– Observ că-ți faci proiectele personale în timpul serviciului, am spus, privind monitorul pe care erau afișate diferite modele de siglă pentru o măcelărie.

Ea a luat telefonul – una dintre acele imitații ce păreau să se dezintegreze în orice clipă – și mi-a arătat cronometrul afișat pe ecran.

– Sunt în pauza de masă, domnule Rază de Soare. Pe laptopul meu personal.

– Te folosești de internetul *meu*. De unde ai luat amărâtul ăla de telefon?

Mi-a aruncat o privire care spunea *de ce nu te duci odată învârtindu-te,* apoi s-a întors la calculatorul ei antic și l-a deconectat de la internet.

– Acum ești mulțumit?

Eram. Îmi plăceau confruntările cu ea. Măcar nu se ascundea plângând într-un colț dacă mă uitam urât la ea.

Mi-am aruncat privirea pe birou. Lângă telefon era o banană.

– *Ăsta* e prânzul tău?

— Da. Este. Acum, dacă nu mai ai ce critica, poate ținuta mea sau faptul că respir prea tare, pot să mă întorc la pauza de masă?

— O banană nu înseamnă prânz.

Eram de suficient de mult timp în industria modei ca să știu cât de răspândite erau tulburările de alimentație pe aici. Dar o văzusem mâncând două brioșe cu afine în timpul ședinței de dimineață.

— Ba da, atunci când ești angajat de curând și temporar sărac.

— De curând și temporar sărac, am repetat.

— Nu-ți face griji, Dom, a zis sec. Nu e contagios.

Dom. Nu numai că-mi folosise prenumele. Folosise un diminutiv... ceva ce nu era răutăcios.

— Ai nevoie de ceva anume sau doar ai vrut să întuneci cu dispoziția ta și etajul ăsta? m-a întrebat.

— Majoritatea noilor angajați se prefac măcar că arată un minim respect față de directori.

— Majoritatea noilor angajați nu au pierdut deja un loc de muncă din cauza directorilor, a ripostat.

— Așadar, mă învinovățești pe mine pentru că ești de curând și temporar săracă?

— Nu-ți mai da importanță. Tu ai reușit să mă faci să fiu și mai săracă.

— Banana asta chiar e tot ce ai de mâncare?

— Chiar e nevoie să stau de vorbă cu tine când sunt în afara programului? a întrebat, începând să decojească banana.

De parcă zeii mi-ar fi zâmbit, i-a sunat cronometrul de pe telefon.

— Uite că ești din nou în timpul programului.

Ea a suspinat, a salvat lucrarea de pe laptop și apoi l-a închis.

— Ce pot face pentru tine, șefu'?

– Continuă să fii la fel de agresivă, şi mai devreme sau mai târziu mama îşi va da seama ce greşeală teribilă a făcut.

– Păi nu ştiu ce să spun despre greşeli, din moment ce te-a păstrat pe tine.

Ally a muşcat ostentativ din banană, iar eu m-am excitat brusc, prosteşte.

Iarăşi eram nervos. Era absurd. Nu mă alesesem niciodată cu o erecţie în timpul unei discuţii cu o colegă de muncă. Era clar că tot celibatul meu autoimpus se prelungise prea mult, din moment ce mă excita felul în care o femeie mânca un fruct.

M-am aplecat.

– Demisionează!

– Ia convinge-mă!

– Am de gând neapărat.

– Minunat. Acum că am stabilit asta, ce-ar fi să te cari înapoi în oricare dintre cercurile infernului din care ai venit şi să mă laşi să-mi câştig leafa?

M-am întors să plec şi aproape m-am ciocnit de cineva.

Malinda? Matilda? Blonda cu buze ca în *Real Housewives*[4] era foarte aproape de uşă. Era una dintre puţinele care acceptaseră o înţelegere şi hotărâseră să rămână. Era şi una dintre cele care nu refuzaseră avansurile tatălui meu.

– Bună, m-a salutat cu voce de păpuşă.

Dacă-mi spunea „tati", aş fi vomitat.

– Îmi cer scuze, am spus repede, încercând să trec pe lângă ea.

– Pot face ceva... pentru tine? m-a întrebat M-cumva, aşezându-se fix în calea mea.

4 Franciză internaţională de reality tv despre viaţa personală şi profesională a unui grup de femei bogate care locuiesc în sau în jurul unui anumit oraş (n. tr.).

Privirea ei a alunecat pe tot trupul meu, oprindu-se la șliț.

Ally a mimat o râgâială credibilă în spatele biroului și e posibil să-i fi transmis în gând un „te rog, ajută-mă".

— Nu... am spus.

Melissa? Magenta?

S-a apropiat cu încă un pas. M-am lăsat atât de mult pe spate când degetul ei a coborât pe cravata mea, încât aș fi putut câștiga un campionat de gimnastică.

— Absolut orice. *Orice*, a repetat.

M-am întors între cubicule, strângând din dinți. *Nu* eram tata și faptul că mă considerase la fel mă făcea să mă simt rău fizic.

— Hei, Mal, ce-ar fi să încerci să hărțuiești bărbații în timpul tău liber? a intervenit Ally, sprijinindu-se de perete. Unii dintre noi încearcă să mănânce și șablonul tău de călugăriță e grețos.

Mal...inda s-a transformat într-o fracțiune de secundă din zână în harpie. Privirea pe care i-a aruncat-o lui Ally era atât de disprețuitoare, încât m-am așezat instinctiv între ele. Bineînțeles că simpla existență a lui Ally mă enerva fantastic de tare, dar asta nu însemna că trebuia să fie omorâtă de o colegă furibundă numai fiindcă mă apărase pe mine.

— Nu am nevoie de nimic, am spus din nou, cu mai multă răceală de data asta.

Se pare că a priceput. Ridicându-și bărbia, femeia s-a îndepărtat ca un crocodil ce se strecoară în mlaștină.

— A fost cât pe ce, a observat Ally, mușcând din nou din banană. Aproape că ți-a luat boașele cu ea.

— Mda. După ce ți-a sfâșiat ție fața ca să ajungă la ele.

A clipit și apoi a chicotit.

La naiba.

— N-am vrut să spun asta. N-am vrut să spun că fața ta ar fi...

Dar n-am putut termina fraza. Fir-ar să fie! În doar cinci minute petrecute în sala asta m-am ales cu o erecție și

am sugerat că o angajată și-ar apropia fața de boașele mele. *Chiar nu eram așa.*

Ea a râs din nou, mai tare de data asta.

– Relaxează-te, Dom. Poate că ești un măgar, dar știu că nu încerci să-mi intri în chiloți.

Am lăsat în jos dosarul ca să acopăr ceea ce acum era o erecție puternică, bineînțeles din cauza gândului la chiloții ei. Mă uram.

– Cât despre Malina... Încearcă să se strecoare în chiloții tăi, așa că ai putea lua în considerare o centură de castitate sau un dispozitiv antirechin, mi-a sugerat.

– Poate că ar trebui să te întorci la treabă, am mormăit și apoi am ieșit, mergând atât de repede pe cât se putea fără să încep să alerg.

Întors în biroul meu, cu penisul sub control – în mare parte – am făcut o cerere la resursele umane.

În timp ce așteptam hârtiile, am chemat-o pe Greta.

– Fă-mi o favoare și trimite după-amiază niște gustări la departamentul administrativ.

– Niște *gustări*? a repetat ea de parcă i-aș fi vorbit într-o limbă străină.

– Da. Mâncare. Poate ceva cu proteine?

– Suficient cât să ajungă pentru tot departamentul?

Îi simțeam curiozitatea.

– Suficient pentru toată lumea. Folosește cardul meu, am zis, observând cererea de verificare pe birou, cea pe care nu mă obosisem s-o trimit. Ah, și poți pune asta pentru mine în sistem?

Cinci minute mai târziu, m-am așezat din nou pe scaun ca să citesc tot ce era în dosarul lui lui Ally Morales.

12

DOMINIC

De marți încoace am tot evitat-o, ca să-mi demonstrez că pot.

Doar ca să-i demonstrez penisului meu idiot că *nu*-mi conduce viața. Nu eram o copie la indigo a lui Paul Russo.

Nu știam exact ce naiba se întâmplă, dar îmi irosisem mai multă putere mentală pe Ally Morales într-o săptămână și jumătate, de când am întâlnit-o în pizzerie, decât pe orice altceva ce merita cu adevărat atenția mea.

Asta era o problemă.

Eram tipul deștept care și-a zis că, din moment ce și-a demonstrat că o poate lăsa în pace, trebuia acum să-și demonstreze că poate să fie și în preajma ei... fără să vrea să facă sex cu ea.

Am verificat-o.

Nu era mare lucru, mi-am spus, uitându-mă *din nou* la ceas. Mai cerusem verificări și înainte, pentru angajate despre care știam că ar fi enervante sau că s-ar speria prea tare dacă le-aș fi pus întrebări directe.

Verificarea lui Ally nu însemna nimic.

Nu mă interesa. Nu în felul *acela*. Nu m-am culcat cu persoane care m-au enervat. Dar eram curios în ceea ce o privea.

Cum se face că o femeie care fusese designer de succes în Colorado ajunsese acum o chelneriță care supraviețuia mâncând banane în New York? Situația ei financiară nu era grozavă. Raportul ei de credit arăta o mulțime de datorii pe card în ultimele trei luni. Dar strada pe care locuia – *mda*,

bine, deci m-am uitat la adresa ei; nu eram mulțumit nici de asta – arăta casa unei familii într-un cartier decent, într-un orășel liniștit de navetiști din Jersey.

Nu era ea proprietara, dar nu m-am apucat să fac o verificare ca la carte ca să aflu cine era.

Mi-am stăpânit de mai multe ori și impulsul de a căuta după ea pe rețelele sociale.

Nu eram un tip impulsiv. Nevoia asta de a afla mai multe despre ea mă deranja. Nici măcar nu o *plăceam*. În schimb, poza de pe legitimație m-a făcut să râd. Am deschis din nou fotografia pe ecran și am rânjit. Tocmai atunci o apucase strănutul?

S-a auzit o bătaie în ușa deschisă și am tresărit pe scaun.

Ally stătea în cadrul ușii, cu o haină pe mână și un rucsac atârnat pe umăr.

— Ești gata, Făt-Frumos? Sau mai ai nevoie de câteva minute să te uiți la filme porno?

Am închis fotografia și m-am ridicat.

Ochii ei s-au mărit și buzele au format un O.

M-am uitat în jos, întrebându-mă dacă am uitat să trag fermoarul pantalonilor sau era altceva.

Nu. Fermoarul era tras.

— Ce e?

A clătinat tăcută din cap.

M-am uitat din nou. Nicio pată. Cravata era încă legată. Nasturii vestei, încă încheiați.

— Ai o problemă? am întrebat-o, subliniind fiecare cuvânt.

A clătinat din nou din cap.

— Nu. Nicio problemă, a zis în cele din urmă.

Acum se uita oriunde, numai la mine nu. Covorul părea să fi devenit deodată fascinant. Gâtul i s-a colorat într-o nuanță interesantă de roz.

— Încearcă să te aduni înainte de ședință, i-am sugerat, trecând pe lângă ea.

Greta stătea lângă biroul ei, cu haina mea și cu servieta.

— Să fii amabil, mi-a ordonat.

Ally a pufnit lângă mine.

— Sunt *întotdeauna* amabil, am mormăit, vârându-mi mâinile pe mânecile hainei.

Ambele femei au râs.

— Ești un tip amuzant, Dom, a zis Ally, lovindu-mă peste umăr. Mă bucur că te-am cunoscut, Greta, a mai spus, după ce a părut să-și revină din ce-o apucase, o criză sau poate o cădere nervoasă.

— Baftă, Ally! i-a urat Greta, făcându-i complice cu ochiul.

Nu am vorbit în lift, fiecare făcând tot posibilul să pretindă că nu există celălalt. Însă pe măsură ce urcau tot mai mulți oameni, m-am trezit în colț, înghesuit în ea. Ce era zumzetul ăsta electric care apărea ori de câte ori o atingeam? Chiar și prin straturi de haine, eram profund conștient de umărul ei care-mi atingea brațul.

Asta-i bună, și prietenul meu de când aveam douăzeci și trei de ani îmi atingea mâneca cu cotul când jucam tetris pe telefon, dar abia dacă îi observam atingerea. Între mine și Ally era o tensiune care ne învăluia și care trecea de la unul la celălalt.

Nu-mi plăcea.

Ușile s-au deschis, în sfârșit, ca o eliberare, și am ieșit amândoi în hol. Am mers înainte, încercând să fiu cu câțiva pași în fața ei ca să nu-i mai simt mirosul de lămâie care mă zăpăcea.

— Bună, Ally! Ce faci?

Un bărbat cu pantaloni cargo cafenii și un fes care îl făcea să semene cu omul pădurii a lăsat deoparte cele șase pungi Dior pe care le ducea, ca să-i poată face cu mâna.

Ally s-a luminat la față.

Am văzut-o rânjind. Am văzut-o enervându-se. Ba chiar am văzut-o râzând o dată sau de două ori. Asta era însă ceva cu totul diferit.

Chipul ei s-a luminat de bucurie sinceră. Nu ştia că bucuria n-avea ce căuta aici? Voiam să fie la fel de stânjenită de prezenţa mea aşa cum eram eu de a ei. Voiam să nu mai fie în stare să-şi facă treaba.

– Buddy! Ai făcut ceva cumpărături? l-a tachinat.

El a râs, scoţând un sunet strident ca de măgar, prea tare ca să pară potrivit cu mediul de acolo.

– Cum să nu! Duc nişte lucruri pentru o şedinţă foto, a răspuns el. Tu?

– Mă îndrept către o şedinţă fantastică, i-a spus ea, făcându-i cu ochiul.

– Ne vedem mâine la prânz, a strigat el înainte să se închidă uşile liftului.

Ea încă mai zâmbea când am urcat în maşină.

– Bună ziua, ne-a salutat Nelson când a urcat la volan. Mi-am permis să vă aduc fiecăruia câte un shake cu proteine, să aveţi pe drum.

Nelson mi-a întâlnit privirea în oglinda retrovizoare şi am simţit întrebarea nerostită. Înaintea zilei de azi nu i-am cerut nici măcar o dată să facă special un drum pentru mâncare şi băutură înaintea unui drum de treizeci de minute.

– Uau, mulţumesc! a spus Ally, înşfăcând un pahar.

L-am luat şi eu pe al meu, prefăcându-mă că-l vreau.

– Cine era tipul ăla? am întrebat-o.

– Cine? Buddy? a întrebat ea, sorbind din shake.

Am văzut cum i s-au luminat ochii şi, deşi o antipatizam şi îmi plăceau înfruntările noastre, foamea pe care am văzut-o în ei m-a făcut să mi se strângă stomacul. Am vrut s-o întreb de ce.

De ce îi era foame, din moment ce avea un loc de muncă bine plătit, cu normă întreagă?

– Numele lui este Buddy? am întrebat până la urmă.

— Mă mir că nu știi. Mama ta l-a angajat tot în stația de autobuz în care m-a angajat pe mine. Știi, după ce ai făcut să fiu dată afară.

— Singură te-ai dat afară.

M-am uitat pe fereastră la înghețatul și umedul Manhattan și mi-am dorit să fiu într-un loc cald, tropical. Departe de toate.

— Uite ce zic eu. Din moment ce suntem obligați să lucrăm împreună, a început Ally, ce-ar fi să încercăm să cădem de acord că nu suntem de acord.

Am dat din cap.

— Asta nu funcționează niciodată.

— În regulă. Bine. Ce-ar fi ca în loc să fim dușmani de moarte să facem un efort să nu fim îngrozitori unul cu celălalt?

— Nu-mi place să fac promisiuni pe care nu le pot respecta.

Buzele ei s-au întins într-un început de zâmbet. Nu era Strălucirea Buddy, dar tot îmi plăcea.

— Cât durează drumul? a întrebat, oftând.

— Aproximativ treizeci de minute, domnișoară, a răspuns Nelson de pe scaunul din față.

— Eu sunt Ally.

— Mă bucur să te cunosc, Ally. Eu sunt Nelson.

— Treizeci de minute pare mult când mergi obligatoriu într-o mașină cu un tip ca Dom, i-a zâmbit ea șoferului meu.

Ochii lui s-au încrețit la colțuri.

— Te obișnuiești.

— Așadar, nu ne putem preface că suntem prieteni, iar tu nu poți promite că n-o să fii măgar, mi-a recapitulat ea. Ce-ar fi să lămurim lucrurile? Ne putem spune ce nu ne place la celălalt. Încep eu.

Glumea, dar ideea ei era bună. *Nu* o plăceam. Nu *aș fi putut* s-o plac. Amândoi trebuia să ne amintim asta.

– Atitudinea ta, am spus, începându-mi propria listă. Pantofii tăi. Ochii tăi sunt prea mari pentru faţa aia. Ai probleme să ţii cont că eşti doar o angajată şi că trebuie să comporţi ca atare. Iar părul arată întotdeauna ca şi cum abia te-ai dat jos din pat.

De lângă un bărbat.

Ea a clipit. De două ori. Apoi râsul ei a umplut maşina.

– Te-ai gândit mult la lista asta ca să-ţi iasă pur şi simplu pe gură.

– Eu doar am spus ceea ce e evident. Nu-mi pierd timpul gândindu-mă la tine, Maleficent.

Minciuni.

S-a uitat sfidător la mine.

– Bineînţeles că nu, Dom.

– Nu numai că nu eşti genul meu. Eşti atât de departe în direcţia opusă de genul meu pe cât e strămătuşa mea Rose.

Alte minciuni.

Aveam totuşi o strămătuşă pe nume Rose, din partea tatei. Şi era era o persoană îngrozitoare. Era ceva groaznic de aiurea în ADN-ul acelei părţi a familiei.

Ally a râs.

– Nu începe să fii amuzant, Făt-Frumos. Îmi plac bărbaţii cu simţul umorului, m-a avertizat.

– Va trebui să te împotriveşti instinctelor tale primare ca să-mi rezişti, am mormăit.

S-a întins şi m-a bătut uşor pe palma pe care o odihneam pe coapsă.

– Nu-ţi face griji, Dom. Nici tu nu eşti genul meu.

Am pufnit ca să-i dau de înţeles că blufează.

S-a întors la locul ei ca să se uite direct la mine. Mişcarea a făcut ca fusta aia enervant de alunecoasă să se ridice un pic mai sus pe coapsă.

— Ești insensibil, nerespectuos, întotdeauna ești într-o dispoziție proastă și bănuiesc că ai probleme să ții cont de sentimentele oricui în afară de ale tale.

Uită-te la ea, câtă dreptate are.

— Ești dependent de muncă, ceea ce nu e rău. Etica muncii e un lucru bun pe lista mea. Ție însă nu-ți place ceea ce faci, și asta te face ori prea încăpățânat, ori prea speriat ca să schimbi ceva. Iar mie nu-mi convine nici una, nici alta.

Ochii mi s-au îngustat și-mi *simțeam* nările fremătând.

— Nu mă cunoști.

— Știu că nu ești genul meu, a zis ea cu insolență.

Ar vrea ea să nu fiu genul ei.

— Tu ești genul care intră pe nepusă masă într-o pizzerie și face ca angajații să fie concediați.

— Aș vrea să adaug la listă faptul că ești incapabilă să lași deoparte trecutul, i-am spus, prefăcându-mă fascinat de mulțimea de notificări pe care le primisem pe e-mail.

— Depindeam de jobul ăla, Dominic.

— Iar acum ai altul și mai bun. Cu plăcere.

Ally a mârâit. La propriu.

— Acțiunile noastre au consecințe, Dominic Russo, și am de gând să mă asigur că una dintre consecințele pe care le vei suporta va fi că vei regreta ziua în care m-a angajat mama ta.

— Misiune deja îndeplinită. De ce nu demisionezi ca să te duci să distrugi ziua altcuiva?

— Te rog, s-a bosumflat. Sunt un pește mic, mititel în marele tău iaz. Nici nu știi că sunt în clădire.

Acum *ea* era cea ruptă de realitate.

Am stat în tăcere câteva minute. Am renunțat să mă mai prefac că citesc mesajele și m-am uitat pe fereastră la mohorâtul și înghețatul Manhattan.

— Spune-mi ce te-a făcut să taci cinci minute întregi, am zis în cele din urmă.

Întrebarea neaşteptată a derutat-o şi am văzut-o trecându-şi privirea peste mine.

Apoi, zâmbetul ei leneş mi-a făcut inima îngheţată şi moartă să bată ciudat.

S-a aplecat un pic mai aproape ca să n-o audă Nelson. În momentul acela ştiam multe lucruri. Că nu o plac. Că nu vreau s-o plac. Că nu am nicio intenţie s-o tratez altfel decât ca pe o belea. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu mi-a înăbuşit dorinţa de a fi lângă ea.

— Am o slăbiciune, a început precaută.

Am încetat să mai respir. Nu voiam ca din cauza bătăilor puternice ale inimii să nu-i aud următoarele cuvinte. Când a întârziat să continue, am rămas pur şi simplu privind-o.

— Pentru veste, a zis, uitându-se la vesta mea.

— Dar nu sunt genul tău, am ripostat.

Ea a zâmbit afectată.

— Eşti la un pas să fii un tip cu vestă care nu e genul meu. Dar fii pe pace, Dom. Te asigur că o să-ţi rezist.

13

ALLY

Vinerea după-amiaza, traficul în Manhattan era o nebunie. De ce alegeau toți să circule cu mașina în loc să ia metroul? Și totuși, printre ei eram și eu, făcând bani doar fiindcă stăteam relaxată pe bancheta din spate acoperită cu piele fină a unui foarte frumos SUV.

Aproape că reușeam să mă simt bine. Aproape.

Cu tipul de lângă mine, dus pe gânduri și îmbrăcat în cea mai sexy vestă, îmi era imposibil să mă relaxez.

— N-am primit prea multe informații de la Zara. Despre ce e ședința? am întrebat peste duelul claxoanelor a două taxiuri care încercau să treacă pe lângă un camion. Șoferii își întindeau unul către altul degetele mijlocii.

— Chiar ar trebui să înveți să-ți faci singură documentarea, a spus Dominic.

Redevenise neprietenos, și mi-ar fi plăcut ca atitudinea lui respingătoare să-i fi scăzut din farmec. Din păcate, tot ce era feminin în mine îi dăduse clar nota zece.

— Hai, te rog, am insistat.

— Christian James este un designer care-și lansează propria marcă. Lucrează cu una dintre cele mai mari case de modă. Și-a făcut loc treptat pe piață. A reinterpretat multe dintre creațiile ei originale, cele cu care compania s-a impus în domeniu. Apoi a întâlnit-o pe mama.

M-am însuflețit.

— Ea îl îndrumă?

Dominic a încuviinţat, uitându-se pe fereastră ca şi cum discuţia era plictisitoare pentru el şi ar fi preferat să fie oriunde altundeva.

– L-a prezentat persoanelor potrivite, furnizorilor potriviţi, oamenilor potriviţi din interior. Mama crede în el. Astfel că *Label* îi promovează cariera şi creaţiile.

– Vede potenţial în multe locuri, am spus.

– Nu chiar peste tot, a zis, privindu-mă dur.

Am râs.

– Nu, nu peste tot. În cazul meu a vrut să îndrepte o greşeală, dar are instincte minunate. De exemplu, cu Buddy.

– Nu sunt sigur că o persoană pe nume Buddy se potriveşte cu lumea modei de lux. Chiar dacă e vorba doar despre sortarea corespondenţei.

– Eşti atât de snob, am oftat.

Nu s-a obosit să nege.

– Presupun că vrei să-mi spui de ce este acest Buddy o achiziţie atât de grozavă pentru *Label*.

– Bănuiesc că da, deşi nu cred că-ţi pasă, am spus cu blândeţe.

L-am pus la curent cu calităţile lui Buddy.

– Până şi Linus îl place.

– Linus nu place pe nimeni, m-a contrazis Dominic.

– Îl place pe Buddy. N-ai cum să nu-l placi. Mă refer la cei care nu sunt ca tine. Sunt convinsă că antipatizarea oamenilor e normală pentru tine. Buddy e invers faţă de tine. Îi place instantaneu pe toţi, fără să le ceară să dovedească ceva. Atitudinea lui e incredibilă, ţinând cont de ceea ce se întâmplă acasă la el.

Dominic a închis ochii şi şi-a sprijinit capul de spătar.

– O să regret asta, dar ce se întâmplă acasă la el?

I-am spus despre soţia lui Buddy. Despre accident. Despre asigurare.

Nu a zis nimic.

— Mama ta i-a dat o șansă. Un străin într-o stație de autobuz. Mi se zbârlește pielea, am recunoscut. Vezi? l-am întrebat, ridicând mâneca și ținând brațul în fața lui.

Privirea lui mi-a trecut peste piele, care mi s-a zbârlit de parcă m-ar fi atins.

— Ești enervant de sentimentală.

— Adaugi asta pe lunga listă a defectelor mele?

— Poate că ar aș reuși să fac mai rapid o listă cu ce îmi place la tine.

— Poate că n-ar trebui să te gândești atât de mult la mine, i-am spus. S-ar putea să începi să mă placi din greșeală și să-mi apreciezi compania.

El a pufnit disprețuitor, iar eu nu m-am obosit să comentez.

CHRISTIAN JAMES DESIGNS se afla într-un depozit modern din Meatpacking District.

Am luat un lift de marfă până la etajul al treilea, iar ușile s-au deschis într-un haos colorat, uimitor.

— Te rog, spune-mi că aici o să fie ședința foto, i-am zis cu entuziasm. E atât de frumos încât simt că amețesc.

Mulțimea de texturi și culori îți fura privirea. Cărămizile. Podeaua din lemn patinată de vreme. Lumina care se strecura prin ferestrele înalte, arcuite.

— Ce e în neregulă cu tine? s-a enervat Dominic, clătinând din cap.

Am bănuit că tot ce vedea el era haosul de acolo.

— Gândește-te. Rochia asta de aici, i-am zis, arătând spre o rochie de cocteil lungă și diafană ce părea să fi fost înmuiată în aur. Cum ar fi să folosești un model cu pielea arămie, ca să iasă în evidență rochia? Aici, în fața uneia dintre mesele de lucru acoperite cu țesături roșii și portocalii. Fundalul cu cărămizi. Soarele care se strecoară din lateral.

Se uita la mine de parcă îmi crescuse al doilea cap și-l întrebam dacă vrea să ne giugiulim cu ambele mele capete.

– Oh, haide, Dom. Dă-mi telefonul tău ca să fac nişte fotografii.

Am întins mâna.

– Nu-ţi dau telefonul meu. Foloseşte-l pe al tău.

Am ridicat telefonul meu inteligent şi nu prea, cumpărat la mâna a doua, cu cartelă.

– Ce mai e şi ăsta? Un calculator?

– Oh, taci! Dă-mi telefonul, am insistat.

L-a scos din buzunar.

– Camera, am zis.

S-a strâmbat, dar l-a deblocat şi a deschis camera. L-am luat şi am făcut câteva poze.

– Trebuie folosită cu atenţie lumina, am spus, făcând alte poze. Îmi place ideea culorilor aprinse, fiindcă el lucrează mult cu aşa ceva. În funcţie de data la care va apărea pictorialul, aţi putea să vă jucaţi cu vara, focul şi temele astea. Dacă apare iarna, ar merge câteva fotografii cu griuri delicate şi bleumarin în faţa acelui zid de stuc alb.

Am derulat pozele, dând din cap. Din greşeală, mersesem prea departe, şi în locul atelierului vedeam o poză cu Dominic, care părea enervat şi ridicase degetul mijlociu. De ce naiba avea distantul şi insensibilul Dominic Russo o poză amuzantă cu el în telefon? Nu mi-am putut ascunde râsul.

S-a uitat la mine mustrător şi, nevinovată, m-am prefăcut că aranjez un rastel cu costume.

– Domnule Russo, Christian tocmai a încheiat convorbirea telefonică.

S-a apropiat o femeie îmbrăcată cu pantaloni cargo şi pulover gros pe gât. Părul ei lung şi negru era prins la spate într-o coadă de cal cu mai multe noduri, iar ochelarii îi alunecau constant pe nas.

– Sunt Agnes.

– Ally, am întins eu mâna.

Ţinea o tabletă deschisă la aplicaţia de calendar.

— Christian are la dispoziție o oră pentru întâlnirea de azi, după care va avea o convorbire cu un furnizor.

— Ce aplicație de calendar e asta? am întrebat, uitându-mă pe ecran.

Îmi plăceau calendarele bune.

Câteva minute, Agnes și cu mine am comparat mai multe aplicații, timp în care Dominic ne-a ignorat.

Alerta de pe telefonul ei a vibrat și ea și-a încrețit nasul.

— Vă conduc în sala de conferință, a zis Agnes, creierul ei trecând deja la următoarea sarcină.

Ne-a condus până la sala despărțită cu panouri de sticlă de restul atelierului. Pe pereții încă goi erau imagini înrămate cu modele, rochii și persoane probabil faimoase în lumea modei. În mijlocul unei mese lungi, rustice, se afla un aranjament uimitor cu suculente, plante cu frunze mici ce rețin apa.

Dominic mi-a oferit un scaun și m-am așezat precaută, suspicioasă, ca nu cumva să facă o glumă și să-l tragă de sub mine.

Spre surprinderea mea, s-a așezat lângă mine. Deși susținuse că-l enervez și-l deranjez, nu părea să se grăbească să scape de mine.

Am deschis laptopul și i-am ignorat privirea dezaprobatoare. Nu-mi era rușine de situația mea financiară. Era un obstacol pe care aveam să-l depășesc. O provocare pe care voiam s-o câștig.

— Ar trebui să ții cont de faptul că reprezinți *Label*, mi-a spus după ce a ieșit Agnes.

— Ar trebui, nu-i așa? l-am sfidat, conectându-mă la internet.

Vechitura mea de laptop a avut nevoie de patru minute întregi ca să se trezească la viață.

— Aparențele sunt esențiale în domeniul acesta.

Privirea lui a trecut peste laptopul și peste ținuta mea la mâna a doua.

– Dacă *Label* e atât de preocupată de aparențe, e binevenită să-mi ofere accesorii sau – uite o idee – să nu mă scoată în public, am spus exasperată. Sunt o mulțime de alte angajate mai atrăgătoare capabile să ia notițe.

A deschis gura să-mi răspundă, dar am fost întrerupți de un un bărbat teribil de chipeș.

– Dominic, îți mulțumesc că ai venit. Tu trebuie să fii Ally.

Bărbatul care intrase în cameră era de-a dreptul delicios. Zâmbetul lui era suficient de cald ca să alunge frigul de ianuarie. Ochii verzi și luminoși erau încadrați de gene groase, iar părul negru și ondulat era tuns scurt.

Purta blugi cu talie joasă și un tricou cu mânecă lungă. Și vestă.

Am început să radiez.

Dominic m-a lovit pe sub masă cu piciorul.

– Încearcă să te controlezi, a mormăit sec înainte să se ridice în picioare și să-i strângă mâna designerului.

Christian era un tip entuziast cu obiective mărețe. Ne-a condus personal într-un tur al atelierului și a devenit clar că tot ce făcea venea din pasiune. Pentru Christian James, viața era culoare și textură, frumusețe și distracție.

Era ușor de înțeles ce văzuse Dalessandra la el. Adică în afară de faptul că era incredibil de atrăgător. În timp ce Dominic era încruntat și preocupat, Christian era tot numai zâmbet, gropițe în obraji, prietenie. Unde Dominic era rece, Christian era plin de căldură.

– Ce e asta? l-am întrebat, arătând spre un manechin ce purta o pereche de pantaloni largi încă nefinisați.

Christian mi-a zâmbit și mi-am îngăduit să mă bucur de căldura aceea adorabilă, ignorând privirea glacială a lui Dominic.

Desigur. Poate că situația mea în general era un adevărat dezastru, dar în clipa asta, în compania a doi foarte atrăgători bărbați – pe deasupra, și cu veste sexy –, îmi puteam permite să văd viața în culori optimiste.

— Fac parte dintr-un proiect de suflet, mi-a răspuns el. O linie incluzivă.

— Sunt nouă în domeniu, i-am explicat, scuzându-mă.

— Sunt sigur că și-a dat seama, a zis fără milă Dominic.

M-am uitat urât la el peste umăr, iar designerul a schițat un zâmbet. Și iar mi s-a zbârlit pielea. Eram ca un sendviș Ally cu două felii de pâine tare atrăgătoare.

— Linia vestimentară incluzivă este o serie de creații realizate pentru persoane cu dizabilități, mi-a explicat Christian, făcându-mi semn să mă apropii și exemplificând cu elasticul ascuns în talia pantalonilor.

— De ce e un proiect de suflet? am întrebat intrigată

— Nu există cerere, a răspuns din nou Dominic la o întrebare pe care nu i-o adresasem.

— Încă, am spus eu și Christian în același timp.

Asta mi-a adus încă un zâmbet din partea designerului și o strâmbătură din partea lui Dominic.

Christian a ridicat unul din cracii pantalonului, iar eu mi-am trecut degetele peste material.

— Uau!

Era moale, untos, chiar luxos.

— Am început cu mama. Neuropatia diabetică i-a afectat sensibilitatea degetelor și din cauza asta își încheie cu greutate nasturii sau fermoarul. Cu toate astea, încă vrea să arate bine. Așa că am proiectat haine pe care o persoană cu dizabilități le poate îmbrăca singură și care arată bine. Facem cusături ascunse pentru persoanele cu sensibilitate senzorială. Închidere cu magneți, mărimi mari, totul în țesături de calitate și culori puternice.

— Cred că e foarte mândră de tine, am comentat.

El a zâmbit.

— Asta îi spun în fiecare duminică. Mi-a spus că așteaptă să mă căsătoresc și să am copii înainte să se arate oficial mândră de mine. E cubaneza din ea. Ești căsătorită, Ally? m-a întrebat, făcându-mi păcătos de cochet cu ochiul.

– Hai să revenim la piesele pe care o să le foloseşti la pictorial, a anunţat Dominic, aducând discuţia pe făgaşul ei.

Când Christian ne-a condus într-o altă cameră, Dominic mi-a dat din nou telefonul său.

– Poate dacă mai faci câteva fotografii, vei fi prea ocupată ca să te mai uiţi după designer, a mormăit.

I-am zâmbit numai ca să-l enervez.

– Mă îndoiesc, Dom. Foarte tare.

14

DOMINIC

Nu-mi plăcea să recunosc, dar Ally avea un ochi enervant de bun. Am petrecut încă o oră în care am fost instruit asupra culorilor și texturilor de o fostă ospătăriță dintr-o pizzerie, care avea mult prea multe opinii pentru cineva care lucra în zona administrativă.

Iar Christian James părea foarte fericit s-o asculte. Îi zâmbea. Îi complimenta gusturile și nu-mi plăcea felul în care privirea lui ateriza pe tivul scurtei fuste din tricot.

Dacă n-aș fi fost aici, nu m-ar fi mirat să încerce s-o convingă să bea ceva, să cineze și apoi să tragă un număr scurt. Nu că ar fi trebuit să facă cine știe ce eforturi. Era un vrăjitor, lui Ally îi plăcea să fie vrăjită, iar asta mă scotea din sărite.

Mi-am notat în minte să mă asigur că ea nu mai participă la nicio viitoare întâlnire cu el. Nu aveam nevoie de genul ăsta de distragere a atenției.

— De ce nu folosești și linia incluzivă în articolul din *Label*? a vrut Ally să știe imediat cum a adus Nelson mașina.

Fusta ei s-a ridicat indecent când a urcat în spate, iar eu am încercat să nu bag de seamă. Dorința de a o apleca și de a-i ridica fusta era însă atât de puternică, încât a trebuit să aștept și să trag în piept aerul tare de iarnă înainte să mă așez și eu pe banchetă.

— Nu e targetul nostru de public, i-am răspuns scurt și la obiect, sperând să mă lase odată în pace.

— Am înțeles asta. Dar ce poate fi rău dacă o folosești?

Întrebarea ei mă enerva.

– Se știe că industria modei nu strălucește prin incluzivitate. Moda înseamnă să te simți special, să ai ceva exclusiv.

– Dar lucrurile nu se schimbă? a insistat, cu interes crescând. Alte mărci de lux fac asta. Populația îmbătrânește. Nu înseamnă asta că tot mai mulți oameni sunt dispuși să-și cumpere haine care să-i ajute să-și păstreze independența?

– Tu ai citit vreodată *Label*?

– Nu trebuie să mă repezi. I-am pus directorului de creație o întrebare serioasă. Dacă scopul revistei tale e să subliniezi ceea ce e special, pierzi trenul ignorând linia incluzivă a lui Christian. Ar fi un articol de interes larg. Ar evidenția diversitatea cumpărătorilor și ți-ar da ocazia să folosești un model sau două altfel decât genul care poartă haine pentru slăbănoage. Ceva real.

– Oamenii nu vor ceva real, am contrazis-o. Ei vor fantezie. Vor rochia care le va schimba viața. Vor haine care-i fac să se simtă frumoși, sexy, speciali și unici.

– Și nu te poți simți așa într-un scaun cu rotile?

– Încerci intenționat să mă enervezi?

– E posibil. Dar încerc și să-mi dau seama dacă tu crezi cu adevărat ce spui sau doar îți place să te certi cu mine.

– Ai prea multe păreri enervante.

– Discută cu mama ta despre asta, a zis ea veselă.

– Ce-ar fi să jucăm un joc în care rămânem tăcuți tot restul drumului?

Ea s-a strâmbat, încrețindu-și nasul.

– Nu vreau decât să spun că *Label* a fost mereu în fruntea schimbărilor. Ați făcut tranziția către digital fără probleme. De ce nu iei în considerare incluzivitatea ca următoarea temă cu care să faceți istorie?

– Noi vindem o fantezie. Hainele care le amintesc cititorilor de boli sau dizabilități nu sunt o fantezie. E viața reală de care s-au săturat.

Ea s-a încruntat gânditoare.

Nu-mi plăcea să apăr marca *Label*. Nu atâta timp cât încă mai învățam subtilitățile ei. Fantezia și imaginea erau esențiale pentru marca noastră.

— Chiar n-ai altceva de făcut, cum ar fi să găsești o altă victimă căreia să-i distrugi viața? am întrebat-o, schimbând subiectul.

— Te pricepi la vorbe, Făt-Frumos, dar nu cred că mă urăști atât de mult pe cât pretinzi, a zis ea visătoare.

— Pui pariu? am suspinat.

— Scuze. Sunt falită.

Din adâncurile rucsacului ei s-a auzit o sonerie stridentă de telefon.

— Dumnezeule, ce e asta? am întrebat, asurzit.

Ea nu mi-a răspuns, în schimb a început să caute frenetic în rucsac.

— Alo, a zis cu răsuflarea tăiată, ținând stângaci telefonul cel stupid.

În timp ce asculta, a înțepenit toată.

— El e bine? a întrebat.

Încheieturile degetelor cu care ținea telefonul se albiseră. Era palidă când și-a trecut mâna prin păr.

— Bun. La care spital? E preventiv sau... S-a aplecat să se uite la GPS-ul lui Nelson, apoi a adăugat: Pot ajunge acolo într-o oră, cel mult două. Mă mai auzi?

Ally a luat telefonul de la ureche și s-a uitat la ecran.

— Fir-ar să fie! Bineînțeles că s-a închis.

— Ce s-a întâmplat? Unde trebuie să ajungi?

S-a prins de mânerul ușii de parcă intenționa să sară în trafic și am prins-o de genunchi ca să o țin pe loc. Tremura, și asta mă termina.

— Ally.

— O urgență de familie, mi-a spus cu voce întretăiată. Nelson, poți trage pe dreapta? Trebuie să prind un tren.

— Suntem la cinci cvartale distanță de cea mai apropiată stație de metrou, i-am zis.

– Pot merge pe jos. Simt nevoia să merg pe jos.

Cu mișcări scurte și smucite a încercat să închidă fermoarul rucsacului și apoi să-l pună pe umeri.

– Ia mașina, Ally, am insistat.

S-a oprit și s-a uitat la mine. S-a uitat cu adevărat la mine. Ochii ei căprui erau larg deschiși. Părea speriată și am decis că nu sufăr s-o văd așa.

I-am strâns tare genunchiul.

– Respiră, i-am ordonat.

Ea a tras ușor aer în piept, apoi l-a expirat.

– Nu pot lua mașina. Mă duc în Jersey, mi-a spus mai calmă.

– Nelson adoră Jersey.

– Pentru asta trăiesc, domnule, a glumit Nelson.

Asta a făcut-o să zâmbească slab.

– Te va duce în Jersey și te poate aștepta ca să te conducă acasă.

Ea a început să tremure din nou și să caute mânerul.

– Nu pot. Ajung mai repede cu metroul, dar îți mulțumesc, a spus.

– Ally, am zis din nou.

Nu puteam s-o las să sară din mașină și să dispară.

– Sunt bine. Sunt bine.

Nimic din tonul ei nu mă asigura de asta.

Nelson a semnalizat când a schimbat benzile, la mică distanță de stația de metrou.

– Poftim. Ia ăsta, i-am spus, scoțând portofelul din buzunar. Ia un taxi când ajungi în Jersey.

S-a uitat la banii din poală și a început să dea din cap.

Proaspăt și temporar săracă, dar absurd de încăpățânată.

– Eu...

– Dacă următoarele cuvinte care-ți ies din gură sunt „nu pot", voi insista să te duc personal la destinație, am

amenințat-o. S-a uitat din nou la bancnota din poală. M-am uitat la ea cu o privire care nu admitea refuz.

— Ți-i voi înapoia, a zis.

Vocea ei era sugrumată și ochii aurii mi s-au părut înlăcrimați. Nu voiam s-o las să plece.

— Te concediez dacă o faci. Ia mașina. Te rog, am adăugat, fără să-mi placă felul în care mi-au ieșit cuvintele din gură.

— Metroul e mai rapid.

Nelson a parcat lângă bordură și s-a ridicat de la volan.

— Ești sigură că ești bine? am întrebat-o.

— Totul e bine. Sunt bine, a zis. Mulțumesc, Dom.

Nu m-am așteptat să-mi mulțumească. Și nici la sărutul cast, prietenesc pe care mi l-a dat apoi pe obraz.

Nelson a deschis portiera, Ally s-a cățărat peste mine și a coborât.

M-am uitat după ea până când rucsacul ei ridicol a dispărut în jos pe scări.

— Ne întoarcem la birou, domnule? m-a întrebat Nelson, strecurându-se din nou la volan.

Continuam să mă uit la spațiul pe care-l ocupaseră Ally și rucsacul ei.

— De fapt, trebuie să fac o oprire.

15

ALLY

– Tată?

Mi-am strecurat capul pe lângă perdeaua care oferea un strop de intimitate în mica încăpere. Era ca orice salon de spital. Gresie cenușie, pereți de un gri industrial și mirosul acela care-ți întoarce stomacul pe dos de antiseptic și boală.

Patul tatălui meu era lângă fereastră și el privea apatic peisajul cenușiu de afară, în timp ce o asistentă se foia prin preajmă. Era conștient, ridicat pe pernă, și m-am mai liniștit un pic.

În fața lui era o tavă neatinsă.

Colegul lui de salon, aflat de cealaltă parte a perdelei, sforăia pe fundalul emisiunii *Judge Judy*, care se auzea la volum maxim.

Slavă Domnului pentru asigurarea medicală. Judecând după perfuziile și pansamentul de pe piciorul tatei, fără ea am fi fost faliți până acum.

– Domnule Morales? a încercat asistenta.

De data asta, tata a ridicat privirea.

Din fericire, nu mai pierduse în greutate, dar nu va mai fi niciodată plinuț, cum fusese cu doar câțiva ani în urmă. Dispăruse și mustața pe care o purtase întotdeauna. I-o rădeau în fiecare săptămână la azil.

Îmi lipsea omul care fusese tata înainte, deși încercam să clădesc o nouă relație cu cel care era acum. Era o nouă dinamică, una care avea în ea multă amărăciune și prea puțină dulceață.

— Îți recunoști vizitatoarea? l-a întrebat asistenta.

Tata m-a privit și a ridicat din umeri.

— Ar trebui?

Bineînțeles că știam că e de vină boala, dar de fiecare dată când vedeam că nu mă recunoaște omul care mă crescuse, care cususe cu mâna lui paiete pe jacheta mea când eram în clasa a cincea, cel care adunase șase vecine în camera mea în ziua în care-mi venise ciclul, simțeam că se mai pierde ceva și din el, și din mine.

Omul care mă iubise cel mai mult pe lume dispăruse.

În cele mai multe zile dispăream din memoria lui. Ca și cum noi nu existaserăm. Ca și cum eu nu existasem.

— Bună ziua, domnule Morales, i-am spus afișând un zâmbet radios. Am trecut să văd dacă aveți nevoie de ceva de acasă.

— Acasă? a strigat el.

Am dat din cap și am așteptat. El a ridicat din umeri.

— Vezi dacă a tuns Bobby peluza. Îi dau puștiului câte zece dolari pe săptămână și face treabă de cinci. Oh, și adu-mi lucrările de control. Dacă tot sunt blocat aici, măcar să pun notele finale.

Era o zi când se simțea cam de nota opt. Morocănos, dar nu prea agitat. În lumea tatălui meu, dacă exista o Ally Morales, avea opt ani și era aproape vară.

— Bine, am acceptat. Doriți o gustare? Muzica dumneavoastră?

N-a răspuns. Se uita din nou pe fereastra în spatele cărei începuse să burnițeze mărunt cu gheață.

Asistenta a indicat cu capul în direcția holului și am urmat-o.

— Cum este? m-am interesat.

— Și-a fracturat tibia azi-dimineață când a căzut din pat.

— Și-a mai rupt ceva? am întrebat-o, sprijinindu-mă cu spatele de perete.

Din cauza diagnosticului tatei, căderile erau foarte periculoase.

– Are câteva vânătăi și umflături, dar n-are alte fracturi.

Mulțumesc, zână a gravitației.

– Cum e durerea?

– E greu de spus când e vorba despre pacienții cu demență.

Descoperisem că totul era greu la pacienții cu demență.

– Îi administrăm doze mici de analgezic la câteva ore și-l monitorizăm. A dormit un pic de când a ajuns aici și facem tot posibil să-l ținem în pat momentan. Echipele noastre de fizioterapeuți și terapeuți ocupaționali vin mâine-dimineață să-l evalueze.

– Cât timp va sta aici?

De la un punct încolo, notele de plată suplimentare de la spital depășeau pragul la care doar ne-ar fi adus în sapă de lemn.

– E greu de spus acum. Depinde de echipele de terapie, mi-a explicat asistenta.

– Unde e soția mea? a strigat tata din salon.

Am tresărit. În ceea ce mă privea, încetasem să mă întreb asta cu decenii în urmă.

– Mama dumneavoastră îl va vizita?

– Nu, nu, am dat din cap.

– Vă las la el un timp. Încercați să nu va descurajați dacă e agitat, mi-a spus, bătându-mă ușor pe brat.

– Mulțumesc.

M-am întors în camera în care eram o străină. Tata continua să se uite pe fereastră, mâncarea fiind tot neatinsă.

– Arată bine, am spus, arătând spre bolul cu supă de pe tavă.

El a mormăit în bărbie.

Am scos telefonul și am căutat playlistul tatei. În casa noastră se auzisem mereu muzică. Rădăcinile lui latine se combinaseră cu dragostea pentru BB King, Frank Sinatra și Ella Fitzgerald și creaseră coloana sonoră a copilăriei mele. Cânta bine la pian și mai puțin bine la chitară, dar entuziasmul lui compensa din plin.

Îmi dăduse darul de a aprecia muzica. Și mult mai mult.

Acum îl lăsasem baltă.

Degetele lui băteau ritmul melodiei „Take Five" a lui Tito Puente. Măcar asta nu-i putuse fura boala.

— Știai că Tito Puente a fost în marină în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial și a ajuns la Julliard cu banii de la Departamentul Afacerilor Veteranilor[5]?

— Adevărat? am întrebat, trăgând scaunul lângă pat.

— Îmi pari cunoscută. Ești fata doamnei Vacula? m-a întrebat el.

— Da, am mințit cu seninătate și am simțit cum mi se înroșește gâtul.

Doamna Vacula locuise vizavi, pe strada noastră, timp de douăzeci de ani – îndurând cu grație glumele cu Dracula – și apoi s-a mutat în Mesa, Arizona. Am învățat repede că dacă-l corectam amintindu-i lucruri pe care oricum nu le mai știa nu reușeam decât să ne facem rău amândurora.

— Mama ta face cea mai bună supă de vită cu legume, a zis.

— E adevărat. Haide să vedem cum e rețeta asta.

Am luat lingura și i-am dat-o.

Era târziu când am intrat în casa tatei.

Am dat termostatul mai jos cu vreo două grade și m-am dus în bucătărie, unde m-am servit cu un bol cu

5 Pachet de beneficii educaționale care le oferă militarilor activi, veteranilor și, în unele cazuri, copiilor și soțiilor lor bani pentru educație (n. tr.).

ramen şi o baghetă uscată rămasă de la gustările de la serviciu de ieri. Batoane, bomboane şi alte rezerve de carbohidraţi pe care le-am şterpelit înainte să fie aruncate. Crezusem că la o revistă de modă nu se găsea nimic altceva decât sucuri de detoxifiere, dar cantitatea enormă de mâncare care circula doar în departamentul nostru era singurul lucru care mă ferea să mă culc flămândă.

Am căscat. Voi trece peste asta. Nu aveam de ales şi era o prostie să mă lamentez.

Urcând la etaj, am trecut peste momentul de slăbiciune şi am intrat în camera copilăriei mele. Prea obosită ca să-mi fac griji pentru ordine, mi-am lăsat hainele grămadă pe podea. Aveam picioarele reci din cauza frigului şi mâncărimi din cauza dantelei sintetice a dresului.

După ce am îmbrăcat pantalonii de trening, o bluză cu mânecă lungă şi un hanorac cu glugă, m-am vârât sub cuvertura patului dublu.

Fără chef, am scos telefonul şi i-am trimis un mesaj şefului meu de la firma de catering, scuzându-mă din nou că am lipsit din tura de noapte. Voi suferi sigur din cauza lipsei banilor de acolo.

Ar trebui să pornesc laptopul. Să văd dacă mi-a intrat plata pentru vreo factură. Să-mi verific contul bancar ca să văd cât trebuie să muncesc săptămâna viitoare. Nu că aş avea nevoie – deja ştiam până la ultimul bănuţ cât era acolo. Nu era greu să ţii evidenţa unor sume din trei cifre.

Din fericire, mai dura câteva săptămâni până când începeau să sosească facturile de la spital. Pentru că nu aveam să văd vreun salariu de la *Label* în următoarele două săptămâni, am luat în calcul venituri mai mici, pentru cazul în care aş fi calculat greşit impozitele sau asigurarea de sănătate.

Salariul pentru o slujbă cu normă întreagă urma să mă salveze. Trebuia să rezist până în ziua de salariu, iar apoi puteam să reevaluez totul şi să fac un nou plan.

Deocamdată mai strâng cureaua.

Telefonul mi-a bâzâit în mână.

Mesajul venea de la un număr necunoscut.

Necunoscut: Ai ajuns bine acasă? Apropo. Sunt Făt-Frumos.

M-am uitat la mesaj în timp ce mestecam din bagheta uscată. *Ce naiba l-a apucat pe Dominic „Te detest" Russo să-mi trimită mesaje la două dimineața?*

Poate fusese o greșeală. Poate că mesajul îi fusese destinat altcuiva. Poate că, din întâmplare, și altcineva îi dăduse porecla Făt-Frumos.

În timp ce analizam toate posibilitățile, a sosit un alt mesaj.

Dominic: *Nelson a fost distrus că nu l-ai lăsat să vină cu tine în Jersey. Îi datorezi scuze.*

Sfinte Sisoe! Omul îmi trimitea mie mesaje. Intenționat.

M-am întrebat dacă taxiul pe care-l plătise nu cumva mă dusese din greșeală într-o altă dimensiune unde toți cei numiți Dominic Russo și Ally Morales se înțelegeau bine.

Eu: Îmi pare rău că i-am spulberat visul lui Nelson. Sper că mă va ierta.

Am stat și m-am gândit dacă să-i mulțumesc lui Dom pentru banii de taxi. Am decis că era mai bine să-i dau înapoi. Ah! Încă o cheltuială neprevăzută, dar Dominic Russo nu era genul de bărbat căruia voiam să-i fiu datoare.

Dominic: Cum e cu urgența din familie?

Eu: Totul e sub control. De ce ești amabil?

Dominic: Nu sunt amabil. Vreau să văd dacă ai decis să demisionezi.

Am terminat cu bagheta, așa că m-am lăsat pe pernă.

Eu: Sună mult mai realist. M-am temut că ai reușit cumva să-ți activezi sufletul.

Dominic: Trebuie să ai suflet ca să-l activezi.

Am reușit să zâmbesc în timp ce mă uitam la ecran. Voia să fie amuzant?

Eu: Ești beat? Sau doar afișezi o altă personalitate după lăsarea întunericului? Ah, stai, poate ești Greta?

Dominic: Ești enervantă.

Eu: Greta beată, tu ești?

Dominic: Vii luni la muncă sau nu?

Eu: Vin dacă juri că nu mai porți niciodată vestă. Nu-mi ruina acest fetiș, Făt-Frumos. Te voi urî toată viața.

Dominic: Te temi că nu-mi vei rezista, Maleficent?

Eu: Ești AȘA de departe de genul meu... nu, numai așa, pentru siguranță.

Dominic. Mă mai gândesc. Ai luat cina?

Mi-am dat ochii peste cap și am luat o lingură plină de ramen. Omul ăsta are o obsesie pentru mâncare.

Eu: Da.

Dominic: Ai luat taxiul până acasă?

Eu: Da. Mulțumesc. Păstrez restul pentru tine.

Dominic: Taci și du-te la culcare.

Habar nu aveam ce joc face, dar eram suficient de obosită încât să mă culc, așa cum mi-a cerut.

16

ALLY

Luni m-am târât la serviciu. Dispoziția mi se reflecta în ținuta neagră din cap până în picioare. Singurul semn al lui Ally cea amuzantă și energică erau cerceii din aur, niște cercuri cu mărgele, primiți cadou de Crăciun de la tata cu câțiva ani în urmă.

— Bună, fată, a zis Gola, care a apărut în cubiculul meu sorbind dintr-un smoothie verde. Cum ți-ai petrecut sfârșitul de săptămână? Cum a fost întâlnirea din afara biroului cu domnul Du-te-ncolo, Vino-ncoace?

Sfârșitul meu de săptămână fusese un dezastru. Strecurasem vizitele la spital între turele de la bar, cursurile de dans și un comision de ultimă oră primit de la șeful firmei de catering.

Nici măcar n-am avut timp să pun mâna pe mătură sau să mă uit pe YouTube la un tutorial despre cum să te spânzuri singur.

Eram atât de în urmă cu planul meu, că îmi venea că respir într-o pungă numai când mă gândeam la asta.

Ca lucrurile să fie și mai rele, ultima vizită la tata fusese una urâtă. Mă împăcasem cu ideea că nu mai știa cine sunt. Mă împăcasem și cu faptul că mă striga cu numele mamei. La naiba, mă împăcasem și cu faptul că se uită pur și simplu în tavan cu ochii goi. Dar nu puteam suporta când omul pe care l-am cunoscut și iubit toată viața devenea agresiv. Se întâmpla. Îl stârnea câte ceva, făcându-l să intre într-o stare de agitație, iar omul vesel, inimos și iubitor dispărea, fiind înlocuit de un străin țâfnos și violent.

– Întâlnirea a fost în regulă. Designerul a fost grozav, iar eu am muncit tot sfârșitul de săptămână, i-am spus. Tu?

– Am cunoscut un tip, a zis ea, încercând să ducă paiul la buze, dar a fost cât pe ce să-și scoată ochiul.

– Adevărat?

Eu nu eram pe piața întâlnirilor amoroase, dar asta nu însemna că nu-mi plăcea să trăiesc indirect prin poveștile prietenilor.

– La prânz. Trebuie neapărat să aflu mai multe detalii despre cum e să stai pe bancheta din spate lângă un anumit morocănos splendid în traficul din Midtown, m-a avertizat ea.

– Iar eu vreau să știu totul despre tipul ăsta, i-am spus.

Și-a fluturat degetele spre mine și a plecat repejor spre biroul ei.

Am deschis laptopul și îmi scoteam căștile din geantă, când au apărut Zara și post-it-urile ei.

– Nu te face comodă, mi-a spus blând.

– Am fost deja concediată?

Afurisitul de Dominic Russo.

– O nouă misiune, a spus, scoțând un post-it și lipindu-l pe biroul meu. Linus are nevoie de mai mulți oameni săptămâna asta. Tu ești norocoasa de la departamentul administrativ. Săptămâna asta vei sta la un birou temporar lângă biroul lui, la etajul patruzeci și trei.

– Imediat, am zis, vârând căștile înapoi în geantă.

– Pe drum, oprește-te la IT. Au ceva pentru tine, a mai zis ea.

M-am încruntat.

– Ce e?

– De unde pisici să știu eu? Nimeni nu se obosește să-mi spună nimic. Acum du-te și fii productivă și strecoară o aluzie cum că supervizoarea ta a pus ochii pe noua poșetă Marc Jacobs, în caz că Linus nu știe ce să facă cu ea după ședința foto de mâine.

Era o încăpere sumbră, ca o peșteră plină cu creaturi nefericite îmbrăcate casual.

M-am prezentat celei mai apropiate, de la biroul de recepție care proteja personalul de întâlnirile cu oamenii.

Fata avea un păr negru ca abanosul, prins în codițe în creștetul capului, și purta un hanorac larg roz pe care scria *Încearcă să-i dai restart*. Blugii erau de firmă, destrămați atât cât trebuia.

— Nu te putem ajuta cu problemele personale legate de electronice fără o solicitare scrisă pe adresa noastră, a zis ea categoric, privindu-mă fără expresie cu ochii ei negri. A împins un iPad spre mine. Completează asta și vom veni când vom putea.

Dacă plictiseala era un om, ca ea ar fi arătat.

— Hm. Mda. De fapt am venit să iau ceva de aici, i-am spus, iar ea a clipit cu încetinitorul. Sunt Ally Morales de la departamentul administrativ, am încercat din nou. Supervizoarea mi-a spus că trebuie să mă opresc aici și să iau ceva.

— Oh.

Codițe s-a îndepărtat, iar eu am rămas pe loc, neștiind dacă trebuia s-o urmez sau să aștept ca să atrag atenția altui robot de acolo.

— Poftim, a zis, punând un pachet pe birou.

— Ce-s astea?

A clipit din nou rar.

— Un laptop și un telefon. Sunt versiuni mai mici și mai portabile ale...

Am ridicat mâinile, capitulând în fața sarcasmului ei.

— Am vrut să zic: de ce primesc un laptop și un telefon? am întrebat-o, convinsă că era o greșeală.

Mai ales că laptopul era ultimul și cel mai grozav model care avea caracteristici pentru designul grafic.

În urmă cu câteva săptămâni, am tânjit în secret după un model similar în magazinul de electronice şi l-am adăugat în gând pe lista Viitoarei Ally.

– Vrei să-ţi spun *eu* de ce ai *tu* nevoie de un computer şi de un telefon ca să-ţi faci treaba?

Am avut senzaţia că domnişoara Codiţe era la un pas să-mi dea mie restart.

– Nu contează, i-am spus, luând cutiile şi retrăgându-mă în linişte.

Dacă era o greşeală, mai devreme sau mai târziu o să-mi spună cineva. Până atunci, mă puteam delecta cu tehnologia nouă.

– Mulţumesc.

Codiţe nu mi-a răspuns.

Linus avea un birou pe acelaşi hol cu al Dalessandrei şi, din nefericire, la două uşi de vizuina îngheţată a morocănosului Dominic. Nu aveam însă timp să-mi fac griji sau fantezii în legătură cu Dom. Linus, îmbrăcat cu pantaloni negri şi un alt pulover negru pe gât – mi-am reţinut cu înţelepciune orice aluzie la memele cu gemeni îmbrăcaţi identic –, mi-a oferit cu generozitate douăzeci de secunde să-mi îndes lucrurile într-un birou gol înainte să-l urmez.

Mi-a aruncat peste umăr instrucţiuni în timp ce evitam asistenţii, machiorii şi curierii.

Erau modele parţial îmbrăcate în ţinute de sport, care îşi ţuguiau buzele când se apropiau machiorii şi dădeau frenetic cu degetele peste ecranul telefoanelor în timp ce stiliştii le atacau părul.

Alţii organizau şirurile nesfârşite de umeraşe rulante cu haine.

– Am nevoie să dai de nişte pantofi Nike măsura patruzeci şi jumătate, fiindcă uriaşa asta de aici a minţit despre măsura ei de la picior, a zis, fluturând mâna spre un

model desculț, o fată îmbrăcată în colanți de alergare și top scurt.

Părul ei se încadra de-a dreptul în categoria Beyonce feroce cu pletele răvășite de mașina de făcut vânt.

Măsura patruzeci și jumătate.

— Odată ce ai rezolvat asta, du echipei cafelele comandate. Avem nevoie ca acești oameni să-și ia doza de cafeină.

Cafelele comandate. Simplu.

Dacă era să mă întrebe pe mine, toți cei de acolo băuseră deja espresso chiar mai mult decât era nevoie.

Studioul foto era un circ. Un roi de lucrători desfășurau fundaluri albe în timp ce fotografii și asistenții testau luminile și strigau ordine. Mesele pline cu toate produsele cunoscute omenirii pentru păr și machiaj încadrau un spațiu liber în formă de L. Lângă peretele cel mai îndepărtat era o masă tristă cu gustări sărace în carbohidrați.

— Cum rămâne cu prânzul? am întrebat cu speranță.

Linus s-a oprit în loc și m-am împiedicat de el.

— Ally, oamenii ăștia nu mănâncă. Beau, fumează și muncesc din greu. Apoi se duc acasă ca să bea și să fumeze și mai mult.

— Fără prânz. Am înțeles, am zis.

A pornit vijelios înainte, croindu-și drum prin mulțimea de asistente ale modelelor. Îmi dădeam seama că sunt asistente deoarece erau îmbrăcate la patru ace și machiate perfect, dar aveau telefoanele îndreptate spre modelele respective.

— Apoi trebuie să te duci la această adresă, să iei patru câini și să-i aduci la Balcony Bridge în Central Park nu mai târziu de ora două după-amiază. Avem o fereastră foarte îngustă de timp, din cauza avizelor și a luminii. Să nu cumva – repet! – să nu cumva s-o dai în bară.

— Stai puțin, am zis. Câini?

Linus s-a întors pe călcâie și și-a dat elegant ochii peste cap.

– Nu eşti aici ca să ţi se răspundă la toate întrebările vieţii. Eşti aici ca să bifezi lucrurile de pe lista mea.

– Câini. Linus. Nu am maşină. Ce-ar trebui să fac? Să-i duc cu metroul?

A scos din buzunar o batistă neagră din mătase şi şi-a tamponat delicat fruntea.

– Încearcă să nu fii complet inutilă, administrator Ally. Vei lua unul dintre SUV-urile companiei. De preferat unul care nu va avea nevoie să fie folosit mâine, astfel încât şoferul să aibă timp să-l cureţe înainte ca, Doamne fereşte, cineva important să se aleagă cu păr de câine pe rochia de seară. Te duci la adresă, iei câinii şi-i aduci în...

– Central Park. Partea asta am înţeles-o, am spus sec.

Am zărit o cutie cu pantofi Nike vârâtă sub una dintre mesele de machiaj şi am luat-o.

Măsura patruzeci şi jumătate.

Triumfătoare, i-am dat cutia lui Linus. El s-a ferit ridicând mâinile.

– Nu mi-o da mie. Dă-i-o uriaşei, împreună cu o privire ucigaşă pentru că a dat măsura greşită. Apoi cafelele. Apoi câinii.

– Altceva? Ce zici de nişte pateuri gustoase ca să meargă cu cafeaua?

– Pleacă, femeie!

Am reuşit să fac trei paşi înainte să-i aud şoapta lui Linus.

– Prăjiturele cu afine.

Am zâmbit şi am pornit la treabă.

17

ALLY

Culisele unui editorial foto *Label* erau suficient de incitante și de interesante ca să mă facă să uit de temerile mele.

În fața mea, cinci modele s-au îmbrăcat și au pozat pentru fotograf într-un platou construit în totalitate din cutii albe. Muzica bubuia din difuzoare. Redactorul colaborator responsabil de pictorial rodea nervos capacul unui stilou în spatele fotografului.

Era și un tip cu barbă și blugi prespălați, a cărui singură îndatorire părea să fie fluturarea unei bucăți mari de carton spre modele ca să le facă să pară că au părul în vânt.

Linus a scos pe furiș telefonul din buzunar și a făcut câteva poze în succesiune rapidă.

— Pentru ce sunt astea? l-am întrebat.

El s-a uitat la ceas și m-a zorit spre ușă.

— Facem babysitting de lux, mi-a explicat, tastând rapid un mesaj și apoi vârând telefonul în buzunar.

— Îi dai raportul Dalessandrei, am ghicit, sorbind din paharul cu cappuccino pe care mi l-am comandat pe cardul companiei.

Cofeina și zahărul mă făcuseră zglobie.

— Exact. Am asigurat-o că toată lumea își face treaba, astfel încât ea să se poată concentra pe a ei. De obicei e o minciună și totul se ține într-un fir de ață.

M-am ferit când un asistent a trecut a trecut printre noi cu un cuier pe roți.

După trecerea lui, Linus era deja la jumătatea încăperii. A pocnit din degete și a arătat spre ușă.

– Unde mergem? l-am întrebat, alergând ca să țin pasul.

M-a privit disprețuitor din cap până în picioare.

– Să facem ceva cu încălțămintea aia îngrozitoare. Poate și cu pantalonii, dacă avem timp.

O cămașă Carolina Herrera m-a lovit peste față. Abia am reușit să prind pantalonii roșii cu talie înaltă care au urmat. Ne aflam în zona poreclită Șifonierul, la etajul patruzeci și doi. Era o întindere uriașă de rafturi și de polițe organizate la milimetru. Mii de mostre din creațiile designerilor conviețuiau în această încăpere.

Inima mea a început să bată fericită când am zărit o pereche de colanți negri de piele cu care eram sigură că am văzut-o pe Cher anul trecut într-o poză.

– Și asta.

O centură cu șnur auriu a zburat spre mine. Avem brațele deja pline cu haine de lux, aruncate peste mine de un bărbat care părea că nu e în toate mințile. Linus s-a întors de lângă suport și a ridicat la pieptul meu un pulover crem cu torsade.

– Eh, pe-aproape, a mormăit.

– Pentru ce sunt astea mai exact? am întrebat, scuipând un fir de mătase verde care-mi intrase în gură.

– Pentru tine, administrator Ally cu garderobă de adolescentă tristă și săracă.

– Nu-mi pot permite nimic din toate astea, am scâncit, în timp ce el a pus peste grămada de haine o pereche de pantofi mov din piele întoarsă care îți lăsau gura apă. Începusem să mă las pe spate, ca să pot duce tot teancul.

– Toate sunt din sezonul trecut. Nu mai are nimeni nevoie de ele. Nimeni în afară de tine, domnișoară second-hand 1998.

— Linus, nu am niciun ban. Sunt ceva de genul „dacă văd un bănuț pe jos mă aplec să-l iau".

— Nu fi enervantă. Ți le dăruiesc ca un Moș Crăciun negru și ursuz.

— Glumești?

Jumătate dintre articolele pe care le țineam au căzut pe podea.

Și-a dat ochii peste cap și a ridicat o rochie cu model floral.

— Încearcă să-i arăți un pic de respect lui Tracy Reese.

— Te joci cu mine? Fiindcă trebuie să fiu sinceră: dacă-mi spui că toate astea sunt ale mele gratis și apoi te întorci și spui „țeapă", o să plâng și e posibil să-ți dau foc casei.

— „Țeapă"? a repetat uluit. Ne vom ocupa mai târziu de vocabularul tău. Acum să ne concentrăm pe ceva mai important. Aspectul tău.

Un laptop. Un telefon. O nouă garderobă de designer.

— E Crăciunul? M-am împiedicat cumva și am nimerit pe platoul de la show-ul lui Oprah cu cadouri preferate?

— Nu sunt cadouri. Nu sunt o miliardară filantroapă. Sunt instrumente cu care să-ți faci treaba. Nu te pot lăsa să vii la ședințele foto din Central Park arătând ca o reclamă la reducerea de cincizeci la sută la vânzările second-hand de la biserică.

— Cuvintele tale mă rănesc, Linus, i-am spus, holbându-mă cu poftă la perechea de ghete caramel din piele întoarsă pe care mi-a arătat-o.

Voiam să le iau în brațe și să le pup.

— Nu-mi pasă. Nu mai pot suporta nicio secundă acest pulover lălâu. Faci să-mi pocnească venele de pe frunte.

— Nu ai vene pe frunte.

– Graţie Botoxului. Dar nu mă face să-mi pocnească venele şi prin bariera asta de toxină botulinică. Du-te şi îmbracă orice altceva decât hainele de pe tine, iar înainte să închizi uşa ia cu tine şi unul dintre paltoanele Burberry de acolo.

– Nu mă păcăleşti, i-am strecurat de deasupra braţelor pline cu haine.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, a pufnit el.

– Eşti drăguţ şi ascunzi asta sub o răutate fermecătoare.

– Dispari, Cenuşăreaso.

– O să fii mândru de mine, l-am asigurat, îndreptându-mă spre cea mai apropiată toaletă.

– Mă îndoiesc, a strigat după mine. Schimbă-te repede. Ai la dispoziţie douăzeci şi trei de minute pentru prânz şi apoi câinii.

Am coborât în grabă la sala de mese cu prânzul adus de acasă – vită cu orez prăjit de la doamna Grosu – şi m-am aruncat pe un scaun lângă Ruth.

– Am la dispoziţie trei minute înainte să plec să iau patru ogari afgani, rasă pură.

– Puloverul ăsta, a zis Gola.

– Ghetele astea, a gâfâit Ruth.

– Tocmai v-am spus că m-am apucat să fac trafic cu câini de rasă şi voi vreţi să vorbim despre modă? am glumit.

– Bine ai venit la *Label*, a chicotit Gola. Odată a trebuit să aştept cinci ore la o secţie de urgenţă ca să iau şase pulovere aduse de un curier pe bicicletă care fusese accidentat de un taxi. Cum e viaţa la etajul patruzeci şi trei?

– Colorată. Haotică. Trebuie să recuperăm, am răspuns în timp ce smulgeam capacul cutiei cu mâncare. N-am avut timp s-o încălzesc.

– Hai să bem ceva după program, a sugerat Ruth.

— Nu pot, am zis cu gura plină de orez. Diseară predau un curs de dans.

— Unde? Venim, a zis Gola, însufleţindu-se.

— Nu e balet, le-am avertizat.

— E hip-hop? a vrut Ruth să ştie. Pot să vin cu colanţi? Scopul vieţii mele e să găsesc un pretext de a purta colanţi.

— Colanţii sunt perfecţi. E cu pop şi hip-hop şi R&B. Un fel de *Dirty Dancing* pentru fitness.

— Da! a bătut Ruth din palme. Ăsta e cel mai bun lucru pe care l-am auzit toată ziua.

— După aceea bem vin, a decis Gola.

— Facem cinste, a zis Ruth înainte să le reamintesc că n-am bani.

— Un pahar. Trebuie să termin o prezentare pentru un contract freelance.

Unul pentru care speram să primesc câteva sute de dolari.

— S-a făcut, a spus Ruth.

Adorabilul meu telefon nou a scos un sunet angelic de harpă. Semnalul s-o iau din loc.

— La naiba! Trebuie să plec, le-am anunţat, luând noua mea haină, vechiul rucsac şi câteva îmbucături de orez prăjit. Ne vedem mai târziu, doamnelor.

— Arăţi minunat, a strigat Gola după mine.

Am ridicat o mână în aer şi mi-am croit drum spre ieşirea din clădire.

Am fost încântată să-l găsesc pe Nelson aşteptându-mă lângă bordură.

— Te superi dacă stau în faţă? l-am întrebat.

— Nici vorbă, a zis, deschizându-mi portiera.

Am vorbit pe drum. Nelson era căsătorit, avea două fete şi trei nepoate. Îşi petrecea sfârşitul de săptămână la meciuri de fotbal şi târguri de ştiinţă.

Zeii traficului ne-au zâmbit. Aveam un avans de cincisprezece minute. Am coborât în faţa unei clădiri din piatră maronie şi am urcat scările în grabă, cu noul meu palton fluturând frumos în jur, ca mantia unui supererou.

Dacă m-aş fi ocupat de dimineaţă mai mult de păr şi de machiaj, aş zice că m-aş fi simţit acum aproape cochetă.

Cochetă, stăpână pe mine şi invincibilă în noul meu job.

Am apăsat butonul soneriei şi am aşteptat bătoasă încă o reuşită.

– Nelson, avem o problemă, am spus, închizând uşa şi începând să caut telefonul în geantă.

– Mi-am dat seama când am observat că te-ai întors fără pasagerii cu patru picioare, a zis el meditativ.

– A fost o încurcătură în privinţa datelor. Câinii sunt undeva la o prezentare de lux din Connecticut.

– E tare aiurea când se întâmplă asta.

Am găsit telefonul şi i-am trimis iute un mesaj lui Linus.

Eu: E o problemă.

Linus: Nu mă deranja cu probleme. Vrăjeşte-mă cu soluţii.

Eu: E ceva important.

Linus: Vorbesc foarte serios. Mi-a ajuns până la sprâncenele astea laminate. Cum e posibil ca trei modele să aibă ochii roşii în acelaşi timp? Nu contează. Nu-mi răspunde. Pur şi simplu rezolvă problema sau nu te obosi să te mai întorci.

Eram foarte sigură că voi regreta asta. Puteam rezolva probleme, dar era posibil ca soluțiile să nu se ridice la standardele lui.

Eu: Bine. Ședința foto. Care-i atmosfera?

Linus: Grey Gardens. Doar că mai puțin deprimant și cu mai multă modă. Acum lasă-mă în pace.

M-am mulțumit și cu atât.

— Nelson, trebuie să ne oprim undeva.

18

DOMINIC

— Unde-mi sunt câinii? a vrut să știe Linus, bătând din palme către o asistentă de costume. Tu! Spune-mi cum anume ar trebui să facem pictorialul fără câini.

Asistenta a dispărut cu înțelepciune într-un tufiș.

Era al naibii de frig. Februarie venea peste câteva zile, și dacă exista ceva mai rece și mai umed decât ianuarie în New York, era doar afurisitul de februarie.

Bineînțeles că moda nu ținea cont de temperaturile sub zero grade. Nu. Moda își făcuse propriile reguli în afara spațiului și a timpului. Am descins în Central Park cu o echipă de patruzeci de oameni. Nici măcar nu era pentru revistă. Era conținutul digital pentru canalul nostru de YouTube și pentru site. Modelele erau ghemuite sub pături și haine, înghesuite în jurul radiatoarelor pe care angajații le transportaseră aici. Peste tot erau înșirate cabluri și fire, cu excepția fundalului natural mohorât și desfrunzit unde se presupunea că vom fotografia modelele și câinii.

Toată lumea purta parka, căciuli tricotate și mănuși care le făceau munca imposibilă. Cerul era plumburiu și aproape sigur diseară urma o ninsoare.

Nu căutam aici o priveliște hibernală simpatică. Fotografiam imprimeuri florale pe un fundal dezolant, mort. Știți genul, cam ca vizuina din pieptul meu unde ar fi trebuit să fie o inimă.

Toate astea păruseră în regulă și nu chiar de tot absurde în urmă cu cinci luni, când le-am pus la cale într-o ședință de sumar. Pe atunci eram la căldurică, înăuntru, și nu ne luptam cu degerăturile. Am clătinat paharul cu ceaiul

care mi se răcise și am tânjit cu ardoare după zilele în care principalele mele preocupări legate de modă erau alegerea butonilor și dacă să port bretele sau vestă.

— Din moment ce ești aici și absolut nimic altceva nu merge bine cu pictorialul, vei da un interviu în fața camerei, în timp ce eu o caut pe Ally și o concediez, a zis Linus.

— Nu, asta nu fac. Iar tu n-ai decât să încerci.

Femeia în chestiune era motivul pentru care mă aflam aici. Nu că-mi *păsa* de urgența ei de vineri, dar eram *curios*. O diferență foarte importantă și, ei bine, poate puțin ambiguă.

— Ba da. Și n-o să mă oprești tu. Apropo, de ce ai venit de fapt? m-a întrebat, uitându-se la mine ca și cum atunci mă observa.

Ca să văd ce face o angajată enervant de atractivă. Din fericire, Linus n-avea dispoziția necesară să aștepte răspunsuri.

— Nu contează. Nici nu mă interesează, a pocnit el din degete. Tu de colo. Cea cu camera! Mișcă-te până aici și intervievează-l pe domnul Russo despre afurisitele de chestii pe care le facem.

Femeia cu camera video a alergat spre mine, iar eu am înjurat în barbă.

Un tip din echipa media, blindat cu un fular care-i lăsa doar ochii descoperiți, a alergat după ea.

M-am uitat la luminița roșie a camerei.

— Am vrea să păstrăm totul informal, domnule Russo.

Explicația Tipului cu Fular era înăbușită de straturi de tricot în dungi albe și albastre.

— Doar spuneți-ne numai ce facem aici.

— Stăm să ne înghețe fundurile în Central Park, am zis.

Tipul cu Fular a râs, confundând nesimțirea mea cu simțul umorului.

Am încercat să mă revanșez și să mă asigur că Linus se va gândi de două ori înainte să mă mai pună vreodată în fața unei camere de filmare.

Am deschis gura să țin un discurs usturător despre cum mă simțeam, când cineva a strigat în spatele meu:

– La picior!

– Oh, Doamne! a gemut femeia cu camera, uitându-se peste umărul meu.

Ally, într-un palton de tweed care flutura în vânt în spatele ei, era trasă în direcția mea de patru câini uriași de rasă incertă.

Verificasem datele ședinței foto înainte să plec din birou. Aceștia nu erau ogari afgani de rasă bine îngrijiți. Erau niște potăi nestăpânite și nedresate.

– Unde-mi sunt ogarii? a țipat Linus.

– O încurcătură în program, i-a răspuns Ally, încercând fără efect să-și înfigă tocurile în alee și să oprească grupul de câini să sară pe el.

– Bruno, șezi!

Bassetul cu vestuță cu carouri s-a oprit brusc și s-a așezat.

Am prins una dintre lese înainte ca Ally să fie ruptă în două de câinii lipsiți de maniere care țineau să adulmece neapărat în direcții diferite din parc. M-am trezit față-n față cu un labrador ciocolatiu psihopat care s-a aruncat pe mine. Labele din față m-au lovit în burtă, dar se vede că nu era destul de sus pentru el, căci câinele mi-a sărit imediat în brațe. O limbă lungă și roz de animal mi-a lins fața.

– Ce mama dr...

Cuvintele mi-au fost întrerupte de un sărut franțuzesc inițiat de câine. M-am ferit de următorul atac, iar labradorul și-a pus capul pe umărul meu și a oftat.

– Ahhh, crede că ești omul lui, a spus femeia cu camera.

– Nu sunt omul nimănui, am mormăit, ferindu-mă de limba jucăușă a câinelui, care s-a uitat la mine cu ochii lui căprui aiuriți.

Ally i-a îndesat lui Linus în mână restul leselor. Cel cu picioare lungi era un gri pestriț interesant și părea că fusese prăsit dintr-un ogar care fugărise ceva iepuri la viața lui. Ultimul era un pitbull tigrat, cu fundul mare și cu umerii ca tancul.

— Unde ai găsit asemenea monstruozități canine? s-a răstit Linus, scoțând cu mâna liberă o sticluță din buzunar. La un tomberon dintre blocuri?

— La Salvatorii Prietenilor cu Blană din Midtown. Le-am promis să le trec numele la credite în pictorial. Numele salvatorilor, ale câinilor și un link spre cei adoptabili, a răspuns Ally, căutând cu atenție în buzunar.

— Chestiile astea sunt adoptabile? am întrebat.

Arătau ca și cum ar distruge un apartament în două minute.

— Nu sunt chiar *atât* de răi, a insistat cu naivitate.

Bassetul de vânătoare alerga bucuros în jurul lui Linus, care striga, în așa fel încât până la urmă i-a înconjurat picioarele cu lesa.

M-am abținut să râd. Trebuia să recunosc. Câinele pe care-l țineam reușea poate să distrugă un palton perfect de cașmir, dar merita să-l văd pe Linus pierzându-și mințile.

Ally mi-a zâmbit și am uitat de haină și de Linus, de frig și de limba câinelui.

Tipul cu Fular s-a grăbit să ia din brațele mele câinele de treizeci de kilograme.

— Am să-l iau pe ăsta înainte să... a zis el și a plecat în grabă.

Înainte să ce?

Aveam eu aerul că aș lovi un câine fără adăpost? Hristoase!

— Poftim. Ține-l pe ăsta, a zis Ally, vârându-mi în brațe *o chestie* mică și ciufulită, care tremura.

Măcar *ea* nu părea că creadă că sunt în stare să-i fac rău.

— Ce naiba e ăsta? Un hamster?

Ea și-a strâns buzele.

– Cei de la adăpost mi-au spus că e câine, dar eu nu cred. Cei mari ar putea să mănânce aşa ceva la micul-dejun. Numele lui e Domnul Frisky şi e ataşat de pitbullul chior ocupat cu modelele tale.

Marele pitbull tigrat le făcea ochi dulci – pardon, un ochi dulce – femeilor.

– Nu-i aşa că eşti cel mai frumos băiat din lume? l-a alintat croata Kata pe animal.

– Numele lui e Pirat, mi-a şoptit Ally.

– Nu putem face fotografiile cu mutanţii ăştia. Să-mi aducă cineva un xanax şi o pizza mare, s-a văicărit Linus.

– E rândul tău să ţii un discurs mobilizator, am spus, dându-i lui Ally un ghiont.

Mi-a zâmbit şi al naibii să fiu dacă nu i-am răspuns şi eu la zâmbet fără să vreau.

– Ai spus că vrei soluţii, a spus Ally, luându-l de după umeri. Iată soluţia. Acum arată-ne cum o facem să funcţioneze. Fă-o să funcţioneze, Linus, sau un câine fără stăpân tocmai a vomitat degeaba în maşina *Label*. Dă-ne un motiv.

Ghemotocul blond a tremurat din nou, aşa că l-am vârât sub haină, la pieptul meu.

– Amicul tău e chiar aici, i-am spus Domnului Frisky, arătând spre Pirat, pitbullul care se ghemuise pe una dintre pături şi-şi arăta burta unui model încântat. Coada ca de şobolan s-a mişcat veselă.

Linus s-a ciupit uşor de sprâncene.

– E imposibil. Nu merge aşa. Va râde de noi toată industria.

Am aşteptat.

– Decât dacă...

– Dacă..., a repetat Ally.

– Voi avea nevoie de pulovere, oameni buni. Cu flori. Şi curele. Lungi, din acelea aurii. Haide, ce mai aşteptaţi?

19

ALLY

— Spune-mi sincer. Sunt concediată? l-am întrebat pe Linus, prăbuşindu-mă pe bancheta din piele.

S-a trântit lângă mine, în timp ce maşina care nu transportase ceata de câini prin tot oraşul s-a îndreptat spre birou.

— Nu am energia necesară să te concediez, a oftat.

— Eu cred că a mers bine, am zis. Am verificat cu echipa de la online şi au primit videoclipul în care Dominic a fost sărutat franţuzeşte de un labrador.

Asta a scos de la el un zâmbet minuscul.

— N-a fost cel mai mare dezastru din cariera mea, a spuse el mărinimos.

— Ai reuşit să combini moda, arta şi karma bună într-o singură lovitură. Recunoaşte, Linus. Eşti un geniu.

Directorul de la adăpost a venit personal să escorteze câinii înapoi şi am observat că modelul croat l-a prins într-un colţ şi i-a cerut o carte de vizită. Aveam o presimţire că Pirat şi Domnul Frisky erau pe cale să-şi găsească un cămin ideal.

— Genial? Ha! Sunt doar norocos.

A scos sticluţa din buzunar şi a sorbit lung, după care mi-a dat-o mie.

— Mulţumesc. Nu pot să beau. Predau un curs de dans.

El a clătinat sticluţa.

– Nu e alcool. E o rețetă super-verde. E motivul pentru care arăt de patruzeci și cinci de ani când de fapt am o sută șapte.

Curioasă, am sorbit și m-am strâmbat.

– Baba suferă la frumusețe, a glumit el.

– Suferă, dar asta e amară rău, am spus, dându-i înapoi sticluța.

– Apropo de chestii amare. Tu și Dominic păreți să aveți o relație.

– Adevărat? am întrebat inocentă, prefăcându-mă că nu mi-am dat seama că mă trage de limbă.

– Oh, haide, administrator Ally. Omul *a zâmbit*. Buzele lui s-au ridicat la colțuri, iar cerurile s-au despărțit, îngerii au cântat și o rază de soare i-a poposit pe față.

Am râs.

– Ești sigur că nu e alcool în aia?

– Spun numai că a fost un ticălos trist de când a venit la *Label*. Dar când se uită la tine...

Nu mușcam momeala.

– Arată de parcă ar vrea să omoare pe cineva. Nu ne înțelegem. Nu ne simpatizăm. Totuși, îmi place să-l enervez.

– Ei bine, continuă. E plăcut să-l vezi distrându-se măcar o dată.

– E foarte serios, am spus, enervându-mă pe mine că de data asta voiam eu să-l trag de limbă.

– A fost adus să curețe o mare mizerie aici. Ia foarte în serios familia și afacerile.

– Și mesajele scrise cu pepperoni le ia foarte în serios.

Linus s-a îndreptat pe banchetă.

– Ăsta nu e doar un zvon?

Am clătinat din cap.

– Nu. A fost un măgar. Am scris FU pe pizza lui. A făcut în așa fel încât să fiu concediată, iar Dalessandra mi-a oferit un loc de muncă.

— Nu ești atât de plictisitoare cum pari, administrator Ally.

— E din cauza paltonului, am glumit, îndepărtând un smoc de blană de câine de pe minunata lână.

— Știi, ești singura suficient de curajoasă să țipi la el.

— Nu sunt curajoasă, i-am spus. Atâta doar că el nu mă poate concedia și totul e temporar. Odată ce se rezolvă totul, n-am de gând să rămân.

Ochii lui s-au mărit în spatele ochelarilor de bufniță.

— Locul ăsta e un vis pentru multe fete din afară.

— Nu e visul meu.

— Ăsta e motivul pentru care monștrii atrăgători ca Dominic nu te sperie?

— Sau Meduzele cu colți ascuțiți ca Malina.

Linus s-a cutremurat.

— E una dintre cele mai *groaznice* creaturi pe care le-am întâlnit. Și lucrez în industria modei.

Am călătorit în tăcere câteva minute.

— Apropo, mulțumesc pentru laptop și pentru telefon, i-am spus, și el m-a privit din spatele ochelarilor. Nu tu ai aranjat la IT? Adică, din moment ce am fost detașată la tine săptămâna asta, am bănuit că vin de la tine.

— N-am știut că se pot face lucruri de genul ăsta, a zis el gânditor. Mă întreb dacă n-aș putea să cer și eu o nouă eșarfă Dior?

— Dacă nu sunt de la tine, iar Zara nu are nimic de-a face cu asta, de unde vin?

— Poate că Dalessandra se joacă de-a Moș Crăciun, a presupus el.

— Face și așa ceva? Mă refer la altceva în afara joburilor oferite pe stradă.

— Dalessandra face o mulțime de lucruri despre care noi, ceilalți, nu știm nimic.

Era aproape ora şase şi etajul patruzeci şi trei începea să se golească. Câţiva dintre asistenţi se chinuiau cu nişte sarcini urgente în cubicule şi în sălile de şedinţe. Câţiva dintre superiori se înghesuiau lângă lift în rochii de seară sau costume cu cravată. Era o seară obişnuită de luni.

M-am schimbat în uniforma standard de dans, colanţi cu talie înaltă şi un maiou scurt, şi m-am aşezat la birou ca să verific mesajele, ascultând playlistul din seara asta înainte să plec la curs.

Banii primiţi de la studioul de dans nu erau cine ştie ce, dar iubeam suficient de mult dansul încât să-mi permit să ţin două cursuri pe săptămână în loc să-mi iau nişte ture mai bine plătite. Îmi plăcea să mă mişc, să transpir şi să simt muzica în oase. Era ca o celebrare a faptului că trăiesc.

Cursurile pe care le ţineam erau mai puţin despre tehnică şi mai mult despre cum să te mişti în feluri care te făceau să te simţi puternic şi sexy.

Telefonul meu uzat a vibrat în staccato pe birou. Era un mesaj de la vecinul meu.

Domnul Mohammad: L-am vizitat pe tatăl tău. Am mâncat jeleu şi ne-am uitat la televizor.

A adăugat şi o animaţie în care două femei se luptau într-un bazin cu jeleu. Regretam un pic că-i instalasem pe telefon opţiunea de a trimite imagini de genul ăsta.

I-am mulţumit şi i-am dat noul număr de telefon de serviciu, cu instrucţiuni explicite de a-l folosi numai în caz de urgenţă.

A răspuns cu o animaţie reprezentând un deget mare ridicat în semn de aprobare.

— Lucrezi până târziu?

I-am recunoscut vocea, chiar dacă era înăbuşită de Taylor Swift.

Dominic stătea chiar lângă cubiculul meu. Cu mâinile în buzunare. Paltonul îi era acoperit cu urme noroioase

de labe mai mari și mai mici. Îmi plăcea imperfecțiunea. Îl făcea să pară mai puțin formidabil. Mai uman.

Mi-am scos căștile.

— Rezolv ce mai avea aveam de făcut înainte să plec la alt job.

S-a uitat la ținuta mea și i-am simțit privirea ca pe o atingere fizică adevărată.

Trebuie neapărat să-mi găsesc pe cineva. Sau măcar să capăt o îmbrățișare.

— Dă-mi voie să ghicesc, a zis, cu ochii albaștri oprindu-se o clipă asupra peticului de piele goală dintre maiou și colanți. Kickboxing?

— Ești pe aproape, i-am spus când telefonul meu a piuit, amintindu-mi să bag în viteză, și m-am ridicat. Curs de dans, l-am lămurit, punându-mi puloverul și vârând ambele telefoane în rucsac.

— S-a rezolvat urgența familială? m-a întrebat.

M-am uitat la el, surprinsă că s-a mai gândit la asta.

— Nu încă, dar e o ameliorare. Totul e sub control.

— Bun.

Aștepta și m-am întrebat dacă spera să mă deschid și să-i spun totul. Mai degrabă spera să tac și să plec.

— Ai un telefon nou?

Am ridicat privirea. Chipul lui era impenetrabil.

— Ai ceva de-a face cu zâna de la IT care m-a copleșit azi cu cadouri?

— Par eu genul de persoană care ar face asta? m-a provocat.

— Nu, deși urmele astea de labe te mai îndulcesc un pic.

S-a uitat la cașmirul distrus.

— Amintește-mi să-i spun lui Linus să te concedieze.

M-am pregătit să-mi strâng părul într-o coadă scurtă, ținând în colțul gurii elasticul de păr.

– Bună încercare. Cred că mă place, i-am strecurat, cu elasticul de păr încă între buze. Ar trebui să încerci. Poate s-ar domoli ura ta nestăpânită.

Mi-am prins coada cu elasticul și am strâns-o.

– Nu te urăsc, Ally.

Vocea lui era joasă, răgușită. Nu știu cum s-a întâmplat, dar brusc stăteam foarte aproape. Nu putea să iasă ceva bun din atracția asta, dar nu mă puteam abține.

Era mereu un tip rece și distant. Dar acum, la câțiva centimetri distanță de mine, părea complet altfel.

– Perfect. Pentru că, sincer, sunt irezistibilă, și ai putea să te dai bătut chiar acum.

– Nu-mi permit să te consider irezistibilă.

Nu ne atingeam, dar spațiul dintre noi părea să se fi încărcat cu ceva. Parcă era un defibrilator pregătit pentru inima mea.

Nu-l plăceam, mi-am reamintit. *Dar asta nu înseamna că nu-l voiam.*

Se pare că mă transformasem într-o femeie care și-ar smulge încântată hainele de pe ea și ar sări pe un tip care n-o place, numai pentru că era cumplit de atrăgător.

Și așa am ajuns la un nefericit scenariu fantezist despre cum ar arăta Dominic Russo dacă m-ar regula. Deasupra. Dedesubt. Aplecat peste mine. La perete. Printre cearșafuri.

– Ce e? a întrebat el.

Întrebarea a avut efectul unei zgârieturi pe un disc. Îmi imaginam ce se citea pe chipul meu.

– Nimic, am scâncit. Trebuie să plec.

Trebuie să plec să fac o plimbare lungă în aerul înghețat, să mă răcoresc odată și să încetez să mai am gânduri murdare, murdare.

Dar el nu s-a mișcat odată cu mine, așa că acum aproape ne atingeam. Îl *simțeam*. Mâinile îi erau încă îndesate în buzunarele paltonului. Căldura care venea dinspre trupul lui era extraordinară.

Îmi imaginam cum ar fi dacă mi-ar aluneca mâinile pe pieptul lui. Știam exact cum ar fi textura cămășii lui apretate în luptă cu căldura trupului disperată să evadeze.

Îi simțeam respirația în păr. Pun pariu că-mi auzea bătăile inimii, pentru că eram al naibii de sigură că eu le auzeam. Le simțeam în tot corpul. O pulsație insistentă de sânge fierbinte.

S-a aplecat în față, și pentru o fracțiune de secundă am crezut că buzele lui ferme le vor zdrobi pe ale mele, în genul acela de sărut în care nimeni nu supraviețuiește. Dar s-a întins dincolo de mine, spre birou, apoi s-a îndreptat.

— Poftim, mi-a zis, dându-mi căștile pe care le lăsasem pe birou.

Degetele mi s-au încleștat pe ele, dar el nu le-a dat drumul. Am stat așa preț de încă un moment interminabil. Uitându-ne la căști. Degetele noastre aproape se atingeau.

El tot nu mă atingea, dar era ca și cum m-ar fi despuiat și m-ar fi întins ca să mă admire.

Să mă devoreze.

Să mă distrugă.

Oare și el simțea asta? Sau doar eram eu o ciudată care nu era în stare să iasă din cubicul fără să facă vreo belea?

Am îndrăznit să mă uit la el.

Ochii albaștri mă priveau fix. Părea frustrat. Furios. Înfometat.

— Ai mâncat la prânz azi? l-am întrebat.

A clipit ca și cum ieșise dintr-o transă.

— Ce să fac?

— Ai mâncat la prânz? am repetat. Pari înfometat.

— Ar trebui să pleci, Ally, a zis, făcând intenționat un pas în spate.

Și uite-așa a luat și căldura cu el.

Am luat paltonul de pe spătarul scaunului și mi l-am aruncat pe spate ca pe o mantie protectoare, apoi am ieșit fără nicio vorbă.

Am ieșit de la metrou cu o stație înainte, doar ca să inspir aerul rece și să-mi liniștesc gândurile. Nu avusesem o scenă fierbinte cu Dominic. Cu siguranță nu. El nu avea așa ceva. Spusese de nenumărate ori – nu numai că nu sunt genul lui, dar că abia reușește să se poarte civilizat cu mine.

Eram obosită. Distrasă. Citisem greșit toate semnalele. Nu era atras irezistibil de mine. Era doar politicos. Sau enervant.

Nu mă atinsese. Nici măcar când îmi dăduse căștile, mi-am reamintit cu ciudă.

N-aveam de gând să intru într-o poveste cu fata care oftează după băiatul cel mai atrăgător din școală. Am pus în căști melodia „Single Ladies" a lui Beyonce și am refuzat să-mi las creierul să revadă non-scena care se întâmplase.

Studioul se afla la primul etaj al unei clădiri bine întreținute, cu ferestre arcuite artistic, din Cast Iron Historic District. Geamurile erau aburite de la ultimul curs. Cursanții se înghesuiau pe hol. Cei care plecau erau transpirați, relaxați și zâmbeau. Cei care veneau erau crispați și înfrigurați. Gata să se lase ghidați în trup și în minte. Gola și Ruth au apărut în ținută de sport de firmă și le-am trimis la locurile lor pe podeaua din lemn lustruit.

Era plin de cursanți în sală și simțeam deja crescând energia, odată ce fiecare începea să se debaraseze de povara zilei pe care o avusese.

Asta îmi plăcea cel mai mult. Transformarea din angajat în persoană. Din părinte în dansator. Din funcții și responsabilități într-un trup pregătit să se miște pe muzică.

Mica adunare a țipat când am aprins luminile și am pornit playlistul.

– În regulă, doamnelor și domnilor. Hai să ne mișcăm!

20

DOMINIC

— Greta, am nevoie să-mi recomanzi niște servicii de plimbat câini, i-am spus, sprijinindu-mă de biroul ei și descoperind din întâmplare că de acolo o văd direct pe Ally la noul ei loc de muncă. Fusese transferată temporar la etaj ca să-l ajute pe Linus să nu-și piardă mințile directoriale săptămâna asta. Iar eu am fost... distras de prezența ei.

Azi purta o pereche de pantaloni de firmă cu talie înaltă, roșii ca focul, și un soi de bluză neagră din dantelă ce părea victoriană, doar că se vedeau prin ea bretelele sutienului. Era o ținută conservatoare în comparație cu ceea ce defila de obicei pe holurile redacției *Label*. Dar era destul ca să încep să-mi imaginez tot ce se afla sub bluză.

Adăugase brățări turcoaz și argintii pe una dintre încheieturi și avea cercei clasici, rotunzi.

M-a enervat impulsul ăsta de a face un inventar al tuturor lucrurilor pe care le purta.

În ceea ce o privea pe Ally, aveam deja multe impulsuri.

S-o evit.

S-o ignor.

Să găsesc motive de a vorbi cu ea.

Să mă cert cu ea.

S-o ating.

Am fost cât pe ce s-o ating luni când am găsit-o la biroul ei după program.

Mi-a venit mult mai greu decât era cazul să mă stăpânesc, să nu întind mâna ca să-mi trec un deget peste buzele ei, peste fâşia de piele goală de sub tivul maioului.

Era absurd. În preajma ei îmi pierdeam controlul. O senzaţie pe care o detestam.

De fiecare dată când vorbeam cu ea, ne întâlneam pe hol, stăteam în jurul aceleiaşi mese la o şedinţă, voiam *mai mult*.

Voiam mai mult să dau vina pe ea, dar ceva din mine începuse să se întrebe dacă nu cumva era ceva genetic. Dacă tatăl meu fusese un bărbat normal până ce într-o zi a cedat.

— Oameni care plimbă câini? a repetat Greta.

Era a treia oară când mă duceam în biroul ei în loc s-o sun, să-i trimit mesaj sau pur şi simplu să strig prin uşa deschisă, aşa cum făceam de obicei, înainte să se mute aici la etaj femeia la care nu mă puteam împiedica să mă gândesc.

Secretara s-a rotit ostentativ cu scaunul ca să vadă la ce mă holbez. S-a întors şi a ridicat o sprânceană. Ştiam că n-o păcălesc.

Nici măcar pe mine nu mă păcăleam.

— Oameni care plimbă câini. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, i-am spus vioi.

— Mă ocup după prânz, m-a asigurat. Mai ai nevoie de altceva?

Şi-a ridicat la fel de ostentativ capul blond în direcţia lui Ally.

Greta îmi făcea programul de ani întregi. Ştia cu ce fel de femei mă întâlnesc de obicei. Crescusem în preajma fotomodelelor, a fotografelor şi a creatoarelor de modă. Fusese pur şi simplu normal să petrec cu ele mai mult timp... într-un mod mai intim.

Intrasem însă într-o perioadă sabatică în privinţa femeilor de când acceptasem funcţia asta.

Fără întâlniri.

Fără sex.

Trebuia să-mi dovedesc mie însumi că nu sunt deloc ca tata. Cu toate astea, acum tânjesc după o femeie pe care nici măcar nu o plac. Poate că nu Ally mi-a intrat pe sub piele. Poate că e doar nevoie biologică de a regula.

Acest gând m-a făcut să mă simt mai bine. Trecuse un an fără sex. Un an fără să simt o femeie sub mine. Un an fără să ating nicio piele delicată, adorabilă.

Fusese mult prea mult.

Nu eram călugăr, ci doar un bărbat care nu voia să repete păcatele tatălui său.

– Nu, vreau doar recomandările, i-am spus, ignorând prudent felul în care se mișcau umerii lui Ally dintr-o parte în alta ca și cum ar dansa pe muzica din căști – mă întreb ce asculta în momentul ăsta. Mulțumesc!

M-am întors în refugiul biroului meu. Nu mă obosisem să-l reamenajez atunci când am ocupat postul. Nu fusese o prioritate pentru mine. Venisem într-o duminică și luasem toate fotografiile înrămate, toate amintirile și toate premiile strălucitoare și le aruncasem la gunoi. A doua zi de dimineață îmi fuseseră livrate biroul și scaunul – mobilier nou, pe care tata nu-l atinsese.

Nu fusese însă un nou început, ci mai degrabă o preluare în forță.

M-am așezat la birou și am ridicat macheta paginii pe care trebuia s-o aprob. Dar Ally mi-a apărut din nou în minte.

De la momentul acela uimitor de stupid de luni seară – când am fost atât de îndrăgostit de fâșia aceea de piele goală de sub maiou, încât aproape am atins-o – nu m-am mai gândit la altceva. Îmi imaginam cum arată la dans. Mișcându-se pe un ritm alert în colanții aceia. Cu sudoarea strălucindu-i pe abdomenul gol.

Acum iar aveam o erecție.

Fantastic, n-am ce zice.

M-am foit pe scaun, refuzând să cedez de data asta.

Ieri am dat peste ea pe casa scărilor. I-am cerut *politicos* să se dea naibii la o parte din calea mea. S-a oferit – mai puţin politicos – să mă ajute să cobor scările cu capul înainte. Tot ce-mi imaginam era cum o aplec peste balustradă şi-i ridic fustiţa cochetă până în talie. M-am întors în birou, m-am închis în toaletă şi m-am masturbat violent gândindu-mă la ea.

În miezul zilei. În birou.

Am avut un orgasm atât de puternic, încât mi s-au înmuiat picioarele.

După ce s-a terminat nu m-am putut privi în oglindă.

M-am temut că nu pe mine o să mă văd acolo.

Astăzi îmi ţineam afurisitele mâini departe de afurisitul penis şi afurisita minte departe de afurisita Ally. Şi cu asta gata.

Am adunat fiecare gram de voinţă pe care-l aveam şi m-am concentrat pe macheta din faţa mea.

Încăpăţânarea a învins, iar eu nu m-am mişcat de acolo timp de treizeci de minute, până când s-a auzit o bătaie în uşa deschisă.

Harry Vandenberg, bancher de investiţii, etalon de eleganţă, tată a doi copii şi cel care deţinea titlul de cel mai bun prieten al meu, stătea în cadrul uşii. Era înalt şi zvelt. Aveam câţiva centimetri şi kilograme în plus faţă de el, dar el avea un zâmbet care atrăgea femeile. Era fermecător. Eu eram... mai puţin exuberant.

– Ia uite că *trăieşte*, a glumit Harry, intrând în biroul meu.

A scos telefonul şi a făcut o poză.

– Pentru ce e asta? l-am întrebat, ridicându-mă să-l salut.

Ne-am strâns mâinile şi apoi ne-am îmbrăţişat.

– Dovada că trăieşti, pentru restul băieţilor, mi-a explicat Harry, trimiţând un mesaj.

Telefonul meu a piuit şi am ştiut că e trimis pe un grup.

— N-a trecut *chiar* atât de mult, l-am contrazis, sprijinindu-mă de birou.

S-a așezat pe fotoliul din fața mea.

— Nu te-am văzut de o lună. Ultima dată când ai ieșit cu noi, încă mergea aerul condiționat.

Mi-am lăsat în urmă cu treisprezece luni jobul pe care-l iubeam de la Dorrance Capital, uimindu-i pe colegii mei, cu toții bancheri de investiții.

— Am fost ocupat, i-am zis.

— Tu ești mereu ocupat. Pe naiba, și eu sunt mereu ocupat, dar asta nu e o scuză. Luăm prânzul împreună.

Prânz, o idee bună. Să ies din birou era o idee bună.

M-am întins după telefon, care acum bâzâia la intervale regulate. Nu puteam decât să-mi imaginez ce asalt de mesaje venea de la foștii mei colegi de muncă.

— Nu-i corect, Făt-Frumos, a zis Ally, intrând ca o vijelie în birou.

Ținea ridicată o pungă din plastic pentru îmbrăcăminte.

Aproape am zâmbit. *Aproape.*

— Care-ar fi problema ta, Maleficent?

Știam exact care era problema. În punga aceea fuseseră patru veste pe care le comandasem pentru mine ca s-o torturez.

N-am ce face. Dacă simpla ei prezență mă tortura, atunci măcar mă consolam cu ideea că suferă și ea.

S-a întors spre Harry.

— Îmi cer scuze. E o întâlnire importantă? Preferi să mă întorc și să zbier la ticălosul ăsta mai târziu? l-a întrebat.

Harry a zâmbit.

— Sunt prieten vechi cu ticălosul ăsta. N-ai decât să-l insulți în fața mea.

— Grozav! Mulțumesc, a spus Ally, aruncând punga pe biroul meu. Îți spun eu care e problema mea. Se cheamă Dominic Russo și e o pacoste.

– Apropo, eu sunt Harry, a zis şulfa mea de prieten.

Era mult prea amuzat pentru gustul meu.

– Fără prezentări, am zis. Domnişoara Morales nu va lucra cu noi mult timp. E doar o chestiune de timp până când îşi revine mama şi o concediază, din moment ce pare incapabilă să se comporte cu profesionalism.

Ally mi-a arătat degetul mijlociu.

Mi-am încrucişat braţele peste piept, părând plictisit.

– Ai terminat?

A arătat cu degetul spre pungă, apoi spre mine.

– Sper că ştii ce faci, pentru că asta înseamnă război.

– Nu stârni un război pe care nu-l poţi câştiga, am avertizat-o încet.

Am înţeles. Sunt un măgar. N-o vreau prin preajmă, dar nici nu pot s-o las în pace. Asta-i situaţia. A meritat preţul cu cinci cifre, cât au costat vestele alea, numai ca s-o văd nervoasă. Şi chiar îmi plac vestele.

– N-am de gând să pierd, Făt-Frumos.

Mi-a întors spatele şi mi-a venit să-mi dau singur un pumn în faţă pentru că am observat cât de al naibii de bine îi accentuau curbele fundului pantalonii ăia roşii.

– Harry, mă bucur că te-am cunoscut. Eu sunt Ally, a zis ea.

– Încântat de cunoştinţă, Ally, a spus Harry, numai farmec.

S-a ridicat şi i-a întins mâna.

Am strâns din dinţi. El putea să-i strângă mâna fără ca asta să însemne nimic, pe când eu nu ştiam dacă aş supravieţui fie şi doar unei simple atingeri. Ally era în siguranţă şi sufletul meu era în siguranţă atâta timp cât n-o atingeam.

– Dispari, Maleficent.

Şi-a îndreptat atenţia către mine şi mi-am detestat senzaţia bruscă de uşurare.

– Ţine minte, Dom. Tu ai început.

A ieşit, iar eu şi Harry am privit-o plecând.

— Cine e? m-a întrebat el.

— Nimeni. Hai să mergem.

— De ce n-o alergi cu un inel cu diamant pe femeia aia? m-a întrebat Harry în clipa în care ospătarul s-a depărtat de masa noastră.

— Care femeie? am întrebat, prefăcându-mă că nu știu despre cine vorbește.

— Maleficent a lui Făt-Frumos. Am crezut că o să mă pui măcar un pic în temă.

— Nu e genul meu, am zis. Ce mai e pe piața obligațiunilor?

— Eh, a zis el clătinând din cap. Nu. Nu schimbi subiectul. Tu și Ally. Care-i povestea?

— Nu e nicio poveste, am insistat, scoțând inelul de argint al șervetului, ca să-mi fac de lucru.

Harry a rămas tăcut, apoi s-a uitat în sus. Adulmeca aerul.

— Simți mirosul?

Știam ce vrea să spună.

— Nu simt.

— Eu, da. E puternic. Uite, simte-l și tu, a zis el, fluturând mâna spre mine. Ăsta e mirosul de gogoși. Minciunele. Brașoave.

— Nu e nimic. Lucrează la administrativ. A angajat-o mama.

— Simbolul modei și editorul-șef Dalessandra Russo nu angajează administratori, a subliniat el.

— Ba da, atunci când sunt concediați din cauza mea de la pizzeriile din Village.

Harry a chiuit amuzat.

— Oh, asta e bună.

— Nu e nimic bun. Nu e nicio poveste. Nu e nimic.

– Frate, ultima dată când am văzut artificii zburând în felul ăsta a fost când socrul meu a încercat să încălzească în cuptorul cu microunde niște resturi înfășurate în staniol. Ori ești într-o negare absolută, ori mă minți în față chiar acum.

– Nu e nimic. Nu s-a întâmplat nimic și nici nu se va întâmpla. Atâta doar că ne enervăm unul pe celălalt, am insistat.

– Când a fost ultima dată când o femeie ți-a intrat pe sub piele? a întrebat.

Ospătarul s-a întors cu băuturile, iar eu m-am întins cu disperare după a mea.

Răspunsul era „niciodată", iar Harry știa.

– Principalul criteriu pentru mine ca să fiu interesat de o femeie e să nu mă enerveze.

– Este o graniță fină între enervare și „așa aș vrea s-o dezbrac", a comentat el. Când am cunoscut-o pe Delaney, în cincizeci la sută din timp voiam s-o omor și în restul de cincizeci la sută voiam să intru în chiloții ei.

Delaney era soția lui Harry. Era o avocată cunoscută pentru interogatoriile ei agresive. S-au cunoscut într-un bar și și-au petrecut întreaga seară certându-se pe vin și fotbal. După zece ani și doi copii, amândoi încă sunt de părere că o ceartă sănătoasă poate să fie cel mai bun preludiu.

– Nu toți suntem la fel de săriți de pe fix ca voi doi, am zis.

M-a ignorat.

– Abia aștept să-i spun lui Delaney că Dominic Russo a întâlnit în sfârșit pe cineva care-l scoate din sărite.

– Tu mă scoți din sărite.

– Da, dar eu sunt luat. Ea este?

– Cine?

– Nu te juca, Russo.

– E singură, am recunoscut.

– Ce coincidență. Și tu la fel.

— Nicio șansă. În afara faptului că este enervantă, lipsită de profesionalism și mă scoate din sărite de câte ori o văd, eu nu-mi dau întâlnire cu angajatele.

— Poate că ar trebui să schimbi politica asta. Pentru că e clar că e interesată de tine.

Chiar era? Sau era interesată de ceea ce reprezintă Dominic Russo?

N-ar fi fost prima dată când o femeie era mai interesată de numele sau de relațiile familiei mele. La urma urmelor, căpătase deja un loc de muncă numai pentru că mă întâlnise.

— Nu mă face să-ți trimit din nou poza cu degetul mijlociu, i-am spus.

21

ALLY

Miercurea nu era cea mai bună tură la bar ca să faci bani, dar tot era mai bine decât nimic. În plus, între *Label* și tura de la Rooster, reușisem să finalizez un proiect de design pentru un client – o serie de ilustrații de Facebook pentru lansarea unui produs.

Trimisesem factura, iar borcanul meu cu bacșișuri era pe jumătate plin. Primul meu salariu de la *Label* urma să vină săptămâna viitoare, iar tata fusese externat și trimis înapoi la azilul de bătrâni.

Totul se mișca în direcția potrivită.

— Noapte bună, băieți, am strigat după cei doi clienți care încălziseră două ore scaunele de la bar, discutând în contradictoriu despre literatura secolului al XVII-lea și flirtând cu mine.

Mi-au lăsat un bacșiș de treizeci la sută, ceea ce a făcut ca inima mea mercantilă să bată mai repede.

Dar bătăile inimii s-au transformat într-un solo agresiv de timpane când Dominic Russo a ocupat unul dintre scaunele libere. Ne-am uitat unul la altul în timp ce el își scotea haina. Era îmbrăcat mult mai lejer decât fusese la birou. Blugi și un pulover cenușiu care-i venea perfect și-i făcea ochii albaștri să pară mai argintii. Mânecile suflecate dezvăluiau tatuaje pe ambele brațe.

Mmm.

Ce era cu bărbatul ăsta de mă făcea să simt... nu știu cum?

Fără cuvinte, am lăsat să cadă un șervet pe bar, în fața lui.

În bar încă era gălăgie și aglomerație, dar totul părea să dispară în ceață când ne uitam unul la celălalt.

Ce era asta?

De ce venise aici?

De ce vreau să mă cațăr peste bar și să alunec în poala lui?

Mă rog. În afară de motivele evidente..

— Ce să fie, șefu'? am întrebat, încercând să fiu senină, chiar blazată.

Când și-a articulat însă răspunsul, a sunat ca o propunere pentru mine. *Bere? Whisky? Eu?*

A arătat spre berea artizanală la halbă și și-a sprijinit brațele pe bar.

Am turnat berea și i-am pus-o în față.

— Hei, Al, un rând de shoturi pentru petrecerea burlăcițelor, a spus unul dintre ospătari din capătul barului.

Eram suficient de în vârstă ca să-i fiu o foarte tânără mătușă.

Ușurată, am plecat de lângă ochii aceia care sfredeleau găuri în mine și am luat bonul de pe tejghea. M-am apucat de treabă, pretinzând că fiecare fibră a trupului nu era preocupată de bărbatul din spatele meu.

Am făcut șase cocteiluri Screaming Orgasm, am mai turnat patru beri și am amestecat două Martini înainte să mă întorc la Dominic.

— Ți-e foame? am întrebat.

— Iei o pauză?

Și-a împins paharul gol spre mine. Privirea lui a zăbovit pe brățările din mărgele de pe încheietura mea.

— Am cincisprezece minute, am spus, întrebându-mă ce și-ar putea dori suficient de mult încât să vină până aici și să stea în barul meu.

— Mănânci cu mine? m-a întrebat.

Acum mă neliniştea. Era amabil. Politicos. Aveam mult mai multă încredere în versiunea lui morocănoasă şi certăreaţă decât în cea politicoasă.

– Desigur.

Părea uşurat.

– Încă unul? l-am întrebat, luându-i paharul.

– Da.

Douăzeci de minute mai târziu, eram aşezată în faţa şefului meu la o masă înaltă şi mult prea intimă, înghesuită într-un colţ foarte întunecat.

Diferenţele dintre noi erau imposibil de ignorat. El era îmbrăcat în haine de designer, iar eu ca o văcăriţă oarecare. A comandat muşchi, iar eu mi-am luat hamburgerul cu reducere pentru angajaţi.

– Ce se întâmplă? N-ai venit aici ca să mă concediezi, nu-i aşa?

Am tăiat hamburgerul în două, ca să păstrez o porţie pentru prânzul de mâine.

El n-a zâmbit, dimpotrivă, părea şi mai serios.

– De câte locuri de muncă ai nevoie? m-a întrebat.

– De câte pot să duc.

– Are vreo legătură cu urgenţa de familie?

Am preferat să muşc din hamburger decât să-i răspund. Nările lui Dominic s-au dilatat, apoi s-a uitat din nou la mine. Asta cel puţin era mai normal.

– Harry pare să creadă că e ceva între noi.

A spus cuvintele rar, adresându-le mai degrabă fripturii din faţa lui decât mie.

– Adică altceva în afara unei furii criminale? m-am mirat eu.

Nu s-a uitat la mine.

– El crede că suntem atraşi unul de celălalt.

N-am zis nimic.

Era o chestiune de instinct de conservare. Sub nicio formă nu aveam de gând să recunosc că sunt atrasă de bărbatul ăsta.

— Nu știu cum să vorbesc despre asta fără să te pun într-o situație incomodă, a recunoscut el.

De când se temea Dominic Russo să mă pună în situații incomode?

— Mda. Acum începi să mă îngrijorezi. Ce-ar fi să începi să fii sincer? Spune tot. Smulge leucoplastul de pe rană. Suntem doi adulți în timpul liber.

— Bine, a tras adânc aer în piept și apoi s-a uitat fix la mine. Ești atrasă de mine?

Am râs.

S-a încruntat. Cu ferocitate.

— Ce e? l-am întrebat. E o întrebare ridicolă.

— Atunci dă-mi un răspuns ridicol, a mârâit.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Da, Dom. Sunt atrasă fizic de tine. Îmi imaginez că majoritatea femeilor și suficienți bărbați sunt atrași de tine.

A ridicat o mână, autoritar și enervant.

— Nu fi obraznică.

— Care e problema?

— Sunt șeful tău.

— Teoretic am vreo sută de șefi, l-am corectat.

— Nu contează. Există o regulă...

— Știu că există o regulă. Mă acuzi că am încălcat-o?

— Poftim? Nu! a zis el și a închis ochii o clipă, apoi i-a deschis din nou. Ce încerc să spun e că nu sunt dispus să încalc regula.

— Stai o clipă. Dom, spui că ești atras de mine? l-am întrebat neîncrezătoare.

S-a uitat la mine.

— Nu ești naivă, Ally.

— Poate că sunt. Ești atras de mine?

I-am susţinut privirea şi pentru prima dată am observat furtuna din ochii lui albaştri. Părea că duce un soi de luptă interioară.

– Dom?

Maxilarul lui s-a încleştat de două ori înainte de a răspunde.

– Sunt atras de tine, Ally. Foarte atras, a spus el cu voce joasă şi aspră.

Oh, Doamne!

Hormonii sexuali mi-au inundat atât de repede sângele, încât am ameţit.

– Oh!

A fost singurul cuvânt pe care l-am putut scoate, fiindcă m-a copleşit un val de zăpăceală şi de dorinţă incandescentă.

– Oh? a repetat, părând enervat.

– Lasă-mă un minut. Procesez. Am crezut că mă urăşti.

– Ţi-am mai spus. Nu te urăsc, a zis dispreţuitor. Ce urăsc este faptul că sunt atras de tine.

Şi uite-aşa, hormonii mei sexuali s-au transformat în furie incandescentă.

– M-ai urmărit până la *al treilea loc de muncă* numai ca să-mi spui că *urăşti* faptul că eşti atras de mine?

Am rostit rar cuvintele, cu un ton care să sugereze exact cât trebuia nemernicia lui.

– Ce vreau să spun e că nu se va întâmpla nimic între noi.

– Să fii sigur că nu se va întâmpla nimic, nemernic îngâmfat şi imbecil. Crezi că sunt atât de disperată încât aş accepta o partidă scurtă de sex din ură? Că stima mea de sine e atât de scăzută încât m-aş arunca în braţele cuiva care nu mă *merită*?

Nu mă puteam decide dacă vreau să-i strivesc hamburgerul pe faţă sau să-i înfig furculiţa în mână.

— Ally, ai înțeles greșit, a spus sec.

— Am înțeles eu greșit sau ai spus tu greșit?

Părea stingherit. Cu adevărat stingherit.

— N-am vrut decât să fie clar că n-am de gând să mă implic într-o relație cu tine.

Aroganța lui era aproape amuzantă. *Sigur o să aleg furculița*, am decis.

— *Șefu'*, înainte de toate, eu decid cu cine mă implic într-o relație. Nu tu. În momentul ăsta m-aș culca literalmente cu oricare alt tip din barul ăsta, cu excepția ta. Ai fi ultimul om. Acolo ești cotat. Numai pentru că *te-am considerat* atrăgător fizic nu înseamnă că aș vrea să mă culc cu tine.

Am folosit verbul la trecut numai ca să-mi subliniez punctul de vedere, ignorând faptul că trecutul ăsta era exact în urmă cu patruzeci și cinci de secunde, când își deschisese el gura aia mare și proastă.

— Mănâncă, Ally.

Privirea pe care i-am aruncat-o ar fi trebuit să-i transforme boașele în stafide.

— Ascultă, am zis. N-ai dreptul să fii un măgar în timp ce lucrez în altă parte. O poți face patruzeci de ore pe săptămână la birou, dar nu aici.

Am început să-mi dau scaunul în spate, dar Dominic m-a prins de încheietură.

Strânsoarea lui se asemăna cu a unei cătușe. Una caldă, dură, indestructibilă. Am *urât* faptul că mi-a plăcut.

M-am uitat la degetele care-mi prinseseră încheietura și am intrat într-o altă dimensiune, în care atingerile fizice întâmplătoare din partea unui bărbat care tocmai mă insultase în cel mai josnic mod m-ar putea lăsa fără cuvinte.

— Ally, a zis din nou.

Vocea lui era aspră.

Era umilitor să știu că putea să mă insulte oricât, iar trupul meu își dorea în continuare să-l vadă dezbrăcat.

Mi-am pierdut oare și respectul de sine odată cu economiile de-o viață?

– Nu asta am vrut să spun.

– Nu cred că există un fel potrivit de a-i spune cuiva că ești atras de el, dar că simplul gând te îngrețoșează, am ripostat. Ești încarnarea domnului Darcy?

Degetele lui au strâns mai tare.

– Ceea ce am tot încercat să-ți spun e asta: vreau să știi că, deși te consider interesantă, inteligentă, enervantă și foarte, foarte atrăgătoare, n-am de gând să dezvolt vreun fel de relație cu tine. Vreau să te simți în siguranță la muncă. Nu vreau să te temi că te voi târî în camera imprimantelor ca să te regulez acolo. Nu vreau să șușotească vreun coleg pe la spatele tău că ai avut ghinionul să-mi placi. Nu vreau ca reputația ta să fie distrusă numai pentru că mă întreb cum ai arăta goală. Și da, mă gândesc la asta. Și nu, nu trebuia să ți-o spun.

A rostit toate astea fără să slăbească presiunea degetelor. Ca și cum atingerea fizică și cuvintele s-ar fi contopit într-un singur mesaj. *Dorință.*

Să mă reguleze pe o imprimantă din birou? Am ascuns repede ideea în dosarul „Gândește-te mai târziu la asta".

Am tăcut amândoi multă vreme. El, încă strângându-mi încheietura. Eu, încă uitându-mă la el ca și cum tocmai mă anunțase că are patru testicule și visează că într-o zi va crește măgari pitici.

– Vreau să fie totul clar, a zis el, continuând să strângă. Dacă lui Harry i s-a părut că e ceva între noi, atunci li s-a părut și celorlalți. Nu acesta este mediul de la *Label.* Nu mai este așa.

Creierul meu încă se lupta să proceseze discursul lui. Era acolo ceva real, ceva vulnerabil și aveam nevoie de câteva zile neîntrerupte ca să înțeleg.

– Spune și tu ceva, mi-a cerut cu duritate.

— Ei bine, primul lucru care-mi vine minte e că arăt grozav dezbrăcată, i-am spus.

Și-a lăsat capul pe masă, iar eu am fost cât pe ce să râd.

— Fir-ar să fie, știam eu, a zis cu tristețe.

— Dominic Russo tocmai a făcut o glumă?

— Poate. Nu știu. Când sunt în preajma ta e ca la un meci de box, iar eu sunt lovit întruna în boașe.

Atunci chiar am râs.

— Apropo. Ești slab, slab la asta.

— Iartă-mă, a zis sec și a ridicat capul. N-am mai avut o astfel de conversație până acum.

Am întors mâna și i-am cuprins încheietura cu degetele.

— Am senzația că tu complici lucrurile mai mult decât ar trebui.

— Dacă cineva complică prea mult lucrurile, tu ești, a zis el morocănos.

— Încetează să te mai porți ca un copil. Chiar dacă suntem atrași unul de celălalt, asta nu înseamnă că trebuie să acționăm în sensul ăsta. Suntem adulți, nu puștani plini de hormoni care nu înțeleg consecințele. Nu sunt genul tău. Tu nu ești genul meu – deși în altă situație mi-ar plăcea să-mi lărgesc orizontul.

El a mârâit, eu am zâmbit.

— Niciunul dintre noi nu vrea să facă valuri la serviciu, am continuat. Îmi place ce fac și nu mă regulez cu bărbați care nu mă plac. N-am gând să încui ușa biroului tău și să-și arăt că nu port chiloți.

— Oh, băga-mi-aș! a mormăit, trecându-și mâna liberă peste față.

Părea chinuit. Îmi plăcea asta.

— Niciodată în viața mea de adultă n-am fost atât de copleșită de dorință încât să nu mă pot controla. Și pun pariu că e valabil și pentru tine.

– Nu-mi supraestima autocontrolul şi nu-ţi subestima atractivitatea, Ally.

Şi uite-aşa am ajuns din nou în ţinutul Vârâ-ţi Penisul în Mine.

– Haide, Dom.

– Vorbesc serios, m-a asigurat. Nu dau vina pe tine, dar m-am aprins cam tare şi m-am gândit multă vreme la chestii... chestii pe care n-am de gând să le repet.

Îmi doream tare, tare, tare să ştiu ce fel de chestii.

Am tras aer în piept şi apoi am expirat uşor.

– Cred că vrem acelaşi lucru.

Ochii lui s-au îngustat şi am fost copleşită de o fantezie în care el îmi sfâşia cămaşa de văcăriţă şi-mi ridica fusta până în talie.

Preţ de o secundă nesfârşită am avut senzaţia că şi el se gândeşte la acelaşi lucru. Aerul din jurul nostru s-a încins.

– Ceea ce vreau să spun, am zis, dregându-mi glasul, e că niciunul dintre noi nu e pregătit pentru o idilă la locul de muncă. Aşa că n-o să facem nimic. E cât se poate de simplu.

– Dar dacă o să port şi de acum încolo vestă?

M-am aplecat şi am observat că privirea lui a căzut pe prima capsă a cămăşii mele.

– Atunci o să învăţ să mă controlez. Şi dacă tu nu vei înceta să porţi veste, eu voi înceta să port lenjerie intimă la serviciu.

A strâns din dinţi şi a înghiţit cu greutate.

– Taci şi mănâncă, mi-a răspuns morocănos, trăgându-şi mâna.

Am ridicat jumătatea de hamburger, acum rece. N-aveam de ce să mă plâng, pentru că mâncarea era elementul de bază al jobului de aici, după bacşişuri.

– Cu ce ajungi acasă de aici? m-a întrebat.

– Cu metroul, i-am răspuns, luând o îmbucătură.

A scos portmoneul.

— Mai bine ai lua un taxi.

— Nu.

— Nu?

Nu-i venea să creadă că sunt atât de stupidă, de impertinentă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu-ți *aparțin*, Dom. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine sau să faci pe protectorul. Ești șeful meu. Eu sunt angajata ta. Dacă nu cumva se întâmplă să plătești taxiuri sau dai credite de Uber pentru toți angajații, răspunsul e nu. Nu vreau tratament special. Nu vreau sex în afara programului. Nu vreau încercări de seducere. Nici flirturi. Și cu asta ne-am lămurit.

S-a uitat la mine multă vreme cu ochii ăia imposibil de triști.

Așa voia și el.

Atunci de ce părea atât de terminat?

22

ALLY

Era dimineață devreme când am făcut loc unei familii care tocmai ieșea pe ușa azilului de bătrâni Goodwin Childers. Întârziasem cu plata aici și pur și simplu n-aveam curaj să port o nouă discuție cu Deena Recepționera despre cât de important e să fim mereu cu plățile la zi.

Pe o rază de nouăzeci de kilometri, Goodwin Childers avea cea mai bună secție pentru demență, iar tatăl meu merita ce e mai bun.

Chiar dacă nu-mi permiteam.

Ocolind holul care ducea spre zona recepției, m-am furișat prin aripa veselă unde erau cei nedeplasabili până la porțile securizate ale aripii celor cu probleme de memorie.

Braden, unul dintre asistenții mei preferați din această aripă, mi-a făcut cu mâna din spatele geamului și mi-a deschis ușa.

— Ally! Mă bucur că te-ai întors. Ne-ați lipsit tu și tatăl tău pe aici.

— Mă bucur că am revenit. Ce face?

— Azi e chiar bine, a zis el cu un rânjet.

— Adevărat?

— Atât de bine, încât nu e în camera lui. E în salon.

— Glumești?

Braden a ridicat un deget în aer. M-am oprit și am ascultat. Notele slabe din melodia lui Hilton Ruiz „Home Cookin'" au ajuns la mine și mi s-a strâns inima, fiindcă m-au năpădit o groază de amintiri.

El a surâs.

— Te duc înapoi.

Am urmat cu prudență silueta subțirică a lui Braden, care se strecura prin ușa de sticlă ce se deschidea spre o curte interioară cu gazon și beton. Fântâna fusese golită pe timpul iernii, iar culorile verii și ale toamnei dispăruseră demult, dar plantele care rămâneau verzi tot anul erau decorate cu lumini colorate de Crăciun pe toată durata iernii, ca să-i înveselească pe rezidenți.

Pianul se auzea mai tare pe măsură ce ne apropiam de ușile duble deschise în fața postului asistentelor.

Acolo, lângă un perete de sticlă, cu scaunul cu rotile parcat în apropiere, era tata în spatele pianului.

— Ally, fata mea!

Exclamația bucuroasă a tatălui meu când am intrat în salon a topit deodată frigul persistent. M-a cuprins un val de dragoste nestăvilit.

— Tată!

Am mers spre el și l-am îmbrățișat cu putere, încântată că și el m-a strâns în brațe, legănându-se în felul acela al lui care îmi fusese cândva atât de familiar.

— Ia loc, mi-a spus, bătând cu palma banca de lângă el. Povestește-mi totul.

Se deschisese o mică fereastră a timpului și voiam să savurez fiecare moment. Nu eram dispusă să pierd nici măcar o secundă, așa că i-am trimis un mesaj Zarei.

Eu: Întârzii. O urgență în familie. Îți promit că mă revanșez.

Voi lucra până la miezul nopții în fiecare noapte dacă așa puteam să mă bucur că tata e din nou el însuși.

— Hai să facem o poză înainte să mă duc la muncă, am insistat.

Făceam câte un selfie în fiecare zi bună, știind acum cât de prețioase erau aceste momente.

Ascultător, şi-a trecut braţul în jurul umerilor mei, ne-am uitat la cameră, iar iar eu am declanşat aparatul. M-a sărutat pe creştet.

– Unde mai lucrezi? m-a întrebat, încruntându-se când şi-a dat seama de golul din memorie.

Mi-am dres glasul.

– Am un nou loc de muncă. Lucrez pentru o revistă de modă.

– Ei bine, asta nu-i de colo. Îţi place? m-a întrebat.

Tata crezuse cu tărie că pe cât posibil e bine să faci ceea ce-ţi place. Inclusiv la locul de muncă.

M-am gândit o clipă, apoi am răspuns:

– Îmi place, e amuzant şi alert, iar oamenii sunt... interesanţi.

– Există şi o Miranda Priestly? m-a întrebat, înghiontindu-mă în umăr.

– Când ai văzut tu *Diavolul se îmbracă de la Prada*? l-am chestionat cu un hohot de râs.

– Am citit cartea.

– Şmecherule, i-am zis cu drag. Miranda de la locul meu de muncă este o Dalessandra şi e chiar minunată. Cu fiul ei e însă o altă poveste.

– Spune-mi totul, a zis, improvizând pe o melodie a lui Sammy Davis Jr.

– Despre ce?

– Fiul ăsta. E răutăcios?

Tam-tam-tam, s-au auzit clapele pianului.

Am râs şi m-am gândit la Dominic.

– Răutăcios, nu. O pacoste? Da.

– Uneori, câte o pacoste face viaţa mai interesantă. Îţi aminteşti de asta? m-a întrebat, cu degetele închipuind pe clape o altă melodie preferată de-a noastră.

Am zâmbit şi mi-am pus degetele pe partea mea de claviatură. Îmi aminteam totul. Şi acum preţuiam totul.

Am mai stat o oră, după care l-am lăsat pe tata la pian, fiindcă se oferise voluntar să-l învețe pe un alt rezident o piesă de jazz la pian. Niciodată nu știam când e mai bine să plec. Dacă plecam atunci când încă era lucid, ratam un timp prețios alături de el. Dar dacă stăteam prea mult și starea i se schimba, era devastator să văd că nu mai este el însuși.

Prea adâncită în gânduri, n-am observat pericolul până când aproape a dat peste mine, îmbrăcată într-un pulover roz mițos.

— Domnișoară Morales, bănuiesc că ai venit să faci ultimele plăți.

Rahat.

Deena Recepționera, vestitoarea întârzierilor la plată, pândise în afara aripii celor cu probleme de memorie. Avea buze subțiri și plate, date mereu cu ruj roz aprins. Părul ei roșu îmi amintea de Ronald McDonald... dacă Ronald n-ar fi avut un fetiș cu bijuteriile. Astăzi purta patru inele cu diamant, un pandantiv plin de piatra-lunii care sugera că această femeie chiar avea o familie și câte un diamant mare cu șurub în lobii lungi ai urechilor.

Mă îngrozea.

— Hmm...

Nici măcar n-am articulat vreun cuvânt, dar gâtul meu hârâia ca și când ar fi încercat să-și revină după o arsură cu cea mai păcătoasă tărie.

— 5 327,94 dolari.

A trântit iarăși suma pe care o știam pe dinafară. Era exact ceea ce i-ar fi dat șansa tatei să mai stea o lună în acest stabiliment.

— Știu, am zis. Cred că trebuie achitată până sâmbăta viitoare, mi-am amintit eu din notificarea de evacuare de treizeci de zile pe care mi-o trimisese cu atâta solicitudine.

Sâmbăta respectivă urma să fie a doua zi după primul meu salariu la revistă. Aveam nevoie de fiecare bănuț din leafă ca să achit toată suma.

Și-a strâns și mai mult buzele, făcând să dispară rozul aprins. Ochii ei s-au îngustat în spatele ochelarilor cu rame mov.

— Cu siguranță nu mi-ar plăcea să-i spun asistentei să împacheteze lucrurile tatălui tău.

Tonul ei sugera altceva.

— Nu va fi cazul, am asigurat-o.

Telefonul meu a piuit. Era momentul să mă întorc la birou și să-mi câștig leafa.

23

ALLY

În după-amiaza aceea, în timp ce Linus era plecat cu treburile lui de Linus, am fost chemată la o ședință a echipei de grafică.

Am ajuns devreme și am fost surprinsă să găsesc cafeaua, ceaiul și brioșele deja aranjate pe masa de ședințe, un monstru de sticlă imposibil de înalt. Tocmai mă întindeam după o brioșă cu ciocolată când s-a deschis ușa din spatele meu și a intrat Dominic.

— Bună, am zis, lăsând vinovată brioșa din mână.

După confesiunile din bar, nu prea știam care e situația noastră.

— Am auzit că ai întârziat azi, a zis, vârându-și mâinile în buzunare. O altă urgență.

— Asta a fost de bine. Una pe care n-am vrut s-o pierd.

El m-a studiat în tăcere și mi-am dat seama cum trebuie să fi sunat asta. Degetul lui mare bătea pe cracul pantalonilor. Un mic tic-tac.

— Îmi iau în serios slujba, Dom. Să nu crezi că am renunțat la muncă pentru ceva frivol.

— Trebuie să fi fost chiar de bine pentru tine dacă ai renunțat la două ore plătite.

Am încremenit și umerii mi s-au ridicat până la urechi.

— De ce nu-mi spui care e problema ta în loc să te ascunzi după deget, Făt-Frumos?

– Vreau să ştiu ce se întâmplă.

– Nu e treaba ta, i-am spus. Nu suntem prieteni. Nu suntem iubiţi. Lucrez pentru tine. Singura relaţie care există între noi este profesională. Amândoi am decis asta. Îţi aminteşti?

– Ai lipsit de la serviciu. Am fost îngrijorat.

– De ce? Mulţi oameni lipsesc de la serviciu. Voi recupera orele.

– Ce vrei să spun, Ally? Că-mi pasă?

Am clătinat vehement din cap. Cu siguranţă *nu* voiam să spună asta. Şi cu siguranţă nu voiam să vorbească serios.

– Nu-mi place să mă joc. Nu azi şi cu siguranţă nu cu tine.

– Atunci spune-mi ce se întâmplă.

– Dar de ce te interesează? Nu sunt vreun mister care să fie rezolvat. Sunt o persoană privată cu o mulţime de rahaturi care mi se întâmplă acum, dar care nu te afectează pe tine.

– Mă afectează dacă te împiedică să vii la serviciu.

Frustrarea îl scutura ca şi cum s-ar fi agăţat de un cablu sub tensiune.

– Discuţia asta e ridicolă.

– Tu eşti ridicolă, a ripostat el.

– Nu-mi împărtăşesc viaţa personală cu tine, i-am spus. Nu o lua personal. Se întâmplă lucruri cu care mi-e mai uşor să mă confrunt decât să vorbesc despre ele. Şi dacă-ţi aminteşti discuţia noastră de azi-noapte, nu vom da curs niciunei relaţii în afara serviciului.

– Acum suntem la serviciu, a subliniat el încăpăţânat, încrucişând braţele.

– Malina a lipsit o jumătate de zi săptămâna asta. Ai urmărit-o ca să vezi de ce?

– Bineînţeles că nu.

– De ce nu?

– Pentru că nu-mi pasă de ea, a răspuns el.

Am tăcut amândoi, digerând ce-a spus.

— Dom, am început.

— Taci. Las-o baltă. N-am vrut să spun asta.

— A, bun. Domnul Darcy a revenit, am zis sec.

— Ce înseamnă asta?

— Of! Ăsta e încă un motiv pentru care nu te voi lăsa niciodată să mă vezi dezbrăcată. N-ai citit și nici n-ai văzut *Mândrie și prejudecată*.

Dominic s-a prăbușit pe un scaun de partea cealaltă a mesei. Chiar și cu masa enormă de sticlă și o movilă de brioșe între noi, tot îi *simțeam* frustrarea.

— Mă enervezi în atât de multe feluri, e incredibil. Ce-are a face *Mândrie și prejudecată* cu faptul că noi nu dăm curs chestiei ăsteia, ce-o mai fi și ea?

M-am așezat vizavi de el.

— Domnul Darcy și-a declarat dragostea pentru Elizabeth într-un discurs insultător despre cum e atras de ea, chit că e incredibil de nepotrivită, de săracă și de ridicolă.

— Eu nu-mi declar dragostea pentru tine, a zis crispat.

— Nu te-am avertizat că sunt irezistibilă? am glumit.

Părea atât de supărat, încât m-am temut că va rupe brațele scaunului. Mi-a fost milă de el.

— Ascultă, Dom. Din moment ce nu dăm curs la nimic – dezbrăcați sau altfel – în afara acestei clădiri, cred că e mai bine să știm cât mai puțin unul despre celălalt.

S-a uitat lung la mine.

— Nu sunt de acord.

Bineînțeles că nu era.

— Bine. De ce?

— Suntem firi cu totul opuse. Nu crezi că, cu cât ne vom cunoaște mai bine, cu atât vom fi mai puțin atrași unul de altul?

Era absurd, și totuși...

— Hmm.

– Îmi plac provocările, Ally, m-a avertizat. Chiar acum, tu și misteriosul tău trecut cereți o rezolvare.

– Ce propui? l-am întrebat râzând. Să devenim prieteni?

– Nu prieteni, a insistat. Cunoștințe la locul de muncă.

– Asta suntem.

– Nu, suntem asociați la locul de muncă.

– Ești beat? Ai cumva în familie istoric de accidente cerebrale?

– Nu și nu, a zis. Ia gândește-te. Cu cât o să mă cunoști mai bine, cu atât vei fi mai puțin atrasă de mine, și cu cât te voi cunoaște mai bine, cu atât vei fi mai detestabilă.

Am râs. Nu m-am putut abține. Rareori, Dominic cel Amuzant mă lua prin surprindere cu ceva delicios. Din fericire, în restul de nouăzeci și opt la sută din timp era un măgar insuportabil.

– Te rog. Știm amândoi că, cu cât descoperi mai multe despre mine, cu atât mai repede o să fugi să cumperi un inel de logodnă cu un diamant mai mare decât un ochi de-al tău.

El s-a strâmbat.

– Ai vrea tu.

– Sunt o persoană încântătoare, am insistat.

– Ești o pacoste încântătoare, a ripostat el.

Am bătut darabana cu degetele pe masă.

– Ții intenționat masa asta între noi?

– Da, a răspuns imediat.

– E pentru protecția mea sau a ta?

– Încă nu m-am hotărât.

– Te porți ca și cum niciunul dintre noi nu s-ar putea controla, am remarcat batjocoritor.

S-a încruntat la mine, apoi s-a ridicat.

– Ce faci? l-am întrebat când a ocolit masa.

– Îți demonstrez ceva.

M-am ridicat în grabă, dar n-am ajuns departe, fiindcă m-a împins spre masă. Foarte atent să nu mă atingă. Zumzetul cunoscut era însă acolo, între noi. Sângele mi s-a înfierbântat şi-mi auzeam inima într-un crescendo mai mare ca la exerciţiile de alarmare publică.

— Care e mai gravă, starea de alertă de gradul unu sau cinci? am scâncit.

— Unu. Ia mai zi-mi că nu vezi nici acum care e problema, Ally, a zis el sec.

Eram mai interesată să simt care e problema... până când m-am uitat în jos. Nu m-am putut abţine. Era vizibil excitat. Ceva de genul „are în pantaloni un ditai cârnat polonez".

Şi el s-a uitat în jos, dar nu la conturul mădularului lui. Nu, privirea lui era aţintită asupra sfârcurilor mele stupide, lipsite de respect, ce-l salutau prin cămaşă.

Uşa era închisă, dar echipa de grafică trebuia să apară din clipă în clipă.

— Asta e problema, a insistat, cu voce răguşită.

— E o problemă uriaşă, am încuviinţat, continuând să mă uit la erecţia lui. Pare dureros.

— Nu m-am referit la asta, a mârâit. Asta se întâmplă când suntem prea aproape.

— Şi cum propui să ne cunoaştem mai bine fără să stăm prea aproape? l-am întrebat.

Respiram ca şi cum urcasem toate cele patruzeci şi trei de etaje în fugă. Un pas mic şi sfârcurile mele tari ca diamantele ar fi atins pieptul lui. Erecţia lui mi-ar fi atins abdomenul.

Se uita de sus la mine, dar nu ameninţător, ci intim, grijuliu, aproape firesc. Ca şi cum voiam să fiu exact aici, exact cu el.

Nu trebuie să mă mai ating de lactate. Era probabil un fel de efect hormonal de la prea multe brânzeturi.

Am avut o viziune rapidă în care Dom mă întinde pe spate pe masa din sticlă – speram să fie sticlă armată –, îşi

strecoară mâinile pe sub fusta mea și îmi trage încet-încet chiloții în jos.

Viziunea a început să se tulbure, iar eu am tras iute aer în piept. Ochii lui au devenit mai limpezi, de un albastru rece, cristalin. Părea că urmează să izbucnească o furtună în spațiul minuscul rămas între noi.

— O întrebare complet nepotrivită, am spus. Dacă ar fi să mă atingi chiar acum, cu ce ai începe?

Respirația lui a sunat ca un mârâit.

— Cu părul tău.

Am clipit mirată.

— Părul meu?

— Mi-aș încleșta degetele în el și aș trage în așa fel încât să-ți simt gustul gurii, apoi mi-aș croi drum pe gâtul tău.

— Uh!

Nu fusese o declarație, ci mai degrabă un înghițit în sec combinat cu un geamăt.

— Acesta este motivul pentru care nu vom face asta în persoană, a spus el încet.

— Uau, am expirat din nou.

Buzele lui, cu linia lor fermă și răutăcioasă, s-au ridicat imperceptibil și am simțit în tot trupul explozia de hormoni cauzați de lactate.

— Bine. Atunci ne trimitem mesaje, am scâncit.

— În timpul liber, de pe contul personal, a zis el.

Tipul se gândise mult timp la asta.

— Așa e corect.

— Fii sinceră. Brutal de sinceră, a zis Dominic. Ca să scăpăm odată de chestia asta, oricum s-o numi ea.

Am vrut să fiu ofensată de ideea că pe măsură ce m-ar cunoaște mai bine m-ar plăcea mai puțin. Doar că eram al naibii de sigură că, cu cât știam mai multe despre Dominic Russo, cu atât mai puțină dorință aș fi avut pentru el. Așa că nu riscam nimic.

— De acord.

El și-a ridicat o mână de pe masă și amândoi am privit cum o apropie încet de fața mea, de păr.

Zeițe ale întâlnirilor amoroase secrete, *vă rog*, lăsați-l pe Dominic Russo să mă reguleze pe masa asta de ședințe chiar acum.

— Vrei să-mi aduci o apă? a strigat cineva din spatele ușii.

Ne-am îndepărtat imediat.

L-am împins pe Dominic – cu tot cu magnifica lui erecție – pe scaunul pe care mă așezasem înainte de trezirea mea sexualo-spirituală și am făcut un pas vinovat înapoi.

S-a deschis ușa.

— Nu-mi pasă ce spui. Ultimul sezon din *Urzeala tronurilor* n-a fost ceea ce au așteptat fanii, am declamat cu emfază.

S-a uitat la mine de parcă-mi pierdusem mințile.

— Oh, da. Trebuie să fiu de acord cu Ally, domnule Russo, a aprobat categoric Shelly, o designeră vizibil pasionată de piercingurile faciale.

În timp ce restul echipei a dezbătut, într-o discuție de zece minute, serialul și ultimul sezon, Dominic și cu mine am încercat să ne ținem hormonii sub control.

24

DOMINIC & ALLY

Maleficent,

Acum că știu care sunt părerile tale despre *Urzeala tronurilor*, hai să mergem mai departe. De ce ai atâtea joburi? Salariul de aici e chiar atât de rău?

Făt-Frumos

Făt-Frumos,

N-am de unde să știu. Primul meu salariu sosește abia peste o săptămână. Când erai copil, ce voiai să te faci când o să fii mare? Sau îți trăiești visul de a fi un magnat al modei purtător de vestă?

Maleficent

Maleficent,

Nu acesta a fost visul meu. Dacă e să fiu sincer, e mai aproape de un coșmar. La nouă ani îmi doream să fiu profesor de matematică. Câte locuri de muncă ai?

Făt-Frumos

Prinț al coșmarurilor,

Acum am patru locuri de muncă. Cinci dacă iei în calcul și proiectele de design grafic pe cont propriu, care uneori aduc bani, alteori nu – de cele mai multe ori nu. Ture la

bar, câteodată catering, cursurile de dans și ilustra mea carieră de om bun la toate la Label.

Trebuie să știu mai multe despre acest job al visurilor tale, de profesor de matematică.

Deocamdată, hai să punem „de ce am nevoie de 700 de joburi" la rubrica „nu vorbim despre asta".

Fosta prințesă a pizzei

Prințesă a pizzei,

Misterul motivului pentru care Ally Morales are nevoie de 700 de joburi mă enervează.

Am avut un profesor bun de matematică. Numele lui era domnul Meloy. Uneori, după ore, mă ajuta cu temele. Iubea matematica și-i plăcea să-i învețe pe copii să iubească matematica. Credeam că ar fi super să fiu profesor de matematică.

Tu ce voiai să fii când o să te faci mare? Nu cred că ideea de ospătăriță într-o pizzerie era în vârful listei.

Tocilarul demascat

Dragă tocilarule,

Nu prea îmi iese. Încerc să mi-l imaginez pe micul și simpaticul Dominic uitându-se în sus cu ochii lui albaștri de copil la profesor și cerându-i ajutorul.

Spune-mi care sunt primele cinci lucruri pe care le detești în clipa asta (așa descoperi cât de rău e cineva, în caz că ai nevoie să-ți cunoști rapid viitoarele soții sau să alegi pe cineva pentru sacrificii umane).

Încă de la trei ani am vrut să fiu dansatoare. Mi-am dat seama devreme că nu vreau să o carieră de balerină (cu tot tacâmul, carbohidrați, alcool și dormit pe apucate), dar mi-au plăcut designul și arta. Așa că am decis să le fac pe toate.

Acum hai, dezgustă-mă.

Aisbergul care se topește accelerat

P. S. De ce te-a ajutat domnul Meloy cu temele și nu părinții tăi?

Dragă schimbare climatică,

Vrei să spui că ai știut ce vrei să faci încă de când erai copil, apoi ai bifat totul? Asta e... neobișnuit. Ești mereu atât de tenace? Te-ai gândit vreodată la alte domenii?

Dacă nu putem discuta de ce ai nevoie de 700 de joburi, nu vom discuta nici despre părinții mei.

Lucruri pe care le detest:

1. Oamenii care aruncă gunoaie
2. Fabrica de zvonuri
3. Să se găinățeze păsările pe mine
4. Incapacitatea de a înceta să mă gândesc la tine
5. Tatăl meu

Nu te întreb ce detești tu, pentru că ești enervat de lipsită de ură.

Șeful urâcios

Șefule,

Ei bine, ce să zic. Lista asta n-a fost odioasă. Nici măcar un pic. Și experimentul ăsta nu funcționează. Ar fi trebuit să detești chestii precum cățelușii și copiii cu gângureli drăguțe și atunci aș fi fost în stare, în sfârșit, să încetez să mi te mai imaginez dezbrăcat.

Nu sunt tenace. Mai degrabă enervant de optimistă că lucrurile vor funcționa așa cum îmi doresc.

Pollyanna

Allyanna,

Dacă nu sunt odios, atunci de ce toate femeile de la muncă sunt îngrozite de mine?

Monstrul care stă la pândă pe holuri

Monstrule,

Nu vorbești serios, nu-i așa?

Neîncrezătoarea

Absolut serios.

Dom

Dominic Russo,

Ești un morocănos tatuat, mare și idiot. Chiar ți-ai petrecut tot anul gândindu-te că ele te urăsc? Te joci cu mine acum, nu-i așa?

N-ai cum să fii atât de arogant după ce m-ai înghesuit pe masa din sala de ședințe și apoi te-ai plimbat pe holurile *Label* ca un cățeluș trist doar fiindcă presupui că toată lumea te antipatizează.

Ally cea enervată

Enervată Ally,

Despre ce naiba vorbești?

Adaug încă ceva pe lista mea. Nr. 6. Oamenii care au nevoie de o veșnicie până să treacă la subiect.

De asemenea, ești cumva obsedată de câini?

Șeful cel agasat

Domnule sexy,

Femeile din *Label* nu te urăsc. Tânjesc după tine. Ești îngrozitor de excitant. De genul „nu te uita direct, că te arzi".

Derutată de tine

Derutato,

Nu asta se întâmplă. Se uită la mine și văd o copie la indigo a tatălui meu.

Dominic

Dom,

Pentru început, vreau bile albe pentru că respect subiectele despre care nu vrei să discuți, deși vreau cu adevărat să descopăr de ce ai impresia că oamenii te confundă cu tatăl tău. Multe bile albe!

Toată lumea din clădire crede exact pe dos. Pe o scară de la unu la zece a atractivității, n-ai avut niciodată sub treisprezece puncte. Leșină pe ușile din sticlă când treci pe hol pe lângă ele.

Săptămâna trecută i-ai ținut ușa Ninei de la publicitate și a primit aplauze la scenă deschisă. Nu inventez asta.

Ally

Ally,

Asta e stupid. Nu-mi place să încep să te cunosc.

Dominic

Dom,

Ai legătura. Hai să ne ignorăm reciproc din nou.

Ally

25

DOMINIC

Aș fi vrut să spun că lucrurile s-au schimbat după discuția și e-mailurile dintre noi. Că atmosfera s-a relaxat și că, o dată cu mutarea ei înapoi la administrativ, eram liber să mă concentrez pe muncă. Și într-un fel, lucrurile chiar se schimbaseră.

Îmi dădusem cărțile pe față.

Îmi recunoscusem păcatele.

Îmi dezvăluisem fricile.

Dar niciuna dintre astea nu mă împiedicase să o caut. Nu mă împiedicase să mă gândesc la ea. Și clar ca bună ziua că nu mă oprise s-o doresc.

Zilele mele începuseră să fie organizate în jurul ei.

E-mailuri după serviciu. Înfruntări verbale în birou pentru niște nimicuri. Unul dintre noi înfuriindu-l pe celălalt.

Părea destul de inocent. Cu excepția subtextului nerostit care întotdeauna contrazicea ceea ce făceam și spuneam deschis.

Acum era ceva fascinant în interacțiunile noastre. Ca și cum fiecare cuvânt avea dublu înțeles. Fiecare privire era un mesaj codificat. Eram atrași unul de celălalt. Doar că eram amândoi maturi. Ar fi trebuit să fie un exercițiu de autocontrol.

Apoi mă trezeam că încui ușa băii mele private și mă masturbam imaginându-mi-o pe genunchi în fața mea, pe birou cu picioarele desfăcute, cerându-mi s-o satisfac cu limba.

Și asta în fiecare afurisită de zi.

Știind că Ally e atrasă de mine, mă simțeam mai puțin vinovat că fac asta, dar și mai frustrat că-mi regulam doar palma, nu pe ea.

Eram pe cale să devin o adevărată catastrofă, și când mă gândesc că femeia asta venise aici de mai puțin de trei săptămâni... Doamne!

În unele zile mă abțineam până seara, când plecau toți. În alte zile abia rezistam până la prânz.

Dar a venit și ziua de azi.

La nouă și cinci minute a intrat în biroul meu purtând o pereche de cizme până la coapse și o rochie Dolce&Gabbana. Culoarea roșu-granat. Decolteul în V nu era în niciun caz scandalos, dar pentru un bărbat la un pas de excitare, despicătura dintre curbele albe de acolo era periculos de atrăgătoare. Rochia era strânsă pe talie, iar de acolo în jos se înfoia până la doi-trei centimetri de cizmele din piele întoarsă.

— Semnează astea, mi-a spus, aruncând un dosar pe biroul meu și zâmbindu-mi obraznic.

Mi-am mutat cu greu privirea de la pielea ei la hârtiile din fața mea.

— Apropo, cu plăcere, a continuat. Malina avea de gând să ți le livreze personal. Le-am furat de pe biroul ei.

— Mulțumesc. Cu ce naiba te-ai îmbrăcat?

S-a uitat în jos la rochie, apoi la mine.

— De ce te interesează așa de tare hainele mele?

— E miercuri. Miercurea porți fusta strâmtă albastră.

Cea care-i îmbrățișează fesele. Cea pe care mi-am imaginat de vreo sută de ori că o ridic peste coapsele ei fine și rotunde. *Și, fir-aș al naibii, de ce nu-mi țineam gura închisă când femeia asta era în cameră? Poate că am nevoie de terapie. Un program în doisprezece pași.*

— Dacă aș fi bărbat și aș purta același lucru în fiecare vineri, n-ai fi comentat. Karen de la contabilitate poartă aceiași pantaloni negri și pulover negru o dată la două zile.

Dar tu insişti să-mi acorzi mie o atenţie specială, a zis, fluturându-şi genele. Ce-am vorbit noi despre atenţia specială, Dominic?

Mă tachina şi-mi plăcea. Aproape la fel de mult cât îmi displăcea.

— Mă enervezi. Pleacă, am zis dispreţuitor.

În loc să iasă, s-a cocoţat pe biroul meu, legănându-şi picioarele ca şi cum avea tot timpul din lume. Dacă-mi trăgeam scaunul câţiva centimetri mai la dreapta, i-aş fi putut despărţi genunchii şi mi-aş fi îngropat faţa între picioarele ei.

Tot sângele din mine s-a îndreptat direct spre penis, care acum pulsa de parcă ar fi avut o migrenă.

— Semnează actele şi voi dispărea din viaţa ta pentru tot restul dimineţii, m-a asigurat. Şi, dacă vrei să ştii, am o întâlnire diseară.

— O întâlnire? am întrebat, mirându-mă că nu mi s-a rupt în două stiloul din mână. Mintea mi s-a năclăit deodată, ca acoperită de o pată de petrol. Nu trebuie să lucrezi?

Nu reuşeam să identific sentimentul care creştea în mine.

Furie? Teamă? Ură oarbă împotriva unui bărbat pe care nici nu-l cunoşteam?

— Doar pentru că nu sunt genul tău, nu înseamnă că toţi bărbaţii simt la fel, m-a tachinat. Salariul e vineri, aşa că o să-mi ofer o seară liberă.

Era mai prudent să nu spun nimic, aşa că am semnat contractele, vârful peniţei zgâriind hârtia.

Rochia se oprea sus pe coapse, iar eu nu m-am putut abţine să mă holbez. Dacă aş fi zis că era nepotrivit din partea mea să fac asta, ar fi fost un cuvânt teribil de slab.

— Porţi *asta* la o întâlnire?

M-am urât pentru că voiam s-o fac să se simtă nesigură. Voiam s-o fac să se răzgândească şi să nu se ducă.

S-a uitat în jos, nu neapărat preocupată de părerea mea.

– Ce e în neregulă cu ea? Linus a aprobat-o.

Totul era în neregulă cu ea.

Mă strângea ceva în piept, și de ce naiba era atât de cald în camera asta afurisită?

– Depinde. Ce fel de întâlnire e?

Ca să mă torturez, m-am lăsat pe spate, uitându-mă și mai sus. Am aruncat o privire scurtă, apoi mi-am ferit ochii. A fost însă destul cât să-mi dau seama că purta lenjerie intimă care se potrivea cu afurisita de rochie.

Ea a ridicat o sprânceană. Ca o provocare tăcută. *Haide, uită-te. Spune-mi că nu ești interesat. Minte-mă în față – în fața mea frumoasă și sfidătoare.*

Fir-ar al naibii! Nu trebuia să mă joc cu ea purtând vestă ieri. Mi-o plătise cu vârf și îndesat.

– E prima întâlnire. Bem ceva, a zis.

– Băuturi? Asta e tot?

Eram ofensat în numele ei.

Nimic nu spunea „cuplare" cum o făceau băuturile. Nu că aș fi vrut să aterizeze într-o relație pe termen lung cu cineva. Nu voiam nici să se bucure de o cuplare.

Nu eram un om bun, dar atâta vreme cât n-o trăgeam pe Ally pe podea s-o regulez, tot eram mai bun decât tata.

– În momentul ăsta doar pentru atât sunt pregătită mental. Sunt atât de ruginită, încât îmi pare rău pentru viitorul meu partener de sex, mi s-a confesat.

Pe parcursul discuției începuse să-mi vorbească de parcă am fi fost *prieteni*. De parcă momentul acela de onestitate din bar și schimbul nostru de e-mailuri ne făcuseră cumva să ne împrietenim. Și deși tânjeam după următoarele ei confesiuni, îmi venea greu să mă împac cu ele. Eram prins la mijloc. Sfâșiat între dorința de a ști tot ce era de știut despre această femeie și dorința de a uita că există.

Ceva i-a atras atenția; s-a dat jos de pe birou și a început să se plimbe prin cameră.

Nu-mi plăcea când se depărta de mine. De fiecare dată era ca și cum ar lua cu ea lumina și căldura.

Am adăugat și asta pe lista lucrurilor pe care le detestam.

Incapabil să mă abțin, m-am ridicat și am urmat-o spre tablă, unde studia o serie de fotografii pentru paginile interioare. Alesesem două mai bune și voiam să-l chem pe Linus să-mi spună pe care dintre ele merita să i-o arăt mamei.

— Sunt amuzante. Îmi place rochia asta, a zis gânditoare, arătând spre un model îmbrăcat într-o rochie de seară aurie. Ai vreuna cu ea în mișcare?

A studiat fotografiile următoare și m-am aplecat și eu, ca să fiu mai aproape de ea. Avea ceva ce mă atrăgea ca o sirenă și totuși mă făcea să mă simt... în siguranță. Confortabil. Și incredibil de excitat.

Am arătat spre o fotografie pe care o pusesem deoparte. Inițial îmi atrăsese atenția, dar scopul urmărit la ședința foto fusese dublu: să scoată în evidență roșul viu Galliano și să includă subtil un model transgender. Femeia în auriu.

— Oh, asta da fotografie! a zis, smulgând-o de pe tablă și studiind-o.

Modelul în rochie aurie de seară se rotea într-o parte, iar curentul de aer de la ventilator îi prinsese părul și fusta, ridicându-le. Era singura fotografie în mișcare. Roșul rămânea în centrul atenției, iar modelul se găsea pe prima treaptă a unei scări. Celelalte poze erau în ipostaze tradiționale, care în viața reală păreau nefirești și contorsionate, dar aparatul foto pusese astfel în evidență croielile, țesăturile și culorile.

— Cum v-ați cunoscut? am întrebat-o.

Te rog, pentru sănătatea mea mintală, spune-mi că într-o biserică sau într-un grup care promovează abstinența.

— Cu cine? m-a întrebat, rearanjând fotografiile în frunte cu cea în mișcare.

— Cu cel cu care te întâlnești.

– Oh! Pe o aplicație de întâlniri, a spus veselă.

Să fiu al naibii.

– Poftim. Uită-te aici. Acum poza spune o poveste. Îi oferi ochiului un punct central de atracție cu roșul. Se va opri acolo, dar are nevoie de al doilea punct pe care să se concentreze. Pe ea n-o poți trece cu vederea – auriu, vârtej, zâmbet. Buzele ei roșii sunt un accent armonizat cu rochia, iar așa toată compoziția este completă vizual și plăcută. Și legenda foto vine aici.

Avea sens ceea ce spunea, și aș fi putut să vizualizez mult mai bine dacă n-aș fi fost atât de preocupat să mi-o imaginez pe Ally pe o aplicație idioată de întâlniri, căutând o aventură de-o noapte.

– Ce fel de aplicație de întâlniri? i-am cerut să-mi spună.

S-a întors de la tablă și a dat ochii peste cap.

– Știu, știu. Gola a insistat să-mi facă un profil. Apropo, ca de la femeie la bărbat, o poză cu penisul *nu* e o cale potrivită de a începe o conversație.

Mi-am imaginat că vânam toate canaliile care-i trimiseseră poze cu penisuri și le loveam în boașe.

– Unde te duce? am întrebat, plin de ciudă că nu mă puteam abține să fiu curios.

– Mă întâlnesc cu el într-un bar numit Piața. Ai fost acolo?

Era un local cunoscut și sub denumirea mai deocheată de „Piața de carne" – cu lumină chioară, băuturi tari și cu două hoteluri în aceeași clădire. Fusesem acolo.

– Mda. Poate ne vedem acolo, am zis, prefăcându-mă că studiez din nou fotografiile.

Nu-i puteam interzice să se ducă. Și oricât de mult mi-aș fi dorit, nu puteam inventa o ședință falsă la care era neapărat necesară prezența ei. Și-ar fi dat seama că era o minciună.

– Te duci și tu?

Părea veselă și am vrut să stric asta. Voiam să se simtă la fel de chinuită cum am fost eu.

— Da, și eu mă văd cu cineva acolo. Am o întâlnire, am mințit.

Dacă tot mă tortura gândul că ea se cupla cu un tip ales la întâmplare pe care-l întâlnise pe o blestemată de aplicație, atunci n-are decât să se bucure și ea că mă vede la o întâlnire cu un real potențial.

Ochii ei se îngustaseră și am știut că simțea minciuna.

— Nu e trecută în calendarul tău.

— Nu-mi trec întâlnirile personale pe calendarul de la serviciu.

Altă minciună. Nu am viață personală. De fapt, nici măcar nu-mi aminteam când făcusem sex ultima dată. Dar îmi aminteam fiecare fantezie în parte pe care o avusesem cu Ally.

— Atunci poate ne vedem diseară, a zis ea, zâmbindu-mi.

Am privit-o plecând. Și în clipa în care s-a închis ușa, am intrat în baie.

Tot ce vedeam era bucățica de material roșu dintre picioarele ei. Nu mă puteam gândi decât că altcineva avea să-l scoată de pe ea.

Era nouă și jumătate dimineața, iar eu îmi regulam mâna, dorindu-mi să fi fost păsărica ei dulce și caldă încleștată în jurul penisului meu dureros.

În momentul ăsta, nu-mi plăcea absolut nimic la Ally Morales.

26

ALLY

Austen era simpatic, inteligent și era clar că avea nevoie ori de apă de gură, ori de terapie.

Nu-mi puteam lua însă ochii de la ușa barului suficient de mult încât să decid dacă sunt interesată de el.

Pentru că-l așteptam pe bărbatul care nu mă voia.

Oh!

Mi-am întors intenționat spatele la ușă și atenția spre inginerul de patruzeci și doi de ani, divorțat. Comandase un pahar cu merlot și-i dăduse de furcă barmanului din cauza pronunției. Eu am comandat o bere ieftină la pahar în cazul în care ar fi insistat să împărțim nota de plată. El mi-a povestit cincisprezece chestii despre fosta soție, iar eu am menționat numele lui Dominic de două ori.

Din punctul meu de vedere, niciunul dintre noi nu era o partidă.

Am simțit-o din momentul în care a intrat *el*. Atmosfera din bar s-a încărcat electric, de parcă un fulger urma să lovească sticlele cu băutură. Mi-am impus să nu mă întorc, să mă concentrez pe ceea ce spunea Austen.

— Doamne, probabil că mă crezi un ratat, a zis el, lăsându-și umerii în jos.

— Poftim? De ce?

Nu reținusem ce spusese. Fusesem prea ocupată să mă prefac că ascult.

— Ți-am spus mai multe despre fosta mea soție decât despre mine. Ți-am pus o singură întrebare și asta numai ca

să conduc discuția către o altă poveste despre fosta. Nu sunt deloc pregătit pentru asta.

— Și eu sunt la fel, amice, am zis, ridicând paharul de bere către vinul lui.

— Prietenii îmi spun că am nevoie de apă de gură, s-a confesat, apoi a pălit. Probabil că n-ar fi trebuit să-ți spun asta. Dacă eram în locul tău aș fi considerat asta foarte jignitor. Sunt atât de nepriceput la asta. Nu sunt pregătit pentru întâlniri.

Era adorabil de nepriceput.

— Nu trebuie să te simți prost, i-am spus, lovindu-l camaraderește în umăr. Nici eu nu sunt într-o zonă sănătoasă în privința relațiilor.

— N-o să ne cuplăm, nu-i așa? a ghicit Austen.

Am clătinat din cap.

— Nu, dar poți să-mi povestești totul despre fosta și despre divorț dacă vrei.

S-a luminat la față.

Adorabilul bărbat a început cu începutul. Student în anul al doilea de facultate. Am simțit o furnicătură între omoplați și am *știut*. Nici măcar n-am tresărit când o mână cunoscută m-a prins de umăr.

— Ally.

M-am întors și aproape mi-am înghițit limba.

Dominic renunțase la haină și arăta fantastic cu mâneci suflecate și cu bretele. Am simțit în sfârșit că înțeleg cum e să leșini. În locul ăsta nu erau însă canapele pe care să leșini.

Apoi mai era o complicație.

O uimitoare femeie înaltă de doi metri, cu costum sidefiu, care părea că abia coborâse pe de coperta revistei *Label*. Avea piele arămie fără cusur și genul de tunsoare scurtă pe care numai femeile cu adevărat încrezătoare și cu structură osoasă excelentă își permit s-o poarte. Nu părea să se fi machiat deloc, avea doar ruj roșu pe buzele perfecte.

Sunt aproape sigură că tocmai mă îndrăgostisem de partenera lui Dominic.

– Dom... Domnule Russo, am icnit.

Ochii lui s-au îngustat.

Era un joc prea stupid ca să merite să fie jucat. Îi spusesem că voi fi aici. El îmi spusese că va fi aici. Şi cu toate astea, pretindeam că suntem surprinşi.

– Austen, el e...

– Dominic Russo, a zis Dom, întinzând mâna.

Bietul Austen, fără să bănuiască nimic, i-a dat mâna şi mi s-a părut că i-am auzit oasele trosnind.

– Ea e Delaney, mi-a zis, prezentându-mi-o pe nedrept de frumoasa femeie. Delaney, ea e Ally.

Delaney nu numai că era perfectă, avea şi un zâmbet strălucitor. Voiam cu adevărat s-o urăsc... sau poate mai curând să mă giugiulesc cu ea.

– Mă bucur să te cunosc, Ally, mi-a zis cu căldură.

De ce nu era o scorpie detestabilă? am gemut în sinea mea.

Apoi m-am încurajat singură. Poate că era o fiinţă care face rău când n-o văd cunoscuţii. Ca oamenii care parchează pe locurile persoanelor cu dizabilităţi sau aruncă pungile de mâncare pe geamul maşinii spre curierii pe bicicletă.

– Ally şi cu mine lucrăm împreună, a zis Dominic.

Felul în care o spusese făcuse să sune sinistru. Ca şi cum era mult mai mult de atât. Dacă aş fi fost frumoasa Delaney, aş fi fost imediat suspicioasă.

– Lucrez *pentru* domnul Russo, l-am corectat.

Era evident că lui Dominic nu-i plăcea să-i spun aşa. Ceea ce m-a făcut să vreau să-i spun numele de familie mai des.

Delaney şi Austen au făcut singuri cunoştinţă, din moment ce Dominic şi cu mine eram ocupaţi să ne uităm unul la altul.

— Vă servesc cu ceva? a întrebat barmanul, întrerupând momentul de stinghereală.

Au comandat, iar apoi Dominic a luat scaunul din dreapta mea și l-a tras pentru Delaney.

Până și parfumul ei era fermecător.

Barul era aglomerat. Dacă Dominic Russo nu s-ar fi înghesuit între mine și partenera lui, m-aș fi gândit ce bacșișuri face barmanul de aici. În loc de asta, m-am gândit la mâna șefului meu, care se odihnea pe spătarul scaunului meu. Piciorul lui îmi apăsa genunchiul.

Era incredibil de nedrept că bărbatul care nu mă voia reușea să mă excite doar stând lângă mine. Lactatele erau de vină. Trebuia să mănânc mai puține. Tot ce făcea Dom era pentru mine ca un preludiu.

Austen a reluat povestea celei mai mari tragedii din toate timpurile, cu cererea în căsătorie pe care o făcuse el la absolvirea facultății.

Am încercat să mă concentrez, dar când Dom și-a luat băutura a continuat să țină cealaltă mână pe spătarul scaunului meu, ca și cum l-ar fi luat în stăpânire. Mă luase pe mine în stăpânire.

Senzația de curent electric a revenit. Numai că acum era ca și cum fulgerul se îndrepta direct spre mine și mă temeam că o să-mi explodeze capul când avea să mă lovească. Nu înțelegeam ce senzație e asta. Tot ce știam era că nu aveam timp s-o explorez și nici dorința de a-i supraviețui. *Voiam* ca mâna lui să fie aici. Voiam să mă înghesuie. Voiam ca ochii aceia albaștri să se uite în ai mei și buzele acelea ferme și aspre să se miște lângă urechea mea când îmi spune că vrea să mă ducă acasă.

Voiam să respir.

— Mă scuzi o clipă, am spus, întrerupându-l pe Austen la jumătatea ideii.

— Oh! Ah! Desigur, a clipit el, părăsind deodată tărâmul amintirilor.

Am împins scaunul şi am fost nevoită să-mi apăs tot trupul de umărul lui Dominic ca să ies. Nu m-am obosit să-mi cer scuze, doar m-am îndreptat direct spre toaletă.

Era pe un hol lung, iar la capătul lui, lângă toaleta doamnelor, era o nişă după care se deschidea ieşirea de urgenţă.

Îmi spusesem raţional că eram în stare să mă controlez în preajma acestui om. Că putem fi prietenoşi, nu să flirtăm. Dar uite cum tremuram acum în holul unei băi, în timp ce bărbatul la care nu puteam înceta să mă gândesc era la întâlnire cu cea mai frumoasă creatură din tot universul.

Ce naiba era în neregulă cu mine?

Oare ar fi trebuit să fac sex? Oare asta m-ar fi scăpat de încordare? Câteva orgasme m-ar face imună la el?

– Eşti bine?

Am tresărit şi m-am întors.

Dominic se uita la mine ca şi cum nu se putea hotărî dacă să mă ciopârţească sau să mă tragă de păr şi să mă sărute franţuzeşte.

– Nu, nu sunt bine!

– Ce s-a întâmplat? A zis ceva tristul ăla? A făcut ceva?

– Austen? am râs. Nu. El e în regulă. E încă îndrăgostit de fosta soţie.

– Atunci ce s-a întâmplat? a insistat el, arătând ca şi cum voia să rezolve orice ar fi fost.

– E absurd, Dom.

– Deci sunt din nou Dom?

S-a apropiat cu un pas, iar electricitatea aceea s-a aprins din nou în interiorul meu.

– Taci. Am intrat în panică.

– De ce?

În colţul buzelor îi juca o urmă de zâmbet.

– Pentru început, cred că m-am îndrăgostit de partenera ta. E uluitoare.

— Este, a aprobat el prosteşte. E avocată pentru drepturile omului.

Gata cu aruncatul pungilor de mâncare în bicicliști.

— Ar trebui să te întorci la ea, am spus, încrucişându-mi braţele peste piept.

— Dar numai după ce îmi spui ce s-a întâmplat.

Când a văzut că nu răspund, m-a luat de mână şi m-a tras în nişă. Semnalul de alarmă din creier mi se aprinsese şi se rotea orbitor ca un far.

Mi se părea că situaţia se schimbase.

Eram prinsă între uşă şi pieptul larg al lui Dominic. Mi-a luat capul între mâini şi apoi m-a prins între braţele tatuate.

— Vorbeşte.

— Nu sunt mental pregătită pentru o altă repriză de sinceritate cu tine, m-am confesat.

— Păcat. Varsă tot, Maleficent, sau nu te las să pleci de aici.

M-ar ţine acolo tot weekendul fără să mă atingă, numai ca să-şi demonstreze punctul de vedere.

— Bine, am spus. E posibil să fiu mai atrasă de tine decât am crezut.

— Şi? a întrebat arogant.

— Şi nu-mi place să te văd la o întâlnire cu o femeie foarte foarte, *foarte* frumoasă şi inteligentă.

Ochii albaştri nu mai erau reci acum. În ei ardea flacăra victoriei. Şi eram foarte conştientă că sunt în pericol imediat.

— Cred că trebuie să fac sex. A trecut prea mult, m-am confesat în grabă. Există un soi de energie sexuală ciudată, şi dacă n-o eliberez, o să izbucnesc ca un vulcan pe tine sau pe vreun alt spectator nevinovat.

El s-a aplecat muuuult prea aproape ca să iau asta drept altceva decât un avans. Am stat încremenită când şi-a trecut nasul peste obrazul şi maxilarul meu.

– Bun, a șoptit.

– *Bun?* am icnit.

Chiar voiam să-l urăsc, dar singurul lucru de care eram în stare acum era să-l doresc.

– Vreau să suferi cum am suferit eu, mi-a zis, cu respirația fierbinte lângă urechea mea.

Inima mea încerca să sară din piept. Era ca și când s-ar fi blindat cu dinamită, ar fi detonat-o și m-ar fi transformat în lavă... sau magmă, oricare dintre metafore era mai potrivită. Și simțeam cum mă umezesc din ce în ce mai mult între picioare.

– Asta nu e sănătos, Făt-Frumos. Prietenii nu vor ca prietenii lor să explodeze.

– Nu suntem prieteni, a zis.

– Dar ce suntem? l-am întrebat.

Tremuram, atât de aproape și totuși nu suficient de aproape de bărbatul ăsta.

– Mai degrabă inamici. Unul dintre noi trebuie să piardă și unul dintre noi trebuie să câștige.

Nu voia să mă dorească. Dar voia să sufăr și eu împreună cu el. Măgarul.

Era chiar așa cum spunea el. Doar că eram suficient de îmbătată de feromoni încât să mă întreb dacă am căpăta amândoi ce ne-am dorit odată ce am ne-am fi dat hainele jos. Inamici cu beneficii.

Pielea îmi ardea. Minusculul meu tanga era ud leoarcă și mă scuturau fiori. Dacă nu se depărta sau dacă nu ne regulam chiar acum, nu cred că ar fi fost niciun tribunal din țara asta care să mă considere răspunzătoare pentru consecințe.

Am întins mâinile și i-am atins pieptul. Era atât de cald, de solid. Insuportabil de sexy.

– Trebuie să demisionezi, Ally.

Mi-am luat privirea de la pieptul lui.

– Poftim?

— Renunță la slujbă, a zis rar. Dacă nu lucrezi acolo putem să mergem mai departe.

— Vrei să renunț la locul meu de muncă doar ca să ne-o putem trage ca nebunii?

Oare cum o fi să te pască un infarct?

Mereu m-am întrebat.

Nările lui s-au dilatat și puteam să jur că erecția i-a crescut cu încă un centimetru și i-a întins pantalonii.

— Exact asta vreau.

Acum eram furioasă. Incredibil de excitată, dar foarte, foarte, *foarte* furioasă.

— Suntem amândoi la întâlniri cu alții și tu-mi spui că dacă-mi dau demisia de la serviciu – un loc de muncă esențial pentru supraviețuirea familiei mele – o să mă regulezi, am rezumat.

— Îți găsesc un alt loc de muncă, a zis el, ignorând partea cu întâlnirile.

Mai avea și neobrăzarea să vrea să rezolve el problema. Aș fi vrut să-l lovesc în boașe cu cele mai ascuțite tocuri-cui de pe lumea asta.

— Nu-mi permit s-o iau din nou de la început.

Am vorbit cu voce scăzută, tremurând de emoție. Nu mai aveam *nimic* în cont. Atârnam de fir de ață până vineri, ziua de plată. Berea de la bar? Pe asta o plăteam coborându-mi termostatul la zece grade timp de două zile. Iar Dominic Russo credea că are dreptul să-mi ceară să renunț la locul *meu* de muncă pentru *el*.

— Și mă rog, ce te face să crezi că meriți? am izbucnit.

Ochii lui albaștri au fulgerat și s-a aplecat și mai aproape. Voiam să-mi trag un pumn în față pentru cât de tare *încă* își dorea trupul meu stupid să fie atins de el.

— Amândoi știm cum ar fi între noi.

Nu. Nu. Nu. Niciodată. N-o să se întâmple nimic.

— Uite ce cred. Ce-ar fi să te întorci la întâlnirea ta înainte să spui ceva și mai incredibil de ofensator și absurd. Deși nu cred că poți, chiar dacă încerci.

Cu o furie feminină nouă, l-am îmbrâncit.

A făcut un pas în spate, cu privirea înfierbântată şi pumnii strânşi.

Sfinte Sisoe! Tăria lui părea hotărâtă să răzbată prin pantalonii lui de lux.

Dominic a continuat să mă fixeze cu privirea şi a întins mâna ca să se aranjeze.

Vai de capul meu. Jur că aproape am leşinat. Era cel mai ostentativ gest sexual pe care îl făcuse în faţa mea.

Iar eu voiam şi *mai mult*.

Voiam să-l văd dezbrăcat, întins în faţa mea ca un bufet suedez.

În acelaşi timp, nu voiam să-l mai văd niciodată.

S-a întors şi a pornit înapoi spre bar. Acum mă holbam la fundul lui cel arătos, întrebându-mă de ce vreau să-l muşc şi să-l lovesc.

Apoi, nedrept de arătosul fund s-a oprit.

– Auzi, Ally...

Am scos un sunet ceva între „hm" şi „mda".

– Delaney nu e partenera mea. E soţia lui Harry.

– Ticălos îngâmfat. Ai adus-o aici ca să mă derutezi.

Zâmbetul lui era diabolic.

– Nu sunt un tip de treabă, Ally. Ţine minte.

– N-o să uit niciodată, ticălos încrezut.

S-a întors spre mine, iar eu am ridicat ambele mâini.

– Nu e corect, Dom. Nu-mi place să te joci aşa cu mine.

Chipul i s-a împietrit.

– Crezi că mie îmi *place* asta? Crezi că-mi place să fiu un ticălos care nu te poate avea şi de asta nu vrea să te aibă nimeni? Ai idee cum m-am simţit toată ziua numai la gândul că te-ai îmbrăcat pentru altcineva? Că urmează să ieşi cu altcineva? Că alt bărbat urma să te atingă la noapte?

Voiam să ţip de frustrare.

— E o prostie. Nu e vorba că *nu* mă poți avea. *Nu mă vrei*. Am putea merge chiar acum acasă, să ne scoatem asta din minte, iar mâine dimineață să ne purtăm normal. Dar tu nu vrei.

— Atâta timp cât lucrăm amândoi la *Label*, ești de neatins, Ally, a zis cu un calm de gheață. Demisionează.

Aș fi vrut să-i trag una în chipul cretin și sexy.

— Nu, am șuierat.

Aveam mai multă nevoie de un salariu decât de un penis înfumurat.

— Asta înseamnă că nu te voi atinge. Mai înseamnă și că, de fiecare dată când vei avea o întâlnire, voi apărea și o voi distruge, pentru că sunt un ticălos.

Era rândul lui să-și arate furia acum. Și din cine știe ce motiv – mai mult ca sigur hormonii din lactate – nu credeam că pe mine se înfuriase.

Nu, Dominic Russo se ura pe el în momentul ăsta. Pentru că mă dorea.

— E o prostie, și știi foarte bine.

Îmi pierdeam mințile. Asta era singura explicație pentru seara asta.

— Sunt conștient și-mi pare rău. Chiar îmi pare rău, a spus, închizând ochii când am început să vorbesc. Nu e corect, nu e nici pe departe sănătos. Crede-mă, știu asta. Nu e vina ta. Dar nu sunt un tip de treabă, Ally. Iar viața nu e corectă. Cu cât înțelegi asta mai repede, cu atât mai bine.

Îmi invada din nou spațiul și simțeam pulsul furiei lui. Se potrivea cu a mea.

— Voi face ceea ce am făcut de când te-am întâlnit, a spus cu asprime.

— Ce anume?

— Să-mi frec blestemata de mână și să-mi doresc să fii tu acolo.

Mi s-au înmuiat picioarele.

27

ALLY

Nu fusese cea mai reuşită seară a mea de ieşit în oraş.

După ce Dominic şi-a dat seama că aproape am leşinat din cauza lui, m-am întors la bar. Înapoi la Austen. Înapoi la scaunul pe care şeful meu îl păzea ca un gargui. Pretinzând că totul e în regulă.

Mă furnica uşor ceafa.

Dominic nu m-a mai atins, dar mâna lui a rămas fermă pe spătarul scaunului meu. Cât să-mi reamintească mereu ce-mi spusese înainte.

Aş fi vrut să-mi stea în fire să flirtez cu „partenerul" meu ca să-l zăpăcesc pe Dominic aşa cum îmi făcuse el, dar nu puteam decât să mă uit în gol la Austen în timp ce vorbea despre nunta lui.

Stăteam acolo, dezbătând în sinea mea ce opţiuni aveam.

Demisionează şi regulează-te.

Sau rămâi şi renunţă la regulat.

Eu, desigur, alegeam calea mai grea. Situaţia în care mă aflam îmi cerea să-mi păstrez locul de muncă. Asta m-ar sili să-mi păstrez demnitatea atunci când trupul nu părea capabil s-o facă.

Lângă mine, Dominic râdea în hohote la ceva ce spusese Delaney.

Eram atât de obosită. Şi tristă. Şi furioasă. Irosisem o seară în oraş. Aş putut să-l vizitez pe tata. Aş putut lua o tură de catering sau să-mi petrec întreaga seară încercând

să-mi dau seama cum să cârpesc tavanul. Sau să fac un progres *adevărat* la un proiect important care mi-ar fi permis un respiro financiar mai serios.

Fir-ar să fie, aș fi putut s-o sun măcar pe Faith, cea mai bună prietenă a mea, să mai stăm de vorbă.

Oricare dintre lucrurile astea ar fi fost mai bun decât să fiu făcută sendviș între un bărbat care încă se mai gândea la fosta și unul care mă pedepsea pentru că nu eram destul de proastă să renunț la jobul meu ca să petrec o noapte împreună cu el.

Pentru că, nu-i așa, numai eu trebuia să fac un compromis? Rahat!

Îmi imaginam că-mi înfig cotul în coastele lui, că-i arunc băutura în față, iar apoi îl lovesc în boașe.

În clipa asta îl uram. Îl detestam.

Singurul lucru pe care îl uram și mai mult era faptul *încă îl doream* pe Dominic Russo.

Era penibil. Tata nu crescuse o astfel de femeie. Îmi insuflase o credință profundă și durabilă în valoarea mea de om. Nu eram o jucărie cu care să se distreze un director plictisit și excitat. Meritam mai mult decât o aventură scurtă.

Dar chiar atunci când îmi spuneam asta, chiloții mi se udau din ce în ce mai mult. De parcă hormonii îmi distruseseră creierul în așa fel încât nu mai conta nimic altceva decât să fiu atinsă de bărbatul de lângă mine.

Fiecare atingere, oricât de inocentă sau de platonică, căpăta o serie de înțelesuri. Fiecare declanșa reacții în lanț în chimia corpului. Chiar acum, cracul pantalonului lui în vecinătatea gambei mele reclama mai multă atenție de la mine decât povestea lui Austen... Oh, bunule Dumnezeu! Luna lui de miere.

În spatele meu, Dominic discuta degajat, lejer, cu Delaney. Vorbiseră despre orice, de la colecția de primăvară pentru copii la criza umanitară de care se ocupa firma ei. *Simțeam* însă că atenția îi era îndreptată spre mine.

Mă săturasem. Mă simţeam lovită, epuizată şi frustrată sexual. Faptul că încă îmi doream să mă atingă m-a făcut să mă îndoiesc de capacitatea mea de a lua decizii. Din liceu nu mai fusesem atât de împinsă de hormoni spre o decizie proastă.

Asta era Dominic Russo. O decizie teribil de proastă.

– Hei, vrei să împărţim nişte grisine cu brânză? a întrebat brusc Austen.

– Ştii ceva? Am renunţat de curând la brânză – foarte de curând – şi mă bucur că te-am cunoscut, dar trebuie să plec, i-am spus.

Obrajii lui s-au colorat într-o adorabilă nuanţă de roz.

– Bănuiesc că am stricat totul, nu-i aşa?

M-am ridicat de pe scaun, împingându-l pe Dominic cu fundul. *Ia de-aici, ticălosule.*

– Ai nevoie pur şi simplu de timp, i-am spus lui Austen. *Şi poate de ceva terapie. Dar nu toţi avem nevoie?* Să nu regreţi că ai vorbit despre asta.

– Mă bucur mult că te-am cunoscut, Ally, a zis, ridicându-se. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat.

Mi-am pus mâna pe braţul lui şi l-am pupat pe obraz.

– Cred că vei fi bine, Austen.

Am simţit cum m-a lovit din spate un câmp de forţă dezaprobator.

Mi-am pus haina şi m-am întors spre el.

– Noapte bună, *şefu'*.

Pentru orice terţ inocent de acolo, aceste cuvinte ar fi părut normale. Dar fiecare gram de venin pe care-l aveam se concentrase în privirea pe care i-o aruncasem.

– Nu stai la cină? m-a întrebat.

Am clipit mirată. Era cea mai stranie şi stupidă întrebare cu putinţă.

– Nu mi-e foame, am spus şi m-am împins pe lângă el. Delaney, mă bucur că te-am cunoscut, am spus în drum spre uşă.

Vântul amarnic de afară era mai plăcut decât flăcările iadului pe care le-am lăsat în urmă.

Era încă devreme și nu voiam să mă îndrept spre casa mea rece și pustie ca să mănânc resturi sub pături. M-aș putea întoarce la birou. Dacă terminam schimbările la grafica Shaylei și i le trimiteam, nu mai trebuia să vin mâine devreme. Asta însemna mai mult timp cu tata.

Mai întâi trebuia să fac ceva. Odată ce m-am decis, mi-am strâns umerii și am pornit împotriva vântului.

Studioul era închis noaptea. Nu multă lume din Midtown era interesată să ia lecții de dans după ora opt, în cursul săptămânii. Aveam însă o cheie și permisiunea să folosesc spațiul oricând simțeam că am nevoie.

Și în noaptea asta simțeam că am nevoie.

M-am schimbat în hainele de dans în vestiar, mi-am strâns părul și am dat drumul la muzică pe difuzoare. Am stins toate luminile, cu excepția șirurilor din jurul oglinzilor.

Și mi-am dat frâu liber.

Melodia „Her Strut", a lui Gretchen Wilson, era tot ce aveam nevoie ca să mă încălzesc. Șoldurile mele prinseseră deja ritmul și începeau să-l stăpânească.

M-am mișcat, m-am învârtit și m-am zvârcolit de-a lungul podelei studioului, oprindu-mă numai ca să aprind ledurile pentru disco. Ritmul necruțător impus de Nine Inch Nails a trecut prin mine, urmat de Blondie. Acum transpiram. Mușchii mi se încălziseră. Ridicam picioarele tot mai sus. Mă îndoiam tot mai ușor. Dar furia asta înghețată din pieptul meu încă mai trebuia să se topească.

„So Hot" a lui Kid Rock a explodat din difuzoare, am uitat de toate și a rămas numai euforia muzicii prin tot corpul.

Începusem cu clasa de balet în școala elementară. Chiar și pentru un copil, baletul era însă prea rigid, prea limitat în mișcări. Am adăugat step. Apoi m-am îndrăgostit

rău de Patrick Swayze în *Dirty Dancing*. Repetam mișcările din clipurile MTV în camera de zi, în timp ce tata corecta lucrările de control în bucătărie. În liceu făceam excursii în oraș de două ori pe săptămână pentru un curs de hip-hop. Am avut lecții de dans în facultate. Am încercat chiar și cu vals.

Am învățat elementele de bază ale dansului, pașii, numărătoarea lor. Apoi le-am unit într-o celebrare a mișcării. Iar mai apoi am început să predau. Dansul mă făceam să simt că-mi onorez trupul și viața. Dansul colora felul în care mă mișcam prin lumea asta.

Am simțit o furnicătură pe șira spinării, în sus spre omoplați. Dacă m-ar fi zărit cineva din afară, n-aș fi știut, nu se vedea nimic prin ferestre. Și oricum nu conta.

Dansam pentru mine.

Ritmul s-a schimbat și m-am topit pe podea într-un șpagat lent. M-am târât spre oglinzi, legănându-mă și zvârcolindu-mă pe palme și pe genunchi și lovind violent aerul cu piciorul.

Transpirația îmi curgea în zigzag pe piept și pe spate. Părul scăpase din elastic în câteva bucle umede, răvășite.

Vocea gravă a lui Anderson East în „All on My Mind" m-a liniștit. Am alunecat într-o coregrafie familiară la care lucrasem și m-am gândit că nu mai exista nimic altceva dincolo de fereastră.

28

DOMINIC

Nu credeam că e posibil să mă urăsc și mai mult.

Apoi am scos la iveală toată ticăloșia din mine.

Ally avea tot dreptul să vrea să mă omoare. La naiba, nici eu nu mă simțeam prea bine să trebuiască să mă suport după seara asta.

Delaney a încercat să mă binedispună după plecarea lui Ally și apoi a lui Austen. N-o păcălisem cu „e doar o angajată". Așa că am urcat-o ușurel în mașina mea, l-am instruit pe Nelson s-o ducă acasă, apoi am plecat să mă plimb de-a lungul oricâtor cvartale era nevoie până când mi se potolea furia sau mă alegeam cu hipotermie.

Am dat greș. Am depășit atât de multe limite pe holul ăla, încât nu credeam că o să mă mai pot privi în oglindă vreodată.

Apoi am plecat și am înrăutățit lucrurile.

Nu știam dacă va fi acolo. Dar m-aș fi dus oricum.

Când am ajuns la studioul de dans pe care și-l trecuse în CV, ei bine, aproape că m-am făcut din nou de râs. Dansa într-un studio pustiu, mișcându-și trupul într-un fel care m-a făcut să-mi doresc să nu fie nicio fereastră între noi, nicio barieră. Auzeam ritmul slab al muzicii ei, pulsând între pereții sălii.

Oare așa se simțise tata? Fusese cândva un bărbat normal până când s-a rupt ceva în el și nu s-a mai putut opri?

Eram condamnat să urmez pașii lui Paul Russo, prădător sexual nenorocit și gunoi-șef?

Nu mă puteam abţine să o privesc. Dansa de parcă ar fi împins-o un impuls irezistibil din ea. De parcă trebuia să danseze ca să poată continua să respire. Am înţeles asta şi am recunoscut-o. Dar impulsul meu nu era această artă pură şi frumoasă. Nu era o celebrare, cum era pentru ea.

Era un impuls întunecat. Murdar. Şi mă înecam în valurile lui.

Am stat acolo privind-o, dorind-o, în timp ce frigul nopţii îşi croia încet loc spre oasele mele. Rece. Eram un bărbat rece. Nu eram în stare să ofer căldură. Dragoste. Bunătate. Femeia de cealaltă parte a ferestrei merita mai mult decât îi puteam oferi eu. Asta nu mă împiedica însă s-o vreau.

Şi înainte luasem lucruri care nu erau ale mele. Dar n-am procedat niciodată ca tatăl meu. Niciodată ca tatăl meu.

Mi se contractase gâtul privind-o pe Ally cum alunecă pe podea şi se târăşte spre oglindă.

Voiam ceea ce nu puteam avea.

O voiam pe ea, până în pragul disperării. Şi asta m-a făcut să mă urăsc încă puţin.

Biroul era mai aproape decât casa mea. Abia aşteptam.

Am dat scurt din cap către paznicul clădirii şi m-am îndreptat spre biroul meu. Imaginea lui Ally târându-se pe mâini şi pe genunchi îmi ardea în creier, distilată în sângele meu.

În seara asta făcusem o mulţime de lucruri din cauza cărora mă uram. Ce mai conta încă unul?

Etajul patruzeci şi trei era pustiu şi m-am luptat cu instinctele mele nenorocite care mă atrăgeau acolo. Îmi doream să fiu suficient de tare încât să nu fac asta.

Era însă o bătălie pierdută.

M-am încuiat în biroul meu, fără să-mi bat capul cu luminile. Până să trec de ușa băii din spatele biroului, îmi scosesem deja penisul din pantaloni.

Am lovit ușa, fără să mă deranjez s-o închid cu totul. Nu conta. Aveam lucruri mult mai importante de care trebuia să mă ocup. Închizând ochii, mi-am prins mădularul, dornic să-l liniștesc. M-am sprijinit de măsuța de toaletă cu mâna liberă, încercând să nu termin naibii imediat.

Asta îmi făcuse. În fiecare blestemată de zi. N-am dorit niciodată pe cineva cu asemenea intensitate năucitoare. Am simțit că neuronii îi sculptau monumente femeii din creierul meu.

— La naiba! am mormăit în bărbie, frecându-mă violent. Ally.

Îmi doream să fi fost ea. Îmi doream să mă împing în ea în timp ce-și înfășura picioarele în jurul meu și-mi șoptea numele lângă buzele mele. Îmi doream să fie a mea.

Vederea mi se înnegura pe măsură ce mișcările deveneau mai rapide. Dure, brutale. N-aveam cum să rezist. Nu puteam. Nu când vedeam imagini cu suspinele lui Ally pe buzele ei frumoase și trandafirii. Nu când o vedeam târându-se spre mine, cu ochii aceia căprui cerșind...

— Dom? Oh, Doamne! Îmi pare atât de rău!

Rahat! Rahat! Rahat!

Ușa băii s-a deschis larg și iat-o acolo, din nou în rochia și cizmele acelea. Oare o invocasem? Era vreo glumă proastă?

— Pleacă naibii, Ally, am gemut.

— Îmi pare rău, a șoptit. Lăsam ceva pentru Shayla și erau hârtii pe care trebuia să le semnezi, și am folosit o cheie și...

Am îndrăznit să mă uit la imaginea ei din oglindă.

Era încă acolo și încă se holba la mine. Gura ei forma un O perfect. Penisul meu umflat a zvâcnit și l-am strâns.

Eram atât de aproape să-mi dau drumul. Iar ea stătea chiar acolo.

Asta nu mai era însă o fantezie. Asta era realitate. Existau nişte reguli.

Iar eu eram un monstru nenorocit.

— Dom, a zis ea încet.

Am strâns ochii tare.

— Ally, trebuie să pleci.

Vocea îmi tremura.

— Mi-ai rostit numele. Mai devreme, a zis, apropiindu-se cu un pas.

Părea năucită. Mă auzise rostindu-i numele în timp ce-mi frecam penisul.

— Ally, nu mă mai pot abţine. Pleacă naibii de aici, am spus printre dinţii strânşi.

Disperarea era aşa de amară în gura mea.

Acum era lângă mine. Îi simţeam blestematul parfum de lămâie.

— Dacă nu ţi-ai face griji în legătură cu altceva, ai vrea să rămân?

— Pleacă! Acum! am mârâit.

Simţeam în acelaşi timp pulsul în cap şi în penis.

Ea şi-a pus o mână pe umărul meu şi am fost cât pe ce să cedez.

— Răspunde-mi, Dom.

— Iisuse! Te rog, Ally!

Acum eu o imploram. Dacă slăbeam strânsoarea din jurul penisului, terminam. Iar ea stătea acolo şi privea. Nu puteam să fac altceva decât să-mi strâng pumnul în jurul afurisitei de erecţii şi să mă uit la ea.

— Te gândeşti la mine?

— Da, am recunoscut printre dinţii încleştaţi. Eşti fericită? Întotdeauna mă gândesc la tine.

— Dar nu mă vrei suficient de mult ca să încalci regulile.

Am îndrăznit să mă uit la ea. Pleoapele ei erau foarte grele, buzele depărate şi umede ca şi cum tocmai le linsese.

— Regulile au rostul lor.

A trecut pe lângă mine și s-a strecurat între mine și măsuța de toaletă. Vârful penisului meu era la câțiva centimetri distanță de abdomenul ei.

— Așadar mă poți atinge și regula, dar regula e mai importantă.

Transpirația mi se prelingea pe spate.

— Ceva de genul ăsta, am șuierat.

În clipa asta, logica mea nu avea sens.

— Sunt atât de supărată pe tine, Dom, dar asta nu înseamnă că nu vreau să știu cum ar fi să intri în mine. Și nu-mi place asta, a recunoscut.

— Bine-ai venit în club, am zis răgușit.

Am încercat să mă gândesc la toate lucrurile neutre din univers, dar nimic nu-mi putea lua gândul de la Ally, care își depărtase nenorocitele alea de cizme în fața mea și căuta să ridice marginea rochiei.

— Nu face asta! am avertizat-o.

— Pot să-ți arăt? Te rog! Nu fac nimic dacă nu vrei.

Voiam mai mult decât orice din tot blestematul univers. Mai mult decât îmi doream să nu fi fost tata un monstru. Mai mult decât îmi doream să am orgasm.

— Doamne. Da.

A ridicat marginea rochiei, dezvăluindu-și chiloții roșii pe care-i zărisem mai devreme. În față era o pată umedă. Se udase al naibii de evident.

— Asta e pentru mine?

Cuvintele mi-au sfâșiat gâtul de parcă ar fi fost cioburi.

— Și eu mă gândesc la tine, Dom. Îmi place să mă cert cu tine, să flirtez cu tine. Ba chiar și ideea că ești un măgar alfa arogant e excitantă. Și nu-mi convine asta mai mult decât îți convine ție.

— Nu pot fi cu tine, Ally. Nu așa cum vrei. Nu atâta timp cât lucrezi aici.

— Nu pot demisiona, a şoptit.

Penisul meu pulsa şi se învineţea. Am slăbit strânsoarea cu un milimetru, uşurat că nu am explodat chiar atunci pe ea.

Privindu-mă, şi-a strecurat degetul mare pe sub chiloţi şi i-a tras în jos pe picioare. Nu am văzut nimic, pentru că rochia a alunecat în jos, acoperind tărâmul promisiunilor. Bumbac roşu, piele mătăsoasă.

Penisul meu a zvâcnit. Am reluat strânsoarea.

Ea a ieşit din chiloţi şi mi i-a dat mie. Erau calzi. Abia m-am abţinut să-i duc la faţă şi să-i respir ca un pervers nenorocit.

— Oferă-mi ceva la ce să mă gândesc în seara asta, Dom. Te rog.

Tocmai îmi oferea o fantezie teribilă. Şi acel „te rog"... Ochii ca mierea mă implorau şi mă făceau să-mi strâng şi mai tare mădularul.

Buzele ei ca nişte petale roz s-au depărtat în timp ce mă privea şi mi-am imaginat-o în genunchi, în faţa mea. Nu mă puteam abţine nici dacă încercam. Nici dacă întreg consiliul director ar fi intrat pe uşă acum. Înfăşurând chilotul în jurul pumnului, m-am frecat tare, lung.

Am gemut, dar scâncetul care şi-a croit drum din gâtul ei mi-a dat putere să rezist. Voiam mai multe asemenea gemete de la ea. Şi le voiam pe toate pentru mine. Eram la distanţă de câţiva centimetri în baia asta, iar eu depăşisem deja multe limite. Ce mai conta încă una? Dar aceasta era limita. Una pe care tatăl meu a depăşit-o într-o clipă, fără să stea pe gânduri. Pentru că îl satisfăcea. Pentru că era de părere că merită.

Eu eram însă altfel decât el. Ştiam că nu merit. Nu o meritam pe ea.

— Ally, nu pot.

Am clătinat din cap, ţinând ochii închişi.

Nu puteam fi ca el.

— Bine, Dom.

Părea tare dezamăgită și asta m-a făcut să mă simt și mai rău. Eram băiatul rău, chiar și atunci când încercam să fiu băiatul bun.

Am auzit ușa băii închizându-se încet, și când am deschis ochii eram singur în baie.

Din nou singur.

Nici măcar nu mă puteam duce după ea să mă scuz, pentru că eram prea ocupat să mă masturbez pe chiloții ei roșii.

Boașele m-au durut când s-au contractat și am simțit cum se naște un val la baza șirei spinării. În câteva secunde a explodat dureros de tare. Am urmărit cu fascinație amară și bolnavă cum orgasmul meu acoperă pata umedă despre care ea spusese că era pentru mine. Am continuat să explodez apoi cu izbucniri sfâșietoare, uriașe, care nu puteau fi cuprinse de bucățica de bumbac, dar nu-mi păsa.

— Ally! Numele ei mi-a zgâriat gâtul. Ally!

29

ALLY

Soluția problemei era evitarea.

După o noapte lungă de nesomn, punctată de nu unul, ci două dușuri reci ca gheața, discuții nesfârșite în sinea mea și căutări pe internet pentru „tehnici de distragere", „cum să încetez să mi-l imaginez pe șef dezbrăcat" – apropo, nu căutați asta pe Google – și „cum să devin o călugăriță", am ajuns la concluzia că singura cale de acțiune era să pretind că Dominic Russo nu există.

Fusesem furioasă pe el. Apoi, o singură privire la monstrul marin cu cap vânăt care ieșea din pantaloni a fost de ajuns ca să mă gândesc acum că m-aș fi dus să livrez despuiată pizza pentru el.

Durerea de pe chipul lui când am intrat peste el mi-a ars sufletul. Ca și imaginea în care-și strângea în pumn magnifica erecție prin șlițul descheiat.

Eu. Se gândise la *mine*, dar când i-am spus clar că eram disponibilă, că mă poate avea în persoană, m-a refuzat. Omul se masturba pe o fantezie despre mine și tot nu voia persoana.

Singurul lucru care avea cât de cât sens era că se ascundea în spatele regulilor, folosindu-le ca scuză. Pentru că eram Elizabeth Bennet și faptul că, până una-alta, îi eram inferioară, îi făcea rău doar și gândul că ar putea fi cu mine.

Asta m-a enervat din nou.

A doua zi dimineață, m-am strecurat în departamentul administrativ, supraveghind încăperea ca o creatură

blândă din pădure care adulmecă în aer după... fiarele care se hrănesc cu creaturile blânde din pădure.

— Frumos din partea ta că ni te-ai alăturat, a zis fals Malina.

Începusem să cred că tot ce făcea era fals.

Astăzi era îmbrăcată cu o rochie albă de iarnă, cu părul tras pe spate într-un coc perfect de culoarea platinei. Gura ei arăta ca și cum înfruntase niște albine în weekend sau se întâlnise o seringă cu botox.

— Arăți bine, am observat.

Ea și-a dat cu cu dispreț peste cap ochii mărginiți de gene dese.

— Ah! Taci din gură.

Am ridicat din umeri, apoi m-am așezat pe scaun ca să pornesc computerul. În timp ce se trezea la viață, noul meu telefon a semnalat un mesaj.

Făt-Frumos: Trebuie să vorbim.

Creierul meu urla: „Oh, fir-ar să fie, nu!", dar corpul începuse deja să sărbătorească în legea lui, într-un chip cu totul nepotrivit.

Nu vreau să mă pun într-o situație în care să pot vedea, auzi, mirosi sau să fiu la mai puțin de cinci metri de acest bărbat. Nu știam ce se întâmplă cu mine din punct de vedere biologic, dar eram adultă, la naiba.

Nu eram o adolescentă condusă de hormoni care nu ține cont de consecințe.

Singurul lucru pe care reușisem să mi-l vâr în cap peste noapte era că acest salariu era tot ceea ce-l ținea pe tatăl meu acolo unde avea nevoie să fie. Și nu aveam de gând să fac nimic care să pericliteze asta. Cel puțin asta i-am spus păsăricii mele noaptea trecută.

Panica își croia drum de-a lungul șirei spinării. Dacă venea aici și vrea să mă vadă, nu eram sigură că pot să mă stăpânesc și că nu fac ceva stupid. Riscam fie să-l pocnesc în față, fie să mă duc direct la șlițul lui, cu mâini nerăbdătoare.

Din fericire, salvarea a venit sub forma șefei mele. Zara se grăbea pe culoar printre șirurile de cubicule, cu post-it-uri într-o mână și un marker în alta.

– Am nevoie de un voluntar să se ducă și să...

– Eu! am sărit de pe scaun de parcă aș fi fost pe arcuri.

Zara m-a privit ca pe ciudata care eram.

– Nici măcar nu știi ce trebuie făcut.

– Nu contează, am zis disperată. Dacă e în afara clădirii, mă duc eu. Iau toate sarcinile de afară.

– Sunt minus douăsprezece grade și ploaie înghețată, a zis Gola, apărând în spatele Zarei.

Părea îngrijorată. Avea și de ce.

– Îmi place frigul. Îl ador, am insistat.

Niște cuvinte pe care nu le alăturasem niciodată.

– Ei bine, asta îmi ușurează treaba, a spus Zara. Nici măcar nu trebuie să mituiesc pe careva cu prânzul.

Mi-a întins șase post-it-uri și apoi și-a tras mâna când i le-am smuls din mână.

– Care-i graba? E vreo distribuire caritabilă de supă gratis? a comentat Malina, uitându-se critic la ținuta mea. Nu purtam numai haine de designer, dar arătam bine. *În caz că mă întâlneam din întâmplare cu o anumită persoană care încetase să existe.*

Purtam o fustă cloș cu carouri peste un dres gros cu dungi. Descoperiri minunate în magazinul second-hand. Linus scosese special pentru mine de la Șifonier cizmele înalte din sezonul trecut. Puloverul pe gât era o rămășiță a vieții mele din Colorado, când chiar rămâneam după plata facturilor cu mai mult de treizeci și doi de dolari în bancă.

Haideți, zei ai zilei de salariu, binecuvântați-mi cu zâmbete contul din bancă.

– Mal, toate supele caritabile se dau gratuit, a oftat Gola.

— Ce s-a întâmplat, Malina? N-ai găsit niciun copilaș pe care să-l lovești în drum spre serviciu în dimineața asta? a întrebat Zara, rearanjând restul post-it-urilor.

Malina a scos un șuierat și s-a întors afectată la scaunul ei.

Am luat punga pe care o aruncasem pe podea și am pornit spre lifturi. În realitate, nu prea credeam că Dominic va veni să mă caute. Era mai degrabă genul care convoca oamenii să vină la el. Dar nici nu eram dispusă să-mi asum riscuri.

— Ce se întâmplă cu tine? m-a întrebat Gola, iar picioarele ei lungi au înghițit iute distanța din noi în timp ce deschideam ușa din sticlă a liftului. E totul în regulă?

— Totul e minunat, am spus, simțind că mi se înroșește gâtul; eram o mincinoasă ordinară. Sunt foarte bine.

Nu părea convinsă.

— Prin „foarte bine" vrei să spui „aproape să-ți pierzi mințile".

Am apăsat febril pe butonul liftului. De trei ori.

— Ha! Arăți foarte bine azi, am zis.

Ușa scărilor s-a deschis la capătul holului și a apărut bărbatul care nu există. Privirea lui s-a îndreptat direct spre mine.

Am întors spatele și am apăsat din nou pe buton.

— Ally, o spun cu simpatie. Ai nevoie de un masaj și de o îngrijire facială, a zis Gola.

Simțeam privirea lui, ca și cum o vâlvătaie mi se prelingea pe ceafă. Trebuia să scap. Acum.

Binevoitorul zeu al lifturilor și-a revărsat dragostea asupra mea și ușile s-au deschis cu un clinchet demn. Am urcat și m-am strecurat în deja aglomerata mașinărie.

— Te sun mai târziu, i-am promis agitată Golei, în timp ce apăsam la fel de febril butonul de închidere a ușilor.

Încăpățânate, ele refuzau să se închidă.

Dominic se apropia, urmărindu-mă cu o privire ucigașă și... asta era o nenorocită de vestă? Ticălosul!

Am luat mâna de pe buton, gata să să iau atitudine împotriva lui, împotriva vestei. Tocmai atunci, blestematele uși începeau să se apropie una de alta.

Ochii lui albaștri erau înghețați și tulburi. Arăta la fel ca azi-noapte, cu excepția faptului că acum nu se mai masturba rostindu-mi numele.

Era atât de ciudat că în momentul cel mai sexy din viața mea nici măcar n-am făcut sex de-a binelea.

Mi s-au înmuiat picioarele din cauza unei dorințe atât de brutale, încât m-am temut că o să mor pe loc.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule Russo? a scâncit Gola în timp ce el înainta.

M-am uitat la el, trimițându-mi prin fanta dintre uși toată neliniștea și poate un pic din căldura emanată de sub talie, până când ușile s-au închis și au întrerupt legătura dintre noi.

Toți cei din lift se uitau la mine, dar i-am ignorat. O broboană de sudoare și-a croit drum pe spatele meu și am răsuflat ușurată. Era ca o victorie. Ca și cum tocmai scăpasem de un leu înfometat. Gazela asta nătângă va mai trăi o zi din viața ei de gazelă. Sentimentul de triumf m-a însoțit până când am traversat holul mare și m-am lansat în mizerabila lume rece și cenușie de afară.

Misiunea mea consta în ridicări de pachete, livrări și căutarea unor amplasamente pentru diferite departamente.

La jumătatea listei cu lucruri de făcut, am cedat și am intrat într-o cafenea. Înăuntru era cald și plăcut. Era și plină de oameni care-mi aminteau de mine așa cum eram înainte. Designeri și scriitori, aplecați peste laptopuri, stabilindu-și propriile orare, mulțumindu-se cu câte un latte înspumat pe care și-l permiteau.

Am comandat o cafea mare neagră și m-am uitat cu poftă la bunătățile de patiserie de la casă. Apoi mi-am amintit de cei treizeci și doi de dolari din bancă. Mâine era ziua

de salariu. Trebuia pur și simplu să rezist până atunci. Mai era doar un pic. Aproape rămăsesem fără mâncare. Factura la gaz trebuia plătită și eram cât se putea de departe de achitarea facturilor tatei. Așteptam să treacă ora douăsprezece, când urmau plățile prin debit direct. Apoi aveam de gând să-mi cumpăr un shot de whisky. Unul de pe raftul de jos.

Muzica din căști s-a întrerupt când am primit o notificare de mesaj.

Am știut cine e chiar înainte să mă uit pe ecran.

Făt-Frumos: Nu poți fugi la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu vom avea discuția asta.

Mi-am luat cafeaua de pe tejghea și m-am strecurat pe un scaun în colț, cu fața spre geamul aburit.

Eu: Nu.

Făt-Frumos: Unde ești?

Eu: Nu poți să mă concediezi.

Făt-Frumos: Nici nu încerc. Încerc să-mi cer scuze și să-ți promit că nu se va mai întâmpla niciodată. Mai mult, tu ai putea să mă concediezi. Chiar ar fi trebuit până acum.

Eu: Ce e în neregulă cu tine?

Făt-Frumos: Nu știu.

Făt-Frumos: E mai sigur să discuți cu cineva de la resurse umane. N-am de gând să te împiedic.

Am renunțat să încerc să mai trimit mesaj cu degetele înghețate și am format numărul.

— Ally.

Felul în care mi-a rostit numele mi-a trezit un fior.

– Unde ești? Putem vorbi? Nu trebuie să fim singuri. Îi pot cere unui reprezentat de la resurse uma...

– Ce naiba e în neregulă cu tine? l-am întrebat.

Femeia de lângă mine, care studia cu atenție Biblia, s-a uitat la mine.

– Va trebui să fii mai clară, mi-a spus el.

– Ușa biroului tău era încuiată, Dom, am subliniat eu pe un ton mai moderat.

– Nu contează.

– Ușa biroului tău era încuiată și era cu mult după încheierea programului. Nu tu m-ai atras acolo, idiotule. Venisem să las dosarele și am folosit cheia pe care o ține Greta în biroul ei.

– Comportamentul meu a fost inadmisibil, a zis cu voce joasă și aspră.

– Oh, încetează, am zis disprețuitor. Ar trebui să vezi ce fac eu cu vibratorul în serile de sâmbătă.

– Ally!

Mi-a rostit numele ca și cum l-ar fi durut fizic.

Tipul cu jachetă de schi galben-lămâie, care trimitea mesaje ca și cum asta era meseria lui, m-a privit cu interes.

– N-ai auzit nimic, amice, i-am zis.

A revenit la mesaje și acum mă temeam că transmite în direct pe X sau Facebook. *Bună, Facebook, stăteam într-o cafenea văzându-mi de treabă, când puicuța de lângă mine a început să vorbească despre vibratoare...*

– Poftim? a întrebat Dom.

– Nu vorbeam cu tine. În fine, și cu tine. Nu încerc să te hărțuiesc, Dom. Ce vreau să spun e că oricine se poartă aiurea în timpul liber. S-a întâmplat să dau buzna peste tine. Nu m-ai hărțuit. Nu m-ai agresat. M-ai *respins*.

– Cred că pierzi din vedere imaginea de ansamblu, a zis sec.

– Ei bine, eu cred că pierzi trenul. Ai avut șansa să-ți rezolvi problema asta, să scapi de ea, și ai spus nu.

— Sunt *șeful* tău, iar tu chiar te încăpățânezi în legătură cu demisia.

— În momentul ăsta, îmi bag ceva, Dominic.

Doamna care studia Biblia și-a dres glasul într-un fel critic și a dat din cap spre adolescentele din fața ei.

— Îmi cer scuze, am șoptit spre ele. Uite cum stau lucrurile: ai avut o șansă. Ai spus foarte clar că nu dorești să... bei o cafea cu mine, i-am spus lui Dominic.

— Cafea?

— E un eufemism. Aici se studiază Biblia, am șuierat în telefon. Descurcă-te.

— Bine. Cred că am spus clar că nu vreau altceva decât să intru între afurisitele tale de picioare, Ally, a mârâit.

— Mda, mda. Dar nu vei face nimic, bla, bla, bla, iar eu nu am de gând să mă arunc pe tine. Tu nu m-ai hărțuit. Eu nu te-am hărțuit. Din clipa asta nu mai avem ce vorbi.

— Așadar, o să mă eviți pur și simplu toată viața ta?

— Este exact ceea ce voi face. Pentru că merit mai mult. Merit un tip care nu este îngrozit de faptul că e atras fizic de mine.

— Nu e corect...

— Taci, Făt-Frumos. Uite ce vom face de acum înainte. Absolut nimic. Vom fi politicoși la serviciu. Nu ne vom trimite mesaje, e-mailuri, nu vom discuta, nu ne vom înfrunta sau lupta. Nu vom mai fi niciodată singuri. Nu vom bea niciodată cafea.

— Ți-e teamă de mine, Ally?

— Mi-e teamă că dacă sunt singură cu tine într-o încăpere, nu voi fi în stare să mă controlez.

I-am auzit respirația la celălalt capăt și m-am întrebat dacă a sfărâmat telefonul în mână.

Doamna care studia Biblia analiza acum un psalm la volum maxim, încercând să mă acopere.

— Să te controlezi?

Tonul lui Dominic era complet neutru, dar eu știam, *știam* că numai așa nu e.

– Da, Dom. Mă tem că aș veni direct spre tine și ți-aș sparge nasul.

Râsul lui era sec, fără umor.

– Ești o femeie dată naibii, Ally.

– Ai perfectă dreptate. Iar tu ești fraierul care a ratat-o.

– Așa e, mi-a dat el dreptate.

Dar nu-mi doream aprobarea lui. Voiam să pretind că el nu există și n-a existat niciodată.

– Grozav. Acum că am stabilit asta, închide telefonul.

30

ALLY

Vineri dimineață m-am uitat pe statul de plată al departamentului, asigurându-mă că nu e un soi de capcană a lui Dominic prin care să mă facă să vorbesc cu el.

În mintea mea dansa un vârtej nesfârșit al tuturor mesajelor contradictorii și al refuzurilor de la el. Ar fi trebuit să fie de ajuns ca să-mi înlăture orice dorință fizică, dar de fiecare dată când mă gândeam cum își strângea penisul *și-mi rostea numele*, mi se înmuiau picioarele.

Am atribuit asta efectului de sevraj după ce renunțasem la hormonii din lactate, și asta mi-a întărit decizia.

Oficial, nici nu se punea problema a) să mă arunc asupra unui bărbat prea prost sau prea încăpățânat ca să-i placă asta; b) să devin o subordonată care hărțuiește sexual. Aveam nevoie de locul ăsta de muncă. Aveam nevoie de acest salariu. Nu aveam nevoie ca șeful meu să tânjească după mine și apoi să mă facă să mă simt ca o proastă.

Aveam de gând să mă pun pe treabă, să-mi merit salariul și să scap de imensele datorii pe care reușisem să le acumulez.

Tot ce aveam de făcut era să trec și de ziua de azi și urma un sfârșit de săptămână fără niciun șef pe cap. Aveam două ture de barman, o colaborare, un angajament pentru catering sâmbătă noapte și un curs de dans duminică dimineață. Plus orele de minunată renovare a casei, care să mă țină ocupată în weekend. Aș veni luni detoxificată de Dom și de lactate și înapoi pe drumul meu.

Dar cel mai bine era că azi era zi de leafă. Aș putea cumpăra în sfârșit niște alimente adevărate.

– Bună, sunt Ally Morales, m-am prezentat femeii de la primul birou. Am primit un mesaj să vin în dimineața asta.

Mi-a zâmbit cu compasiune. *Oh!*

– Ally, mă tem că am vești proaste. A fost o încurcătură cu depunerea banilor în contul tău și va dura până luni să se rezolve.

Urechile mele au început să vâjâie puternic în timp ce femeia îmbrăcată în Marc Jacobs îmi explica mecanismul prin care au fost încurcate din greșeală între ele două cifre și așa tot circuitul banilor s-a schimbat.

– Așadar, ce înseamnă asta? am întrebat după ce am reușit să-mi alung stupoarea.

– Înseamnă că salariul tău nu va fi virat până luni.

Mi-au trecut prin cap toate înjurăturile pe care le știam. Chiar și unele pe care nu le-am spus niciodată.

– Pot accepta un cec. Sau bani lichizi.

Sau una dintre brățările strălucitoare pe care le purta și care zdrăngăneau când mișca mâna.

M-au trecut toate sudorile posibile. *Ei bine, nu, deodorantul de la magazinul de chilipiruri nu face față în situații stresante.*

Doamna Marc Jacobs mi-a aruncat o altă privire plină de compasiune.

– În acest moment nu pot face nimic. Va trebui să aștepți până luni.

Să aștept până luni.

Lungisem ca pe un elastic perioada de grație a facturii la azilul de bătrâni, cât de mult se putea. Mâine la nouă dimineața trebuia plătită ultima taxă, plus un avans consistent pentru următoarele luni. Trebuia să fac rost de 5.327,94 de dolari. Sau...

M-am întors și am ieșit fără nicio vorbă. Într-un hol cu oameni frumoși îmbrăcați în haine frumoase cărora nu

le-a fost niciodată foame și nu au fost vreodată nevoiți să aleagă între mâncare și căldură. Sau binele tatălui lor.

Era uimitor cât de mulți oameni nu știu cu adevărat ce înseamnă disperarea. Era incredibil că acum era prima dată în cei treizeci și nouă de ani ai mei când simțeam asta. Avusesem o viață. Un tată care mă iubise. O carieră. Economii. Un Dumnezeu. Numai că părea să fi fost cu mult timp în urmă, și nu doar cu șase luni.

Aveam aproape două mii de dolari economisiți. Salariul meu ar fi trebuit să acopere restul sumei.

Ce trebuia să fac de acum până mâine ca să adun mai mult de trei mii de dolari în mai puțin de douăzeci și patru de ore?

Poate că aș putea să mă las la mila Deenei Recepționera și să cerșesc o păsuire.

Ca la un semn, mi-a sunat telefonul mobil. Mă sunau de la biroul azilului. Panica mi-a iritat gâtul.

— Alo?

— Domnișoară Morales – vocea Deenei, vrăjitoarea rea din New Jersey, mi-a înghețat sângele. V-am sunat să văd dacă e nevoie să instruiesc personalul de îngrijire să înceapă să împacheteze azi lucrurile tatălui dumneavoastră.

Părea de-a dreptul veselă.

— Nu va fi nevoie, am reușit să spun.

— Ei bine, nu-i așa că e o veste bună? a zis ea, în timp ce tonul ei arăta clar că nu mă crede. Dacă nu vă deranjează, aș fi încântată să accept cecul dumneavoastră azi.

Am înghițit în sec.

— E bine și mâine.

Aveam nevoie de fiecare secundă de azi până mâine.

— Ne vedem mâine la nouă fix, a zis Deena.

Se poate să fi fost doar imaginația mea, dar mi s-a părut că am auzit-o chicotind înainte să închidă.

La naiba. La naiba. La naiba.

Tulburată, orbită de lacrimile pe care mi le stăpâneam, am început să mă mișc.

Am trecut prea aproape de colț și m-am lovit de un piept dur, îmbrăcat în vestă. Nu el, ci bărbatul de alături m-a ajutat să-mi recapăt echilibrul.

– Ally, nu? Ești bine? m-a întrebat.

Christian James. Creator de modă. Gropițe în obraji. Pun pariu că nu m-ar refuza dacă mi-aș da chiloții jos. Creierul meu era un carusel de zăpăceală și frică. Dădusem greș. Tata urma să-și piardă patul de la azil din cauza mea.

– Sunt bine, am mințit, vorbind ca și cum aș fi fost strangulată.

Înfrângerea mă sufoca. Îmi simțeam gâtul fierbinte și dureros.

– Ally, ce s-a întâmplat?

Dominic m-a scos din atmosfera blândă a prezenței lui Christian.

Gâfâiam. Pereții eleganți ai redacției *Label* se apropiau de mine, odată cu ochii albaștri ai lui Dominic, plini de îngrijorare.

M-am depărtat.

– Nimic, am șuierat.

S-a întins din nou spre mine și am clătinat din cap înainte să fug pe ușa care ducea la scări.

Temându-mă că mă va urma, am urcat în fugă în loc să cobor. Când am ajuns pe acoperiș și am smucit ușa, eram epuizată. Mental, emoțional, fizic. Ajunsesem la capătul puterilor, un punct care se întâmpla să fie în vârful unui zgârie-nori din Midtown, în plin februarie. Am inspirat aerul înghețat și am scos pe gură un nor argintiu de aburi. Iar și iar, până când pieptul încordat a început să se relaxeze.

– Atac de panică. Nu infarct, mi-am șoptit în timp ce m-am lipit de perete și am așteptat să-mi treacă.

Nu era timp de panică. Nu era timp de lamentare. Aveam nevoie de o soluție. Aveam nevoie de ajutor.

Am așteptat încă un minut, sperând la o inspirație divină de la zeița disperaților ajunși în vârf de zgârie-nori. Nu s-a întâmplat nimic, așa că am recurs la altă metodă care nu dădea greș. Am scos telefonul și am sunat-o pe Faith.

Chipul prietenei mele celei mai bune a apărut pe ecran, cu masca pentru ochi strâmbă pe frunte.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat hârșâit.

Părul ei, natural negru ca pana corbului, dar acum blond platinat cu șuvițe discrete de violet, era prins în creștet într-un coc dezordonat.

— Ai avut o noapte grea? am șuierat.

— Dețin patruzeci la sută dintr-un club de striptease. Tu ce crezi?

Clubul Ladies and Gentlemen oferea spectacole de striptease cu tematică de Miami, cu bărbați, femei și o trupă de *drag queens* talentați.

Era fabulos și chiar elegant în felul său.

— Azi e seara amatorilor, nu?

S-a ridicat pe pat, iar telefonul s-a clătinat. M-am uitat la tavanul camerei ei câteva secunde și am văzut din greșeală sfârcul ei rozaliu ieșind din neglijeu, pentru că, bineînțeles, prietena mea nu dormea în pijama.

— Vii? a strigat ea, luând din nou telefonul.

— Câți bani ai zis că pot să fac?

Încă de când mă întorsesem acasă, Faith încercase să mă convingă să vin la seara amatorilor.

— Toți participanții primesc câte o sută de dolari, plus două băuturi gratuite. Apoi, primii trei concurenți împart premiul în bani. Tu, cu abilitățile tale de a-ți mișca fundul, ai toate șansele să ajungi pe primul loc, chiar dacă eu nu sunt în juriu. Vor fi cel puțin două mii cinci sute de dolari. Plus bacșișurile.

M-a câștigat de când a început să vorbească despre cele două băuturi gratuite. Și cele două mii cinci sute de dolari.

Dar îmi venea să plâng. Sigur, tot ce aveam de făcut era să dau din fund. Oh, da, şi să-mi arăt sânii unui club plin cu străini. Cum de ajunsese asta viaţa mea?

– Nu trebuie să fac vreun dans în poală, nu-i aşa? am cerut eu lămuriri.

– Nu, decât dacă vrei.

– Bine, am spus, închizând ochii.

Cere-i ei bani. Cere-i. Spune cuvintele. Te rog, ajută-mă, Faith.

Îmi făcusem însă o promisiune, şi până acum singurul lucru care-mi reuşise fusese să-mi respect nişte promisiuni.

– Ai mare nevoie de bani, a observat.

A luat o doză de suc desfăcută de pe noptieră şi a sorbit din el printr-un beţişor de lemn-dulce.

Faith era unul dintre oamenii enervanţi al căror metabolism devenea încă şi mai rapid după ce împlineau treizeci de ani.

– Lucrurile devin un pic cam dificile, am spus slab.

– Serios, iubito. Dacă ai nevoie de bani...

– Sunt bine. Totul e bine. O să fie distractiv. La ce oră ar trebui să fiu acolo?

M-a privit uluită.

Minciuni, aşa de multe minciunele murdare.

– La unsprezece.

Era tocmai bine. Măcar pot strecura câteva ore la barul Rooster înainte de umilinţa asta. Acum conta fiecare dolar.

– Ce ar trebui să port? am întrebat gâtuită, apoi mi-am dres glasul.

– Oh, iubito! Te acopăr eu. Sau te descopăr. Pup!

Stomacul mi s-a strâns din nou, dar n-aveam de ales. Rămăsesem fără opţiuni şi nu voiam să se împlinească cele mai mari temeri ale tatălui meu. Eu făcusem mizeria asta şi eu o voi curăţa, indiferent de cost.

— Bine, am zis, întărindu-mă cu o altă gură de aer înghețată. Ne vedem la unsprezece.

— Abia aștept! O să te descurci minunat. La ora unsprezece în culisele de la Ladies and Gentlemen. Vino acolo și fii gata să să te despoi.

— Mda. Ne vedem atunci, am spus și am închis.

Am ținut telefonul pe frunte, într-o încercare penibilă de a scăpa de durerea de cap care începuse să-mi sfredelească deja creierul.

Mi-am permis încă treizeci de secunde de teamă, tristețe și înjurături la adresa universului din cauza planului idiot pe care-l avea pentru mine. Mi-am îndreptat apoi umerii și am pornit spre ușă.

O să fac ce am de făcut. Așa cum mă crescuse tata. Și într-o zi, peste mulți, mulți, mulți ani de acum înainte, voi putea să mă uit în urmă și să râd de acest dezastru.

31

ALLY

Vance era un tip palid, cu o burtă de bere măricică, îmbrăcat la fel ca figuranții din *Miami Vice* și vorbind ca un Tony Soprano canadian. Purta pantaloni albi și o cămașă roșie închisă la toți nasturii, cu papagali și palmieri. Pe generosul strat de păr care-i acoperea pieptul se legăna un trio de lanțuri din aur.

– Cafeaua și apa sunt gratuite. Trusa de prim-ajutor e în vestiar, în caz că te lovești de bară sau te alegi cu bășici de la pantofi sau altele, mi-a explicat în timp ce mă conducea pe un hol lung, acoperit cu oglinzi care reflectau luminile roz și roșii de pe scenă.

Basul bubuia și pe scenă era o femeie înfășurată pe bară ca un koala.

– În seara amatorilor sunt și sendvișuri gratis pentru toate fetele. Primești un dulap la vestiar, încuiat cu cifru. Regula este că nicio fată nu părăsește singură clădirea. Avem bodyguarzi foarte solizi, care n-au nicio problemă să transmită un mesaj ferm clienților: nu atingeți dansatorii, ospătarii sau barmanii.

Am dat sumbru din cap și m-am prefăcut că nu văd marea de bărbați – și câteva femei – înghesuiți în separeuri și în jurul meselor de-a lungul scenei. Toți erau acolo ca să vadă cum renunț la ultimul meu strop de demnitate.

– Primești două băuturi de la bar pe tură, a spus Vance, deschizând ușa pe care scria „Accesul permis doar angajaților". Nu te sfătuiesc să le bei pe amândouă odată,

pentru că Easter le face teribil de tari. Ai putea să cazi de pe bară, știi?

— Ha, am reușit să spun.

I-am urmat umerii acoperiți cu papagali pe un hol lung.

— Șefa mi-a spus să te aduc direct aici când ajungi, mi-a explicat, ciocănind rapid înainte să deschidă o altă ușă pe care scria „Nu tu pantaloni, nu tu probleme". Livrare specială, șefa.

„Șefa" era Faith Vigoda, cea mai bună prietenă a mea încă din clasa a cincea. Mă ducea mereu cu gândul la o Gwen Stefani înaltă și brunetă care nu știa să cânte. Dar Faith n-avea nevoie să cânte. Se născuse cu perspicacitatea omului de afaceri genial.

În vara dinaintea clasei a șasea, standul ei cu limonadă făcea atât de mulți bani, încât își permisese doi angajați cu jumătate de normă. Își plătise colegiul cu banii câștigați dintr-o afacere ilegală cu redactare de lucrări pentru elevii altor școli. După facultate s-a ocupat de afaceri legale, diversificându-și afacerile prin închirierea de proprietăți și mai apoi intrând în industria divertismentului.

Era parteneră aici de patru ani și dublase prin eforturi proprii veniturile clubului.

— Sunt atât de încântată că ești aici, a chiuit ea, sărind din spatele biroului ca să mă ia în brațe.

M-a tras într-o îmbrățișare de care aveam nevoie disperată.

— Mă bucur să te văd.

În ciuda împrejurărilor, chiar așa era.

— Ai fost cam ocupată în ultimul timp, a zis, cu un ton înțelegător. Ce mai face tatăl tău? Cum e cu piciorul lui? Povestește-mi cum e la muncă.

M-am lăsat pe un scaun cu spătar din catifea roz și i-am povestit totul, mai puțin despre situația financiară și Dominic Russo, zugrăvind o imagine de fiică îndatoritoare și angajată harnică.

– Nimic din toate astea nu explică de ce ai hotărât brusc să vii la seara amatorilor.

– Situația e puțin cam încordată acum. Primul meu salariu de la revistă întârzie, așa că m-am gândit..., am ridicat din umeri și m-am întrerupt jalnic.

– Îhm. În fine, vom discuta cu siguranță după aceea despre toate lucrurile pe care nu le spui. Mai întâi, hai să te îmbrăcăm. Ce părere ai – văcărița sexy sau majoreta profesionistă?

Grețos.

– Ce crezi? am întrebat-o, ieșind cu grijă din cabina de probă încălțată în pantofi albi din piele, cu platformă și tocuri de treisprezece centimetri.

Faith s-a întors pe scaunul pus în fața unei măsuțe cu oglindă de machiaj, unde scotea rapoartele de profit. S-a întrerupt și a lăsat hârtiile jos, apoi m-a pus să fac o piruetă.

Nu era ca schimbarea pe care o făcuse zânul bun Linus. Nu. Transformarea specială de acum însemna o cămașă în carouri cu mânecă lungă, cu capse prinse între sâni, pantaloni albaștri băiețești atât de scurți încât lăsau să mi se vadă fundul și niște petice strălucitoare bleu care-mi acopereau sfârcurile și pe care speram să nu le vadă nimeni.

– Nu scoate pantalonii din fund. Asta aduce mai multe bacșișuri, a insistat exact când voiam să fac asta.

Am oftat printre dinții strânși și am încercat să nu mă gândesc la ce urma să fac în aproximativ nouă minute.

Am înghițit în sec.

– Arăți grozav, a zis ea.

S-a ridicat și mi-a răvășit părul cu mâinile.

– Ar trebui să mă machiez mai strident? *Poate până la nivelul de clovn sau mim, ca măcar o parte a trupului meu să fie deghizată.*

— Nu. Inocența e bună în seara amatorilor. Arăți ca o persoană pe care, dacă aș fi bărbat... sau lesbiană, aș lua-o acasă să i-o prezint mamei.

— Tequila, am zis încet.

— Tequila, fată.

Ne-a trecut fiorul unei amintiri comune.

— Ia loc, a zis, arătând scaunul pentru machiaj. Îți aduc niște apă. Vei transpira acolo, așa că trebuie să te hidratezi.

Deja curgeau pe mine sudori reci.

În cabina actorilor era un televizor cu circuit închis pe care se vedeau mesele din jurul scenei și barului. Se adunase mai multă lume de când venisem. Am încercat să nu calculez câte perechi de ochi vor fi pe sânii mei în seara asta.

Culisele erau mai curate și mai vesele decât crezusem. Îmi imaginasem pe nedrept femei despuiate și epuizate de droguri, prăbușite pe scaune din metal, fumând țigară de la țigară și aruncând unele în altele cu sclipici de corp.

Era într-adevăr sclipici acolo, dar singura dansatoare pe care o văzusem venise în minicamioneta ei de la cursul de pilates cu un smoothie de fructe proaspete. Nici măcar nu venise aici ca să danseze. Era maestră de ceremonii în seara amatorilor. Restul amatorilor erau strânși într-un al doilea vestiar, unde speram să pot să mă retrag pe urmă ca să-mi ling rănile.

De-a lungul unui perete era o canapea lungă, lungă, îngropată sub o movilă de perne roz blănoase. Pe peretele opus se aflau cinci măsuțe de toaletă cu poze și fleacuri, ca la vestiarele încuiate cu cifru din liceu. Era o garderobă deschisă și mult mai mică decât Șifonierul de la *Label*, dar aproape la fel de bine organizată și cu la fel de multe paiete peste tot. Lumini în tonuri delicate de roz le dădeau tuturor un aspect proaspăt, iar deodorantele de cameră umpleau aerul cu parfumuri delicate de mentă și eucalipt.

Faith s-a întors cu un pahar de limonadă cu castravete, iar eu am înghițit imediat jumătate.

– Nu mă simt prea bine, am recunoscut.

Ea s-a aplecat şi a pus mâinile pe mânerele scaunului meu.

– Ascultă-mă, Ally. O mulţime de oameni dansează pentru bani. Prime balerine, Jane Fonda, Laker Girls, dansatoare din trupe, Rockettes. Toate femeile care fac bani mişcându-şi trupul. Nu e absolut nimic ruşinos în asta, a insistat Faith. Nu faci nimic greşit şi oricine îţi spune asta...

– ...face parte din patriarhat, am încheiat în locul ei.

Avuseserăm discuţia asta de câteva ori.

– Bravo, fata mea, a zis şi m-a îndreptat spre oglindă. Îţi place să dansezi? m-a întrebat, iar eu am dat din cap că da. Vreau să te aud, iubito. Îţi place să dansezi? a întrebat din nou.

– Îmi place să dansez, am spus.

Îmi plăcea. Chiar îmi plăcea. Singura diferenţă adevărată, în afară de publicul flămând cu mâinile pline de bancnote şi fantezii murdare, era că voi dansa fără sutien.

– Îţi plac muzica, luminile, dansul şi numai la asta trebuie să te gândeşti. Te duci acolo şi îţi sărbătoreşti trupul. Faci asta pentru tine, nu pentru ei. Au voie să privească, dar spectacolul e pentru tine.

– Pentru mine, am zis, mult mai ferm de data asta. *Mă întreb dacă Faith s-a gândit vreodată la o carieră de vorbitor motivaţional.*

– Bravo. Cine are puterea?

– Eu, am şoptit.

– Nu te aud.

– Eu, am zis din nou.

– Exact. Tu o ai. Aşadar, mergi acolo şi dă din fundul tău talentat. Iar pe urmă ştii ce-o să faci?

– Dau foc hainelor şi mă îmbăt?

– Nu. Ei bine, poate. Mai întâi îţi aduni banii câştigaţi şi apoi vii să bei cu mine ceva la bar şi să-mi explici cât de grave sunt lucrurile în realitate.

Am acceptat.

Știam că-i pot cere bani și știam că mi-ar da fără să pună întrebări și fără să se aștepte să-i dau înapoi, dar îi promisesem tatei. Era singurul lucru cu care nu-l dezamăgisem încă.

Îi promisesem că ne vom descurca în felul în care făcusem totul: împreună. O echipă formată din doi oameni împotriva unei boli despre care amândoi știam că va învinge în cele din urmă.

Tata era un bărbat mândru și insuflase și în mine această valoare. Dacă acceptam bani de la cineva ca să plătesc îngrijirea lui, n-ar fi fost numai dezamăgit, ci de-a dreptul devastat. Îi promisesem că nu va fi niciodată o povară și mi-am promis mie că nu va fi niciodată în situația să se simtă o povară.

De aceea îl mințisem în zilele bune, spunându-i că totul e acoperit de asigurare.

Făcusem o promisiune.

Și voi face orice e nevoie ca să rezolv asta cu propriile puteri. Chiar dacă asta înseamnă să port petice pe sfârcuri. Mândria de a fi o Morales îmi va ține de cald pe scenă.

— Așadar, care ar trebui să fie numele meu de scenă? am întrebat, schimbând subiectul înainte ca Faith să-mi poată cere o contabilitate totală a facturilor.

— Hmm, s-a gândit ea, vârând în gură o acadea albastră de zmeură și studiindu-mă. Candie Couture, a zâmbit.

— Oh, Doamne, am gemut. Poate măcar să fie Candy, cu Y?

— Nu. Este Candie, cu IE, a zâmbit Faith. Acum închide gura.

— Ce...

M-am oprit din întrebare, fiindcă m-a înecat un nor de spray de sclipici de corp pe care l-a pulverizat în direcția mea.

32

DOMINIC

Am s-o omor. Am s-o trag de pe scenă, am s-o târăsc pe alee și am s-o ucid pe Domnișoara-Candie-Couture-plină-de-secrete-murdare. Mai întâi îi ucid pe toți ticăloșii din încăperea asta care îndrăznesc să se uite la ea. Începând cu ăla gras, rahatul cu dinți de aur care și-a prins mădularul prin șlițul pantalonilor. El e primul.

Când am auzit... în fine, hai să fiu sincer. Când am tras cu urechea la convorbirea ei de pe acoperiș, am crezut că am halucinații. Era de neconceput ca angajata mea morală și de neatins să-și scoată cu adevărat hainele afurisite în fața unei mulțimi de străini perverși pentru bani.

Și totuși, eram aici, așezat într-un separeu de vinilin negru, cu un pliant pe masă care făcea reclamă la o șampanie pe care s-o împarți cu „dansatoarea ta preferată". Și iat-o pe ea acolo. Pe scenă, în pantaloni atât de scurți încât nu credeam că intră în categoria hainelor, în fața a pe puțin o sută cincizeci de ticăloși – printre care și eu. Stătea cu ochii mijiți în lumină, în timp ce unii dintre viitorii morți – și moarte – fluierau și strigau.

Dacă aș fi fost un pic mai generos, n-aș fi zis că-i condamn. Arăta incredibil de tentantă.

Arăta însă și speriată.

Mă săturasem. Începusem să mă strecor din separeu cu intenția de a ajunge la ea, pe scenă. Nu era locul ei acolo și venise odată vremea să-mi spună tot ce îmi ascunsese.

Începuse însă muzica, iar mulțimea se aplecase să vadă mai bine. Când și-a trecut o mână în jurul barei, am uitat de orice altceva și m-am așezat din nou în separeu.

Melodia era lentă, murdară, șerpuitoare. Îmi plăcea. Îmi amintea de mine.

S-a agățat cu un picior de bară și s-a învârtit, lăsându-se din ce în ce mai jos și întorcându-se spre scenă. Părul i-a fluturat spre spate, apoi s-a înfoiat în față și i-a acoperit unul dintre ochii fardați. Degetele mele tânjeau să-i dea părul pe după ureche și apoi aș fi tras-o spre mine, s-o sărut.

Voiam să studiez publicul – să-i spun așa, în lipsă de alt termen – în căutare de posibile amenințări, dar nu-mi puteam lua privirea de la încăpățânata, disperata, delicioasa femeie de pe scenă. Speram din suflet ca bodyguarzii să fie la înălțimea provocării din seara asta. Dacă pune cineva mâna pe ea, un singur deget, îmi pierd cumpătul.

Și-a mișcat corpul ca și cum era atins de un iubit, și-a lunecat mâinile peste sânii ispititori, trecând peste coaste până la abdomenul plat, iar degetele mari i s-au strecurat sub betelia șortului.

Mi-am ținut respirația odată cu restul măgarilor din mulțime. Apoi și-a tras șortul în jos, încet, de-a lungul picioarelor și l-a aruncat, dezvăluind chilotul tanga simplu, negru. Dacă ar fi fost a mea, i-aș fi cumpărat sute de tanga. Aș fi acoperit-o cu lenjerie intimă și rochii și diamante și afurisiți de colanți pentru yoga. I-aș fi oferit orice își dorea.

Șoldurile ei s-au răsucit într-o mișcare atât de neortodoxă, încât penisul mi s-a încovoiat în pantaloni. Mi-am dat seama că mi se întărise din clipa în care urcase pe scenă. *Detestam* puterea pe care o avea asupra mea.

Singurul lucru care o ferea de mine era faptul că mama îi semna statul de plată. Asta și faptul că era îngrijită, proaspătă și dulce. Nu numai că nu era genul meu, dar ultima fărâmă de decență din mine nu voia să păteze asta, să o distrugă. Nu eram chiar un monstru, dar femeia care aluneca în jos pe bară, zeița care șerpuia irezistibil de-a lungul scenei nu părea nici ea încarnarea inocenței. Era delicios de obscenă.

Voiam să-mi înfig dinții în ea. Voiam să-mi pun mâinile pe ea și să nu-i mai dau drumul. Mă durea pieptul. Nu

puteam respira atâta timp cât o priveam dansând. Ochii ei erau închişi ca şi cum nu conta că încăperea era plină de bărbaţi excitaţi. Ca şi cum nu-i păsa. Ca şi cum era intangibilă.

Ploua cu bani pe scenă, dar nu voiam să-i atingă. Voiam să-i primească numai şi numai de la mine. A apucat nodul cămăşii. Am simţind cum creşte tensiunea în mulţime, în timp ce penisul meu se transforma în beton.

— Pe naiba, nu face asta, Ally!

Îmi doream să-i văd sânii mai mult decât orice pe lume, dar nu ca unul din mulţime. Voiam să fiu eu unicul. Panica m-a sufocat când degetele ei au început să se joace cu nodul.

Fiecare bărbat din cameră îşi ţinea respiraţia, aşteptând momentul. Mi-am ţinut şi eu respiraţia şi m-am rugat să se oprească. Melodia se apropia de final. Era acum ori niciodată. Mi-am luat băutura, strângând sticla de bere ca pe o armă.

— Nu aşa, am şoptit. Te rog.

De parcă m-ar fi auzit, de parcă îngerul cluburilor de striptease i-ar fi transmis mesajul, degetele lui Ally s-au depărtat de nod. A urmat un geamăt colectiv din mulţime care a spart bula pe care o construise în jurul ei. De parcă şi-a amintit că avea o treabă de făcut, a prins materialul care acoperea un sân şi l-a tras într-o parte.

— Băga-mi-aş!

Peticul albastru a strălucit în lumina scenei şi mulţimea a înnebunit.

Banii au acoperit scena când ea s-a răsucit din nou în jurul barei, arcuindu-şi spatele şi lăsându-se din ce în ce mai jos, iar unul dintre sâni i-a ieşit din cămaşă.

O să plătească pentru asta. Chiar în seara asta.

I-am făcut semn unei chelneriţe cu o bancnotă de o sută de dolari.

— Vrei ceva, frumosule? m-a întrebat.

Da, i-am răspuns fără să-mi iau privirea de la fata de pe scenă.

— Pe ea.

33

ALLY

Mi-au răsunat în urechi aplauzele când am coborât cu prudenţă de pe scenă. A trebuit să mă lupt cu dorinţa de a aduna toţi banii în care mă tăvălisem la propriu. Să plec pur şi simplu de lângă mormanul de bani era un gest mai sfidător şi mai puternic decât dacă aş fi încercat să mă târăsc pe scenă încercând să culeg bancnotele.

Pe scenă au urcat băieţi la bustul gol care adunau cu măturile şi strângeau, după fiecare număr, banii pe care-i câştigase fiecare dansatoare.

Îmi tremurau picioarele când m-am împleticit în vestiarul gol. Probabil că Faith era plecată să încurajeze publicul să cheltuiască mai mulţi bani. M-am prăbuşit pe unul dintre scaunele rotative şi am aşteptat banii măturaţi. Chiar dacă ar fi fost numai bancnote de un dolar, trebuie să fi fost acolo cel puţin două sute de dolari. Adăugaţi la cei o sută cincizeci făcuţi mai devreme la Rooster, însemna că mă apropiam de ţelul meu.

— Te rog. Te rog, Te rog, am murmurat.

S-a auzit o bătaie şi apoi s-a deschis uşa.

— Hei, fată nouă, ai un dans privat în camera VIP-urilor, mi-a spus Vance, întinzându-şi mâinile şi apoi frecându-şi palmele enorme ca nişte lopeţi. E unul care te-a plăcut tare de tot.

Am clătinat vehement din cap. Mi s-a strâns stomacul. Chiar dacă stăteam prost cu banii, nu eram în aşa hal de disperată.

– Nu sunt interesată, i-am spus, privind în jur după hainele mele.

Aveam de gând să-mi iau banii, să beau oricât de mult alcool puteam căpăta gratis și apoi să mă duc acasă și să pun pe foc costumația de pe mine.

– N-ai auzit partea cea mai bună. Tipul oferă cinci bătrâne.

M-am oprit din drum și m-am întors încet. Cinci mii de dolari?

– Clubul ia jumate, a zis el. Nu-i rău, nu-i așa? Fără atingeri. În cameră e un buton de securitate și chiar lângă ușă e o namilă de paznic. A plătit în avans.

Două mii cinci sute de dolari bani gheață. Peste tot ce am câștigat în seara asta? Asta ar putea acoperi restul lunii. Asta mi-ar putea aduce două sau chiar trei zile libere. Aș putea să cumpăr restul de rigips și să fac fotografiile de prezentare a casei.

Tot ce trebuia să fac era să-mi vând sufletul unui diavol pervers care aștepta în camera VIP-urilor.

Îmi venea să plâng.

– Durează numai trei minute și douăsprezece secunde, a zis Vance. El alege melodia.

– Două mii cinci sute? am repetat.

El a dat din cap.

– Bani gheață. În seara asta. Cu tot cu bacșișurile, te plasezi cu siguranță în top trei. O dulcică tocmai a căzut acum de pe scenă. Așa că aș spune locul al doilea.

Am oftat atât de adânc, încât i-am răvășit firavele șuvițe de păr de pe frunte. Cinci bătrâne. Cinci bătrâne. Cinci bătrâne. În momentul ăsta nici nu se punea problema unei alegeri.

– Da. Bine, am zis, înghițind cu greu. Dar dacă văd un penis, îi sparg fața.

Și-a îndoit degetele, ca să-l urmez.

– Iubito, dacă vezi un mădular, apeși pe butonul de securitate și-l lași pe Chauncey să-i spargă fața în locul tău.

Am preferat să dau din cap în loc să răspund, pentru că mai aveam puțin și vomitam.

— Oh! a făcut Vance, oprindu-se în fața unei uși acoperite cu piele roșie. Vrei ceva lumini speciale acolo? Pot să pornesc globurile disco, stroboscoape. Avem niște filtre roz drăguțe care fac pe oricine să pară mai tânăr cu zece ani.

— Întuneric, am zis sumbru. Fă cât se poate de întuneric.

— S-a făcut, iubito. Nu uita, dacă se poartă aiurea, apeși butonul sau pur și simplu țipi.

Trei minute și douăsprezece secunde. Trei minute și douăsprezece secunde.

Vance s-a ocupat de lumini, apoi a ridicat vesel spre mine degetele mari.

Am tras adânc aer în piept și am intrat în cameră.

În iad.

În cercul iadului personal al lui Dominic Russo.

Umilința mi-a ars obrajii. Furia a înlocuit greața.

Mersese prea departe. Cumplit de departe. Acum eram de-a dreptul disperată. Asta nu mai era doar o tachinare în plus. Faptul că venise aici ca să asiste la distrugerea mea era o dovadă de cruzime.

— Ce mama dracului, Dominic?

— Am plătit pentru dans.

Vocea lui era aspră și joasă.

M-am îndreptat spre el, gata să-i pocesc fața. Voiam să-mi iau jumătate din cei cinci mii de dolari și să-i îndes pe gât până se sufoca.

Apoi l-am observat. Chipul îi era dur ca întotdeauna. Maxilarul acela frumos, permanent încleștat, acoperit de o umbră nedrept de sexy. Ochii lui m-au oprit. Nu erau reci. Nu mă batjocoreau. Ardeau. Sălbatici. Înfometați.

Cedase în sfârșit? Câștigasem?

M-am oprit la un pas de el.

Respirația lui sacadată se auzea în toată camera.

Am uitat de bani. Ruşinea s-a evaporat. Eram acolo cu un singur motiv. Să-l fac pe Dominic Russo să regrete această noapte mai mult decât o regretam eu.

– Fără atingeri, l-am avertizat.

– Fă ceea ce te-am plătit să faci, mi-a cerut, iar în vocea lui era o asprime care mi-a plăcut, dar m-a şi înfiorat.

Chiar şi în lumina difuză, vedeam că e excitat. Acum era mai rău, când ştiam cum arată penisul lui.

A început muzica şi m-am încruntat când am recunoscut melodia. Era una dintre cele din studioul meu de dans. Am vrut să-l întreb de unde a ştiut, dar mi-a aruncat o privire atât de dură şi de sfidătoare, încât n-am mai dorit decât să-i şterg expresia aia de pe chipul perfect.

Mi-am pus palmele pe coapsele lui şi m-am bucurat când a încremenit la atingerea mea.

– Ai spus fără atingeri, a zis cu asprime.

– Tu nu mă poţi atinge.

M-am lăsat între genunchii lui, depărtându-i larg pe ai mei. M-am folosit de picioarele lui pentru echilibru, pentru contact, pentru tortură. Maxilarul lui era atât de încordat, încât speram că săptămâna viitoare va avea nevoie de o programare la dentist.

Mi-am alunecat palmele tot mai sus şi am început să mă răsucesc, să mă rotesc, să mă frec de el.

Dacă vrea un dans, îi ofer eu unul pe care să nu-l uite toată viaţa. Amândoi o să ne amintim de noaptea în care mi-am vândut cu ruşine sufletul.

Muzica creştea în intensitate.

M-am ridicat, dându-mi şoldurile înapoi şi aplecându-mă spre el. Părul mi-a acoperit un ochi. Îi simţeam respiraţia pe faţă. Privirea lui mi-a pironit sânii, la doar câţiva centimetri de faţa lui. Buzele i s-au despărţit cât să tragă un fir de aer.

Simţeam ritmul pulsând în mine. Era modul meu de a sfida norocul care mă ocolise. Voi supravieţui. Voi duce

întâlnirea asta la bun sfârșit și apoi voi pleca fără să-mi pese de bani.

Dar mai întâi îl voi face pe Dominic să sufere așa cum m-a făcut el pe mine să sufăr.

Cu o palmă pe pieptul lui, l-am împins pe bancheta de vinilin, trecând peste picioarele lui ca să-l călăresc. Nici nu m-am așezat în poala lui, că erecția încerca deja să iasă din pantaloni. O simțeam, mai mult decât aș fi vrut, prin chiloții jenant de subțiri. Omul ăsta îmi distrugea mai multe perechi de chiloți decât mi-aș fi închipuit că e în stare.

Degetele i s-au strâns în aer, dorind să mă atingă. Tânjind să mă atingă. Dar stăpânirea lui de sine era mai puternică.

Unduindu-mă chiar lângă umflătura din pantaloni, m-am uitat la el printre genele lăsate. Iarăși purta o afurisită de vestă. Mânecile suflecate până la cot îi dezvăluiau tatuajele de pe ambele brațe. Impecabil și așa de lustruit pe dinafară, dar pe dedesubt magmă și smoală și un penis monstruos.

De unde îi venea negarea asta? Sau sunt eu de vină?

Să mai zici că viața e corectă...

— Vrei să mă opresc? i-am șoptit la ureche.

— Nu.

M-am ridicat și mi-am trecut curba sânului peste marginea maxilarului lui. S-a întors instinctiv spre mine, cu gura deschisă.

— Oh-oh-oh. Fără atingeri.

S-a prins cu mâinile de marginea banchetei și m-am mirat că nu a rupt-o în două.

Am decis să fac să fie mult, mult mai rău. Mi-am dus degetele la nodul cămășii și am simțit cum i se oprește respirația. L-am desfăcut, dar am ținut materialul peste sâni, împingându-i unul în altul înainte să desfac cămașa.

Geamătul lui a fost dureros, ochii i s-au lipit de sânii mei. I-am simțit erecția zvâcnind sub mine.

– De ce ești aici, Dom? am zis încet, mușcându-l ușor de lobul urechii.

Melodia. Întunericul. Gura lui atât de aproape de a mea. Era îmbătător.

– Pentru că nu te pot lăsa singură.

Respira cu greutate.

Pulsul meu ajunsese la tavan. Hormonii alergau prin mine, urlându-și aceleași revendicări pe care nu le puteam îndeplini.

– De ce?

Nu mă puteam abține. M-am năpustit și l-am mușcat tare de buza de jos. A gemut – un geamăt chinuit, inuman – și mi-am dat seama că împinsesem lucrurile prea departe.

Palmele lui mari s-au desprins de perne și degetele cărnoase s-au înfipt în șoldurile mele. M-a tras peste el și erecția lui s-a strecurat între picioarele mele.

– Nu am niciun control în preajma ta.

Ca să-și dovedească spusele, s-a împins în mine.

– Din punctul meu de vedere, controlul tău e enervant de admirabil, am șoptit gâfâind, unduindu-mă deasupra lui.

Melodia ajungea la crescendo și era acum sau niciodată. Oricât de mult voi regreta întreaga noapte, nu eram dispusă mai adaug încă un motiv de regret.

Mi-am împins șoldurile, aducându-le deasupra penisului care împungea pantalonii.

– Nu face asta, Ally! m-a avertizat.

Nu l-am ascultat, iar el nu m-a oprit.

– Spune-mi că nu vrei asta. Spune-mi că nu mă vrei în poala ta, să te călăresc.

Îmi roteam șoldurile înainte și înapoi în ritmul pe care-l simțeam în oase, în ritmul păsăricii mele goale și dornice.

– Minte-mă, Dom. Spune-mi că nu mă vrei și mă opresc chiar acum.

Mai repede și tot mai repede. Nu aveam de gând să mă opresc până ce ar fi spus nu ori ar fi fost umilit.

M-a prins de păr și mi-a tras capul pe spate, îngropându-și fața între sânii mei.

— E groaznic cât de mult te doresc, a șoptit întretăiat, apăsând curbele sânilor și mușcând peticele albastre care îi acopereau. E cumplit să nu mă pot gândi decât la tine.

Respirația mea devenea sacadată și eram dureros de aproape de un orgasm. Acum însă conta ce se întâmpla cu el. În noaptea asta, amândoi trebuia să ne alegem cu ceva de care să ne rușinăm. Un secret întunecat care nu trebuia să iasă la lumină.

M-am lăsat peste el mai tare, mai repede și i-am împins fața între sâni, călărindu-l.

— Ally, a gemut. Iubito.

Cu o mână în părul meu și alta pe șolduri, m-a strâns mai tare și a scos un sunet gutural. A încremenit complet sub mine și nu mi-am dat seama ce s-a întâmplat până ce am simțit căldura de sub mine. Umezeala lipicioasă se întindea. M-a ținut strâns, frământându-se și tremurând sub mine, cedând nevoii de a se elibera.

— Ally, a zis din nou, împingându-se în mine și folosindu-se de trupul meu ca să ejaculeze.

Eram aproape de propria mea limită și m-am abținut din principiu. Nu aveam de gând să-i ofer și asta. N-o câștigase. Dacă aș avea un prim orgasm cu Dominic, nu trebuie să se întâmple tocmai într-un club de striptease, în seara amatorilor.

Nu aveam nevoie de șampanie și de lumina lumânărilor, dar nu voiam să fiu plătită.

Era vulnerabil, neputincios. Câștigasem.

Am simțit însă asta ca pe o altă pierdere, pentru că acum îl doream și mai mult.

Tocmai îl făcusem pe Dominic Russo, șeful meu, să-și dea drumul în pantaloni, într-un club de striptease.

Nu ştiam dacă să sar de pe pod sau să mă bat pe spate. Poate o să fac şi una, şi alta. După băuturile la care încă visam.

Mi-am zis că se impune o retragere rapidă. M-am ridicat din poala lui şi m-am îndepărtat de atingerile lui, înainte să mă poată trage înapoi şi să spună chestii nebuneşti care să mă facă să cred că-i pasă de mine.

– Îmi eşti dator de două ori, Dom.

Apoi am ieşit.

34

ALLY

O lecție importantă: e imposibil să alergi cu pantofi de striptease.

Am ieșit din camera VIP înainte ca Dominic să-și recapete controlul – cu o grămadă de șervețele – și am alergat spre cabină. Grijulie, Faith lăsase pentru mine un pahar cu ceva ce nu era tequila, pe care l-am băut în timp ce încercam să-mi trag pe mine pantalonii. Am renunțat când m-am împiedicat și am căzut peste o sofa roz din piele întoarsă. Așa că mi-am luat paltonul, care era suficient de lung încât să mă acopere până la genunchi.

Ally. Iubito. Cuvintele lui Dominic din timpul orgasmului îmi bubuiau în creier.

Am auzit zarvă în afara ușii cabinei și mi-am dat seama că se stârnise agitație.

Am ieșit prin spate, în noaptea de februarie.

Acum îmi croiam drum spre cea mai apropiată stație de autobuz, întrebându-mă dacă sunt pe cale să-mi pierd degetele de la picioare din cauza degerăturilor sau a afurisiților de pantofi.

Lista cu câte lucruri prostești reușisem să fac în ultima oră îmi alerga prin minte ca un film mut.

1. Am dansat semidespuiată în public.

2. Am acceptat un dans privat.

3. L-am călărit pe șeful meu până la orgasm în camera VIP-urilor într-un club de striptease. Unul stilat, dar tot club de striptease.

4. M-am panicat și am fugit, lăsând banii de pe scenă și orice alte câștiguri ar mai fi fost.

5. Nu am rămas acolo pentru a doua băutură gratuită.

6. Am pus mândria mea nenorocită înaintea binelui tatălui meu. Ar fi trebuit să-mi înghit mândria prostească și să-i cer lui Faith un împrumut.

7. Nu am ales costumul de majoretă, la care aș fi avut doar niște tenișI cu platformă.

– Rahat. Rahat! Rahat! am șoptit printre dinții încleștați.

Aerul de februarie era atât de rece, încât îmi ardea picioarele dezgolite. Urma să închei noaptea asta cu hipotermie sau degerături. Mâine n-aveam decât să mă duc la azilul de bătrâni ca să le ajut pe asistente să strângă lucrurile tatălui meu.

Pentru că nu avusesem curajul să iau banii lui Dom.

Mi-a apărut o lacrimă în colțul ochiului și a înghețat, lipind genele false de cele reale.

– Fir-ar!

Tremurând, am șters-o cu mâneca, înrăutățind și mai mult lucrurile.

– Ally!

Cunoșteam vocea și cunoșteam tonul.

Dominic Russo era furios și se apropia.

– Oh, nu, nu, nu, m-am rugat în timp ce măream pasul.

Nu atât alergam, cât încercam să țopăi.

A avut nevoie de fix patru secunde să ajungă și să mă prindă.

Mi-a înșfăcat brațul și m-a întors. Mi-am pierdut echilibrul și m-am izbit de el. *Recunoștință eternă, pantofi de striptease!*

M-a ținut lângă el. L-am privit pentru prima dată cu atenție și am regretat imediat. Era turbat de furie.

— Ia-ți banii nenorociți, Ally, a zis printre dinții încleștați.

— Sunt banii *tăi* nenorociți! Nu vreau niciun bănuț de la tine!

— Așadar, ești dispusă să dansezi pentru un străin și să-i iei banii, dar ai mei sunt murdari? Asta e o morală tare stranie, Ally.

— Du-te naibii, Dominic.

Am încercat să trec pe lângă el pe trotuar, dar nu m-a lăsat. Mâinile lui erau încleștate pe brațele mele, dându-mi clar de înțeles că nu aveam să scap de conversația asta.

Era furios, dar nu doar furia îl copleșea. Am văzut în ochii aceia nedrept de albaștri și de frumoși. Era rănit. Îl rănisem pe Dominic Russo.

Am vrut să-l rănesc. Am vrut să se simtă la fel de rușinat cum m-am simțit eu. Aici nu era însă niciun fel de victorie. Doar o altă înfrângere.

— Luminează-mă, a zis cu răceală. Spune-mi de ce ai lua bani de la un străin, dar nu de la mine.

— Pentru că nu am sentimente pentru acel străin, măgar prost și încăpățânat!

Grozav. Acum, în ambii ochi îmi înghețau lacrimile și idiotul ăsta nu merita. Asta era partea cea mai rea. Aveam sentimente idioate pentru idiotul ăsta care era prea idiot să fie altcumva decât dezgustat de atracția lui față de mine.

Dominic părea uluit.

Strânsoarea lui a slăbit și am profitat ca să-l lovesc în picior cu vârful pantofului și să mă eliberez.

Am zvâcnit din loc ca o marionetă fără sfori.

Nimic nu e mai jalnic decât o dansatoare îmbrăcată în halul ăsta care aleargă de-a lungul unei străzi după o seară

a amatorilor într-un club de striptease. Viața mea atinsese un nou nadir.

Nici măcar nu l-am auzit venind. Tunetul bătăilor inimii mele acoperea orice alteeva în timp ce fugeam ca să scap. Să scap de bărbatul care mă făcuse să simt ceva când nu aveam nici dispoziție, nici timp pentru așa ceva.

M-a prins de mâini, m-a oprit, apoi m-a împins în zidul din cărămidă al unei clădiri. O biserică. Oh, cât de potrivit. M-a proptit acolo cu șoldurile, împingându-se în mine. Eram prinsă între o clădire și șeful meu furios.

Iisuse – scuze, că eram lângă o biserică –, bărbatul ăsta încă avea erecție. Poate că asta era starea lui naturală. Pantalonii îi erau încă jilavi de la orgasmul pe care i-l oferisem.

– Dacă ai impresia că te las să aștepți la ora asta un autobuz sau un tren, când n-ai pe tine decât o haină și chiloți tanga, atunci ești o idioată proastă și încăpățânată, a mârâit el.

Nu am spus nimic. Dom vibra de furie. Și pentru prima dată am simțit că suntem amândoi pe aceeași lungime de undă.

– De ce îți pasă? Nu te înțeleg. Nu înțeleg asta. De ce nu mă poți lăsa pur și simplu în pace?

Și-a pus palma peste gura mea.

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te las în pace. Dar nu știu cum. Așa că uite cum facem. Urci în mașina mea și te conduc acasă. Apoi vom avea o discuție lungă.

Fiecare cuvânt suna ca o amenințare.

Se pare că niște ochii dați insolent peste cap nu erau chiar răspunsul pe care-l aștepta. M-a scuturat o secundă, dar apoi și-a îndulcit gestul frecându-mi cu grijă brațele în sus și în jos. Încă o dată, una caldă și una rece de la Făt-Frumos.

– Ai înțeles? m-a întrebat cu un calm glacial. Stau aici cât e nevoie, chiar dacă-mi îngheață boașele și penisul.

Mda. Trebuie să fi fost destul de incomod să alerge cu chestia aia în pantaloni.

Am dat încet din cap, dar ochii mei înlăcrimați, pe jumătate înghețați, i-au transmis un răspicat „te urăsc".

M-a târât pe o distanță de un cvartal și jumătate până la mașina lui, un Range Rover care arăta sinistru, și m-a împins pe scaunul din stânga. Mă întrebam dacă nu cumva lăsasem în urmă o dâră de sclipici de corp, ca o Tinkerbell în mizerie. Am tremurat pe bancheta din piele și el m-a ținuit cu privirea, apoi și-a scos haina.

— Poftim, a zis, acoperindu-mă și vârând-o sub picioarele mele. Dacă te gândești să fugi din nou, te voi face să regreți.

Nici nu se punea problema să fug, așa că am așteptat să ocolească mașina și să urce la volan.

— Sunt concediată? Sau mă duci undeva ca să mă omori? l-am întrebat.

— Încă nu m-am hotărât, a zis, apăsând butonul pentru încălzirea scaunului.

Pielea de sub mine s-a încălzit pe loc și am tras haina sub mine, ca să-mi protejez fundul.

Acelea au fost singurele cuvinte rostite în timpul călătoriei.

Până când am realizat că nu ne îndreptăm spre New Jersey.

— Unde mă duci?

A mârâit un răspuns scurt.

— Acasă.

35

DOMINIC

Eram un gunoi de primă clasă. Practic răpisem o angajată cu intenția de a o ține prizonieră până când îmi spunea, în sfârșit, ce naiba se întâmplă. Eram însă mult prea plin de furie justițiară ca să-mi pese de consecințe.

Ally era lipită de geamul de lângă scaun, cât mai departe posibil de mine. Am găsit un loc de parcare liber chiar lângă trotuar și am oprit motorul. S-a dezlipit de geam și s-a uitat la mine, cu maxilarul încordat.

Faptul că era supărată pe mine m-a înfuriat și mai rău.

– Nu te uita așa la mine. Eu sunt cel nervos, i-am spus, împungându-mă cu degetul în piept. Nu merge ca amândoi să fim nervoși.

– Păi tu m-ai răpit!

– Ești adultă. Se numește reținere, pentru că ai încercat să-mi transformi piciorul într-un chebap, folosind armele ascuțite cu care te-ai încălțat, m-am răstit, ieșind din mașină.

Încăpățânată, a rămas înăuntru până când am smucit portiera.

– Coboară! Acum!

– Unde suntem? a întrebat, tot fără să se miște.

Pe jumătate trăgând-o, pe jumătate târând-o, am luat-o din scaun și am ajutat-o să se echilibreze când s-a clătinat pe tocurile acelea ridicole.

– În cartierul meu.

Ea s-a uitat în jur.

— Dar unde sunt zgârie-norii fără suflet, temnițele și beciurile de tortură? Ăsta e un cartier. Unde locuiesc *oameni* normali.

— Foarte amuzant.

Am luat-o de braț și am împins-o nu prea delicat pe trotuar.

— Dacă tu chiar locuiești aici, vecinii tăi vor crede că ai adus acasă o prostituată, a șuierat.

Părea mult mai îngrijorată din cauza reputației mele decât a ei. Atunci am realizat că nu o voi înțelege niciodată pe femeia asta.

Acum șchiopăta și nu știam dacă s-o mai învârt prin cartier de câteva ori ca să-și învețe lecția sau s-o duc în casă cât mai repede posibil.

S-a împiedicat și a țipat, iar asta m-a făcut să mă hotărăsc. Am luat-o în brațe și am mărșăluit cu ea până la ușa locuinței mele.

A încremenit complet la pieptul meu.

— Nu mă poți căra ca pe o mireasă, a insistat.

— Mda, ei bine, în urmă cu câteva ore aș fi spus că nu mă poți face să termin într-un club de striptease. Se pare că amândoi ne-am înșelat.

Am făcut cei câțiva pași până la ușă și am lăsat-o jos cu mai multă blândețe decât aș fi vrut. Mi-am pipăit buzunarele după chei și mi-am dat seama că erau în haină. Mi-am vârât mâinile în buzunarele ei.

— Hei! Fără atingeri, s-a răstit Ally.

— Cred că e puțin cam târziu pentru asta.

— Du-te naibii!

Am găsit cheile, am descuiat ușa și am împins-o în holul enorm ca un foaier, de care agentul meu imobiliar a fost atât de încântat în urmă cu cinci ani când am cumpărat casa.

— Poți pleca oricând, dar dacă pleci înainte să terminăm de vorbit, o să te tot aduc înapoi, am avertizat-o.

– Asta e aiurea rău, a zis, încrucișându-și brațele peste piept.

Haina mea o învăluia ca o pelerină. Împrăștia sclipici de corp pe gresia alb cu negru și la fel împrăștiam și eu. Fir-ar să fie. Echipa de curățenie va crede că am găzduit o petrecere a cercetașelor ori o orgie.

– Măcar suntem amândoi de acord cu asta.

Mi-am luat haina de pe ea și am atârnat-o în dulap. Dar nu m-am atins de paltonul ei, știind că are puține lucruri pe dedesubt.

Din spatele ușii s-a auzit un scâncet trist.

– Ai răpit încă o dansatoare exotică?

– Îmi înființez un harem, i-am zis și am deschis ușa.

Douăzeci și șapte de kilograme de labrador de ciocolată au sărit în brațele mele.

Eu și cu Brownie – când l-am luat, deja avea numele ăsta – încă încercam să ne cunoaștem unul pe celălalt, iar eu încă încercam să-mi dau seama cum e cu disciplinarea câinilor.

– Vai, Doamne, ai răpit și un câine.

L-am lăsat pe Brownie jos și l-am scărmănat temeinic peste tot, apoi i-am strâns obrajii și l-am pupat pe creștet. Era cea plăcută surpriză cu care m-am ales de când l-am adoptat. Felul cum mă întâmpina acasă după o zi lungă. Lui Brownie nu-i păsa dacă am răpit o angajată. El tot mă iubea.

– Nu l-am răpit, prostuțo. L-am adoptat.

Câinele s-a apropiat de ea, conștient de tensiune. Și-a legănat coada și a lătrat fericit.

– Taci, Brownie. E trecut de unu noaptea. Trezești vecinii.

Ally s-a lăsat pe vine ca să-l salute.

– Cine e cel mai frumos băiat din lume? Ai fost adoptat? Ai fost?

Coada lui era un pământuf de fericire.

— Haide, i-am spus, făcând semn spre ușa principală. Și te rog să-ți scoți pantofii ăia stupizi.

— Bine. Asta numai fiindcă bănuiesc că mi-am pierdut câteva unghii din cauza gerului, nu pentru că îmi zici tu, a spus.

Geamătul ei când i-a scos era suficient de insinuant pentru ca situația din pantalonii mei să devină o problemă mai complicată.

Eu am rămas încălțat – pentru cazul în care ar fi încercat să fugă desculță – și am intrat în casă.

Ori curiozitatea, ori nevoia de a lămuri în sfârșit totul a făcut-o să mă urmeze.

— Uau!

— Ce e?

A făcut semn spre hol și spre scări. În dreapta era o nișă cu un șemineu și cu pereți acoperiți de lambriuri din lemn.

— Nu m-am așteptat la asta. Am crezut că locuiești într-un...

— ... zgârie-nori fără suflet cu un beci de tortură?

Ea a ridicat din umeri.

— De ce îți pasă, Dom? Nu înțeleg. Adică, de exemplu, mesajele de genul una caldă, una rece. Spui că nu mă vrei...

— Greșit. *Nu vreau să te vreau.*

— Ești așa un măgar. Nu vrei să mă vrei, dar tot ai tras cu urechea la o convorbire particulară, te-ai ținut după mine la un club de striptease și m-ai angajat pentru un dans privat. Apoi te-ai enervat atât de tare, încât m-ai răpit și m-ai luat acasă cu tine.

— Greșit. Eram nervos înainte să ajung la club, am ripostat.

— Nu-ți aparțin, ca să-ți pese, Dom.

Am pocnit din degete după Brownie și m-a urmat în bucătărie.

Ally ne-a urmat mult mai relaxată. Am luat din borcanul pe care mi l-a adus Greta o gustare pentru căţeluş, iar Brownie s-a aşezat.

Era singura comandă pe care o învăţaserăm amândoi.

– Ia-o încet, prietene. Nu-mi înhăţa şi mâna, i-am spus, ţinând deasupra lui fursecul în formă de lăbuţă.

Brownie avea însă strălucirea aceea specifică în ochi şi aproape mi-a înghiţit mâna cu totul.

– Bun, va trebui să mai lucrăm la asta.

Ally a oftat ca o martiră şi s-a dus la borcan.

– Iată, a zis, şi a ridicat gustarea în pumnul strâns, având grijă ca doar o parte din ea să se zărească din pumn. Şezi! i-a spus lui Brownie.

El s-a aşezat în fund pe podea, încântat de perspectiva celui de-al doilea fursec.

– Frumos, l-a avertizat Ally. Când a făcut o săritură entuziasmată ca a unui aligator, Ally s-a tras înapoi. Oh, nu. Fii băiat cuminte.

De data asta a desfăcut pumnul, iar Brownie a luat cu grijă gustarea.

– Bun băiat! l-a lăudat, iar Brownie a pus-o jos şi a înfulecat-o, agitat şi fericit de laudă. Ce e? Am crescut câini. M-aş oferi să te ajut cu el, dar nu pot să te sufăr.

Da. A zis-o şi pe asta.

– Haide, am spus obosit.

– Unde?

– Sus, ca să ieşi din pantalonii ăştia afurisiţi.

– Nu facem sex, mi-a spus, părând îngrozită.

Mi-am dus mâinile la faţă şi apoi le-am trecut prin păr.

– Mă înnebuneşti de-a binelea, Ally. Vreau doar să vorbim, dar trebuie să te fac să ieşi din pantalonii ăştia.

– De ce trebuie să merg cu tine?

— Pentru că ai să fugi în clipa în care mă întorc cu spatele la tine. E frig, sunt obosit și nu vreau să te urmăresc prin cartier la miezul nopții.

— Bine. Ia-o înainte, șefu'.

Încerca să fie șmecheră și sarcastică, dar epuizarea și resemnarea îi veniseră de hac.

Am pus apă în două pahare și i-am dat unul.

— Haide.

Dormitorul meu era la etajul al treilea. Brownie a trecut în fugă înainte, întorcându-se o dată sau de două ori ca să se asigure că veneam și noi.

Am observat-o pe Ally privind peste balustradă la etajul al doilea.

— Acela e spațiul principal de locuit, i-am spus. Televizor, șemineu, bibliotecă.

Am ajuns la etajul al treilea și am condus-o în dormitorul meu din spatele casei.

În mijloc era un pat uriaș cu baldachin, în fața unui șemineu pe care nu l-am folosit niciodată. Cu siguranță, în patul acela nu se întâmplase nimic distractiv în ultimul an.

— Șezi, i-am spus, arătând spre pat.

Brownie a sărit și s-a așezat pe perne.

Ne-a făcut pe amândoi să zâmbim.

Ally s-a așezat cu prudență pe marginea saltelei, uitându-se prin cameră. I-a atras atenția ceva de pe noptieră și s-a aplecat să vadă. A ridicat apoi, acuzator, un exemplar din *Mândrie și prejudecată*.

Am ridicat din umeri.

— E de decor.

— Are ca semn de carte o chitanță pentru niște ceai verde, datată acum o săptămână.

— Nu eu sunt cel care datorez răspunsuri în seara asta.

Am intrat în garderob și am înșfăcat două treninguri și două tricouri.

– Poftim, i-am spus și i-am dat unul dintre seturi.

Ochii ei s-au mărit.

– Nu rămân aici, Dom.

Vom vedea.

– Bine, dar nu te-ai simți mai confortabil să țipi la mine îmbrăcată în astea decât în tanga și cu petice?

– Ai dreptate.

A luat hainele și am arătat spre ușă.

– Baia e într-acolo. Dacă vrei, poți să faci duș.

S-a uitat în jos, spre cercul de sclipici pe care-l împrăștiase pe pat, apoi s-a uitat cu interes spre baie.

– Nu te deranjează?

– Doar să mă aștepți pe urmă să fac și eu duș.

– Și n-o să vii după mine cât timp sunt înăuntru? a întrebat încet.

Ceva mi-a răsucit stomacul. Nu mi-a plăcut că a simțit nevoia să mă întrebe.

– Nu vin, am asigurat-o încet.

– Bine, a dat din cap.

– Ușa are încuietoare.

A dat din nou din cap și s-a ridicat. Când s-a închis ușa băii m-am așteptat să aud zăvorul, dar nu s-a auzit nimic.

Măcar nu credea că sunt genul ăla de monstru.

Am oftat și m-am întors în garderob. Mi-am scos vesta și cămașa și am scăpat de chiloții distruși și de pantalonii cu explozia de spermă pe jumătate înghețată la șliț.

Pe urmă, apa de la duș a început să curgă și am încercat să nu-mi imaginez ce se întâmplă acolo. Nu-mi stătea în fire să fiu un domn, și în loc să mă gândesc la orice altceva decât la femeia care făcea duș, m-am gândit la felul în care arăta în timp ce mă călărea, făcându-mă să ajung în punctul culminant. Latura mea primitivă se încăpățânea prostește să-și imagineze cum aș termina în ea, brutal și neprotejat. Împingând până când...

Acum eram iarăși teribil de excitat.

Trebuia să merg la medic. Nu era normal.

Mi-am pus pantalonii de trening, mi-am tras tricoul peste cap și peste brațe și m-am întors la pat, unde m-am întins și am așteptat-o.

A ieșit câteva minute mai târziu. Hainele mele îi atârnau pe corp. Dorința de a o trage spre mine era copleșitoare și m-am enervat din nou.

Așa că am preferat o ceartă.

— Cum ai intrat într-un dezastru financiar atât de mare încât seara asta a ajuns ultimul tău refugiu? am întrebat-o. Ești cumva iresponsabilă când e vorba de bani?

— Oh, așa da. M-am temut că te-ai transformat în ființă umană cât timp am fost acolo, s-a răstit ea.

S-a așezat pe saltea cu picioarele încrucișate, în colțul cel mai îndepărtat de mine.

O voiam mai aproape. S-o țin în brațe, să-mi trec degetele prin buclele acelea umede și s-o asigur că voi rezolva totul. Dar n-am putut face nimic din toate astea.

— Am văzut cum arătai când erai pe acoperiș și când erai pe scena aceea. Nu voiai să fii acolo. Ai făcut asta împotriva voinței tale.

— Trebuia.

— De ce?

Nedumerirea mea creștea.

— *Label* a greșit la salariu. Nu mi s-au virat banii și nu se poate rezolva până luni. Aveam nevoie de bani acum.

— Pentru ce?

— Note de plată.

— Ce fel de note de plată?

Mult timp Ally n-a zis nimic. Plictisit, Brownie s-a târât pe burtă până la ea.

— De ce contează pentru tine? m-a întrebat în cele din urmă.

L-a mângâiat pe Brownie pe creștet și apoi pe spate. Mângâieri lungi, ușoare. Aș fi vrut să mă atingă așa pe mine.

– Îmi pasă de tine.

– Ai noroc că sunt epuizată, pentru că mi-ar fi plăcut să-ți spun cât de absurd ești în momentul ăsta, a zis.

– Spune-mi ce se întâmplă, am insistat.

A clătinat din cap.

– Nu pricepi, nu?

– Ce anume?

– Spui că-ți pasă de mine. Este evident că ești atras de mine. Și deși te porți oribil și te plângi că ți-am distrus viața, cred că mă placi cu adevărat. Dar nu suficient încât să vrei să fii cu mine. De asta nu pot avea încredere în tine, Dominic. N-am de gând să mă deschid în fața ta și să-ți spun povestea vieții mele. Nu ți-ai câștigat un asemenea drept.

Mi-am prins nasul între degete.

– Încerc să fac ceea ce e corect, Ally.

– Nu înțeleg ce înseamnă pentru tine corect.

– Există niște reguli, am zis.

Eram tot mai frustrat. *De ce nu putea să-mi dea pur și simplu ce voiam?*

– Știu, Dom, a spus cu blândețe. Ceea ce nu știu e de ce sunt atât de importante aceste reguli pentru tine. Așa cum văd eu lucrurile, nu pari să fii genul de bărbat care lasă o bucată de hârtie să-i spună cum să-și trăiască viața.

– Aceste reguli sunt făcute să te protejeze pe tine, m-am răstit.

– Nu am nevoie să fiu protejată!

Brownie a ridicat capul și a privit-o zăpăcit.

– Scuză-mă, amice, a spus ea cu blândețe.

Liniștit, s-a întins înapoi cu un icnet.

– Ce vreau să spun e că nu mai suport jocurile astea. Dom. Nu vreau să mă joc. Mi se întâmplă prea multe și nu-mi face bine să te las să te joci cu mine. Mă rănește.

Am închis ochii.

— N-am intenționat să te rănesc, Ally.

— Ai apărut la întâlnirea mea. Ai apărut la club. Spui că nu vrei să mă dorești, dar a fost ideea ta să ne cunoaștem mai bine. Porți veste ca să mă zăpăcești. Apoi îmi spui să renunț la locul meu de muncă ca să te simți mai bine la gândul că vrei să mă regulezi.

— Sunt un nemernic.

Nu exista alt termen mai bun pentru comportarea mea. Am fost un monstru egoist, scăpat de sub control.

A venit mai aproape și când m-a luat de mână m-am simțit cea rea ființă de pe pământ.

— Ascultă-mă înainte să intri în cine știe ce spirală a rușinii. Nu m-ai forțat tu să ajung pe scena aia și nu m-ai obligat să fiu în camera aceea cu tine. Am vrut să dansez pentru tine. Am vrut să simți și tu frustrarea pe care m-ai făcut tu s-o simt. Am vrut să te fac să ai orgasm și să te simți prost din cauza asta. Nu tu m-ai pus să fac lucrurile astea. Singurul lucru pe care m-ai forțat să-l fac a fost că nu m-ai lăsat să aștept un autobuz în ger. Bine?

I-am strâns mâna și am închis ochii.

— Se pare că nu te pot lăsa singură.

— Te împotrivești atracției dintre noi fără să-mi dai un motiv real. Iar dacă nu poți avea încredere în mine să-mi spui de ce, atunci nici eu nu pot avea încredere să-ți fac ție confesiuni.

Uram chestia asta. Mă uram pe mine. Voiam să-i spun de ce. Să-i spun totul. Cum a fost numai vina mea că tata a avut frâu liber să provoace daunele pe care le făcuse. Dar nu puteam dezvălui asta. Nici ei, nici altcuiva. Familia Russo nu-și spăla rufele în public.

Nu puteam decât să încerc să ispășesc.

Ca și cum ar fi simțit că am căzut iarăși în butoiul cu dispreț de sine, Brownie s-a târât spre mine și și-a pus capul pe abdomenul meu. Era minunat să am un câine. Totuși, s-o am pe Ally în patul meu era o ispită prea mare. Trebuia s-o fac să plece de aici înainte să explodez.

– De câţi bani ai nevoie? am întrebat brusc, trăgându-mi mâinile dintre ale ei.

– Poftim? m-a întrebat confuză.

– Bani. Spune-mi câţi bani îţi trebuie.

Mi-am trecut picioarele de partea cealaltă a patului. Aveam bani în seif şi un carnet de cecuri în birou. O să-i rezolv eu problema.

– Nu-ţi iau banii, a zis.

– Erai dispusă să iei bani de la străini. Nu ştiai că sunt eu în camera aceea şi ai intrat de bunăvoie. Urma să iei banii aceia de la cineva. De ce nu de la mine?

S-a ridicat în genunchi pe saltea, arătând ca zeiţa războiului. M-am mirat un pic că nu i-au ieşit flăcări din ochi, să mă incinereze.

– Pentru că nu am de gând să-ţi datorez absolut nimic. Nici acum şi nici altădată.

– Mda. Ei bine, îţi sunt dator pentru dans. I-ai câştigat.

Ofensiva era implicit apărarea mea.

– Consideră-i un cadou de despărţire, mi-a spus, coborând din pat.

M-am ridicat şi ne-am întâlnit la jumătatea drumului spre uşă.

– Ce vrei de la mine, Ally? am întrebat cu răceală.

– Adevărul.

– Adevărul? Fie. Întotdeauna te-am dorit. *N-am făcut altceva decât să te doresc.* Nu sunt mai bun decât fraierul cu care ai ieşit. Nu vreau o relaţie cu tine. Vreau un număr rapid şi murdar, ca să mi te scot din minte. Amândoi ştim însă că nu va fi de ajuns. O să-ţi înfigi ghearele în sufletul meu şi...

– Oh, taci! Nu sunt vreo sirenă fermecată, idiotule! Nu-ţi fac vrăji ca să te seduc.

Am prins-o de braţe şi am strâns-o.

— Ba da, eşti, am spus printre dinţii încleştaţi. M-ai călărit în clubul de striptease până când mi-am dat drumul în pantalonii ăia blestemaţi. N-am niciun control în preajma ta, şi tu crezi că ar fi drăguţ să ne distrăm un pic neoficial? Şi pe urmă?

— De unde *naiba* să ştiu?

Mă bucuram că pereţii erau izolaţi fonic.

— Ce mai contează acum? Nu mai sunt pe piaţă, a zis, mai încet acum.

— Vrei să spui pe bară, am zis cu amărăciune.

Ochii ei căprui aruncau flăcări.

— Ce mama dracului ţi-a venit să faci asta? Dacă aveai nevoie de un avans la salariu, trebuia să ceri. Ţi-aş fi dat oricât ai fi avut nevoie. Nu urci pe scenă ca să-ţi scoţi hainele. Respectă-te un pic, fir-ar să fie!

Oh, rahat.

Am spus ceva atât de iresponsabil de stupid, încât îmi venea să-mi dau una peste ochi. Pentru o clipă, Ally părea că va face asta în locul meu. O ţineam însă în continuare de braţe, aşa că tot ce putea face era să mă lovească în vintre, ceea ce meritam.

— Nu am *nimic* altceva decât respectul de sine, a zis pe un ton scăzut, tremurat. Nimic.

— De ce? De ce nu ai nimic? De ce erai atât de disperată după bani încât să dansezi pentru străini?

Cu mâinile tremurânde mi-a desfăcut degetele de pe braţele ei.

— La fel ca tot ce mă priveşte de acum înainte, nu e treaba ta, a zis cu răceală.

— Ally...

— Uite ce se întâmplă. Nu vreau să-mi mai vorbeşti niciodată. Nu vreau să-mi mai aud vreodată numele pe buzele tale. Dacă îţi trebuie ceva de la departamentul administrativ, chemi pe oricine altcineva din încăpere. Pentru că am terminat. S-a terminat cu flirtul. S-a terminat cu încercarea de a te cunoaşte. S-a terminat cu „te vreau, dar nu pot

intra în jocul tău". S-a terminat. Când mă vezi pe hol, îţi muţi privirea şi treci pe cealaltă parte.

– Şi dacă refuz?

Începeau să mă ia fiori de gheaţă.

– Am să-i spun Malinei că ai visat că făceaţi sex. Acum plec acasă. Aşadar, dacă ai să-mi spui ceva, asta e ultima ta şansă.

Toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le spun, motivele pe care merita să le ştie, sentimentele pe care le aveam pentru ea, felul în care mă gândeam la ea când eram singur... toate îmi stăteau pe vârful limbii.

– Îţi chem o maşină, am zis.

36

ALLY

Deena Recepționera s-a năpustit asupra mea în clipa în care s-au deschis ușile automate.

Femeia avea tot catalogul de haine de sărbători. Azi arborase un pulover pentru Ziua Îndrăgostiților, cu inimioare deformate peste sânii ei generoși.

— Domnișoară Morales, trebuie să stăm de vorbă, a zis cu severitate.

I-am urmat fără tragere de inimă silueta îndesată, spre biroul roz-bombon pe care-l împărțea cu mult mai drăguța și mai subțirica Sandy, asistenta-șefă.

M-am gândit cum am fugit. M-am gândit la dansul în poală și la cum m-a dus Dom în mașina lui, acasă la el. M-am gândit la diamantul gigantic de pe mâna stângă a Deenei. Domnul Deena era probabil genul atras de femeile cu sâni mari, din moment ce-i dăruise așa un obiect. M-am gândit la multe lucruri în cele douăzeci de secunde cât i-a luat Deenei să se așeze în spatele biroului și să soarbă cu țâfnă din ceai.

— Contul tatălui tău are restanțe, mi-a spus, asumându-și rolul de Captain Obvious.

— Știu, am spus, căutând în rucsac.

— Și acum ce facem? m-a întrebat cu un zâmbet atât de fals, încât nici măcar nu i s-au ridicat colțurile gurii.

Asistenta-șefă Sandy, femeia suficient de ghinionistă să împartă un birou cu Deena, și-a ridicat ochii căprui spre cer.

– Dacă nu poţi achita exact..., a început ea uitându-se spre monitorul computerului. Imaginea de pe ecran reprezenta un univers paralel în care Deena radia, ţinând în poală mai mulţi nepoţi care n-o priveau ca pe un monstru rău şi viclean.

– ...5.327,94 de dolari azi, atunci îmi pare rău, dar vom fi forţaţi să începem procedurile de evacuare a tatălui tău.

Nu părea să-i pară rău deloc.

Sandy m-a privit cu înţelegere şi m-am întrebat la câte astfel de întâlniri a asistat.

– Înţeleg, am spus.

Trimiţând o rugăciune către zeiţa loteriilor şi a moştenirilor căzute din cer, am vârât mâna în rucsac şi am scos un cec pentru toţi bănuţii pe care-i aveam în cont şi o grămadă de bancnote mototolite, pline de sclipici.

Faith îmi adusese câştigurile care mă puseseră pe primul loc la seara amatorilor – cât de ciudat era să fiu mândră de asta? – împreună cu două sticle de vin foarte bun şi nişte aripioare picante pe care le-am reîncălzit în cuptor la patru dimineaţa.

A mai adus şi un cec pentru dansul privat. Nu l-am acceptat, dar am acceptat un împrumut. Pentru că, bineînţeles, prietena mea umbla cu câteva sute de dolari la ea. De la reluarea scenei dintre mine şi Dominic şi declaraţiile făcute când eram pe jumătate beată – „te iubesc" şi „îţi voi înapoia banii" –, Faith a scos de la mine treptat toată povestea. Apoi mi-a spus că sunt o idioată proastă, încăpăţânată şi trufaşă.

– Am adus aici totul.

Ochii Deenei s-au îngustat când a văzut grămada de bani împinsă pe biroul ei. Proveniența lor era cât se poate de clară. Mai mult, încă mai aveam jumătate din machiajul de noaptea trecută. Fardurile din clubul lui Faith erau profesionale, rezistente la transpiraţie, la apă şi la ştergere.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Nu e ca și cum aș fi jefuit un magazin de băuturi.

Râsul Deenei era lipsit de veselie. Mi-a oferit însă timp să observ cu neobrăzare că unul dintre caninii ei era strâmb.

— Nu acceptăm bani lichizi, domnișoară Morales. Nu avem un astfel de gen de afacere. Dacă tatăl dumitale este un favorit în rândul personalului – a trimis o privire înghețată către Sandy, de parcă ar fi fost o crimă să-și trateze bine pacienții – nu înseamnă că avem o casă de binefacere.

— Nu aștept milă. Nu a fost vina mea că a fost o problemă cu virarea banilor în contul meu. Am banii. Suficienți, i-am împins mai aproape de ea.

Și-a trecut degetele prin ei ca un răufăcător din filmele cu James Bond.

— Ei bine, nu e nici *vina mea*. Dacă nu puteți plăti toate taxele restante și achita garanția pentru factura pe luna asta, vom pune personalul să înceapă să împacheteze lucrurile tatălui dumneavoastră.

— Glumiți!

Răutăcioasa Deena nu glumea. Amenința. Ruina. Distrugea. Dar nu glumea.

— Nu sunt responsabilă de faptul că nu puteți citi formularul de admitere și contractul. Nu acceptăm plăți în numerar.

— Atunci mă duc la bancă și-i depun. Vă scriu acum un cec și-l puteți încasa luni.

— Nu așa merg lucrurile, a spus cu privire diabolică.

Atunci mi-am dat seama că femeia asta nu-l mai voia pe tata aici.

— Unde îl veți trimite? am întrebat, încercând să trag de timp.

Încercând să găsesc o soluție. Încercând să văd cum ar fi dacă aș izbucni în lacrimi sau dacă aș înșfăca una dintre brățările Deenei din aur masiv, ca să i-o vâr pe nas.

Oare care mai era salariul pentru o contabilă diabolică, responsabilă cu încasarea taxelor?

– Statul are condiții favorabile pentru pacienții care nu și-au planificat viitorul.

– Nimic din ceea ce s-a întâmplat nu este vina tatălui meu, am insistat.

Cu siguranță ar fi mai bine să-i îndes brățara în nas.

– Acum nu prea mai contează, nu-i așa? Dacă nu se poate plăti întreaga sumă chiar acum, tatăl tău trebuie să părăsească proprietatea chiar azi. Lista noastră de așteptare e plină de pacienți dispuși să-și plătească facturile la zi.

Asta era.

– Primiți ceva pentru hărțuirea familiilor pacienților? Există un fel de sistem de stimulente pentru a evita întârzierea plăților?

Deena a clipit ca o bufniță și și-a aranjat brățările din aur. Aha!

– Nu știu despre vorbiți, a mințit ea afectată. Acum, dacă nu aveți chef să-l luați acasă, îl vom transfera într-o unitate de stat din afara Trentonului.

Erau atât de multe multe lucruri pe care ar fi trebuit să le fac altfel până acum. Atât de multe decizii bazate pe mândrie, când în realitate nu-mi permiteam să fiu mândră.

Iar acum, tatăl meu urma să plătească prețul pentru tot. *Rahat. Rahat. Rahaaat.*

Îmi venea să vomit. Sau să am o criză de furie. Voiam să o filmez pe Deena Recepționera purtându-se ca o zână fără suflet prevestitoare de moarte și apoi să le arăt nepoților ei ce bunică ticăloasă au.

Totul se destrăma, iar acum se împlinea cel mai rău scenariu. Bietul meu tată. L-am dezamăgit când avea cel mai mult nevoie de mine.

Telefonul de serviciu mi-a vibrat în mână. Micul semn de notificare de pe ecran mi-a atras atenția. Am clipit de câteva ori. Era un mesaj de la resurse umane cu subiectul: Promovare temporară și bonus de angajare.

Speranța mi-a renăscut cu putere.

— Scuzați-mă un moment, am zis, ridicând un deget – nu pe cel pe care aș fi vrut – spre femeia care-mi spusese cu bucurie că nu are nicio problemă să-mi expedieze tatăl la un azil care fusese criticat de Departamentul pentru Sănătate de trei ori în ultimele optsprezece luni.

Domnișoară Morales,

Ați fost aleasă din departamentul administrativ, pe o perioadă de șaizeci de zile, pentru postul de asistentă personală a unuia dintre directorii noștri. Această mutare vine cu o creștere a salariului și cu un bonus de cinci mii de dolari, care a fost virat în contul dumneavoastră. Veniți luni pentru detalii privind noile sarcini.

Felicitări!

— Nu pot să cred! am gâfâit.

Ochii mi s-au închis într-o ușurare atât de palpabilă, încât robotul lipsit de inimă de pe partea cealaltă a biroului m-a întrebat dacă mă simt bine. *Cinci mii de dolari? Cinci MII de dolari? Cinci mii de DOLARI?*

Am ignorat-o pe Deena și am trecut la aplicația bancară. Ei bine, slavă Domnului care le descurcă pe toate în ultima clipă. În contul meu bancar așteptau cinci mii de dolari.

Am sărit de pe scaun și am lovit aerul cu pumnul.

— Am banii! Vă voi scrie un cec.

— Un cec? a pufnit fără grație Deena. Ha! Vă așteptați să accept un cec de la dumneavoastră?

I-am vârât telefonul în față.

— E de ajuns pentru dumneata?

Ea și-a dres glasul de mai multe ori decât părea posibil în câteva secunde, în timp ce eu scoteam triumfătoare carnetul de cecuri.

Uneori, lucrurile bune li se întâmplă oamenilor buni. Tata era salvat pentru încă o lună. Și, cu o mărire de salariu, poate că o să reușesc să folosesc câteva seri în cursul săptămânii și zilele de weekend ca să repar casa. Ochii îmi înotau în lacrimi nevărsate. Acest director anonim tocmai salvase tot ce era mai important în viața mea.

Voi face asta. Voi reuși. Voi fi bine.

Am semnat cecul cu o înfloritură nervoasă, am petrecut o oră luând micul-dejun cu tata, care credea că sunt una dintre elevele lui din liceu, apoi am plâns zece minute în parcare, lăsând vântul de februarie să-mi înghețe pe obraji lacrimile și fardul profesional de la clubul de striptease.

Soarta tocmai mă salvase de o spirală descendentă din care sub nicio formă nu aveam cum să scap singură.

Aveam de gând să fiu cea mai bună asistentă personală pe care el sau ea l-a avut vreodată.

37

ALLY

— Trebuie să fie o greşeală, am scâncit, privind clauza de confidenţialitate pe care mi-a înmânat-o o reprezentantă de la resurse umane – una mult mai drăguţă şi mai plăcută decât prima.

— Oh, nu, domnişoară Morales. Scrie totul aici. Îi veţi lua locul Gretei, secretara domnului Russo, care pleacă într-o excursie de două luni în Europa. Nu e minunat?

— Minunat, am parodiat-o în timp ce mi se învârtea capul.

Mândria şi sărăcia nu făceau casă bună.

În dimineaţa asta, imediat cum m-am trezit, am verificat starea contului din bancă şi am dansat în pat când am văzut că a aterizat oficial salariul. Aveam bani în cont. Suficienţi cât să plătesc unele facturi, să cumpăr o altă cutie cu şuruburi pentru renovare şi poate chiar să cumpăr nişte alimente *adevărate*.

Cheltuisem deja bonusul pe restanţa de la azil şi pe garanţie. Nu-mi permiteam să refuz noul loc de muncă.

Îmi permiteam să fiu însă o pacoste pentru Dominic Russo.

Mă manipulase şi mă atrăsese în asta. Nu fusese în stare să mă trimită la o distanţă sigură de companie, aşa că avea de gând să încerce să rezolve el totul ţinându-mă aproape.

Ei bine, pe Făt-Frumos îl aştepta altceva. Aveam puterea să rezist. O falie de încăpăţânare mai lată şi mai adâncă decât blestematul Ocean Pacific. O să-mi înfig

ghearele în locul ăsta de muncă și în el. Poate că îl fac pe *el* să demisioneze.

– Ești atât de norocoasă, a șoptit ea conspirativ. Arată atât de bine, încât te doare să te uiți direct la el.

Chiar așa? Încearcă să te uiți la el după ce și-a dat drumul și apoi reia în minte mormăielile și gemetele primitive timp de fix patruzeci și opt de ore fără să te repezi la vibrator, pentru că ai principii.

Am ales cu înțelepciune să nu vorbesc despre asta.

Vezi? Am autocontrol. Sunt în stare. Îmi pot face meseria, pot distruge viața acestui bărbat, pot termina renovarea casei tatălui meu și, după ce va fi vândută și tata va fi în siguranță câțiva ani, voi căpăta acea afurisită de margarita de mango. Sau poate că atunci o să fie mai bine să aleg o sticlă întreagă de tequila.

– Iată și contractul de muncă, a spus veselă, înmânându-mi hârtiile cu care îmi cumpărau o parte din suflet. Citește-l dacă vrei. Este destul de standard. Singura cerință nouă este la secțiunea J.

Am dat paginile până la secțiunea J.

„Angajatul nu va avea alte colaborări pe perioada contractului."

Nenorocitul ăla ticălos.

Am avut o fantezie scurtă, dar amuzantă, în care luam actele și i le vâram în fund lui Făt-Frumos, asigurându-mă că se alege cu tăieturi de la hârtie. Apoi am început să mă gândesc la fundul lui. Din fericire pentru toți cei implicați, secțiunea despre salariu și beneficii din contract mi-a atras atenția și m-a convins că demnitatea mea chiar putea fi cumpărată.

Am semnat actele, cu mâna strângând stiloul atât de tare încât mi s-au pus cârcei, apoi m-am forțat să zâmbesc vesel când doamna de la resurse umane mi-a spus cum să ajung în noul meu iad personal. Cunoșteam deja drumul.

Primul meu instinct a fost să intru clocotind. Dar asta i-ar da satisfacția de a ști că m-a enervat. Dacă-l preocupa

atât de mult misterul, acest... – stai, nu. Mama lui e o persoană adorabilă. Nemernicul ăsta de mascul alfa va suferi. O să am grijă de asta.

Domnul nemernic alfa nu era momentan în birou, dar m-a luat un pic ameţeala numai uitându-mă acolo prin uşa deschisă. Cred că explicaţia era o combinaţie între corectitudinea mea şi abţinerea de la lactate.

Am stat acolo un minut îndelung, privind biroul gol al Gretei. Voi fi la doar câţiva paşi de bărbatul pe care aş fi vrut să-l evit odată pentru totdeauna. Unul dintre noi va ceda, şi chiar nu vreau *sub nicio formă* să fiu eu aceea.

— Ally de la administrativ a avansat.

A apărut Linus, lovindu-şi palma de nişte foi înroşite cu corecturi. Am rezistat nevoii de a vomita în coşul de gunoi al Gretei.

— Aşa se pare. Nu am ştiut că Greta planifica o călătorie.

El a ridicat umerii atent lucraţi cu antrenorul personal.

— Pare să fie o excursie-surpriză pentru o aniversare.

— Ce mai aniversare...

— Eşti bine? m-a întrebat, privindu-mă prin ochelarii cu rame din baga. Eşti chiar mai palidă decât de obicei.

— Sunt bine, am bombănit. Totul e bine.

Apoi nu a mai fost, pentru că Dominic Russo s-a îndreptat spre mine, echipat cu o afurisită de vestă peste cămaşa cu mâneci suflecate, arătând de parcă ar fi fost proprietar peste jumătate de lume. Era posibil să am totuşi nevoie de coşul de gunoi.

— Ally, a zis el posac.

M-am uitat pur şi simplu la el prosteşte, blestemându-mi organele feminine care au izbucnit într-un cor al îngerilor când şi-au amintit în detaliu noaptea de vineri. Senzaţia pe care mi-o dăduseră degetele lui înfipte fără milă în şoldul meu. Suspinul pe care-l scosese, geamătul prelung

când a avut orgasm. Căldura umedă a spermei sub mine. Mirosul de lemn de santal al gelului său de duş.

— Linus, a zis, înclinând capul spre bărbatul de lângă mine.

Ca un disc zgâriat.

— Bună dimineaţa? am zis.

A sunat ca o întrebare pentru că Linus se uita de la unul la altul de parcă ar fi asistat la desfăşurarea unui meci invizibil de tenis. Dacă tenisul s-ar fi jucat vreodată cu o minge de dezgust lovită cu rachete de furie, atunci am fi fost în toiul Wimbledonului.

— Astea sunt de sus, pentru tine, a zis Linus, înmânându-i corecturile.

Dominic şi-a mutat privirea diabolică, prostească, de mascul alfa de la mine şi s-a uitat la hârtii.

— De data asta sunt mai puţine însemnări cu roşu. Consideră că e o victorie, a zis Linus.

Dominic a dat din cap, dar n-a zis nimic.

— Ei bine, vă las pe amândoi să vă întoarceţi la... chestiune, a mai zis Linus înainte să plece în grabă.

Am revenit la privirile aruncate unul celuilalt. Aerul din jurul nostru vibra din cauza tuturor lucrurilor nespuse. Aveam atât de multe emoţii contradictorii, încât m-am întrebat dacă nu cumva urma să fac implozie. Apoi am petrecut scandalos de mult timp analizând cât timp ar fi necesar ca să se cureţe mocheta de rămăşiţele umane după implozie.

Probabil că ar fi mai uşor să refaci toată podeaua.

— Vino înăuntru, Ally, a zis Dom, intrând la el în birou.

Aproape mi-am muşcat limba, dar am făcut ceea ce mi-a ordonat rahatul. *Vezi? Pot să mă prefac.*

A făcut semn spre unul dintre scaunele din faţa biroului. Mă aşteptam să se aşeze la biroul lui. Era stilul lui să pună obiecte mari între noi în timpul întâlnirilor. Aşa că am

știut că o să am necazuri când s-a aplecat spre mine peste birou.

Fără bariere.

Cu o mișcare defensivă, m-am refugiat în spatele scaunului cu spătar.

A strâmbat din buze și și-a încrucișat brațele peste piept.

Am încercat să nu-i privesc tatuajele de pe antebrațe.

Bine îmbrăcat și stilat pe dinafară, dar dacă săpai un pic dădeai de un Dominic Russo primitiv, un zeu dur al sexului.

— Îți mulțumesc că îi ții locul Gretei, a zis.

Am clipit de câteva ori și am scuturat capul, convinsă că nu l-am auzit bine.

— Îi țin locul? am repetat.

— Iat-o că vorbește!

Omul ăsta nu se putea abține cinci secunde fără să mă enerveze.

— N-o să meargă, i-am zis cu trufie.

— Ce anume?

Era atât de prost încât părea amuzat.

— Nu demisionez. Fă ce poți mai rău, Dominic Russo. Oricâte sfori ai tras ca să mă aduci aici când ți-am spus clar că nu vreau să-ți mai văd fața stupidă vreodată...

— Ce crezi că am făcut? Că am trimis-o pe Greta într-o vacanță de două luni? a întrebat batjocoritor.

— M-ai ales pe mine pentru această farsă ridicolă de job.

— Da, a recunoscut.

Mă așteptasem mai degrabă la o negare, așa că a trebuit să mă chinuiesc să găsesc următorul motiv de ceartă. Nu l-am găsit.

— Ești singura în care am încredere, a spus, ca și cum era cel mai normal lucru.

— Ai încredere în mine? Dar ce fel de relații nenorocite ai tu aici, Dom?

— Am avut câteva momente... intime, a spus, alegându-și cu grijă cuvintele, iar tu nu ai divulgat nici măcar o dată această informație și nu ai încercat să te folosești de ea împotriva mea.

M-am simțit brusc copleșitor de epuizată. Umerii mi s-au lăsat de parcă gravitația ar fi început brusc să funcționeze altfel cu mine.

Nemernicul a observat și s-a depărtat de birou.

— Așază-te. Cazi din picioare și e abia luni dimineață.

M-a condus către unul dintre scaune. Mi-am ascuns fața în palme și mi-am concentrat energia pe respirații rare, calmante, în timp ce el s-a dus într-un colț al camerei și a căutat ceva.

— Nu fac asta ca să te conving să-ți dai demisia, a zis încet.

— E ca să mă controlezi. Am văzut clauza de confidențialitate din contract. Dacă fac o tură la bar sau mă mai duc la seara amatorilor sunt concediată.

Voiam să cred că e un fel de joc stupid al minții, că vrea să se joace de-a păpușarul cu viața mea. În sinea mea eram însă îngrijorată că era ceva mult, mult mai rău.

Dominic Russo încerca să aibă grijă de mine.

— Dar poți să ții cursuri de dans.

Ticălos obsedat de control și manipulator.

— Pot, nu-i așa? Cât de mărinimos din partea ta.

— Vrei locul ăsta de muncă sau nu?

Era din nou în fața mea, împingându-mi în față o ceașcă și o farfuriuță. Îmi făcuse ceai și îmi plătea o sumă astronomică doar ca să mă ocup de programul lui și să-i iau hainele de la spălătorie. Tot ce trebuia să fac era să-mi vând sufletul.

— Locul de muncă? Da. Mila ta? Nu. Mulțumiri că ți-am provocat un orgasm pe uscat? Cu siguranță nu. Să poți să mă concediezi oricând îți vine cheful? În niciun caz.

— E alegerea ta, Ally.

Nu glumea. Lăsa totul la latitudinea mea. Puteam accepta slujba și lăsa mândria la ușă sau puteam pleca de aici cu capul sus... și să împachetez lucrurile tatălui meu, pentru că salariul de la administrativ, turele la bar și cursurile de dans nu-mi vor fi de ajuns ca să-l țin acolo.

Apoi s-a întâmplat cel mai rău lucru care se putea întâmpla.

Ochii au început să-mi ardă și s-au umezit. Am încercat să sorb din ceai, cu gâtul încordat.

— Nu face asta, a zis răgușit.

— Ce anume? m-am răstit.

— Să nu cumva să faci asta, Ally.

— Ce? Să plâng? De ce naiba să nu plâng? Până acum n-am făcut decât să mă umilesc în fața ta. Nu văd de ce vreunul dintre noi s-ar aștepta la altceva.

Am râs penibil, cu lacrimi. Deși vederea îmi era încețoșată ca un parbriz plouat, îmi dădeam seama că Dominic era în pragul panicii. S-a întins spre mine, apoi s-a gândit mai bine și și-a vârât mâinile în buzunare. A scos imediat una și și-a trecut-o peste față.

— Ești mai puternică, Ally. Poartă-te ca atare.

Această observație prostească, dar inteligentă a fost suficientă ca să-mi controlez eroic emoțiile. A fost nevoie de un minut întreg ca să mă uit la tavan și să nu clipesc, ca să se ducă lacrimile. Dar am reușit.

Dominic părea ușurat.

M-am ridicat, încă strângând ceașca, întrucât ceaiul era enervant de fabulos, iar el nu mi-l ceruse înapoi.

— Să nu profiți de mine, Făt-Frumos, l-am avertizat.

N-a promis, ci doar a dat scurt din cap.

— Am să fiu cea mai bună asistentă personală secundară pe care ai avut-o vreodată, dar n-o să mai fie cum a fost. Tu poți avea încredere că-ți păstrez secretele, dar eu n-am încredere în tine.

Ochii lui erau înnegurați acum. Mai mult cenușii decât albaștri. Părea că vrea să să spună ceva.

– În legătură cu vineri noapte..., a început.

Am ridicat o mână.

– Să nu mai vorbești niciodată despre noaptea aceea. Oricât de departe vom merge, noaptea aceea nu a existat.

– Și nici nu se va mai întâmpla vreodată, a zis cu severitate. Contractul tău nu permite.

Am depus pe loc un jurământ imaginar că-l voi face pe acest nenorocit să regrete ziua în care a intrat în George's Village Pizza.

– Comandă-mi ceva pentru micul-dejun. Ia și pentru tine ceva. Ești palidă. La zece avem o ședință.

38

DOMINIC

Mi-a comandat pentru micul-dejun fulgi de ovăz.

Marți a instituit o regulă de comunicare doar prin e-mail. Miercuri, când i-am dat un covrig de la brutăria din apropiere, l-a aruncat direct în coșul de gunoi. Joi a pus o barmaniță să scrie „măgar" în spuma ceaiului meu cu lapte, când eram în afara clădirii pentru o ședință.

Pe măsură ce treceau zilele, era atât o ușurare, cât și o tortură să mă uit prin ușa deschisă și s-o văd pe Ally. În prima zi am avut fără să vrem contact vizual de atâtea ori, încât și-a mutat monitorul computerului pe partea opusă a biroului și s-a întors cu spatele la mine.

De Ziua Îndrăgostiților am oferit câte un aranjament floral tuturor asistentelor de pe etaj, numai ca să-i pot oferi și ei ceva. Am semnat cartea de vizită „Linus" ca să păstreze florile și să nu le arunce.

Când s-a terminat prima săptămână și am trecut în a doua, a continuat să se poarte cu mine cu profesionalism rece. Ne-am evitat reciproc cât de mult am putut. N-au existat mesaje ostile sau vreo sugestie de flirt. Dacă era nevoie să semnez ceva, trimitea un stagiar la mine în birou. Dacă trebuia s-o întreb ceva, adăugam jumătate din echipă la CC în e-mail.

Mi-am ținut mâinile departe de blestematul penis. Nu mi se părea corect, cu ea lângă birou. În fiecare noapte retrăiam dansul în poală, dar tot nu m-am atins. Nimeni în afara lui Ally n-ar mai putea să rezolve asta. Nu după ce s-a

unduit și și-a croit drum până la penisul meu de parcă ar fi fost jucăria ei sexuală personală.

Eram distrus, și am găsit o oarecare ușurare în acceptarea situației.

Ceea ce mă paraliza era însă tăcerea, retragerea ei completă față de mine. În a treia săptămână eram deja o epavă. Nu puteam lucra în genul ăsta de tensiune. Eram pe punctul să aflu cum e să ai o problemă cu abuzul de alcool.

Singurul lucru care m-a făcut să rezist a fost că ochii ei ca mierea începeau să nu mai aibă cearcăne. Nici scobiturile din obraji nu mai erau la fel de vizibile. Ally tot venea cu mâncare la pachet, dar măcar acum își aducea mâncare adevărată. Numai că de data asta apăruse un nou mister. Venea la serviciu cu vânătăi ciudate și bandaje.

Ce făcea în timpul liber? Mintea mea analiza obsesiv problema iar și iar. Avea un fetiș pentru sexul în postura de submisivă? Avea grijă de un câine mare și stângaci? Noul ei hobby era sculptura?

Pierdeam ore întregi din zi gândindu-mă la întrebări pe care nu voi reuși să i le pun vreodată. Inventam scuze ca să zăbovesc pe lângă biroul ei. În fiecare seară o priveam plecând fără un cuvânt și îmi doream să meargă cu mine acasă. Nu știam ce era mai rău, s-o văd toată ziua și să nu vorbesc cu ea sau s-o văd plecând și să nu știu ce face.

Habar n-aveam cum voi trece de evenimentul din seara asta.

Christian James, designerul care îndrăznise să flirteze cu Ally, își lansa noua linie, iar noi, adică cea mai mare parte din echipa *Label*, eram invitați la spectacol și la petrecerea de după.

Preferam să-mi scot ochii cu o lingură decât s-o văd pe Ally, îmbrăcată elegant, venind la petrecere. Dar nici n-aveam de gând s-o las să se ducă singură. Nu cu un designer afemeiat care toasta cu șampanie și-și etala gropițele ridicole din obraji în fața ei.

Vorbeam de lup. Femeia care-mi bântuia gândurile la orice oră din zi stătea în prag.

— Da? m-am repezit.

Temperamentul meu nu părea să aibă efectul scontat asupra ei. Doar o încuraja să mă sfideze și mai mult.

A intrat în birou purtând o pereche nouă de pantofi stiletto cenușii din piele întoarsă, care se zăreau de sub manșetele largi ale pantalonilor roșii. Eram recunoscător că e în fața mea, așa că nu trebuia să mă prefac că nu-i admir fundul.

— Astea sunt de la Dalessandra, mi-a spus, trântind pe birou un vraf de corecturi.

Păreau să fi fost masacrate de o ascuțită peniță roșie. Pe prima pagină era o notă scrisă pe margine.

Vino la mine.

Fusesem convocat.

Orice progres aș fi făcut înainte s-o mut pe Ally aici dispăruse – fusesem mult prea ocupat să tânjesc după asistenta mea ca să mă mai concentrez pe muncă.

Am înjurat în barbă.

— Vreo problemă? m-a întrebat Ally.

Încă nu se întorsese spre ușă. Presupun că spera la un loc în față ca să asiste la nimicirea mea, iar eu eram fericit să-i fac pe plac.

— Problemă? Adică una singură? Nu, Maleficent. Am mai multe. Inclusiv faptul că nu mă pot opri să mă gândesc la asistenta mea personală cu fundul de gheață ori să-mi fac treaba la standardele pe care le-a stabilit măgarul de tata.

S-a uitat la mine îndelung, încordată, apoi și-a dat ochii peste cap.

— Ah! Așteaptă!

Ally a părăsit camera și, fir-ar, m-am holbat până la urmă la fundul ei.

A revenit încruntată cu un dosar.

— Apropo, sunt supărată că mă împingi să fac asta.

– Ce anume?

Eram atât de jenant de fericit că-mi adresa cuvinte formate din mai multe silabe, încât aş fi lăsat-o să mă plesnească peste faţă cu dosarul.

– Acestea sunt două pagini de interior cu haine de iarnă hidoase de acum doi ani. Tatăl tău le-a aprobat.

M-am uitat la machetă. Arătau ca nişte saci de dormit în bej şi griuri. Modele afundate ciudat în ele, pe un fundal cenuşiu murdar.

– Iată una de-a ta, a zis, scoţând următoarea machetă din dosar.

Asemănătoare cu prima, înfăţişa nişte modele cu ghete de iarnă. Modelele erau în studiou, pe un platou construit din platforme cubice din lemn. Era una dintre primele machete pe care le supervizasem după ce preluasem postul tatălui meu.

– Ce vrei să spui?

– Nu face pe prostul. Nu eşti suficient de drăguţ pentru asta, a ripostat. Se vede că a ta e mai bună.

– I-am avut pe Linus şi pe Shayla în spate, am insistat.

– I-ai avut în spate şi azi-dimineaţă când te-ai îmbrăcat, sau când ţi-ai decorat casa din oraş?

– Nu, am mormăit.

– Uită-te cât de bine ai reuşit asta împreună cu Linus şi Shayla, a zis, lovind cu degetul paginile făcute de mine. Ţi-ai făcut treaba, Dominic. Tatăl tău avea gusturi de rahat şi credea că e grozav. Tu ai bun-gust şi crezi că eşti de rahat.

– Mă bazez pe opiniile celorlalţi ca să-mi fac treaba.

– Cine-a zis că trebuie să fii un dictator? Ar *trebui* să te bazezi pe experienţa celorlalţi. Faci din asta un efort de echipă, nu o chestie egoistă. Şi merge. Ia uită-te la următoarea pagină.

Era o foaie de calcul care urmărea vânzările produselor de firmă prezentate.

— Paginile tale au făcut de două ori mai multe vânzări decât ale tatălui tău.

— Numărul cititorilor noștri a crescut de când sunt eu la conducere, am precizat.

— Uite ce e. Dacă vrei să ți se plângă de milă, n-ai decât, dar mai devreme sau mai târziu ai putea foarte bine să te obișnuiești cu ideea că poți face treaba asta. Tatăl tău a condus cu prost-gust și cu pumn de fier. Mama ta l-a lăsat. Numai pentru că tu ai altă abordare nu înseamnă că nu ești la fel de bun, dacă nu chiar mai bun.

Am dat o altă pagină. Erau statistici cu traficul conținutului de pe site de când eram la conducere. Filmul cu Brownie sărutându-mă franțuzește era cel mai popular videoclip pe care-l postaserăm în ultimele douăsprezece luni.

— De ce ai toate datele astea adunate la un loc? am întrebat nedumerit.

— Ți-am spus că am de gând să fiu cea mai bună asistentă personală pe care ai avut-o vreodată. Ce fel de asistentă aș fi dacă nu aș avea un dosar cu „Nu te panica, șefule"?

A pornit spre ușă.

— Asta înseamnă că vorbești din nou cu mine? am întrebat.

Nici măcar nu s-a oprit. A ridicat pur și simplu un deget mijlociu bandajat peste umăr.

— Nu. Mă întorc la muncă. Bosumflarea ta îmi consumă timpul de lucru.

39

ALLY

– Cum vrem să arătăm diseară? s-a întrebat Linus, bătându-se cu degetul în bărbie.

Ne uitam în adâncurile Șifonierului de la *Label*. De obicei eram dispusă să iau orice se închidea cu fermoar și-mi ținea bine sânii. În seara asta voiam însă ceva mai mult.

– Vrem să fim frumoși și sălbatici, am decis. Ai vreun as în mânecă pentru asta?

Era nevoie de un un as în mânecă de-a dreptul miraculos, ținând cont că în ultimele luni mă simțisem ca un coș de gunoi uman.

Mai întâi am fost stripteuză, apoi a fost cât pe ce să-l las pe tata să fie evacuat din azilul de bătrâni, iar pe urmă am făcut un pact cu diavolul numai ca să-mi țin familia pe linia de plutire.

Linus m-a privit de jos în sus și a ridicat sceptic o sprânceană bine îngrijită.

– Te mulțumești cu ceva moderat atrăgător și moderat încrezător?

– Nu.

– Nu face cu mine chestia aia cu „ar fi nevoie de un miracol", Linus. Știu că ai un as în mânecile tale fabuloase.

Cu o sclipire vicleană în ochi, a tras un sac de îmbrăcăminte de pe cuier.

– Ei bine, dacă tot ai zis...

– Ce e?

— Nu pune întrebări. Du-te și îmbracă-te, pentru că știi că ai nevoie de cel puțin o oră ca să te fardezi și să-ți aranjezi cuibul ăla de păsări pe care-l numești păr.

Dându-mi ochii peste cap, am luat sacul și critica lui și m-am îndreptat spre toaletă.

Toate gândurile neortodoxe despre cum Linus trebuie să fi fost într-o viață anterioară o majoretă rea într-o frăție, exmatriculată pentru nebuniile ei, s-au evaporat când am desfăcut fermoarul sacului.

— Ei bine, sfinte Sisoe!

În sac era un miracol, iar Linus Feldman era zânul meu bun.

Am revenit în cameră simțindu-mă Cenușăreasa. Dacă zâna bună i-ar fi dat Cenușăresei o rochie sexy de seară, mulată pe corp, de culoarea purpurii sau – cum îmi plăcea mie să spun – culoarea inimii zdrobite a lui Dominic Russo.

— Nu e chiar oribilă, a zis Linus când m-a rotit ușor să vadă cum îmi stă.

A întins mâna. Ținea de barete o pereche de pantofi stiletto aurii.

— Îi încalți pe ăștia și n-o să te plângi că te rod așa de tare încât nu poți să mergi.

Am dat ascultătoare din cap. Eram o Cenușăreasă supusă.

O raită scurtă prin cabina de machiaj, o jumătate de oră pe scaunul unui creator de miracole prevăzut cu ondulator de păr și aveam o înfățișare nou-nouță. Nu mai exista fata săracă și tristă care tânjea după șeful ei.

Nu. Eram o zeiță care tăia răsuflarea și merita să fie privită cu admirație.

Rochia. Oh, afurisita de rochie. Era moale pe pielea mea și de un roșu îndrăzneț. Fusta se desfăcea cu o despicătură pe piciorul drept. Materialul era ușor, straturi aerisite de șifon care se unduiau în jurul meu ca o mantie atunci când pășeam – sau când mergeam în urma cuiva, după cum

m-a instruit Linus. Partea de sus se termina la doi centimetri de buric, oferind privirii o fâşie din abdomenul meu palid, acoperit cu pielea nebronzată de newyorkeză în toiul iernii. Avea mâneci terminate puţin sub umăr şi niciun fel de decolteu, dar felul în care îmi îmbrăţişa sânii era aproape păcătos. O bandă din mătase strângea rochia la spate, sub sâni, şi când mă mişcam se simţea ca o mângâiere.

Şi nu erau numai hainele. Sau ochii fardaţi seducător. Sau buzele rujate îndrăzneţ şi părul ondulat sexy. Îmi aminteam cine eram sub toate astea. Fără stres şi unghii rupte, haine ieftine sau nesomn. Eram Ally Morales şi aveam o valoare mult mai mare decât ceea ce vedea în mine un bărbat.

– Ei bine, la naiba! a zis Linus.

La naiba, într-adevăr, am dat aprobator din cap în faţa reflexiei mele.

– Unde ai găsit rochia asta? l-am întrebat.

A îndepărtat o bucată de puf de pe mâneca rochiei.

– A rămas de la şedinţa foto de anul trecut. Nu am folosit-o. Niciunul dintre modele nu s-a potrivit, din moment ce a fost creată pentru cineva cu... a făcut un semn spre sânii mei; rochia fusese creată pentru asta. E a lui Christian. O să-i placă să te vadă cu ea în seara asta.

Am avut impresia că am detectat un pic de răutate în vocea lui.

– Ce pui la cale, Linus?

Şi-a depărtat braţele, arătând ca inocenţa în persoană, cu excepţia rânjetului care-i juca pe buze.

– Zânul tău cel bun nu trebuie să aibă intenţii ascunse.

– Acum sunt foarte suspicioasă.

– Du-te acolo şi vezi să nu cazi, m-a instruit.

– Tu nu mergi?

– Aşa? a fluturat batjocoritor mâna peste costumul negru impecabil.

– Hm... Da.

— Nu pot. Copiii au o chestie la școală.

— *Copiii? Ai copii?*

— De ce e toată lumea atât de surprinsă de asta?

A scos telefonul și mi-a arătat o scurtă filmare cu micii Jasper, Adelaide și Jean-Charles.

Încă mă simțeam ametită când am ajuns jos. Unul dintre lucrurile care mi-au plăcut cu *adevărat* la acest loc de muncă era mașina de serviciu. Nu conducea Nelson, ci o șoferiță care mi-a deschis portiera din spate. Bancheta era ocupată de o foarte elegantă Dalessandra.

— M-am gândit să mergem împreună ca să putem vorbi, mi-a zis, bătând ușor cu palma locul de lângă ea.

Există momente în viață în care te oprești, tragi aer în piept și te întrebi a cui viață o trăiești de fapt. Să călătoresc prin Midtown cu o limuzină, alături de unul dintre cele mai influente simboluri ale modei într-o ținută evident creată pentru ea, era exact un astfel de moment.

— Arăți minunat, a zis. Rochia asta.

— *Eu?* Uită-te la rochia ta.

Chiar așezată și în lumina slabă din mașină, era uluitoare. Rochia de seară avea straturi peste straturi de argintiu, gri și crem așezate ca niște aripi de lebădă. De sub tiv se zăreau niște cizme moi din piele întoarsă pentru care mi-aș fi vândut un ovar.

— Avantajele meseriei, a zis, minimalizând complimentul. În fine, cum stau lucrurile?

— Totul e în regulă, am mințit.

A început să mă mănânce gâtul.

— Bine? Toți cei pe care i-ai întâlnit? Toată lumea din personal cu care ai vorbit? Cu toții sunt în regulă?

Nu eram pregătită mental pentru această discuție, după ce-mi petrecusem toată ziua pregătindu-mi vintrele pentru întâlnirea cu Dominic în afara serviciului.

Nu-mi voi atinge nepotrivit şeful în seara asta.
Nu-mi voi atinge nepotrivit şeful în seara asta.

Am repetat blestemata asta de mantră toată ziua.

Ultimele câteva săptămâni au fost un fel de tortură rafinată. În fiecare dimineaţă, când venea şi trecea pe lângă biroul meu, îi simţeam mirosul trupului proaspăt spălat şi mă ducea gândul imediat înapoi la el acasă, la duşul lui, la motivul pentru care fusesem sub acel duş.

Apoi trebuia să-mi amintesc de ce abia mai vorbeam cu el.

– Dar Dominic? a întrebat Dalessandra, strângându-şi buzele roşii.

– Ce e cu el? am amânat răspunsul.

M-a privit înţelegătoare.

– Sunteţi apropiaţi.

Am clătinat capul cu suficientă vehemenţă încât să-mi zboare o agrafă şi să-mi aterizeze în poală.

– Chiar nu suntem.

– Sunteţi, a insistat. E fericit? Mă urăşte pentru ceea ce i-am cerut să facă?

Mi-am dres glasul şi m-am simţit lipsită de loialitate faţă de bărbatul care oficial nu-mi câştigase loialitatea.

– Nu cred că poate spune cineva că Dominic e un bărbat fericit, am îndrăznit.

– Dar tu vezi dincolo de aparenţe, a rostit Dalessandra, ca şi când ar fi subliniat un lucru de la sine înţeles. E cu adevărat nefericit? Am cerut prea mult de la el, aşteptându-mă să intervină şi să cureţe mizeria făcută de tatăl lui?

Îmi venea să-mi rod rujul, apoi m-am gândit că nu merită să fiu certată de Linus dacă vede pe urmă fotografii în sensul ăsta.

– Nu ştiu exact ce s-a întâmplat anul trecut, am suspinat. De fapt nimeni nu pare să ştie, cu excepţia ta şi a lui Dom. Poate că şi asta e o parte a problemei. Dar nu, n-are nimic cu tine. Dincolo de vestele sexy şi de mârâiturile morocănoase, e un tip grijuliu. Vrea să fii fericită. Vrea să te

face fericită, și cred că știi asta. Mai cred și că ar trebui să ai cu el această conversație.

— Noi, familia Russo, nu avem conversații, a zis Dalessandra cu un zâmbet trist.

Mie-mi spui?

— Poate că ar trebui să încerci. Mai ales dacă ești mândră de munca pe care o face fiul tău pentru tine.

— Dominic știe că sunt mândră de el, a spus ea rigid.

— După cum toată lumea din birou știe că orice lucru misterios se va fi petrecut anul trecut nu se va mai întâmpla, pentru că îi protejezi și nu vei mai lăsa pe nimeni să profite de poziția și de puterea lui?

Smaraldul de pe degetul Dalessandrei a sclipit când și-a înfipt degetele în fusta rochiei.

— Am o reputație de protejat, a zis cu răceală. Nu supraviețuiești în lumea asta spălându-ți rufele în public.

— Reputațiile nu pot fi clădite ascunzând gunoiul sub covor, i-am amintit. Ele se clădesc din povești. Tu controlezi povestea ta și felul cum e spusă... sau nu.

— Doar nu sugerezi serios că ar trebui să-mi dezvelesc sufletul în fața lumii și să recunosc că am fost destul de naivă, orbită de ambiție, încât să nu observ ce se întâmplă în propriul meu birou, în propria mea căsnicie?

— Chiar dacă ai fost naivă sau oarbă – ceea ce cu siguranță nu cred că s-a întâmplat –, acum nu mai ești. Asta merită să știe oamenii tăi.

— Oamenii mei, a repetat pentru sine. Dar dacă povestea nu este numai a mea? Dacă sunt alții care nu vor să se afle chestiile în care sunt implicați?

— Cred că aici își au locul conversațiile de care ziceam, am spus, felicitându-mă pentru răspuns.

În seara asta eram consilierul cel înțelept. Probabil că era meritul rochiei.

— Cu siguranță ai multe opinii, a murmurat Dalessandra.

– Aşa mi s-a spus. De către fiul tău. În mai multe ocazii.

– Apropo de el, te place foarte mult.

– Cred că e mai potrivit să spui că-l enervez foarte mult.

– Am cerut foarte mult de la el.

– Într-adevăr.

– Sper că nu crede că-i cer să-şi pună viaţa în paranteză pentru mine, pentru funcţia asta.

Ai grijă ce zici, m-am avertizat.

– Nu cred că tu eşti acel Russo care-l împiedică pe Dom să trăiască fericit, am spus înţelegătoare.

Dalessandra m-a studiat în tăcere, în întuneric.

– I-ai mai scris ceva mesaje pe mâncare? a schimbat ea subiectul.

– Sinceră să fiu...

Am scos telefonul ca să-i arăt poza cu mesajul din spuma ceaiului cu lapte.

40

ALLY

M-am despărțit de Dalessandra, urmând ca ea să intre pe covorul roșu în galerie, în timp ce eu m-am strecurat prin spate.

Mai fusesem de câteva ori în cartierul ăsta. Era amuzant cum câțiva metri de trotuar acoperiți cu gumă de mestecat veche și pungi goale de mâncare se transformaseră peste noapte, doar cu o mătură, câteva scânduri și un covor roșu.

Banii puteau să transforme totul peste noapte.

Mi-am examinat hainele, încântată că nu mai trebuia să mă chinuiesc să dau bacșiș mai târziu, și mi-am urmat instinctul spre bar.

Galeria era o întindere largă de podele din beton, tavane industriale înalte și pereți provizorii. Actuala expoziție găzduia un soi de artă modernă pe care nu am înțeles-o. Diagonale colorate, frânghii ciudate lipite de pânză și o sculptură dubioasă care parcă fusese creată de un copil de grădiniță în ziua de lucru cu plastilină.

Muzica răsuna însă seducător, luminile erau difuze și printre participanții bine îmbrăcați plutea un zumzet de entuziasm.

Hopa. Open bar.

— Cu ce vă pot servi?

Barmanul era drăguț într-un fel care nu te intimida. Ar fi trebuit să fiu ca altădată și să-l consider pe el atrăgător, în locul dominației chinuitoare a șefului meu de acum.

Privirea lui mi s-a plimbat rapid pe trup și mi-am amintit de rochie.

– Vin alb. Nu, așteaptă. Șampanie, am decis.

Dacă aș vărsa-o, nu s-ar păta materialul rochiei, iar bulele m-ar împiedica să mă amețesc.

– S-a făcut, mi-a zis.

– Rochia asta pe tine, am auzit o voce familiară.

M-am întors și l-am văzut pe Christian James, cel mai tare designer, în spatele meu, cu un zâmbet neastâmpărat pe chipul frumos. Și-a pus o palmă în dreptul inimii, imitând o bătaie cu degetele.

– S-ar părea că designerul e un geniu.

– Evident, a spus, cu un zâmbet orbitor.

Și iată gropițele în obraji. Mmm...

Cu detașare pur științifică, mi-am cântărit reacțiile față de el. Fermecător. Amuzant. Un adevărat geniu al acului și ației. Flirta cu mine și îmi plăcea.

Apoi, o clipă mai târziu, mi-am venit brusc în fire când am surprins privirea lui Dominic din cealaltă parte a sălii. Stătea de vorbă cu o mulțime de lume arătoasă, dar se uita la mine.

O singură privire spre bărbatul cu blugi, bocanci și blestemata de vestă pe care știam că o poartă numai ca să mă enerveze – și bătăile inimii mi s-au accelerat ca ale unui ciclist în sprint.

Nu cumva mă excita tocmai respingerea din partea lui? Am luat o înghițitură mare de șampanie.

Ei bine, nu va mai fi niciun fel de respingere, deoarece terminasem cu subiectul Dominic. Îmi explicase cât se poate de clar. Și eu la fel. Mai mult, dacă aș fi fost suficient de proastă ca să mă mai ofer lui o dată, mi-aș pierde și ultima fărâmă de respect de sine.

De-aș putea să mi-l scot însă din minte. Chiar și acum îl simțeam uitându-se la mine. Un fior de disconfort între omoplați și unul de luciditate pe șira spinării. Era aproape... excitant. Aproape mi s-a făcut greață. *Poate că nu erau*

hormonii din lactate. Poate că era ceva mult, mult mai grav.

— Se poate? m-a întrebat Christian, oferindu-mi mâna. Ca să pot vedea cum se unduiește materialul? În plus, chiar îmi place să mă uit la tine.

— E petrecerea ta, am răspuns, făcând un pic mai mult efort ca să flirtez.

Mi-a pus paharul pe bar și m-a luat de mână.

— Superb. Te-aș vedea într-o rochie similară, dar albă. La o nuntă pe plajă. Cu flori în păr. Foarte boem. După ceremonie ai sări în ocean cu foarte norocosul tău mire.

Roșeam.

— Frumoasa, îmbujorata mireasă, a reflectat el. La ce te gândești?

— Nu am nici timpul, nici perspectiva vreunei nunți.

El a zâmbit din nou.

— Vorbeam despre rochie. Dacă ar fi rochia ta de mireasă, ce ai adăuga? Sau la ce ai renunța?

— Ceva strălucire.

— Ah, da, a aprobat. Ceva subtil care ar prinde razele soarelui și te-ar face să arăți...

— Magic.

— Exact, a zis și a ridicat elegant o sprânceană. Poți să te întorci?

Am ridicat din umeri. M-a împins ca și cum eram pe ringul de dans și apoi m-a întors încet. M-am învârtit ca balerina fără chip de pe cutia de bijuterii pe care mi-o dăruise tata când am împlinit cinci ani, ca să-mi pun toate inelele și brățările din plastic.

Apoi m-a tras jucăuș înapoi. Cu un rânjet de drăcușor, s-a folosit de moment și m-a lăsat ușor pe spate, ca într-o mișcare de dans extravagantă.

Invitații din jurul nostru au izbucnit spontan în aplauze, iar eu am râs cu plăcere. Doamne, era atât de bine să râzi.

Cineva de la barul din spatele nostru a scăpat un pahar din cristal, care s-a spart.

– Permiteți-mi să vă ajut, domnule, a spus barmanul, luând paharul spart de la Dominic.

De aproape, privirea lui era mult mai fierbinte. Am simțit că rochia ia foc, îmi arde pe trup și mă lasă despuiată. Poate că ar fi trebuit să port din nou petice.

– Dominic, a zis Christian, îndreptându-și energia spre șeful meu și oferindu-i o strângere bărbătească de mână însoțită de o bătaie pe umăr. Mă bucur să te văd. Am auzit o mulțime de lucruri bune despre tine la *Label*.

În ochii lui Dominic strălucea ceva ciudat. Se uita la mine.

– Ai o clipă? Vreau să discutăm despre logistică.

Întrebările erau pentru Christian, dar ochii lui Dominic îmi ardeau carnea ca un fier roșu. Mâna pe care și-a încleștat-o pe umărul lui Christian nu părea deloc prietenoasă pe când îl ducea pe partenerul meu de dans cât mai departe de mine.

– Dragă, nu știu care e treaba, mi-a zis barmanul privind după cei doi, dar tipul cu vestă părea că nu știe dacă vrea să te pocnească sau să te devoreze.

Am clipit de câteva ori.

– Deci am văzut bine?

– Aia a fost de-a dreptul amenințare nucleară. Dacă aș fi femeie și l-aș lua cu mine în pat, mi-aș face griji că mă dezintegrează pe loc.

Asta era o problemă adevărată.

– Cred că am nevoie de încă o băutură.

– Și eu cred la fel, a spus el, punând pe bar o altă cupă de șampanie pe care apoi a umplut-o. Asta ca să te relaxezi după întâlnirea cu tipul-cu-vestă-care-dezintegrează-femei.

– Mulțumesc.

– Noroc, păpușă.

M-am plimbat un pic, căutând-o pe Dalessandra, și am ajuns lângă bucătărie, alături de câțiva oameni de la

marketing. Am descoperit cu înțelepciune că, dacă urmărești cu atenție chelnerii, capeți primele gustări de pe tăvile cu aperitive.

M-am uitat după Dominic în timp ce se plimba prin sală. De fiecare dată când părea că vrea să se îndrepte în direcția mea, plecam în grabă și mă duceam în altă parte. Ba chiar m-am ascuns la toaletă timp de douăzeci de minute, încercând să mă calmez. Ne pândeam, chiar nu aveam chef de o nouă ceartă sau de alte zece motive pentru care nu eram suficient de bună pentru el.

— Putem să vorbim despre cât de delicios este Dominic Russo în seara asta? a suspinat Nina de la publicitate spre paharul cu vin.

Era înaltă și zveltă, cu un păr ondulat rebel și ochi albaștri care păreau să sclipească mereu.

— Da, te rog, a răspuns Ruth, făcându-se că leșină.

— Nu cred că e corect ca cineva atât de atrăgător să nu aibă o prietenă. Pe mine, a zis copywriterița Missie.

Missie era o mignonă care avea tendința de a cânta atunci când era agitată.

— Care-i treaba cu el? a întrebat Gola, de-a dreptul fabuloasă într-o rochie mulată bleumarin ce-i evidenția umerii cu adevărat fantastici.

— Mda, Ally. Care-i treaba? a întrebat Ruth.

Toate privirile s-au îndreptat spre mine.

— Hm, de unde să știu?

— Lucrezi la doi metri de el. Cum de-ți mai funcționează creierul? a întrebat Nina. Până acum, al meu s-ar fi transformat în piure de hormoni.

— Ai încercat să renunți la lactate? i-am sugerat.

— Ally e imună la tipul ăsta, le-a lămurit Gola.

— Imună? N-aș merge chiar atât de departe, am spus, pretinzând că nu-mi amintesc că pusesem recent niște baterii noi pentru vibrator pe lista de cumpărături.

— E atât de diferit de tatăl lui. Adică, în afară de felul în care arată, n-ai zice că sunt rude, a spus Missie.

– Da. Dominic Russo n-ar înghesui pe cineva lângă xerox ca să-i arate penisul, a fost Gola de acord.

Nu, nu ar face asta. Chiar dacă ea – eu – ar vrea.

– Nu e păcat? a oftat Missie.

Am râs toate și un strop de șampanie mi-a ajuns pe nas.

– Nu credeți că e puțin ironic, nu-i așa, că tot ceea ce e hărțuire din partea unuia ca Russo tatăl ar fi binevenit din partea fiului? a comentat Gola.

– Consimțământul face ca totul să fie sexy, a zis Ruth.

– Să bem pentru consimțământ, am spus, ridicând paharul.

– Aș consimți de tot cu Dominic Russo dacă m-ar lăsa, a mormăit adorabil de beata Missie spre fundul paharului de cocteil.

– Chiar s-a întâmplat așa ceva? Adică lângă xerox? am întrebat, readucând discuția în direcția de la care pornise.

– Fată, Paul Russo a fost un hărțuitor pe bune, m-a lămurit Nina. În ziua în care a plecat, câteva dintre noi am ieșit la prânz, am cumpărat șampanie și am ținut un toast de bucurie că nu vom mai fi ciupite vreodată de fund.

– Apoi am toastat iarăși când a venit Dominic, a adăugat visătoare Missie. Pentru că e atât de frumos.

– V-ați gândit vreodată să-i spuneți asta? l-am întrebat.

– Ce? Că-l considerăm teribil de atrăgător? Diabolic de sexy? s-a încruntat Nina.

– Oh, nu. Mă refer la partea în care vă place că e aici și că lucrați cu el.

– Adică să vorbim pe bune cu bunăciunea aia de bărbat? Nu. Nu, mulțumesc. M-am lovit o dată de el când ieșea din sala de ședințe și în loc să mă scuz am fugit în baie. Baia bărbaților, s-a confesat Missie. E atât de frumos și de

neguros, așa, și aș vrea să fiu eu cea care-l îmblânzește și-i arată dragoste, a cântat ea ultimele cuvinte în stil Broadway.

— Dar e de neatins. Cred că asta îmi place cel mai mult la el. Dacă aș pune mâna pe el, aș fi frumoasă, deosebită și, evident, foarte bună în pat, pentru că nu e genul de bărbat care se mulțumește cu mai puțin, a suspinat Ruth.

Mi-am ascuns râsul cu o altă înghițitură de șampanie. Dominic ar muri, la propriu, dacă ar auzi discuția asta.

— Cum e să fii asistenta lui? m-a întrebat Gola.

— Da, varsă tot. Toate detaliile.

De ce încerca toată lumea să smulgă informații de la mine despre el în seara asta?

— Oh, nu știu. Îi place ceaiul. E morocănos pe dinafară, dar e un om în general de treabă.

Așteptau cu nerăbdare mai multe bârfe despre Dominic.

— Ascultă când îi vorbesc. E grijuliu, conștiincios. Îi pasă de ceea ce face. E clar că nu seamănă cu tatăl său. Una peste alta, e un șef bun.

— Voi aveți tot felul de meciuri acolo. Pe bune dacă asta nu e o chestie sexy. Vreau să fiu ca tine când o să fiu mare, a cântat Missie.

— Ne enervăm unul pe altul, asta e tot. Sunt cu el numai până când revine Greta. Sper că o să am și eu cândva un soț care să mă ducă într-o excursie de două luni prin Europa. Să bem pentru asta!

S-au uitat una la alta.

— Poftim?

— Nu soțul ei i-a făcut surpriza, a zis Nina. Dominic a trimis-o.

41

ALLY

Clipeam așa de des, încât genele mele semănau cu niște aripi de colibri.

– Dominic a trimis-o pe Greta în Europa? am întrebat-o pe Nina, mimând nonșalanța.

– Adorabile doamne, ar vrea vreuna dintre voi...

– Nu acum, Carl! am țipat la chelnerul care se apropia cu tava cu creveți și care s-a îndepărtat imediat.

– Oh, da, a răspuns Nina. Am auzit de la o prietenă a unei prietene. Dominic personal a aranjat perioada concediului la resurse umane. A sunat-o acasă pe Jasmine – morocănoasa care nu se pricepe să facă poze – la ora două, într-o noapte de vineri și i-a zis că trebuie să rezolve treaba în weekend.

– Ea nici măcar nu era acasă. Era într-un club cu un cântăreț de jazz super, pe care l-a cunoscut într-un tur al tavernelor.

– Stai o clipă. Morocănoasa Jasmine de la resurse umane, aia care îți face poze când strănuți, merge în cluburi cu cântăreți de jazz? m-am mirat. De fapt, nu contează. Continuă.

– În fine. A spus că a fost un fel de a-i mulțumi pentru că i-a suportat rahaturile atâta timp. A plătit din buzunarul lui concediul *și* călătoria. Vă dați seama? s-a entuziasmat Nina.

– La două noaptea, într-o vineri? am întrebat.

— Ce-o fi făcut la ora aia din noapte de a decis că trebuie să-şi trimită asistenta în Europa pentru două luni? a întrebat Gola.

— Poate l-a văzut comiţând o crimă, am zis agitată.

Ştiam exact ce făcuse în vinerea aceea. A fost la aproximativ două minute după ce am ieşit în grabă din locuinţa lui din oraş.

Aveam nevoie de încă o băutură de la barmanul acela probabil bisexual.

A doua zi dimineaţă aveam promovarea şi bonusul de angajare. Ştiam că mă manipulase. Atâta doar că nu realizasem cât de diabolic fusese. M-am gândit că va profita de situaţie, nu că-şi va păcăli secretara cu un concediu plătit de şaizeci de zile.

— Nu vreau să stârnesc fabrica de zvonuri, Ally, a zis Nina, scoţându-mă din starea inconştientă de amărăciune, dar eu cred că te place. Te place cu adevărat.

— Sau te urăşte, a adăugat Missie. Sincer, nu ne putem decide. Am analizat asta pe toate părţile. Personal, sper că te urăşte pentru că-şi păstrează dragostea pentru mine. Se uită la tine de parcă ar vrea să te sugrume sau să te arunce în faţa unui vehicul în mişcare sau...

— ... să te reguleze până nu mai poţi, a completat îndatoritoare Nina.

M-am înecat cu propria salivă.

— Fetelor, nu e ca şi cum m-aş culca cu cineva ca să capăt o funcţie. Iar Dominic oricum nu e interesat de mine.

— În primul rând, tu nu eşti Malina. Nu ţi-ai regula şeful ca să avansezi. L-ai regula pentru că e atât de fierbinte, încât pun pariu că poate să-şi prăjească ouă pe abdomen, a insistat Gola. A zis el aşa ceva? Că nu e interesat de tine?

Am închis ochii.

— De multe ori.

— Minte. Minte cu nerușinare, a strigat Ruth.

— N-am mai văzut un bărbat care să se uite aşa la o femeie. Ca un copil care se uită la vitrina unui magazin de

dulciuri și vrea să spargă geamul ca să ajungă la bomboane, a zis Missy, cu ochi sticloși.

– Ei bine, e o imagine stânjenitoare, am zis.

Am simțit un fior fierbinte în jos pe șira spinării.

– Se uită la tine chiar acum, a spus Nina fără să-și miște buzele, ceea ce făcea totul și mai straniu.

Toate, în afară de mine, s-au întors să se uite la Dominic.

– E clar că vrea s-o arunce de pe acoperiș.

– După ce-i oferă vreo zece orgasme.

– Te rog, pot să fiu ca tine când o să fiu mare? a cântat șoptit Missie.

– De ce nu vă cuplați? a întrebat Ruth, făcându-și vânt cu șervețelul de la cocteil.

– În afara faptului că nu sunt genul lui, el nu e genul meu, nu e interesat de mine și sexul cu un coleg de muncă e o ideea rea?

– Mda. În afară de toate astea, a zis Ruth.

– Tatăl lui, am spus.

M-am confruntat cu patru femei confuze.

– Stai, că m-ai pierdut, a început Gola.

– Crede că vă e frică de el, din moment ce nu îl priviți în ochi și vă ascundeți în toaleta bărbaților. Știți, ca și cum ar fi un alt pervers.

– Îți bați joc de noi? s-a auzit în cor, suficient de tare încât jumătate dintre invitații din sală s-au întors să vadă despre ce era vorba.

– Oh, Doamne! Reveniți-vă, le-am spus în șoaptă.

– Știți, dacă am coborî niște bariere, poate că s-ar da la Ally, a propus Ruth.

– Să coborâți bariere? Fetelor, nu cred că ar trebui să conspirăm împotriva conducerii.

– Conspirăm *pentru* el. Nu împotriva lui, a zis gânditoare Gola. Dacă Dominic înțelege că noi l-am considerat

un șef bun, că nu l-am comparat cu tatăl lui, poate că sparge geamul și mănâncă bomboana.

— Nu, nu, nu. Oh! Nimeni nu conspiră pentru nimic. Nimeni nu mănâncă vreo bomboană.

— Ally, tu ești genul de zână bună de care avem nevoie toate, a insistat Nina. Biata țărăncuță...

— Hei, sunt din Jersey, prostuțo.

Nina a făcut spre mine un semn de indiferență.

— Șșș! Spuneam ceva. Biata țărăncuță din Jersey a venit în marele oraș și a pus ochii pe superbul și morocănosul șef care refuză să se îndrăgostească de cineva. El vede însă ceva special la ea. Ceva nu a mai văzut la nicio femeie.

— Eu vreau să fiu specială, s-a văicărit Missie.

— Ești. Toate suntem speciale, am insistat.

Am simțit din nou fiorul. De data asta a pornit de la călcâie și s-a răspândit în tot corpul.

— Vine încoace, a cântat Missie.

— Fiți relaxate, fetelor. Pentru numele lui Dumnezeu, relaxați-vă, am șuierat.

— Practic dă la o parte oamenii din calea lui, a observat Ruth.

Speram din suflet că exagerează.

— Bună, frumoaso. Ai chef să faci furori?

Christian a apărut lângă mine și a fost cât pe ce să fac infarct. Mi-am pus palma peste inimă.

— Vai de mine! De unde ai apărut?

— Oh, de la bar, a zâmbit el și a zornăit un pahar cu cuburi de gheață. Am o idee. Vino cu mine.

Eram mai în siguranță cu el decât cu torpila sexy care se îndrepta spre mine. Am luat mâna pe care mi-o oferise și l-am lăsat să mă tragă după el.

Cinci minute mai târziu, un designer în plină ascensiune era în genunchi în fața mea, cu mâinile pe sânii mei.

– Au! Ăla e un sân! am șuierat. Mă tatuezi?

– Îmi cer scuze, a zis Christian printre acele pe care le ținea între buze. Încearcă să stai nemișcată și n-o să te mai înțep.

– Știi, aștept măcar o cină și niște băuturi înainte să las un tip să mă pipăie.

– Aici e ceva cu totul profesional. Te asigur, a zis, clipind lasciv. Nu că n-ai avea o conformație perfectă, bineînțeles.

– Oh, bineînțeles, mi-am dat ochii peste cap.

– Atâta doar că am multe obsesii și o atenție limitată. Acum nu prea mă pot gândesc și la altceva. Tu poți?

S-a lăsat pe călcâie și și-a admirat munca.

– Oh, nu cred că e momentul. Mai mult, seara asta e a ta.

A prins partea de jos a rochiei și a fluturat-o.

– Știi ce văd când am în față o grămadă de material și o femeie frumoasă?

– Bănuiesc că nu numai o grămadă de material și o femeie frumoasă.

A ridicat un deget.

– Bravo, isteațo.

L-am ajutat să se ridice în picioare.

– Văd o poveste și încerc s-o spun cu croieli și culori, ață și accesorii.

– Îmi place, i-am spus gânditoare paharului cu șampanie acum trezită și încălzită.

M-am agățat de ideea de a-l folosi ca recuzită. Și apoi, n-am vrut să fiu beată la muncă și să mă arunc asupra lui Dominic sau să-l arunc pe el de pe acoperiș.

– Vrei să știi ce văd la tine? m-a întrebat

– Nici pe departe.

– Văd magnetism sexual. Luptă. Cineva care nu-și trăiește viața pe care și-a propus să și-o construiască, a zis gânditor.

— Ești ca una dintre ghicitoarele acelea care spun prostii general valabile până când nimeresc ceva care se potrivește? am glumit.

El a zâmbit, apoi a continuat.

— Văd o femeie care ar face orice pentru oamenii care i-au câștigat loialitatea. Cineva care luptă pentru cei care nu mai pot să lupte. Văd pe cineva care se luptă cu ghearele și cu dinții pentru ceva... sau cineva, a mai zis, iar eu m-am încruntat la paharul cu șampanie. Și mai văd că ai o relație complicată cu Dominic Russo.

— Oh, fii serios. Nu începe și tu. E lună plină. Tot orașul e obsedat de tipul ăsta.

— Din câte văd eu, tipul e obsedat de tine, a insistat Christian.

— Bine, ajunge cu bolboroseala asta artistică. Începi să mă sperii.

— Nu trebuie să te simți stingherită. Ești uimitoare. Asumă-ți asta.

— Acum chiar nu pot să-mi asum nimic.

— Aici e punctul în care intervine rochia. Ești uluitoare. Și îndrăzneață. Iar șeful tău va fi păscut de un infarct în aproximativ o jumătate de oră.

— Nu-mi pasă dacă Dominic n-o să se mai uite niciodată la mine, am mințit.

Imediat a început să mă mănânce gâtul.

Rânjetul lui Christian îmi spunea că nu mă crede.

— Chiar nu-mi pasă, am întărit. A avut o șansă, iar eu mă respect prea mult. Nu vreau decât să-l fac să sufere. Mult, dar nu suficient de mult cât să-mi pierd locul de muncă. E o graniță subțire.

Și-a etalat la mine una dintre gropițe.

— Atunci hai să-l facem să sufere.

— Ești sigur că asta e în regulă? Sunt un nimeni în lumea modei și nu arăt nici pe departe ca restul femeilor de aici.

M-am uitat în jur la modele – o mare de coafuri, machiaj şi manichiuri. Toate erau pe jumătate dezbrăcate şi plictisite. Încă o zi *obişnuită la serviciu*.

– Tocmai asta e interesant. În plus, niciodată nu închei un spectacol alături de cineva. Iar presa o să vuiască. Nu te superi, nu-i aşa?

– E posibil să-ţi distrug tot spectacolul, lansarea, cariera şi apoi viaţa. Nu sunt prea norocoasă în ultimul timp.

– Îmi asum riscul. Poate că ar trebui să rişti şi tu.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, în câteva luni casa va fi vândută, facturile tatălui meu vor fi achitate, iar eu mi-aş putea permite să risc un pic. Poate să încep o viaţă nouă undeva departe de Dominic Russo. Poate pe Coasta de Vest. Sau, ştiu eu, Thailanda? Deşi nu m-aş simţi bine să-l părăsesc pe tata. Nu acum. Poate doar o vacanţă în Thailanda?

Concluzie. O mică acţiune hazardată în lumea modei nu va avea niciun efect asupra vieţii mele.

– Eh, în fine. Hai să facem un pic de scandal, am decis.

– Bun. Va fi distractiv, m-a asigurat el.

42

DOMINIC

Spectacolul începea, în sfârșit, iar eu eram mai mult decât recunoscător, pentru că asta însemna că în treizeci de minute:

A) puteam să mă lipsesc în sfârșit de conversații de doi lei

B) aveam timp să-mi iau încă o băutură

C) puteam să plec acasă și să uit de Ally și de blestemata ei rochie roșie.

Să mă mint devenise noul meu hobby preferat.

Bineînțeles că arată așa în haine de lux. Jumătate înger, jumătate diavol în rochia ei roșie. Dar la fel aș fi de tentat s-o privesc din celălalt capăt al încăperii dacă ar apărea în pantaloni de trening și tricou cu imprimeu *I Heart NYC*.

Eram atras de ea. Inexplicabil. Nedrept. Prostește.

Și trebuia să fac ceva să mi-o scot din minte. Era din ce în ce mai nesănătos. Săptămâna asta chiar am căutat programul studioului unde preda cursuri de dans și m-am gândit să-l pun pe Nelson să mă ducă acolo după curs. Apoi m-am gândit ce simt hărțuitorii față de victimele lor, așa că l-am pus să mă ducă într-un bar.

Băusem prea mult în seara asta, dar dădeam vina pe mama. Când eram beat se pare că eram mai acceptabil decât treaz. Mama mă încurajase mereu să beau ceva înaintea evenimentelor sociale, ca să nu cumva să sperii vreun publicitar.

Dacă beam prea mult – ei da, uite că băusem prea mult – chemam un Uber să mă ducă acasă şi puneam un stagiar să ia maşina.

Am lăsat paharul gol pe bar şi am aşteptat. Barmanul în vestă cu lamé auriu mi-a aruncat o privire de cunoscător.

– O noapte grea? m-a întrebat, umplându-mi paharul.

– Adevăr grăieşti.

La naiba, amabilitatea lovea deja. Am luat băutura proaspătă şi m-am întors să cercetez sala de bal. *Unde era ea?*

Nu vedeam o zeiţă în roşu. Stătuse pe lângă bucătărie ca să prindă mai multe aperitive, ceea ce m-a făcut imediat să mă îngrijorez că nu folosea noul salariu pentru a-şi cumpăra mâncare adevărată. Petreceam mult timp îngrijorându-mă şi punându-mi tot soiul de întrebări despre ea.

Ce mânca la sfârşitul săptămânii.

Ce făcea noaptea târziu când nu putea să doarmă.

Dacă se gândea la mine pe jumătate cât mă gândeam eu la ea.

Nu o mai văzusem de când îmi făcusem curaj să mă duc să conversez cu femeile cu care vorbise ea. Era rezonabil să-l întreb pe omul de la vânzări despre dimensiunile reclamelor online. Şi m-aş fi putut uita la Ally. Poate chiar să-i zâmbesc.

Dar ea dispăruse. Alungată de blestematul designer care ar fi trebuit să-şi facă mai multe griji legate de succesul noii colecţii decât de o femeie într-o rochie.

Chiar dacă era Ally. *Mai ales dacă era Ally.*

Mă ucidea chestia asta distantă, profesională, cu ea. Mi-era dor să stea pe biroul meu şi să se certe cu mine. Mi-era dor de scânteile care apăreau când ne certam. Mi-era dor de ea.

Luminile au început să scadă. Un zumzet de entuziasm străbătea sala, iar oamenii îşi căutau locurile pe lângă podium, pe scaune îmbrăcate cu in alb.

N-o vedeam pe Ally și deja nu mai ascundeam că o căutam. L-am oprit pe Irvin din drumul spre primul rând.

— Ai văzut-o pe Ally? l-am întrebat.

— Pe cine?

— Asistenta mea, am răspuns sec.

Trăiam într-o lume în care toată lumea ar trebui s-o cunoască.

— Cred că am văzut-o într-un mic cerc al Națiunilor Unite[6], a chicotit.

Un alt comentariu care m-a enervat. Aveam de gând să deschid subiectul Irvin cu mama, și asta în curând.

— Vreau să zic, dacă ai văzut-o acum.

— În rochia aceea? Dacă e deșteaptă, probabil printr-un colț de pe aici, împreună cu vreun tip.

Dintr-odată am vrut să vomit cele trei sau patru pahare cu whisky ce mă loviseră în plin în stomacul gol. Și apoi să lovesc pe cineva. Sau invers. Planul meu era un pic neclar.

— Dominic!

Mama ne-a făcut semn cu mâna și ne-am ocupat locurile în primul rând.

— Ești bine? m-a întrebat.

Am fost și mai bine.

— Minunat, am mormăit.

— Miroși ca o distilerie, mi-a șoptit.

— Tu miroși chiar foarte bine, am zis ursuz.

Buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet amuzat.

— Mulțumesc.

Cel puțin mama credea că sunt un angajat cuminte și nu vânător de femei sinistru, obsedat.

Nu credeam că-și permitea să fie dezamăgită de amândoi bărbații importanți din familia ei.

---

6 Joc de cuvinte. Ally înseamnă „aliat" în limba engleză (n. tr.).

A început prezentarea şi m-am uitat cu o urmă de interes, în timp ce verificam cu atenţie feţele celor din public de pe cealaltă parte a podiumului. Nicio rochie roşie. Nici urmă de Ally.

Problema cu moda e că implică multă promovare, mult timp investit, bani şi energie pentru câteva minute de glorie. Modele au trecut pe lângă mine una după alta. Femei frumoase în haine frumoase. Niciuna dintre ele nu se compara însă cu asistenta mea personală dispărută în misiune.

În cele din urmă s-au aprins luminile şi atunci am găsit-o.

La braţul lui Christian „Cel sortit pieirii" James.

Au parcurs podiumul braţ la braţ, râzând la o glumă pe care n-ar fi trebuit s-o facă. În jurul meu era agitaţie. Nu ştiu dacă o cauzase rochia, creatorul sau fata. *Fata mea.*

La final, a făcut-o să se învârtă ca o afurisită de balerină, spre încântarea spectatorilor care aplaudau.

Mama mi-a făcut semn cu cotul.

— Aplaudă, nătărăule, mi-a zis în colţul gurii.

Am aplaudat cu o lipsă clară de entuziasm, imaginându-mi că strivesc între palme faţa lui Christian. Acum se întorceau, încă râzând şi cu mulţimea încă aplaudând. Erau urmaţi de restul modelelor pe care nici nu le mai vedeam, pentru că atenţia mea era centrată în totalitate pe mica inimă albă din perle cusută pe pieptul rochiei.

Chiar peste sânul drept al lui Ally.

Şi frântă artistic în două.

Exact la fel cum ar fi faţa lui Christian dacă aş coase-o personal.

43

ALLY

Bun. Aşadar, fusese al naibii de plăcut să defilez pe podium într-o rochie frumoasă, la braţul unui bărbat foarte atrăgător, prin faţa celui care m-a respins repetat.

Când m-am întors la petrecere, eram aproape veselă şi brusc epuizată.

Voiam să duc acasă, să mă ghemuiesc în pat şi să retrăiesc în minte, iar şi iar, şocul lui Dom. Mai stau încă douăzeci de minute, îmi iau rămas-bun şi într-o oră sunt în pat.

— Oh, bunule Dumnezeu! A fost uimitor. Tu ai fost uimitoare, a scâncit Gola.

— Mă gândesc să te omor şi să-ţi fur identitatea, a cântat Missie.

Am avut senzaţia că a glumit doar pe jumătate.

— Cum să nu, e un gând care n-are nimic sinistru, i-am spus.

— A fost incredibil, a spus Ruth, aruncându-şi braţele în jurul meu şi îmbrăţişându-mă strâns.

— Mulţumesc. Acum mi-ar prinde bine o băutură.

Ne-am îndreptat în grup spre bar. Când am comandat, barmanul mi-a zâmbit cu viclenie şi s-a aplecat spre mine.

— Mai devreme, cineva cu o vestă aproape la fel de sexy ca a mea a cercetat frenetic mulţimea ca să te găsească.

Am zâmbit. Învinsesem. Era o seară fantastică.

O femeie foarte tânără, pe care nu o cunoşteam, a apărut lângă mine şi a scâncit.

— Fată, eşti deja în tendinţe.

Mi-a pus telefonul în faţă. Un blogger de modă postase pe Twitter o fotografie de la finalul prezentării – eu şi Christian râzând la capătul podiumului.

Christian James încheie prezentarea la braţ cu o femeie misterioasă în #rochieinimăfrântă.

Am fost aproape euforică.

Apoi m-am întrebat unde e Dominic.

Apoi mi-a venit să mă plesnesc pentru că m-am întrebat.

Va trebui să port un elastic la încheietură şi să mă plesnesc ori de câte ori mă gândesc la el. În ritmul ăsta o să ajung să-mi amputez mâna în douăzeci de minute.

Podiumul de defilare fusese demontat în cuburi artistice şi rearanjat sub formă de scaune incomode. Toată lumea mergea la bar de parcă ar fi fost ultima comandă, iar aperitivele micuţe nu făceau faţă alcoolului. A fost distractiv, dar am avut senzaţia că la petrecerile de Crăciun de la birou se întâmplă lucruri la fel de rele.

Inhibiţii pierdute, limbi dezlegate şi rahaturi ieşite la iveală.

Voiam să plec de aici înainte să se întâmple aşa ceva. I-am arătat lui Dominic cât de minunată sunt, iar acum venise timpul să plec odată acasă şi să mănânc, în pat, nişte resturi.

Încă cincisprezece minute şi o să mă strecor spre ieşire. O să aţipesc probabil în metrou, arătând imposibil de fermecătoare.

Am şchiopătat spre unul dintre cuburi cu paharul cu apă, întrebându-mă cum să ajung până la cea mai apropiată staţie de metrou cu pantofii ăştia. Încă nu mă prindeam ce e de făcut.

Un set de chei s-a legănat în faţa mea atât de aproape, încât a fost cât pe ce să mă lovească în nas. De chei era ataşat Dominic, cu ambele noastre paltoane atârnate pe un umăr.

— Te joci de-a Oprah? Am câştigat o maşină? am întrebat cu grijă.

— Ai câştigat onoarea de a mă duce acasă, mi-a zis înclinând capul şi făcând ca zâmbetul lui să pară vertical. Eşti atât de frumoasă, Malef, ăăă... Malcifa... Ally. Ăsta e numele tău? Ally sau e Allison?

— Oh, Doamne. Auzisem zvonuri despre cum e Dominic beat, dar nu mi-am închipuit că era chiar aşa. Era adorabil... şi niciun caz capabil să funcţioneze ca director de creaţie în momentul ăsta. Trebuia să-l duc acasă.

— Hai să mergem, şefu', i-am spus, smulgându-i cheile din mână.

— Mda, a zis ca un nătărău.

Zâmbetul lui era atât de dulce, că mă dureau dinţii.

Oh, nu! Nu, nu, nu. Nu se va întâmpla. Nu-i voi ceda acestui Dom beat şi dulce. Nu! Voi fi hotărâtă în decizii, rezilientă sau cum se mai spune în asemenea împrejurări.

— Haide, barosanule, i-am zis, luându-l de la petrecere şi conducându-l spre ieşire.

Afară era frig de îngheţau pietrele, iar Dominic cel beat a insistat să poarte pe umeri paltonul meu, pe motiv că „miroase bine". Aşadar, am îmbrăcat din nou paltonul lui din lână şi l-am cărat spre parcare. Măcar de data asta purtam pe dedesubt şi altceva decât petice şi chiloţi tanga.

— De ce nu foloseşti un şofer? l-am întrebat.

— În primul rând, Nelson e la un târg de ştiinţă în seara asta cu nepoata lui. În al treilea rând, dacă îl chemam, nu mai mergeai cu mine acasă.

Şi-a pus braţul greu peste umerii mei şi mi s-a cuibărit lângă ureche.

— Te duc acasă, nu merg cu tine acasă, l-am corectat.

Cheile erau de la Range Rover, şi datorită alarmei de pe telecomandă – pe care Dominic a activat-o îndatoritor de câteva ori – am localizat maşina la al doilea nivel.

I-am deschis uşa de pe partea pasagerului, fiindcă el nu părea în stare singur. Dar n-a urcat, ci m-a cuprins în braţe.

– Ce faci?

Cuvintele mi se înăbuşeau la pieptul lui.

Şi-a trecut palma mare prin părul meu, probabil un pic mai apăsat decât intenţionase. Degetele i s-au încurcat neîndemânatice în agrafe.

– Te îmbrăţişez.

– Văd şi eu. De ce?

– Întotdeauna mi-am dorit, a recunoscut.

Inima mi s-a topit ca untul integral cu sare. Dom în varianta lui beată era sinceritatea în persoană. Oh, călătoria asta va fi amuzantă.

Mi-am cântărit opţiunile şi, în cele din urmă, am cedat şi i-am cuprins talia. Şi-a pus capul pe creştetul meu.

– E cu adevărat plăcut, a bolborosit fericit.

La naiba! Aşa era.

Şi-a transferat din ce în ce mai mult greutatea asupra mea, până când am ajuns singurul lucru care mai susţinea cele peste nouăzeci de kilograme ale lui de muşchi.

– Bine, amice[7]. Hai să te urcăm în maşină.

– Eu nu sunt Buddy. Buddy e Buddy, a insistat. Doctoriţa Chopra îl adoră pe Buddy.

– Îl adoră, nu-i aşa? am zis, ghidându-l spre locul pasagerului.

– Da, a dat frenetic din cap. Zice că soţia lui se descurcă de minune.

– Asta e bine. Ai grijă să nu te loveşti la cap.

S-a lovit la cap.

7 În engleză, Buddy (n. tr.).

— Au!

— Ești bine? l-am întrebat, cuprinzându-i obrajii în palme ca să verific dacă-i curge sânge.

În lumina asta, ochii lui erau aproape indigo.

— Pot să te îmbrățișez în mașină? a șoptit.

— Mai bine nu, fiindcă o să conduc.

Părea atât de trist încât mi s-a frânt inima în două.

— Oh! a mormăit, apoi s-a înseninat. Se poate un milkshake?

Am oftat. Abținerea de la lactate nu-mi rezolvase problema, iar un milkshake suna foarte bine în momentul ăsta.

— Bineînțeles. De ce nu?

I-am pus centura de siguranță, descoperind accidental că omul se gâdilă, apoi m-am urcat la volan. Am pornit mașina și am dat drumul la încălzire în scaune. Apoi am încremenit.

— Dominic Russo.

Capul lui s-a legănat într-o parte ca să mă poată privi adorator.

— Eu sunt ăla.

— De unde o cunoști pe fizioterapeuta soției lui Buddy? l-am întrebat.

S-a aplecat în față.

— De unde știi că o știu?

— Tocmai mi-ai spus.

— Adevărat?

— Ești beat, nu prost. Spune tot, Făt-Frumos.

— N-ar trebui să spun.

— Cine zice asta?

— Eu. E secret.

— Ai angajat-o pe doctorița Chopra pentru Buddy?

— Bineînțeles că nu, a zis foarte serios, apoi a început să râdă. Am angajat-o pentru soția lui, pentru că erați

toate gen: „Oh, Buddy e cel mai bun om din istoria lumii!" Dominic și-a însoțit imitația relativ corectă cu un gest atât de larg, încât era cât pe ce să spargă geamul.

– Au!

– Dominic, poate încerci să nu te mai agiți atât de mult.

– Bine.

– De ce ai făcut asta pentru Buddy? Îl cunoști măcar?

– Am făcut-o pentru tine.

Zidul meu se dărâma cărămidă cu cărămidă și nu voiam să cedez. Am dat înapoi și am găsit drumul spre ieșirea din parcare.

– Să nu-i spui lui Buddy secretul meu, mi-a spus când am ieșit în stradă.

– De ce nu vrei să știe? Faci ceva extraordinar pentru soția lui.

– Șșș! a făcut, punându-mi un deget peste buze și apoi din greșeală peste nas. Nu trebuie să știe acum. În felul ăsta, *el* a câștigat. *El* e eroul.

– Oh, Dom.

La naiba. Inima mea frântă încerca să se lipească la loc, doar ca să se îndrăgostească din nou de el.

– Jură pe roșu, mi-a zis, întinzând degetul mic spre mine, periculos de aproape de ochi.

– Ah!

M-am ferit, ca să evit să-mi pierd vreun ochi. Mașina a urmat mișcarea și a ajuns pe cealaltă bandă.

Am răspuns claxonului furios al taxiului de acolo cu degetul mijlociu.

– Mda, bine. Eu îmi pierd un ochi aici, iar tu ai fi trebuit să știi să folosești frâna. Mare lucru!

– Ally, a șoptit Dominic.

– Dom, sunt un pic ocupată încercând să nu evităm un accident.

— Încă nu mi-ai jurat.

— Oh, fir-ar al naibii.

I-am prins degetul mic cu al meu, încercând să nu mă îndrăgostesc de idiot când și-a apăsat buzele pe degetele noastre împletite.

44

DOMINIC

Mă simțeam încălzit și confortabil, în siguranță și fericit. Și foarte, foarte beat.

N-o puteam îmbrățișa pe Ally pentru că șofa, dar mă puteam înfășura în paltonul ei, așa că mi-am vârât mâinile pe mâneci și l-am purtat ca pe o pătură.

— Ce fel de milkshake vrei? m-a întrebat, blocând o mașină în parcare și oprind în fața arcadei aurite.

Era așa de frumoasă.

— Pff, am pufnit. Singurul fel care există.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Cu ciocolată?

— Mm. Nu folosi cuvinte cu dublu înțeles în fața mea, am avertizat-o.

Mi-a aruncat un zâmbet care spunea „ce prostuț ești" și, în starea în care mă aflam, m-am gândit că o să-l țin minte toată viața.

— Îmi place când îmi zâmbești.

Zâmbetul ei a pălit și mi-am dat seama că am spus cuvintele cu voce tare.

— Ups! Se pare că nu trebuie să spun chestii de genul ăsta.

— Ce alte chestii n-ar trebui să spui? l-am întrebat.

— Că mă gândesc tot timpul la tine și vreau foarte tare să te văd dezbrăcată.

Undeva în adâncul creierului, unde nu ajunsese încă decât un pic din cantitatea obscenă de alcool pe care o

consumasem, strigam la mine, apăsam butoanele de alarmă și trimiteam semnale morse. *Taci odată, omule!*

— Oh, Doamne! a oftat Ally. Așteaptă aici. Mă întorc cu milkshake-ul tău.

A coborât din mașină și a ocolit capota. Am apăsat pe toate butoanele de la portieră până am reușit să cobor geamul.

— Ia și niște hamburgeri. Aperitivele alea cât lingurița au fost niște prostii, am strigat după ea.

Mi-a făcut cu mâna peste umăr și am văzut-o cum dispare în McDonald's. M-am distrat compunând melodii despre ea.

— Ally în rochie roșie, inima îmi sfâșie, am cântat prin fereastra deschisă.

Un tip cu jachetă galbenă de schi mi-a aruncat un dolar.

Lucram la a doua strofă când s-a întors Ally cu o pungă unsuroasă și două milkshake-uri cu ciocolată. Înfășurată în paltonul meu, părea micuță și vulnerabilă.

— Ia uite! i-am arătat triumfător bancnota. Am cântat și un tip mi-a dat asta.

— Uau, Dom! Poți renunța la job.

Mi-a dat pe fereastră punga și un pahar și apoi a urcat la volan.

— Dacă renunț la job, nu te mai pot vedea, i-am amintit.

— Mda. Nasol.

— O să-ți fie dor de mine. Tare dor.

În momentul ăsta nu-mi închipuiam cum ar fi să n-o văd cinci zile pe săptămână. În momentul ăsta, cinci zile pe săptămână nu erau de ajuns.

— Ai plătit-o pe Greta ca să plece două luni? m-a întrebat.

Alarmele sunau tare și clar în capul meu, dar eram prea beat ca să le dau atenție.

– Da. Merita după ce m-a suportat atâția ani.

– Așadar ți-ai trimis în concediu asistenta ca să îmi dai mie locul?

Pericol, nătărăule Dominic. Pericol.

– Îhm.

– Ai făcut asta fiindcă aveam nevoie de bani sau pentru că ai vrut să mă manipulezi?

– Pff. Nu merge așa. Ești un om, nu o mario... marionetă. Erai atât de obosită. Și speriată. Eu aveam bani, dar nu voiai să-i iei, așa că te-am făcut să-i iei.

– Aș vrea să fiu supărată pe tine acum, a zis.

– Haide să mergem acasă. Poți să fii supărată acasă la mine. Brownie e acolo și el mă iubește, am suspinat, înșfăcând o mână de cartofi prăjiți și îndesându-i în gură. S-a uitat la mine și a clătinat din cap.

– Ce? am întrebat-o și cartofii prăjiți mi-au căzut din gură în poală.

– Nimic.

– Hei, vezi ce tare strălucește pe aici?

– Taci, Dom.

Era atât de serioasă, încât am tăcut. Până când am ajuns pe strada mea, am băut tot milkshake-ul și am mâncat cartofii – ai mei și, din greșeală, jumătate din ai ei.

A găsit un loc de parcare în capătul cvartalului și am coborât – mai degrabă m-am prăvălit – din mașină. Ally, ducând restul mâncării și milkshake-ul ei, s-a grăbit să mă ridice.

A început să râdă și nu s-a mai putut opri.

– Ce e? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

– Ești atât de drăguț.

– Drăguț? Eu? m-am încruntat. Nuuu. Sunt foarte sexy și atrăgător tot timpul.

M-a condus la treptele din fața ușii.

— Chiar eşti, iar în momentul ăsta eşti superdrăguţ. Cred că e din cauză că încă porţi paltonul meu.

— Pot să-l păstrez?

— Nu. E iarnă. Am nevoie de el.

— Am putea să facem schi-schi-schimb. Nu trebuie să ştie nimeni. Eu aş purta haina ta, tu pe a mea şi rămâne secret. Putem să jurăm din nou.

— Cred că cineva ar observa că porţi o haină de damă cu spatele în faţă.

— Crezi?

Eram dezamăgit.

— Dom, ţi-a pus cineva ceva în băutură în seara asta? A apărut cumva Malina deghizată, cu droguri în poşetă? Cheile, te rog.

Am căutat prin ambele buzunare ale paltonului lui Ally şi apoi prin pantalonii mei până am găsit inelul cu chei.

— Le-am găsit, am fredonat eu, dar de data asta nu mi-a dat nimeni un dolar.

— Bravo, Făt-Frumos, a zis, luând cheile.

M-am sprijinit greoi pe ea în timp ce descuia uşa.

— Rezistă, barosane. Cred că tocurile astea au o limită de greutate, a spus Ally, proptindu-mă de uşă.

Şi-a scos pantofii şi a reuşit să se lupte cu mine şi cu mâncarea până în hol, apoi a închis şi încuiat uşa.

De cealaltă parte a uşii era zarvă.

— Brownie! Era să uit că aveam câine, dar zarva mi-a amintit imediat. Am deschis larg uşa şi o umbră maronie blănoasă s-a năpustit asupra mea. Salut, amice! Salut. Ţi-a fost dor de mine?

Am calculat greşit viteza şi entuziasmul labradorului meu ciocolatiu şi am aterizat în fund, în timp ce Brownie îmi lingea faţa.

— Au! Ce-am vorbit noi despre călcatul pe boaşele mele?

Ally a scos un icnet ca şi cum se îneca şi m-am uitat la ea.

– Eşti bine? am întrebat-o, mijind ochii ca s-o pot vedea.

Ea şi-a dres glasul şi s-a uitat oriunde altundeva decât la mine şi la Brownie.

– Fii tare, Ally, a fredonat.

Simţind că există cineva care încă n-a avut ocazia să-i dăruiască lui toată dragostea, câinele a început să se învârtă în jurul ei şi apoi şi-a aşezat fundul pe podea.

– Cine-i cel mai frumos băiat din lume? a murmurat Ally, răvăşindu-i urechile.

– Eu, am zis repede. Dar şi Brownie e în regulă.

Câinele mi-a aruncat o privire gen „vezi să nu" şi a început să-mi seducă din nou iubita cu ochii căprui enormi de necuvântătoare.

– Caută-ţi o iubită a ta, câine.

– Nu-l asculta pe tăticul tău, a zis, strângând între palme faţa extaziată a lui Brownie.

Am simţit nevoia bruscă de a le spune tuturor femeilor din viaţa mea cât de mult le apreciez fiindcă mă suportă.

– Ce faci, Dom? m-a întrebat Ally când m-am chinuit să scot telefonul din buzunarul pantalonilor.

– Mai întâi îi trimit un e-mail Shaylei – aia care mă urăşte – ca să-i spun că face o treabă grozavă. Apoi înregistrez un cântec pentru mama şi i-l trimit.

Ecranul telefonului meu părea neobişnuit de mic şi înceţoşat.

– Bun. Hai să punem asta în aşteptare până nu-ţi distrugi retina, a zis Ally, luându-mi telefonul din mână. Uite un sfat gratuit. Mesajele scrise la băutură nu au niciodată efectul scontat.

– Dar trebuie să-i spun că face o treabă grozavă!

– Trebuie să mergi la culcare, a contracarat ea.

Asta suna chiar bine. Mai ales cu Ally. Așa cum am menționat mai sus, eram însă foarte beat și nu prea încrezător în performanțele mele.

— S-ar putea să am nevoie de câteva minute, niște ceai și poate un duș înainte să... știi tu...

Ambele Ally din fața mea se uitau de parcă începusem să vorbesc swahili.

— Nu facem sex, Dominic. Te duc în pat să poți dormi și să scapi de asta.

— Vrei să te culci cu mine?

Am încercat să-i fac cu ochiul ca să-i arăt subtil cum flirtez.

— Te dor ochii? m-a întrebat.

Am încercat să-i fac din nou cu ochiul.

— Nu.

— Clipești ciudat.

— Nu clipesc. Îți fac cu ochiul.

Brownie ne-a atras atenția cu un scâncet de protest.

— Trebuie să mergi afară, băiete?

M-am ridicat în picioare și am deschis grandios ușa pentru câine și pentru ea.

— Pot să-l duc eu la plimbare, s-a oferit Ally.

— De ce ești atât de amabilă cu mine? am întrebat cu voce tare. Eu sunt un nemernic, iar te oferi să plimbi câinele.

— Brownie nu e responsabil de personalitatea tatălui său, a subliniat ea.

Am avut senzația că în jurul acestor cuvinte era un adevăr profund, dar eram distras de rochia ei roșie și se suavul parfum de lămâie care o urma peste tot.

M-am dus în bucătărie și am neglijat avertismentele lui Ally că aș putea să cad și să mă lovesc la cap în curtea din spate.

— Pfff, am un echilibru perfect, m-am zis zeflemitor.

M-am împiedicat de piciorul mesei și abia am reușit să nu plonjez pe dușumea.

Curtea din spate era o peluză – cu iarbă acum uscată – înconjurată de un gard înalt peste care entuziastul meu câine nu putea să sară. Încercase, desigur, de când familia Vargas de alături îl luase pe Cornelius, un beagle. Brownie a alergat în mijlocul peluzei să-și facă treaba câinească și, din moment ce eram aici și eram bărbat, m-am alăturat lui întru pișare.

Întors în casă, am găsit-o pe Ally punând hamburgerii pe farfurii.

– Ai o casă drăguță, Dom, mi-a zis, împingând spre mine un pahar înalt cu apă.

Bineînțeles că aveam.

– Ești atât de frumoasă, am suspinat, prăvălindu-mă pe un scaun. Nu numai pentru că porți rochia tâmpitului ăluia, ci tot timpul. Luminezi orice încăpere în care intri. E ca atunci când răsare soarele. Ori de câte ori te văd, mă simt mai bine. Îmi place când intri într-o cameră.

– Dom.

– Sunt foarte beat, Ally. Nu poți să mi-o iei în nume de rău.

– Știu, a zis și și-a trecut degetele prin părul meu. Nu vom mai vorbi niciodată despre asta.

A luat scaunul de lângă al meu și am mâncat hamburgerii unsuroși în liniștea prietenoasă din bucătăria mea. Poate că vorbea whiskyul din mine, dar era tare bine. Voiam să mai fie așa. Să fie Ally Morales la mine acasă.

După ce am terminat, a pus farfuriile în chiuvetă, a umplut vasul cu apă al lui Brownie și s-a întors la mine.

– Hai să te ducem sus.

– Bine.

M-a ajutat să urc două etaje pe scări și a suportat când m-am oprit la fiecare pas să-mi îngrop fața în părul ei. Eram într-o stare excelentă, dar faptul că eram jenant de beat mi-a oferit scuza perfectă să-i miros părul.

N-a avut nevoie de indicații către dormitor, și asta m-a făcut să sper că și ea a petrecut mult timp, ca și mine, gândindu-se la noaptea când a fost aici.

— Rămâi? am suspinat când m-am lăsat pe pat.

Aveam pleoapele atât de grele...

A aprins veioza de pe noptieră și am simțit-o mișcându-se în jurul saltelei.

Mi-a desfăcut unul dintre pantofi.

— Dom, nu pot face asta. Iar tu nici nu vrei.

Dar eu voiam, voiam așa de mult.

— Patul ăsta e prea mare, iar Jersey e atât de departe.

— Da, păi asta e, îți iau mașina.

— Ai la dispoziție orice vrei, m-am oferit.

Eram un bețiv mărinimos. Mai ales când era vorba despre femeia la care mă gândeam tot timpul.

— Numai pe tine nu, a zis.

Eram prea beat ca să-mi dau seama dacă vorbea serios sau mă tachina.

— Numai pe mine nu, am aprobat. Nu pot fi ca el. Adică... nu mai mult decât sunt deja.

— Cine?

— Tata. E nasol. Îl urăsc.

— Știu, a zis și am simțit pantoful alunecându-mi din picior.

— Sunt fiul tatălui meu, am bolborosit.

A dispărut și celălalt pantof.

— În același timp ești și fiul mamei tale. Mai mult, ultima dată când am verificat erai propriul tău stăpân. Luai decizii de unul singur.

— Ei bine, am decis că nu vreau să semăn deloc cu el. Nu mă pot culca cu tine, Ally, oricât de mult mi-aș dori. Oricât de mult te-aș dori. Oricât mi te-aș fi imaginat întinsă aici sub mine. Te doresc atât de mult, dar n-am cum să fiu cu tine.

— De ce nu, Dom?

Avea o voce așa de blândă și se juca din nou cu părul meu. M-am gândit că asta era noua mea plăcere fizică favorită: degetele lui Ally în părul meu.

– Pentru că el te-ar fi luat. Luat, luat, luat. Lua orice ar fi vrut. Nu vreau să fiu ca el.

– Oh, iubitule. Nu ești ca el.

Îmi plăcea vocea ei. Îmi plăcea că-mi spunea „iubitule".

– Așa spui tu. Sunt exact ca el. Mă masturbez în baie gândindu-mă la tine. Ei bine, nu mai fac.

A tăcut o clipă, apoi i-am simțit degetele pe cravata mea.

– De ce nu?

– Nu e corect. Corect e să nu fii aici. E lipsă de re-res-respect, am reușit să pronunț clar.

Eram cumplit de obosit.

– Nu ești responsabil de acțiunile tatălui tău. Ce-a făcut el nu e vina ta.

Mi-am acoperit fața cu palmele.

– Ba da, este. E vina mea că a fost acolo și a făcut ce-a făcut.

– De ce?

– Nu contează. Uită tot ce am spus.

Nu voiam să mai vorbesc despre asta. Mă întrista și mă îngrețoșa și nu voiam decât să mă simt bine. Chiar dacă nu meritam.

– Pe lângă asta, oricum nu te merit.

Cravata mi s-a slăbit, apoi a dispărut, iar niște degete minunate îmi desfăceau nasturii cămășii. Chiar îmi plăcea.

– Dom?

– Mda.

– Deschide ochii o clipă.

Am făcut ce mi-a cerut îngerul Ally.

– Nu ești deloc ca tatăl tău. N-ai fost niciodată și nici nu vei fi. Ești un om bun. Ai grijă de oamenii care au nevoie.

Îi protejezi și-i susții. Într-o bună zi vei face fericită o femeie foarte norocoasă.

— Mi-ar plăcea să fii tu.

Mi-a cuprins obrajii cu palmele reci și mi-am frecat cu nerușinare obrazul de ele. Ally habar nu avea câtă nevoie aveam de această afecțiune simplă, fizică, pe care mi-o oferea. Și aveam să revin la viața fără ea.

— Dormi un pic, iubitule, a zis încet.

Am rămas cu ochii închiși. Am simțit greutatea pătu-rii pe care a tras-o peste mine și săritura lui Brownie pe pat.

— Mulțumesc că ai grijă de mine, Ally.

— Asemenea, Dom.

45

ALLY

Picioarele și creierul îmi erau amorțite.

Mersul dureros cu pantofii stiletto mi-a distrus probabil permanent nervii degetelor de la picioare. Cât despre creier, șeful meu îl făcuse deja inutilizabil.

Am dus Range Roverul pe alee și am rămas în întuneric. Prin mintea mea se învârteau imagini din seara asta.

Rochia.

Podiumul de defilare.

Dominic Russo în varianta alcoolizată și sinceră.

Aveam o mulțime de gânduri contradictorii, derutante. Totul revenea însă la un singur lucru. Nu voia să calce pe urmele tatălui său. Era pe cât de simplu, pe atât de complicat.

Seri ca asta schimbă vieți și spunem despre ele povești peste ani. Nu știam însă care va fi povestea mea.

Să fie momentul în care designerul cel mai tare m-a făcut celebră pentru câteva ore? Sau momentul în care am realizat, în sfârșit, că inima mea aparține unui bărbat cu care nu voi fi niciodată?

Am înțeles acum. L-am înțeles pe *el*.

Mă dorea, dar nu suficient de mult încât să facă lucrul care, în mintea lui, l-ar arunca în categoria tatălui său. Aveam experiență în domeniu și respectam decizia lui Dominic.

Îmi doream o revelație care să mă elibereze de orice fel de atracție aveam pentru acest bărbat. Voiam să mă simt

ușurată. Dar mă simțeam doar tristă. Tristă până în măduva oaselor.

Vechiul meu telefon a târâit vesel o bucățică de sunet de apel. Faith. Supraveghetoarea mea din nopțile târzii.

— Bună, am zis.

— Doamne sfinte! Mă bucur mult că ești trează, a chiuit. Fată, ești pe toate rețelele sociale, misterioasa cu inimă frântă a lui Christian James! Spune-mi că ești în oraș și petreci cu oameni la modă. Ești într-o limuzină în drum spre apartamentul de lux al unei celebrități pentru petrecerea de după?

Viața lui Faith era de mii de ori mai strălucitoare decât a mea. Era ceva ieșit din comun să am și eu în sfârșit o poveste ce merită împărtășită.

Am râs.

— Stau pe alee în Range Roverul șefului meu, și poate că l-am furat sau nu.

— Știam eu că în tine zace o hoață! E același șef care te-a urmărit afară din club după ce ai refuzat să-i iei banii?

— El e. A fost o seară ciudată.

— Trebuie neapărat să aud toate detaliile, a insistat.

Am auzit-o desfăcând o doză de Mountain Dew, băutura ei preferată după unu noaptea, deoarece era imună la calorii, zahăr și cofeină.

Din moment ce în mașină era mai cald decât în casă, am rămas acolo și i-am spus despre rochie, despre avanpremieră și despre petrecere.

Faith a scos câteva exclamații adecvate de entuziasm.

— Ești interesată de tipul ăsta, Christian?

— E superinteligent și dulce și sexy, am ocolit răspunsul.

— Dar...

Am zâmbit. Era expertă la cititul oamenilor.

— N-avem tocmai chimia potrivită.

– Păcat. E superb şi te-ar acoperi cu minunăţii de designer cât ai trăi până când aţi avea un divorţ dramatic. Poate ar trebui să-i faci cunoştinţă cu mine, m-a tachinat Faith.

Hm. Asta ar putea fi interesant, mi-am spus. Două sufletele libere, creative, care nu au în comun decât faptul că sunt superbe.

– Din moment ce nu-ţi place croitoraşul cel sexos, asta înseamnă că tu şi morocănosul cu dans în poală sunteţi împreună?

Nu eram genul care îşi povesteşte întâlnirile amoroase. Sau ajută un bărbat să se dezbrace, îi ascultă destăinuirile, îl lasă beat în pat şi pe urmă povesteşte despre asta. Era un om bun, fir-ar al naibii. Şi era treaba lui Dominic să-şi spună povestea. Nu a mea.

– Definitiv şi irevocabil nu suntem împreună.

Am oftat, imaginându-mi pieptul lui gol şi braţele cu tatuaje.

– Sunt dezamăgită! a gemut Faith.

Şi tu, şi eu, soro.

– Numai tu poţi să te înconjori de tipi superbi care clar vor să sfâşie hainele de pe tine, şi cu toate astea să ajungi singură acasă vineri seara.

– Cred că universul îmi spune că am prea multe rahaturi de rezolvat acum ca să-mi fac griji în privinţa bărbaţilor.

Era probabil şi un şut în fund de la sus-numitul univers, care-mi amintea că nu pot să am nici vreo relaţie de prietenie amoroasă, nici de inamiciţie amoroasă cu un bărbat pentru care cea mai importantă relaţie din viaţă era cu ura pentru tatăl său.

Universul avea dreptate. Nu puteam decât să mă concentrez pe tata, pe casă şi pe locul de muncă. Până când nu renovam şi vindeam casa, până când datoriile tatei nu erau achitate, n-aveam niciun drept să mă gândesc la altceva.

— Tu știi, iubito. Uneori depinde de noi să-i spunem universului ce vrem. Nu invers.

— Prietena mea, înțeleapta proprietară a clubului de striptease.

— Când petreci suficient timp în preajma oamenilor dezbrăcați înveți foarte repede să vezi dincolo de aparențe. Ce face tatăl tău?

M-am însuflețit.

— Săptămâna asta a avut o zi bună. Am cinat împreună și și-a amintit de mine. Am vorbit despre vecini – unii în viață, alții dispăruți în urmă cu aproape douăzeci de ani.

— Iubito, e minunat!

— Zilele bune sunt din ce în ce mai puține și mai distanțate, am oftat, apoi am alungat melancolia care încerca să mă sufoce. Am însă de gând să mă agăț de fiecare zi.

— E naspa, a zis ea.

— Chiar e.

— Hei, deci pe lângă interogatoriul despre noua ta faimă pe rețelele sociale, te-am sunat să îți spun că mâine sunt liberă și am niște mușchi care ar trebui lucrați. Ai nevoie de ajutor prin casă? Mă gândesc că am putea duce cada aia pe trotuar și pe urmă să cârpim podeaua. Am văzut niște tutoriale.

Asta era o relație pe care puteam conta. Faith fusese mereu alături de mine și-i eram peste măsură de recunoscătoare. Poate că nu-l avem pe Dominic Russo în genunchi în fața mea, dar o aveam pe Faith.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc. Chiar dacă alungi cu atâta neglijență bărbați frumoși și virili.

— Ne vedem mâine.

— Aduc cafea, a ciripit ea.

Am încheiat convorbirea și am văzut că am un nou mesaj pe telefon.

Dominic: Ești frumoasă. Și nu numai în seara asta.

Inima mea naivă a tresărit jalnic.

Am văzut la ce mușchi se referea de fapt Faith. A adus cu ea un dansator cu abdomenul sculptat pe nume Rocco și un barman cu picioare lungi – Rick în cursul săptămânii și Piersică Von Tâțe în weekend.

– Mă supăr dacă mă aleg cu hemoroizi de la asta, a zis Faith printre dinți.

– De ce sunt căzile atât de grele? am șuierat.

Rocco și Piersică au reușit să scoată cada de fontă din camera de zi pe verandă și au tras noua cadă la etaj, unde avea să stea până cârpeam podeaua și-mi permiteam un instalator bun.

În acest timp, Faith și cu mine încercam să nu ne rupem splina târând cada pe trepte.

Faith era îmbrăcată în cea mai fistichie dintre ținutele ei de weekend hibernal. O pereche de blugi cu o mulțime de buzunare, lăsați suficient de jos cât să se vadă cercelul cu cranii și oase din buricul de sub tivul decupat al bluzei cu mânecă lungă. Își croise singură bluza, adăugând o închidere cu șiret ca la corsete. Coada elegantă, cu vârfuri roz, i se legăna în vârful capului.

Cu o grămadă de efecte sonore și cu câteva pauze, am reușit în cele din urmă să ducem cada pe trotuar, de unde vechiul prieten al domnului Mohammad și puternicul lui nepot o vor lua mai târziu cu camioneta. Încercând să-mi recapăt răsuflarea, m-am așezat în cadă, cu picioarele atârnate pe margine.

– Ce faci cu Range Roverul? m-a întrebat Faith, cățărându-se lângă mine.

M-am uitat la mașină.

– I-o returnez fără să-i spun.

Am văzut sclipirea care apărea în colțul ochilor ei frumoși atunci când avea o idee cu adevărat meschină.

— Știi, cred că am putea căra mult mai multe bucăți de rigips cu bolidul ăsta al tău decât cu mașina mea.

A arătat cu degetul mare spre strălucitorul ei Mercedes cu două locuri parcat lângă bordură.

Mi-am mușcat buza, reflectând la ideea ei.

— Am economisi taxa de livrare.

El preferase resentimentul împotriva tatălui său, nu sentimentele pentru mine. Așa că puteam folosi mașina lui de lux ca să transport materialele.

— Știai că, din întâmplare, magazinul meu preferat de materiale de construcție e chiar peste drum de locul meu preferat unde se vinde taco? a întrebat gânditoare Faith.

— A zis cineva taco?

Rocco a scos capul pe fereastra de la al doilea etaj.

Tacos și materiale de construcție alături de o antreprenoare, un dansator exotic și un *drag queen* în ziua lui liberă. Încă o zi plină de farmec din viața asta.

46

DOMINIC

Când treci de patruzeci de ani, problema e că mahmureala durează aproape la fel de mult ca gripa.

Sâmbătă am renunțat la obișnuitele exerciții fizice de dimineață și m-am plimbat de-a lungul a două cvartale până la un restaurant unde am mâncat, spre rușinea mea, două sendvișuri grase și am înghițit o groază de ceai și electroliți, blindat cu ochelarii de soare.

Ajuns acasă, am auzit soneria exact când mă îndreptam spre dormitor ca să scap măcar în somn de alegerile proaste pe care le făceam în viață.

— Salut, Dominic.

Vesela mea vecină Sascha era înfofolită într-o parka pufoasă verde și surâdea peste un platou împachetat. Jace, fiul ei de șase ani, stătea lângă ea, într-o pijama cu Spider-Man și o haină de iarnă. Zâmbetul lui dezvăluia un punct știrb care nu existase săptămâna trecută.

Îl văzusem weekendul trecut.

Eram obișnuit cu ceremonia asta.

— Sascha, am icnit.

Să pretinzi că nu ești mahmur e cam la fel de convingător ca atunci când pretinzi că nu ești beat.

— Vin să stau cu tine azi, domnule Dominic, m-a anunțat fericit Jace.

Mama lui i-a dat un cot în umăr.

— Nu înainte să cerem politicos permisiunea. Ai uitat? a zis în colțul gurii, continuând să surâdă intens la mine.

— Domnule Dominic, am făcut prăjiturile dumitale preferate. Pot să vin să mă joc cu Brownie?

Sascha a ridicat platoul.

— Scorțișoară și caramel. Și stă numai patruzeci de minute. Cel mult o oră.

Prăjiturile cu scorțișoară și caramel nu erau preferatele mele. De fapt, îmi displăcea orice era cu caramel. Dar în ziua în care m-am mutat aici, Sascha, soțul ei Elton și proaspăt adoptatul bebeluș Jace au apărut cu un platou cu prăjituri și cu speranța că noul lor vecin nu era un măgar morocănos ca precedentul.

Din cine știe ce motiv, n-am vrut să-i dezamăgesc și de atunci trăiam într-o minciună, pretinzând că sunt o ființă decentă care adoră prăjiturile cu scorțișoară și caramel.

Uneori, în ziua în care veneau gunoierii, le trăgeam coșul de reciclare lângă bordură. Alteori beam un whisky cu Elton în curtea din spate. Iar uneori îl supravegheam pe Jace când nu avea chef să iasă din pijama, iar părinții n-aveau chef să se lupte cu el.

— Dacă nu te miști prea mult pe aici și vorbești în șoaptă...

— A fost o noapte grea, hm? a întrebat Sascha.

Am dat din cap, apoi am făcut cu ochiul.

— Nu-ți face griji. Crede-mă că înțeleg. De aceea nu vorbim niciodată de ziua de Crăciun din 2015. L-aș putea duce pe Jace la strămătușa Alma, a continuat ea.

Era însă problematic să știi lucruri despre vecinii tăi. Jace detesta casa strămătușii Alma. Mirosea a urină de pisică și femeia îl obliga să mănânce morcovi înăbușiți. Ultima dată când a stat cu el, l-a făcut pe Jace să șteargă podeaua bucătăriei, zicând că asta e de fapt un joc. Când a „câștigat", i s-a „permis" să șteargă și holul din față.

– Te-ai ales cu o gripă? m-a întrebat copilul, cu ochi mari și serioși.

– E în regulă, am mințit. Sunt bine. Jace poate sta cu mine.

– Ce bine! a chiuit el, lovind aerul cu pumnul.

– Șșș. Sărbătorește în liniște, l-a avertizat Sascha, punându-i palma peste gură.

– Cer scuze, a reușit să spună printre degetele mamei.

– Maximum o oră, a promis ea. Merg numai să iau o rochie pentru cina-surpriză de aniversare. Dar să știi că nu te deranjăm cu copilul pe timpul cinei.

În fiecare an, Elton sărbătorea ziua nunții lor surprinzând-o pe Sascha cu o cină într-un alt restaurant elegant. Anul acesta, ca o continuare a rolului meu de vecin de treabă, i-am sugerat să angajeze un bucătar care să vină la ei acasă și să recreeze preparatele lor favorite din luna de miere. Se pare că n-a fost o idee chiar atât de proastă, pentru că Elton a găsit un bucătar specializat în bucătăria caraibiană și timp de două săptămâni mi-a trimis mesaje cu liste de rețete și vinuri.

Am luat prăjiturile și copilul și, după zece minute de saluturi încântate între băiat și câine, l-am ancorat pe Jace de căști și de Xbox-ul pe care-l cumpărasem pentru astfel de situații.

M-am întins pe canapea lângă el, citind *Mândrie și prejudecată* și identificându-mă cu bietul și neînțelesul Darcy. Pentru prânz am făcut sendvișuri cu brânză la grătar, cu friptură de vită și trei feluri de brânză, cum îi plăcea lui Jace.

Puștiul a mâncat două felii de friptură de vită, iar Brownie șase înainte să-l prind furând de pe masă. Sascha s-a întors după fix cincizeci și nouă de minute de când l-a lăsat pe fiul ei, după care l-a luat acasă împreună cu platoul gol de prăjituri. Poate că nu-mi displac prăjiturile cu scorțișoară și caramel atât de mult cum am crezut.

Mi-am petrecut restul zilei pe canapea, ceea ce l-a încântat pe Brownie. Am urmărit primul sezon din *The Great British Baking Show* și trei episoare din *Queer Eye*. Am fost inspirat să comand și să mănânc un pandișpan întreg de la brutăria aflată la trei străzi distanță și m-am gândit să-mi las barbă.

Apoi m-am întrebat ce crede Ally despre bărbi, iar cercul vicios al rușinii a început din nou.

Brownie m-a tras afară din casă pentru o plimbare de seară. Am găsit cheile mașinii în cutia de scrisori, alături de un bilet: „Mulțumesc pentru mașină."

SUV-ul era parcat în josul străzii, iar pe locul pasagerului era un pachet cu șase băuturi pentru sportivi cu un rest de fundă de Crăciun vârâtă între ele. În suportul pentru pahare era o punguță cu gustări pentru câini.

Am fost atât emoționat, cât și enervat.

Ally încă nu-mi răspunsese la niciun mesaj de când mă îmbătasem și mă făcusem de râs. După ce am verificat repede telefonul, măcar am înțeles motivul. Am parcurs toată gama, de la adorația în stare de ebrietate de genul „părul tău arată ca cuib sexy de păsărele" la „hai să nu mai vorbim despre asta niciodată".

Frânturile pe care mi le aminteam de noaptea trecută compuneau o imagine deloc măgulitoare, nepotrivită, a unui șef care depășise limita cu angajata sa.

Încă o dată am dovedit că sângele tatălui meu îmi curgea prin vine.

L-am lăsat pe Brownie să mă alerge prin cartier, și când s-a oprit lângă copacul lui preferat, am scos telefonul.

Eu: Mulțumesc că mi-ai adus mașina și n-ai plecat cu ea în Mexic.

Maleficent: Am fost în Mexic să iau taco autentic și am adus-o înapoi. Apropo, nu mai ai benzină și te-ai ales cu șaptesprezece amenzi pentru depășirea vitezei în Tijuana.

Eu: Ai fi putut intra.

Maleficent: Chiar n-aș fi putut.

Eu: Îmi pare rău.

Maleficent. N-ai de ce. E mai bine așa. Mai mult, acum putem încerca altceva nou.

Pentru mine, „ceva nou" însemna să-i smulg pe rând hainele și să-i ling, sărut și mușc fiecare centimetru din trup. Dar aveam o bănuială că nu la asta se gândise ea.

Eu: Nou?

Maleficent: Să fim prieteni.

Eu: Sunt convins că ai vrut să spui inamici cu beneficii.

Maleficent: Ia uite ce le ai cu limbajul. Bună treabă, bătrâne amic, bătrâne prieten.

Eu: Deja nu-mi place asta.

Maleficent: Weekend frumos! Nu uita să te hidratezi!

— Prieteni? Cum naiba se presupune că ar funcționa asta? l-am întrebat pe Brownie.

Câinele și-a scos botul din zăpada pe care o adulmeca și s-a uitat la mine. Se vede că nici el nu știa răspunsul.

Din fericire, nu i-am trimis mesaje sau e-mailuri în restul sfârșitului de săptămână. Bineînțeles că am luat telefonul de șapte sute de ori ca să-i scriu, dar am reușit să mă abțin de fiecare dată. Am depășit atât de multe limite cu ea. Merita o pauză.

Până luni dimineață, recuperat în mare parte după intoxicația cu alcool, m-am convins că eram în stare de asta.

Puteam fi șeful și prietenul ei. Puteam să-mi țin blestemate-le mâini departe. Să regăsesc autocontrolul de care fusesem cândva atât de mândru și chiar să-l pun la treabă. Și peste o sută de ani, sau cam așa ceva, să fiu chiar în stare să supraviețuiesc ideii că ea s-ar vedea cu altcineva. Că s-ar regula. Că s-ar îndrăgosti.

Numai că mi s-a strâns stomacul când am pășit în lift spre etajul patruzeci și trei.

Da. Ziua la care visam nu era în niciun caz azi.

Am decis să mă concentrez în schimb pe ciudatul miros care persista în mașina mea. Taco și... ce era ăla? Beton? Rigips?

— 'Neața.

Salutul lui Ally era vesel. Purta – mulțumită generoșilor zei ai iernii – un pulover pe gât. Era mulat peste tot, dar măcar nu se vedea nimic. Părul îi era strâns vag într-un coc mic în creștetul capului. Cerceii erau niște cercuri de aur cu cristale care-mi atrăgeau atenția.

Își acoperise buzele cu un clasic roșu sexos, iar eu îmi doream s-o sărut până când întindeam rujul și pe mine, și pe ea.

Când a ridicat capul, m-am întrebat cât timp stătusem acolo constatând cât de mult îmi place cum arată.

— 'Neața, am răspuns, dându-i cu întârziere cafeaua și micul-dejun pe care i le adusesem.

Ochii i s-au luminat în felul acela care-mi trezea la viață sufletul rece și mort.

— Mulțumesc. Știi, nu trebuie să faci asta.

S-a uitat radioasă la mine, imaginea afecțiunii platonice. Era cu adevărat entuziasmată de chestia asta cu „prietenia".

Am mormăit un răspuns. Poate că nu-mi era îngăduit s-o aduc la orgasm, dar puteam cu siguranță să-i aduc mâncare până când mă convingeam că a depășit orice situație financiară absurdă în care intrase.

Avea un plasture nou pe inelarul stâng, dar părea odihnită.

– Cum ți-ai petrecut restul weekendului? m-a întrebat.

Pentru că nu mă grăbeam s-o părăsesc, mi-am pus ceaiul pe birou și m-am dezbrăcat de palton. Am observat că ochii ei au zăbovit pe asta și mi-am amintit vag că sugerasem un schimb de haine între noi.

Doamne, eram un idiot nenorocit.

– Știai că mahmureala după whisky ține trei zile? am întrebat ca să fac conversație.

Ea s-a cutremurat, închizând ochii mărginiți de gene lungi și negre.

– Să încerci tequila. Ultima dată, eu și Faith am petrecut în stil „bărbații sunt nașpa, hai să explorăm lesbianismul", cu o cantitate mare de tequila. Mi-a fost rău cinci zile la rând.

Am clipit des și bineînțeles că mi-am imaginat. *Asta e. Dați-mi pace. Sunt un bărbat a cărui ultimă partidă de acțiune fusese un dans în poală la...*

Gata! Gata! Gata! Fără afurisite de erecții chiar în prima zi a noii noastre epoci de prietenie nevinovată.

Am strâns din dinți, sperând că gestul aducea cu un zâmbet, și am pretins că nu mi-am imaginat-o pe Ally făcând dragoste cu o altă femeie. Și apoi am știut că nu e bine deloc când mi-am dat seama că mă face gelos până și o fantezie cu Ally împreună cu o femeie. *Da, domnișoară Morales, iată micul-dejun înfășurat cu o parte din boașele mele. Le poți păstra pentru totdeauna.*

Ally a tresărit.

– Îmi pare rău. Sunt un pic agitată în legătură cu chestia asta cu prietenia și încerc să fiu degajată.

– Pentru că ai adus vorba despre lesbianism? am întrebat exasperat. Poate că ar trebui s-o luăm mai ușor și să nu vorbim.

Și-a acoperit fața cu palmele și i-am admirat degetele fără inele ca un idiot flămând de sex ce eram.

— Haide s-o luăm de la început, a sugerat, lăsând mâinile jos. Cum a fost sfârșitul de săptămână?

— Plăcut, am mințit. Și al tău?

— Plăcut, m-a imitat.

— Bun.

— Minunat.

— Atunci e bine.

Încă stăteam acolo, dând din cap spre ea și urlând în sinea mea că trebuie să plec odată de acolo, când a venit un curier, mestecând gumă și aruncându-i lui Ally o privire puțin cam prea atentă pentru gustul meu.

— Te pot ajuta? l-am întrebat cu răceală.

Tipul ăsta îmi încălca teritoriul și nu avem nicio problemă să-l fac să priceapă asta.

Ally mi-a aruncat o privire gen „care e problema ta, focosule?".

— Am un colet pentru Ally Morales.

Clasicul „am un colet". Măgarul!

— Eu sunt, a zis ea veselă.

— Poftim.

I-a făcut cu ochiul ca un idiot, apoi i-a înmânat o cutie mare cu o fundă roșie mare.

— Pe curând, a zis el, îndepărtându-se cu spatele ca un nenorocit arogant.

Mi-ar fi plăcut să fiu în spatele lui ca să-l pot arunca într-un coș de gunoi... sau pe scări.

— Ce e cu privirea asta fioroasă, morocănosule? a vrut Ally să știe.

— Tipul ăla flirta cu tine, m-am răstit.

— Prieteni, a zis șmechera în pumni, prefăcându-se că tușește.

M-am uitat urât la ea.

— Amici, a tușit din nou.

— Ai bronșită? am întrebat-o.

— Nu, dar *am* un cadou misterios, a zis, luând plicul alb de sub funda ridicolă. Nu e de la tine, nu-i așa?

Am clătinat din cap și imediat mi-am dorit să-i fi trimis eu cadoul.

N-ar fi trebuit să-mi pese ce era în cutie sau cine i-a trimis-o. Dar „n-ar fi trebuit" nu-și găsea locul în realitatea în care trăiam. N-aveam de gând să mă mișc de acolo până nu aflam. Prietenii sunt interesați de cadourile primite de prietenii lor, nu-i așa?

La naiba. Stăteam locului.

A deschis plicul și nu mi-a plăcut felul în care i s-au arcuit buzele. Era zâmbetul feminin de plăcere și satisfacție. Unul pe care clar i-l provocase un tip cu sculă și dorințe ascunse pentru ea.

A pus plicul deoparte fără un cuvânt și și-a concentrat atenția pe funda de pe cutie.

— Ce-ai acolo, Al?

Capul roșcat al lui Ruth a apărut după colț. A încremenit o clipă când m-a văzut, apoi a afișat un zâmbet curajos și s-a apropiat.

— Nu prea știu, i-a răspuns Ally, strecurându-și degetele sub capac.

— Bună, Dominic, m-a salutat Ruth.

Iată că îmi folosea cineva prenumele aici. Era și timpul.

— Bună, Ruth. Cum ți-ai petrecut sfârșitul de săptămână?

Ea a radiat.

— Minunat. Tu?

O explozie textilă ieșită din cutia cadoului m-a salvat de la o a doua conversație despre whisky și lesbianism.

Era un material roz și strălucitor și, spre osânda mea veșnică, am observat că avea exact nuanța buzelor lui Ally când nu erau acoperite cu roșul sexos de azi.

Femeile au chiuit și au început să mângâie țesătura, pe măsură ce Ally o scotea din cutie.

Am luat plicul de pe birou să văd cine era expeditorul, în timp ce ea a strâns la piept rochia de cocteil.

Ally

Am creat asta și m-am gândit la tine,

Christian

Oh, cât îl urăsc pe tipul ăsta.

În acest timp, *prietena mea* făcea încântată o piruetă. Dacă aș fi fost un tip generos, ar fi trebuit să-i dau credit nemernicului. Rochia era croită perfect după personalitatea lui Ally.

Fusta mătăsoasă era strânsă în talie cu o curea aurie lată, împletită. Partea de sus era albă ca zăpada, cu un umăr drapat, lăsându-l pe celălalt gol. Colorată, delicată, sexy. Exact cum era ea.

— Oh, Doamne! Are și buzunare! a țipat Ruth.

S-au strâns și alte colege. Femeile – și Linus – ieșeau pe rând din cubicule ca să leșine de entuziasm lângă rochie.

— Cine a trimis-o?

— Cine a creat-o?

— Bună dimineața, Dominic.

— Trebuie s-o probezi!

— E mai bine decât să-ți trimită flori. O să te măriți cu el?

M-am îndreptat spre biroul meu și am trântit ușa.

— Doar prieteni, sigur că da, am mormăit spre camera goală.

Gândirea rațională nu m-a ajutat însă. Voiam să fiu mai mult decât prieten cu ea. Și nu puteam, atâta timp cât lucra pentru firma asta.

Am auzit un hohot de râs venit dinspre biroul lui Ally și omul peșterii din mine a ieșit din hibernare. Cu planul

gata pregătit, m-am aşezat la birou şi am găsit documentul pe care-l căutam.

Aplicam ultimele tuşe capodoperei mele pe ecran când s-a auzit o bătaie puternică şi s-a deschis uşa.

— Irvin, am zis, ridicând privirea.

A intrat în cameră în stilul total nonşalant pe care-l avea când venea cu o bârfă suculentă. Încă mai încerca să mă transforme într-o variantă nouă a tatălui meu.

A închis uşa şi mi-a zâmbit îngâmfat.

— Destul de multă emoţie acolo, a zis gânditor.

— Aşa s-ar părea, am zis sec, verificând modificările în document.

Spre deosebire de directorul editorial, eu nu aveam timp de discuţii nefolositoare. Trebuia să distrug o relaţie de amiciţie şi să bifez o listă uriaşă cu sarcini pe ziua de azi.

— Întotdeauna e inteligent să recompensezi o fată pentru meritele ei, a zis Irvin, aşezându-se neinvitat în faţa mea.

Neinteresat, am ridicat o sprânceană.

— Asistenta ta, m-a lămurit el. Am auzit că l-a „condus pe şef acasă" vineri noapte.

A făcut ghilimele în aer cu degetele când a spus asta.

Am simţit că mă prăbuşesc, apoi m-au cuprins focurile năprasnice ale iadului.

— Asta se spune? am întrebat, păstrând un ton blând.

— Oh, nu trebuie să-ţi faci griji. Câteva bloguri de cancan au postat în weekend şi au rulat ştirea fără să dea numele persoanelor implicate. Bravo ţie, băiete. Era timpul să te distrezi un pic la serviciu.

Voiam să-l prind de blestemata cravată Gucci, să-l smulg de pe scaun şi să-l fac să-şi ceară scuze lui Ally.

Apoi voiam să-l arunc de pe acoperiş şi să dau foc fiecărui blog care a îndrăznit să sugereze că sunt ca tata sau că Ally s-a culcat cu mine ca să avanseze.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, nu-i aşa? a croncănit Irvin aprobator, lovindu-şi genunchii. Ei bine, ar fi mai bine să mă întorc la treabă.

— Aş aprecia dacă ai fi puţin mai atent aici cu reputaţia angajatelor noastre, Irv.

Tonul meu ar fi trebuit să-i îngheţe boaşele, dar el a dat nepăsător din mână.

— Secretele familiei Russo sunt mereu în siguranţă la mine.

Mi-a făcut vesel cu ochiul şi s-a ridicat.

L-am privit cum pleacă şi am continuat să bat cu degetele în birou.

Irvin Harvey mă scotea din sărite şi trebuia să rezolv asta. Era viclean şi alunecos şi eram convins că ştia exact ce făcuse aici tata în spatele uşilor închise.

Voi vorbi curând cu mama despre asta.

Mai întâi am luat însă un pix roşu şi am subliniat noul text pe care l-am adăugat la regulamentul privind relaţiile la locul de muncă.

Angajaţii nu vor avea relaţii cu designerii sau alţi furnizori.

Tocmai mă ridicam când şi-a vârât Ally capul pe uşă.

— Dom? Mai sunt zece minute până la şedinţa din oraş. Dalessandra a plecat acum spre maşină.

Am dat vioi din cap şi mi-am pus haina.

— Poftim, am zis, trântindu-i în mână hârtiile.

— Eşti un măgar, Făt-Frumos, a strigat după mine în timp ce mă îndreptam spre lift.

Eram. Şi cu cât accepta mai repede asta, cu atât mai bine.

47

ALLY

Eram vârâtă până la coate în rigips şi mă simţeam deja ca o mare meşteră în bricolaj, când s-a auzit tonul de apel după care ştiam că e cineva de la azil – piesa lui Maren Morris despre oase şi fundaţii.

Am răspuns la telefon cu cotul şi mi-am lipit obrazul de telefon pe capacul toaletei. Ultima dată când stătusem în poziţia asta fusese în infama noapte cu tequila şi explorarea lesbianismului. Am preferat să mă concentrez mai degrabă pe amintirea asta decât pe teama care mă cuprindea de fiecare dată când mă sunau de la azil.

– Ally?

– Da.

– Sunt Braden. Hei, nu e nicio urgenţă sau ceva de genul ăsta. Avem ceva probleme cu pregătirea de culcare a tatălui tău. Ne întrebam dacă ai putea trece pe aici.

– Bineînţeles, am zis, uitându-mă la ceas. El e bine?

– E bine. Doar că e agitat.

– Ajung acolo într-o jumătate de oră.

Tatăl meu, care ridica vocea numai când juca Mets sau striga „bravo" într-o sală de concerte, trecea prin stări de agitaţie pe care niciun fel de somnifer puternic nu le calma.

Azilul de bătrâni era la aproape doi kilometri de mine. Autobuzele nu circulau la fel de des în nopţile de weekend şi era prea târziu ca să-l sun pe domnul Mohammed şi să-l întreb dacă-mi poate împrumuta maşina. Îmi rămânea să merg pe jos. M-am înfofolit cu vechea jachetă

de schi a tatălui meu, mi-am pus cele mai groase șosete care puteau intra în pantofii sport și am pornit.

Era destul de frig și vântul bătea suficient de tare cât să-mi înghețe fața.

Cel puțin, tata nu căzuse. Cel puțin nu era bolnav. Măcar aveam un loc de muncă, fie și temporar, care putea susține multe dintre cheltuieli. Măcar făceam în sfârșit progrese cu casa. Mi-am recapitulat toate motivele de optimism în timp ce am mărit pasul pe Foxwood.

Atât de multe se schimbaseră din copilărie. La strada asta mă uitam din autobuzul școlar, când eram în clasa a opta, și mă gândeam cum va fi viitorul meu de adult. Inutil să mai spun, în fanteziile mele de atunci nu arătasem niciodată ca acum.

Viața mea în Boulder fusese una pe care eul meu din clasa a opta ar fi aprobat-o. Aveam prieteni. Iubiți. Aveam joburi pe care le iubeam și aveam timp să trăiesc.

Am zărit casa mare lucind la colț de stradă, în spatele stâlpilor din cărămidă acoperiți vara cu verdeață, și mi s-a făcut așa de dor. Am iubit casa asta și tot ce a reprezentat în viața mea. Acolo a trăit o familie. Doi părinți, copii care se jucau afară, se cățărau în copaci și vindeau limonadă pe trotuar. Luminițele de Crăciun atrăgeau mulțimea în fiecare an.

Acum erau acolo nepoți și mese de duminică și petreceri de sărbători.

M-am oprit pe trotuar.

În seara asta aveau musafiri. Probabil că o petrecere la sfârșit de săptămână ținea mai mult, fiindcă toată lumea se distra prea bine ca să plece. Pahare cu vin. Lumânări. Note slabe de jazz ajungeau până la mine.

Un dor aprig m-a lovit atât de tare, încât mi-am întors capul ca să nu mai văd. Îmi doream un cămin și o familie și prieteni pe care nu-i deranja o mahmureală într-o marți dimineață după o distracție prelungită.

Mi-era dor de vechea mea viaţă. Îmi lipsea siguranţa gândului că tata era fericit şi sănătos. Mi-era dor să pot să respir. Să fiu egoistă. Mi-era dor să pot ieşi miercurea să beau ceva cu amicii sau să pot scoate o prietenă la cină. Mi-era dor să gătesc pentru un partener drăguţ de care-mi plăcea. Dumnezeule, mi-era dor să fac sex. Mi-era dor de momentele în care nu trebuia să ştiu până la ultimul bănuţ cât mai aveam în cont.

Am întors spatele casei mari şi am continuat să merg pe trotuar, departe de viaţa perfectă a altora.

Eu, cea de treizeci şi nouă de ani, nu aveam viitor.

Exista numai prezentul. Şi sunt recunoscătoare pentru fiecare minut pe care l-am petrecut aici cu ai mei.

Luminile azilului străluceau în faţa mea. O parte din mine spera că asistentele reuşiseră să-l culce pe tata. Că aş putea sta în linişte cu el în timp ce dormea. Braden mă aştepta însă şi mi-a deschis uşa de la intrare.

— Îţi mulţumesc că ai venit, a zis, conducându-mă în grabă spre aripa rezidenţilor cu probleme de memorie. În mod normal nu ne face greutăţi, dar în seara asta e destul de agitat. A încercat s-o lovească pe asistentă când a venit cu medicamentele.

— Îmi pare atât de rău, am gâfâit, încercând să ţin pasul cu el.

— Nu e vina ta sau a lui, m-a asigurat Braden.

Vina nu, dar responsabilitatea era altceva. Pacienţii violenţi puteau fi mutaţi de acolo şi internaţi sub pază. Deena abia aştepta un motiv să-i dea un şut în fund. Acolo n-ar fi cursuri de tricotat sau de dans, scaune de yoga sau gustări reconfortante. Tata n-ar putea cânta la pian în zilele bune şi nu va fi personal care să-i umple şosetele de Crăciun cu bunătăţile preferate.

Era târziu şi luminile erau slabe pe coridor, iar zgomotul care s-a auzit din camera tatălui meu părea şi mai strident. Am trecut de Braden şi m-am grăbit să intru în cameră.

Tata era în picioare cu ghipsul pus, aruncându-și hainele din dulap într-o grămadă pe podea. În grămadă se aflau deja lucrurile din rafturile de sus, inclusiv boxa Bluetooth, o ramă digitală cu poze de-o viață și o fotografie înrămată cu noi doi în ziua în care absolvisem liceul.

Geamul fotografiei era spart și pe chipul meu radios apăruse o lacrimă. Atunci aveam în față o lume de noi începuturi. Acum nu mai era decât o altă amintire a singurului lucru de care fusesem sigură în viață: iubirea tatălui meu.

— Pleacă de aici, Claudia, a zis tata, îndreptându-se șchiopătând spre mine și strivind fotografia sub ghips. Nu mi-ai luat deja destule lucruri?

— Tată, am ridicat mâinile, nu sunt mama. Sunt Ally. Fiica ta.

— L-ai furat, nu-i așa? a strigat el.

Sunetul cioburilor strivite sub tălpile lui m-a făcut să tresar.

— Tată, revino-ți, ca să strâng aici, l-am implorat.

— Ai furat ceasul de buzunar al tatei! L-am avut în sertarul ăla și acum a dispărut. Îl vreau înapoi, Claudia. Vreau totul înapoi!

— Domnule Morales, ce-ar fi să căutăm ceasul în noptiera dumneavoastră? a sugerat Braden, încercând să-l convingă pe tata să se dea la o parte de pe cioburi.

Tata nu era însă deschis la sugestii.

— Crezi că poți pleca pur și simplu și să-mi iei tot ce aml? Le vreau înapoi. Ai distrus totul!

Am simțit cum lacrimi fierbinți își taie cărări pe obrajii mei încă reci.

— Tată, te rog.

A mai făcut un pas în direcția mea și s-a împiedicat.

M-am întins să-l prind, dar el nu mă vedea pe mine, fiica pe care o iubise toată viața. În fața lui era femeia care clădise pe minciuni o familie și un viitor și care apoi abandonase totul.

I-am văzut mâna trăgându-se înapoi și am înregistrat sunetul trosniturii înainte să simt durerea care a izbucnit imediat ca un incendiu.

Bărbatul care cândva insista să prindem păianjenii ca să-i eliberăm în curtea din spate m-a lovit cu dosul palmei, cu toată puterea pe care o mai avea în trupul fragil.

Șocată, m-am împleticit.

Brad a intrat grăbit, cu altă asistentă pe urmele lui.

— Nu! Stai! am insistat, pășind între ei.

Dacă-l forțau avea să fie și mai rău. Ochiul și obrazul parcă-mi luaseră foc. M-au năpădit rușinea și tristețea. Știam că m-ar termina de tot să-i văd forțându-l.

Am scos telefonul de serviciu și cu mâini tremurânde am căutat melodia.

Boxa zdrobită de pe podea a captat acordurile pianului și a început să cânte peste grămada de cioburi.

Respirația tatălui meu era încă întretăiată. Încă se mai vedea furia în ochii lui, așa că am crescut volumul. Ne-am uitat lung unul la altul, în timp ce melodia familiară umplea încăperea. Umerii i s-au lăsat, violența și agitația i-au părăsit încet trupul, ca și cum recunoșteau că nu au ce căuta în el.

Degetele lui au început să se miște ritmic pe pantalonii de pijama. Lacrimile au început să-mi curgă din colțurile ochilor și am simțit din nou cum mi se frânge inima în și mai multe cioburi microscopice.

M-am uitat peste umăr la asistenți:

— El cântă, le-am explicat.

Am întins din nou, cu grijă, mâna spre el. De data asta nu s-a opus când l-am luat de pe cioburi și l-am dus spre pat. I-am scos papucii și ochelarii. Asistenta m-a ajutat să-l întind pe pat, sub pătura pe care i-o făcuse mama lui cu decenii în urmă.

Mâinile lui au continuat să urmeze melodia pe deasupra peticelor uzate albastre și cafenii.

— Cred că mi-ar plăcea să cânt la pian mâine, a zis încet.

— Bineînțeles că o să poți cânta mâine, i-a promis asistenta, îndepărtându-i o șuviță de pe frunte.

Promisiunile nu însemnau însă mare lucru zilele astea.

Am mai stat o oră cu el ca să mă asigur că doarme adânc.

În timp ce sforăia ușor, am dat la o parte pachetul cu gheață pe care mi-l adusese Braden și am scos telefonul.

Nevoia de a-l suna pe Dominic era copleșitoare și bulversantă. Nu avea niciun sens. Nu știa de tata. Nu eram împreună în niciun sens al cuvântului. Dar numai gândul că i-aș auzi vocea transforma nevoia într-un impuls greu de controlat.

Mușcându-mi buza, am analizat un minut înainte să scriu un mesaj.

Eu: Bună. Vrei să-ți iau micul-dejun în drum spre serviciu?

L-am trimis și imediat m-am simțit ca o proastă. Era șeful, nu iubitul meu.

Inima mi-a tresărit când răspunsul a licărit pe ecran.

Făt-Frumos: Depinde. Poți să scrii „du-te naibii" cu croasante?

Zâmbetul mi-a ajuns la colțurile buzelor și mi-am simțit inima un pic mai ușoară.

Eu: Ai fi surprins ce pot să fac la micul-dejun.

Făt-Frumos: Talentele tale nu au limite, dar am planificat deja micul-dejun împreună. Tu adu numai persoana ta enervantă.

Eu: Bine. Îmbrăţişează-l pe Brownie.

A răspuns cu o poză a lui Brownie tolănit peste picioarele lui pe canapea. Dominic purta pantaloni de trening, iar în şemineu era aprins focul. Părea atât de plăcut. Atât de sigur. A trebuit să înghit nodul care mi s-a pus în gât. Pentru mine nu era nici plăcere, nici siguranţă. Doar un lung drum spre casă într-o noapte de iarnă.

Am lăsat pachetul cu gheaţă pe biroul gol de la intrare şi m-am îndreptat spre uşă cu hainele murdare ale tatei într-o pungă.

Era amarnic de frig şi aproape miezul nopţii. Nori groşi acopereau cerul hibernal.

Uşile s-au închis în urma mea, separându-mă de orice sursă de căldură, şi am luat o gură din aerul teribil de rece.

— Hei, Ally!

Braden se sprijinea de o maşină din parcare. Ţinea o sticlă.

Mi-am strâns umerii în faţa frigului şi m-am târât până la el.

— Păstrăm asta în vestiar pentru turele dure, a zis, turnând un pic de lichior într-un pahar de plastic.

— Cred că o să accept.

— A fost greu acolo.

— Da.

Cuvântul mi-a ieşit ca un gâfâit. Arsura delicioasă din gât era mult mai bună decât senzaţia de sufocare din cauza lacrimilor înăbuşite în ultimele şase luni.

— A crezut că sunt mama, fosta lui soţie... sau soţia.

— Am observat că nu vine niciodată să-l vadă, a zis Braden în felul lui drăguţ şi lipsit de agresivitate.

— Ne-a părăsit acum foarte mulţi ani. Întotdeauna am fost numai noi doi.

Am rămas tăcuţi multă vreme. Fulgi leneşi pluteau şi cădeau în linişte din cerul de la miezul nopţii.

— Trebuie să faceți un raport despre cele petrecute în seara asta?

Nu voiam să-i cer să nu-și facă treaba, dar nu credeam că pot înfrunta un nou nivel de izolare a tatei.

— Nu scriem nimic, mi-a răspuns, și am răsuflat ușurată. Ascultă, știu că o e situație de rahat și știu că faci tot posibilul să ții situația sub control. Vrem să știi că atunci când nu ești aici, toți avem grijă de tatăl tău. Suntem familia lui și a ta și facem tot ce trebuie ca să fie fericit și protejat.

— Mulțumesc, am șoptit.

Lacrimile mi-au încețoșat vederea și au început să se lupte cu frigul. Genele aveau să-mi înghețe, iar eu urmam să bâjbâi orbește spre casă. Dar tatăl meu avea oameni care-l protejau, iar asta făcea să merite efortul și gerul.

— Restul personalului vrea să știi că, orice ar spune Deena, vrăjitoarea cea rea, vrem ca tatăl tău să rămână aici. Nicio plată ratată sau taxă întârziată nu ne va face să-l tratăm altfel decât foarte bine.

— Ah, la naiba, Braden, am zis, ștergând o lacrimă întârziată cu mitenele.

— Încă ceva, a mai zis.

— Nu știu dacă mai pot suporta încă ceva.

— Dă-mi mie rufele alea.

— Economisesc bani dacă le spăl singură, am insistat.

— Ai acasă mașină de spălat și uscător?

M-am gândit să-l mint, dar numai gândindu-mă la asta am roșit.

— Nu, dar este o spălătorie automată cu Wi Fi la câteva străzi distanță de...

— Ai lucruri mai bune de făcut decât să stai într-o spălătorie. De acum înainte ne ocupăm noi de hainele murdare ale tatălui tău. Fără plată.

— Nu vă pot cere să...

– Nu ai cerut, iar noi nu am oferit. Noi îți spunem. Lasă odată rufele alea.

I-am lovit umărul cu al meu.

– În momentul ăsta ești eroul meu, i-am zis.

S-a uitat la pantaloni.

– Crezi că o pelerină ar arăta bine peste uniforma asta?

– Cu siguranță.

– Bun. Acum urcă în mașină să te duc acasă înainte să înghețI de tot aici.

48

ALLY

— Arăt de parcă aș fi nimerit în plină bătaie la bar, m-am plâns reflexiei mele în oglindă.

Mă durea fața. Și mai rău, se *vedea* că doare.

Filmele în care eroinele sunt plesnite cu dosul palmei și pe urmă sar vitejește din loc și se șterg cu ură de sânge pe buze, după care îi rânjesc eroului negativ, erau o mare prostie.

Am încercat să mă fardez. Cu toată baza și cu corectorul, tot n-am reușit să ascund umflătura și vânătăile. Nu exista nicio posibilitate ca Dominic a) să nu observe că jumătate din fața mea era mai mare și mai violetă decât cealaltă și b) să mă lase să scap fără să-i explic ce s-a întâmplat.

M-am strâmbat la gândul ăsta, dar și din cauza durerii provocate de îndrăzneala de a avea expresii faciale în asemenea condiții.

Oricât de mult nu mi-ar plăcea, va trebui să-mi iau o zi liberă. Nu aveam de ales.

Era destul de devreme și el nu va fi la birou încă cel puțin o oră. Nu eram lașă, mi-am spus în timp ce formam interiorul din biroul lui ca să-i las mesaj vocal în loc să-l sun pe mobil. Pur și simplu nu voiam să-l deranjez cu ceva atât de insignifiant ca absența mea azi.

Am văzut în oglindă cum mi s-a înroșit gâtul.

— Bună, Făt-Frumos. Sunt, ăăă... eu. Ally. Mi-e rău. Nu pot veni azi. Jur că voi recupera orele. Pot lucra până târziu mâine sau în weekend sau... oricând.

Mi-am amintit să tușesc, dar a sunat mai degrabă ca gâjâitul unei gâște rănite.

Îmi ardea gâtul de la minciuni. Mi s-a clătinat telefonul și l-am scăpat în chiuvetă.

— Fir-ar să fie! am șuierat, grăbindu-mă să deconectez apelul.

Trebuia neapărat să mai lucrez la minciunile pe care le spuneam. Deocamdată însă era mai important să montez tapetul.

Mi-am petrecut ziua rezistând, montând în baie tapet rezistent la apă și nerăspunzând la telefon. Dominic a sunat de trei ori și de fiecare dată am lăsat să intre mesageria vocală. Bineînțeles, am ascultat mesajele imediat după aceea.

Părea îngrijorat, m-a întrebat dacă voiam o supă, apoi enervat pentru că n-are cine să facă toată munca mea de acolo. Foarte specific pentru Dominic Russo.

Nu am răspuns, dar vinovăția la gândul că am lipsit o zi întreagă de la birou a început să mă roadă. Am încercat s-o alung cu un sendviș cu carne de curcan, făcut exact așa cum îi plăcea tatălui meu – cu felii subțiri de măr acoperite cu cheddar. Era plăcut să am parte din nou de ceva brânzeturi.

Potrivit asistentei de la recepție, tata avea o zi foarte bună, ceea ce însemna că pot să-l văd.

Dar nu cu fața asta.

Și nu dacă exista riscul să-și dea seama că vânătăile erau cauzate de el.

Dar când a început să se lase seara n-am mai rezistat. Văzusem cum căsuța de e-mail se umpluse cu aceeași frenezie ca în fiecare zi, dar nu eram acolo ca să mă ocup de probleme. Responsabilitățile amânate m-au făcut să mă simt ca pe ace. Am decis să lucrez câteva ore în seara asta și s-o iau mâine de la început... dacă fața mea coopera.

Am făcut duș, m-am îmbrăcat și am pornit către oraș. Aerul serii era rece, proaspăt și părea că urmează să ningă. Când am intrat cu cardul de acces era trecut de nouă. Etajul era întunecat și tăcut. Nefiresc de pustiu față de agitația din timpul zilei.

Ca să fiu în ton cu liniștea copleșitoare – și, bine, ca să mă asigur că Dominic nu făcea noapte albă în biroul lui – am mers pe vârfuri până în biroul meu. Nu era nimeni. Am răsuflat ușurată și m-am așezat. Pe birou era un teanc de dosare noi. Căsuța de e-mail era plină și nu aveam decât câteva ore în care să mai rezolv din treburi.

Mi-am pus căștile, am intrat pe una dintre listele mele preferate cu muzică de dans și m-am afundat în muncă.

Mâna care m-a prins de umăr, o jumătate de oră mai târziu, m-a speriat îngrozitor.

— Oh, Doamne!

— Cine ți-a făcut asta?

Întrebarea pusă atât de tare încât a acoperit volumul muzicii aproape m-a aruncat de pe scaun pe podea.

M-a prins el.

Mă uitam la ochii furioși ai lui Dominic Russo.

Mi-am dus mâna la piept ca să mă asigur că încă îmi bate inima. Mi-a smuls căștile din urechi.

— Cine naiba te-a lovit, Ally?

A pronunțat fiecare cuvânt cu furie fierbinte, înfricoșătoare, dar și mișcătoare. Nimic din furia asta n-a ajuns la degetele lui când mi-a atins cu blândețe bărbia ca să mă vadă mai bine.

— Nimeni, am mințit, încercând să mă desprind de strânsoarea lui.

Gâtul mi-a luat foc. Era o prostie. Ar fi trebuit să rămân acasă.

— Am avut un mic accident în timpul renovării. Nu e ceva care să te intereseze.

— Ai un semn clar ca bună ziua pe față, Ally. Nu mă minți.

Părea îndurerat.

Gâtul îmi pulsa ca un stup de albine când îi vorbeam.

– Dom, nu e treaba ta, am zis, încercând să mă rotesc cu scaunul ca să pun ceva distanţă între noi, dar a prins scaunul de braţe, iar picioarele mi s-au oprit inutile pe mochetă.

– Nu încerca rahatul ăsta cu mine, Ally, a zis sumbru.

– Nu pune întrebări despre lucruri care nu te privesc.

– Eşti angajata mea. Mă îngrijorezi. Dansezi din nou?

Mi-am dat ochii peste cap, ceea ce a fost o greşeală pentru că a) mă durea faţa şi b) chiar l-am enervat pe Dominic.

– Încă o dată. Nu e treaba ta. Şi nu, nu dansez. A fost un accident. El...

Mi-am înghiţit cuvintele şi am tăcut imediat.

– *El.*

Vocea lui clocotea de furie când a rostit pronumele.

– Dominic, încetează. N-ai de ce să-ţi faci griji. E responsabilitatea mea, am zis cu voce slabă.

Am realizat cu groază că îmi ard ochii şi au devenit sticloşi. Crezusem că aveam controlul lacrimilor, dar era ca şi cum cineva se pregătea să pornească un întreg gheizer nenorocit.

– Ally.

Mi-a şoptit numele. A fost ca o mângâiere.

Am clătinat din cap.

– Nu face asta, Dominic. Nu fi amabil. Nu-mi pune întrebări. Atârn de un fir de aţă.

M-a tras de pe scaun în braţele lui.

Era o îmbrăţişare. Una dură, care te lăsa fără aer.

Asta m-a făcut să cedez. Atingerea trupului lui, braţele care mă strângeau suficient de tare încât să ştiu că eram în siguranţă.

— Nu mai suport, Ally, a zis, respirând în părul meu. Nu mai pot să mă uit de pe margine și să pretind că nu mă omoară gândul că nu te pot atinge.

Nu știam cum ar suna vocea mea dacă aș spune ceva. Nu aveam nici cuvinte ca să merite să fie rostite. Nu voiam decât să fiu ținută în brațe așa.

Lacrimile pe care le reținusem atât de mult timp au rupt barajul. Zidul meu de apărare s-a mai cutremurat o dată înainte să se prăbușească și să cedeze locul unei senzații copleșitoare de ușurare. Frumoasa lui cămașă era pe cale să fie inundată de un șuvoi de lacrimi silențios, dar imposibil de oprit.

— Iubito, a șoptit din nou pe creștetul meu. Vorbește cu mine. Te rog.

Am clătinat capul, iar brațele lui s-au strâns mai tare în jurul meu.

— De ce trebuie să fii atât de încăpățânată?

Am clătinat din nou capul.

— Nu că nu *vreau* să vorbesc. Nu *pot* să vorbesc, am reușit să spun printre suspine.

— Mă omori, Ally. Nu vreau decât să-l ucid pe cel care ți-a făcut semnele astea pe față.

Așa că am început să plâng și mai tare.

Într-un moment care ar fi fost incredibil de romantic dacă nu mi-ar fi țâșnit lichid din amândoi ochii și din nări, Dominic m-a luat în brațe, mi-a pus capul sub bărbia lui și m-a dus în birou la el. A lovit ușa cu piciorul ca s-o închidă, a încuiat-o și s-a apropiat de canapea.

S-a așezat cu mine în poală. Acum era cu totul altfel decât ultima dată când stătuserăm așa. Numai că, în ciuda suspinelor cu sughițuri, tot am reușit să-mi dau seama că i se întărise din nou penisul.

— N-ai cum să-l ucizi, am zis cu jale.

— Dă-mi un motiv bun ca să n-o fac.

— E tatăl meu.

A încremenit lângă mine.

Alt şuvoi de lacrimi s-a pornit. Şase luni întregi de durere, neliniște și teamă mi se scurgeau pe obraji, pe cămașa albă impecabilă a lui Dominic.

M-a strâns mai tare lângă el, murmurându-mi încet lângă ureche. Făcând promisiuni pe care amândoi ştiam că nu le va respecta. Mi-a mângâiat părul şi spatele cu mişcări alinătoare. Dulceaţa şi blândeţea atingerilor lui, deşi încă simţeam cum vibrează de furie sub mine, m-au liniştit.

– Spune-mi, iubito!

Aşa că i-am spus. Turuiam, apoi făceam pauze lungi, şi din nou la fel, în timp ce lacrimile tăcute mi se scurgeau pe obraji.

– Odată casa vândută, banii aceia se vor duce la azilul de bătrâni, iar el va fi în siguranţă cel puţin câţiva ani. Asta îmi va da timpul necesar să găsesc o soluţie. Dacă ar depinde de mine, n-aş vrea să fie mutat în alt azil. Dar e atât de scump. N-am nicio şansă dacă nu reuşesc să scot casa la vânzare.

N-a spus nimic, dar i-am simţit braţul strângându-se mai mult în jurul meu.

M-am mişcat în poala lui şi m-am ridicat.

Mi-a prins faţa între palme, apoi mi-a îndepărtat părul din ochi. Avea o expresie gravă.

– Îţi mulţumesc că mi-ai spus, a zis în cele din urmă.

– Tata nu e violent, i-am zis cu sinceritate, pentru că voiam să înţeleagă. E o boală. Nu mai e cine a fost. Când şi când se întâmplă să fie din nou ca înainte, dar în restul timpului nu mai e el însuşi.

– Îmi pare rău, iubito, a şoptit, ştergându-mi cu degetele mari lacrimile proaspete de pe obraji.

– Încetează să mai fii drăguţ cu mine, Dominic.

– Acum nu spune asta.

Ne-am uitat lung unul la celălalt. Cerul nopţii din Manhattan strălucea în spatele ferestrei din celălalt capăt al încăperii, în timp ce ninsoarea se îndesise. Am tras câteva

guri de aer încet, adânc, furând cu egoism căldura lui Dominic.

— Ar trebui să plec, am spus. Am de recuperat și trebuie să fiu acasă înainte să să înteţească ninsoarea.

— Nu.

— Nu? am râs. E adorabil că tu crezi în continuare că ai un cuvânt de spus în ceea ce fac.

— E adorabil că tu crezi că las să pleci de aici în seara asta, a contraatacat el.

Am făcut o mișcare ca să mă ridic din poala lui, dar m-a strâns mai tare.

— Dominic.

— Sărută-mă, Ally. Lasă-mă să te fac să te simți mai bine.

Am ezitat, legănându-mă pe marginea unui prăpăstii foarte periculoase. Depășisem deja limitele în seara asta. Am dezvăluit prea mult, m-am arătat prea vulnerabilă.

— Nu cred că asta e o idee bună, am zis încet.

Dacă m-ar săruta acum, când inima mea era sfărâmată în milioane de bucățele, aș face un lucru cu adevărat prostesc... cum ar fi să mă îndrăgostesc de el.

— Dă-mi voie, a spus cu seriozitate.

În ciuda tuturor felurilor în care fuseserăm intimi până acum, nu ne sărutaserăm niciodată. Nu simțisem niciodată buzele lui peste ale mele.

— Nu știu dacă mai pot să dau înapoi atunci când trebuie, am mărturisit, cuprinsă de panică.

O declarație de fapt, ca și cum soarta mea fusese deja pecetluită de cuvintele lui.

— Nu caut nimic, am adăugat cu neliniște.

— Nici eu nu te-am căutat, dar te-am găsit.

— Ce spui? am scâncit.

— Spun că te-am găsit și nu trebuie să mai lupt. Ești a mea.

M-a mutat în poala lui, ca să-l călăresc la fel cum făcusem în club, numai că de data asta eu eram cea vulnerabilă.

— Mă sperii îngrozitor, Dom, am recunoscut, înfigându-mi degetele în umerii lui, în căldura de sub celebra vestă şi sub cămaşă.

— Şi pe mine mă sperii, a răspuns, adulmecându-mi obrazul şi coborând pe gât, mişcându-şi coapsele sub mine. Sunt teribil de înspăimântat.

Mi s-a făcut pielea ca de găină. Brusc îmi era rece şi cald, eram ameţită şi amorţită din cauza şocului. Buzele lui au trecut cu blândeţe peste vânătăile de pe faţa mea, alungând durerea. Eram călare peste şliţul lui, cu penisul lui cuibărit în locul în care-l doream cel mai mult.

— Nu vreau nimic serios, am şoptit, tresărind când a depus un sărut uşor în colţul gurii mele.

Buzele îmi ardeau de dorinţa de a le simţi pe ale lui.

A râs cu blândeţe, dar tot am auzit trântindu-se porţile închisorii de care mă temeam.

— Oh, iubito, nu va mai trebui să faci alegeri.

Atunci m-a sărutat. Buzele ferme şi poruncitoare m-au devorat până când am pierdut bătălia şi am întredeschis gura. Limba lui a intrat ca acasă, invadându-mă, lăsându-mă fără aer, fără cuvinte şi fără niciun simţ care nu fi fost deja cucerit de el.

Pluteam şi totuşi eram ancorată de trupul şi de braţele lui. Mi-a pus palmele pe şolduri şi m-a tras peste erecţie. Înainte şi înapoi.

— Lasă-mă să te fac să te simţi bine, Ally, mi-a cerut din nou, răguşit.

— Da.

Şi cuvântul acesta scurt ne-a eliberat pe amândoi.

49

DOMINIC

I-am tras puloverul peste cap, şi când mi-am dat seama că nu era nimic între trupul perfect al lui Ally şi buzele mele în afara unui maiou alb subţire, am simţit cum îmi urcă în gât un geamăt primitiv.

Sfârcurile ei erau tari şi ascuţite sub bumbacul simplu. I-am cuprins sânii în palme, adorând senzaţia mugurilor care se întăreau şi mai mult.

S-a repezit asupra cravatei mele, a nasturilor de la cămaşă, dar şi-a pierdut atenţia când am tras de decolteu, dezvăluind un sân. Am aşteptat numai cât să-mi simtă respiraţia pe piele înainte să cuprind cu buzele obraznicul sfârc roz.

Gâfâitul ei de plăcere şi senzaţia rozetei delicioase încreţindu-se pe limba mea au meritat fiecare secundă chinuitoare din ultimele două luni. Un astfel de moment divin merita o viaţă întreagă de suferinţă. Am supt mai tare, ţinând-o lângă mine. Şi-a împins şoldurile în mine, înnebunindu-mi penisul. Era în colanţi şi, dacă mă luam după umezeala fierbinte pe care o puteam simţi prin ei, nu avea nimic pe dedesubt.

Voiam s-o dezbrac. Să nu mai existe nimic între noi.

— De ce naiba porţi atâtea straturi pe tine? a vrut să ştie, cu vocea tremurând când mi-am scos vesta.

— Nu mai fac niciodată asta, i-am promis, îndreptându-mi atenţia către celălalt sân şi sugându-l.

— Te rog să nu încetezi să porţi veste, m-a implorat.

— Orice vrei tu, Ally. Tot ce trebuie e să ceri.

I-am oferit sfârcului o nouă rundă de dezmierdări şi a trebuit să îmblânzesc fiara din mine când a gemut.

Am ajutat-o să-mi scoată cămaşa şi apoi i-am abandonat ezitant sânii ca să-i trag puloverul peste cap. L-am aruncat pe podea, în direcţia stivei crescânde de haine.

– Vino încoace, am şoptit sumbru, trăgând-o spre mine şi delectându-mă cu sfârcurile umede şi întărite pe pieptul meu.

A respirat şuierător.

– Păr pe piept. Atât de bine...

Am vrut să râd, dar toate celulele fiinţei mele erau concentrate la trupul ei şi la nesfârşita listă a lucrurilor pe care le voiam. Şirul modurilor în care voiam s-o facă să aibă orgasm.

În sfârşit. În sfârşit. În sfârşit.

– Iubito, va trebui să ne ridicăm în picioare şi să scăpăm de restul hainelor, am avertizat-o.

– Nu vreau să încetez să te mai ating, a mărturisit.

Palmele ei îmi treceau peste piept şi peste umeri, în jos pe braţe, pe abdomen. Mă simţeam... venerat. Iubit.

– Doar o clipă, i-am şoptit.

În ciuda revoltei penisului, am ridicat-o din poală.

– Dezbracă-te repede, mi-a cerut, scoţându-şi colanţii cu o singură mişcare.

Era spectaculoasă. Goală în luminile oraşului, pe fundalul fulgilor de zăpadă. Ally Morales era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem în viaţa mea.

Umil şi anesteziat, bâjbâiam la curea. Ea s-a apropiat şi a slăbit-o. Împreună, am lăsat pantalonii să cadă pe podea. Ally tremura în timp ce se uita la mine. Era din cauza distanţei. Totul căpăta sens când ne atingeam. Atunci totul părea posibil.

A început să se lase în genunchi, dar am împiedicat-o. N-aş fi rezistat să-i simt gura pe penis. Nu acum, prima dată. Aveam prea multe fantezii în minte. În plus, îi eram dator. De două ori.

— Nu. E rândul tău, draga mea.

Am tras-o spre mine. Pielea ei era delicată și moale. Penisul era prins între noi și cerea mai mult.

Mi-a cuprins fața între palme și s-a uitat în ochii mei.

— Nu-ți vreau limba. Nu-ți vreau degetele. Primul lucru pe care-l vei vârî în mine va fi penisul, Dom.

Acesta a zvâcnit aprobator între noi.

Ei, drăcie.

— Nu am un prezervativ, am mărturisit.

N-aveam nevoie de rezerve de prezervative în biroul ăsta. Nu eram tata.

Ally a închis ochii, apoi i-a deschis din nou.

— N-ai nevoie în seara asta, a șoptit. Iau contraceptive și sunt sănătoasă.

M-au țintuit două gânduri. Primul era că am cale liberă pentru cea mai întunecată fantezie a mea. S-o regulez până când păsărica ei se închidea în jurul meu, mulgând orgasmul din mine, făcându-mă să termin în ea. Făcând-o a mea.

Și al doilea, avertismentul pe care încercase să mi-l strecoare, că nu vrea ceva serios.

— Asta nu e doar pentru o singură noapte, Ally, așa că obișnuiește-te. Odată ce am intrat în tine, nu mai e cale de întoarcere. *Niciodată.*

Mi-ar fi plăcut să fim într-un pat. În patul meu, unde puteam s-o întind, s-o privesc pe săturate și s-o gust cât doresc. N-aș supraviețui însă dacă aș aștepta încă un minut, așa că am întins-o pe canapea și mi-am pus un genunchi între picioarele ei.

Înainte să accept chemarea ei lacomă, m-am aplecat și m-am servit din nou din sânii ei. Îmi deveneau rapid cea mai nouă obsesie. Capul mădularului meu în erecție picta abdomenul lui Ally cu picături ce se scurgeau fără rușine.

Asta îmi făcuse. Îmi redusese trupul la o serie de reacții în lanț chimice și biologice.

Respira sacadat, cu gâfâieli excitate în timp ce-i dezmierdam țâțele perfecte. Voiam să mor cu sfârcurile ce pulsau sub gura mea.

Și-a încolăcit picioarele în jurul șoldurilor mele, încercând să mă tragă în jos spre ea.

— Ești pregătită pentru mine, iubito? am șoptit, strângându-mi organul de la rădăcină.

A dat din cap fără cuvinte, cu ochii larg deschiși. Simțeam atât de multe lucruri. Putere. Vulnerabilitate. Hotărâre. Spaimă. Și furie care fierbea în mine de câte ori priveam vânătăile. N-o să uit niciodată că am văzut acele semne pe fața ei.

— Ești sigură? am întrebat-o, o parte din mine dorindu-și să se fi răzgândit, pentru că totul urma să se schimbe. Ai încredere în mine?

— Da, Dom, te rog!

Am unit capul umed al penisului cu păsărica ei. Era atât de udă, încât am crezut că o să mor. Am vrut s-o tachinez un pic, ca s-o pregătesc, dar nu m-am putut abține. Am împins ușor, intrând cu primii cinci centimetri în ea.

Suspinul ei mi-a străbătut tot sângele.

Cu dinții încleștați, am încercat să rezist, în timp ce ea îmi strângea capul penisului.

— Spune-mi că mă înțelegi, Ally. Spune-mi că știi că asta te face a mea.

Tremura în jurul organului meu, și dacă nu-mi răspundea în următoarele cinci secunde, aveam de gând să plonjez oricum în ea și s-o fac să vorbească pe urmă. Nu puteam rezista atât de mult. Eram doar un om.

— Dom, a șoptit întretăiat.

— Spune-o. Spune-mi, Ally.

Știam că nu are niciun sens. Petrecusem două luni spunându-i și spunându-mi că nu se va întâmpla nimic între noi, iar acum îi pretindeam chiar eu așa ceva. Nu știam ce înseamnă sau care va fi prețul pentru mine, dar știam că eram dispus să plătesc orice preț.

A închis ochii strâns.

— Sunt a ta, a scâncit.

Nodul din pieptul meu s-a slăbit și, imediat cum a deschis din nou ochii, am pătruns în teaca ei strâmtă, cu o mișcare lungă și dură. Am stat așa în timp ce s-a zbătut sub mine, reușind s-o desfac un pic mai mult, și ultimii centimetri au alunecat în ea. Am atins capătul și m-am oprit.

O simțeam tremurând în jurul meu. Goală. Nu era nimic între noi. Eram înfipt în ea, iar frumoșii ei ochi căprui se deschiseseră larg și scânteiau.

— Respiră, am zis. Respiră o clipă.

Sânii i se striveau de pieptul meu gol.

Era atât de strâmtă, încleștată în jurul erecției mele, iar eu eram atât de tare încât vedeam stele. A tras aer în piept și mă jur că am simțit asta în penis.

Fruntea mi s-a acoperit cu broboane de transpirație.

— Ești bine? am întrebat-o, încercând să-mi păstrez controlul.

— Dacă te miști, îmi dau drumul, m-a avertizat.

— Bravo!

Am sărutat-o din nou, tachinând-o cu limba, iar când a început să se relaxeze am ieșit și am intrat din nou.

— Oh, Doamne!

— Dom, iubito, am corectat-o.

A rezistat la ultimele patru asalturi strașnice, apoi vaginul catifelat s-a încordat spasmodic în jurul penisului.

— Dominic!

Degetele i s-au încleștat pe spatele meu și am iubit la nebunie strânsoarea ei dureroasă. Am continuat să intru în ea, mușcându-mi buzele până am simțit sânge, împingând în canapea cu picioarele ca să am mai multă putere să intru în ea. Hotărât să rezist la cea mai incredibilă experiență pe care o avusese penisul meu cu o femeie.

S-a unduit sub mine așa cum făcuse când dansase în club, și în momentul acela m-am considerat cel mai norocos

bărbat de pe planetă. Am simţit fiecare încordare, fiecare val şi am supravieţuit orgasmului ei.

Transpiram. Boaşele îmi trimiteau semnale SOS. Nu mai rezistam mult, dar în clipa asta eram un supererou.

Am sărutat-o, şi când a suspinat visătoare pe limba mea, i-am muşcat buza de jos.

– A mea. Ally.

– A ta, a aprobat.

Mi-a dat o nouă doză de superputeri. Mi-am amânat orgasmul, am luat-o în braţe şi am aşezat-o în poală.

– Mă gândesc la asta din noaptea de atunci, a gemut, punându-şi braţele pe umerii mei.

– Vreau să te privesc când mă călăreşti. Vreau să-ţi văd ochii cum se pierd şi pulsul neregulat pe gât. Vreau să-ţi văd ţâţele tresărind când îţi spun că nu te voi părăsi niciodată.

– Dominic, a şoptit ea.

– N-o să te părăsesc niciodată, Ally.

– Nu poţi spune aşa ceva, m-a contrazis.

Am lovit-o uşor cu palma peste fund şi apoi încă o dată pentru că mi-a plăcut cum se aude.

Şi ei îi plăcuse. Pentru că se zvârcolea pe mine aşa cum făcuse în clubul pe care tot mai voiam să-l ard din temelii. De data asta însă penisul meu era acolo unde-i era locul. Îngropat adânc în ea.

Era puţin spus că Ally se umezise. Era o adevărată pădure tropicală inundată, şi nu mă puteam sătura de ea. Voiam s-o culc şi s-o mănânc toată. S-o întorc şi s-o iau pe la spate. O voiam în poziţia misionarului şi lipită de perete. În toate poziţiile imaginabile. Voiam să dureze ani în care să descopăr toate modurile în care o puteam face să aibă orgasm. Ca o vânătoare de comori.

Îmi adora mădularul de parcă nu mai era nimic altceva pe lume care să conteze pentru ea. Ca şi cum nu avea un tată bolnav. Sau facturi medicale uriaşe. Sau de parcă

bărbatul care o refuzase de prea multe ori nu-i spunea acum deodată că e a lui.

I-am simțit încordarea din nou. Vibrațiile electrice ale mușchilor ei în jurul penisului meu. Era magic. Un miracol. Ea era miracolul meu.

— Îmi dau seama, Ally. Vrei să ai din nou orgasm. Haide, draga mea.

I-am luat din nou sfârcul în gură și l-am supt tare. Lumea mea strălucea, luminoasă și fierbinte, și-mi venea să-mi dau palme că fusesem cât pe ce să nu știu cum era să aibă Ally Morales orgasm cu mine.

Am ținut-o de șolduri, controlându-i mișcarea, și am început să împing. De fiecare dată ajungeam până la capăt. Mă întăream pe măsură ce ea se uda.

Întinzându-mă, i-am prins fesele în mâini și am intrat în ea.

A terminat așa, cu penisul îngropat în ea, cu limba mea lingându-i sfârcul și cu mâinile mele desfăcând-o din spate.

S-a cutremurat, legănându-se înainte și înapoi în timp ce delicatul miracol al mușchilor ei mă sorbea cu lăcomie. Apoi a țâșnit din boașe orgasmul meu, secându-le.

— Ally!

De data asta, când am avut orgasm spunându-i numele, era aici. Era în jurul meu. M-a străfulgerat și val după val din climaxul meu s-a pierdut în ea.

În sfârșit.

A fost o experiență religioasă. O revelație spirituală când am umplut-o pe femeia asta cu sămânța mea.

Împlinindu-mi destinul și însemnând-o drept a mea, la fel cum ea-și sculptase inițialele în inima mea.

Viața mea n-avea să mai fie niciodată la fel. Nu mai voiam să-i dau drumul. Orice s-ar fi întâmplat.

Ea s-a zvârcolit în brațele mele, încă tremurând, încă rostindu-mi gâfâit numele, ținându-mi capul la sânul ei.

Am stat aşa mult timp după ce au încetat să mai apară valurile orgasmului. Transpiraţia îi dădea pielii o strălucire ca mierea în strălucirea delicată a luminii. Nu voiam să ies. Nu voiam să mai fiu vreodată în afara ei. I-am simţit încleştarea în jurul meu o dată, de două ori, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

I-am mai atins o dată sfârcul cu limba înainte să-mi las capul pe canapea.

– Trei la doi, am gâfâit.

– Doamne, încă nu suntem la egalitate?

Râsul ei era întretăiat şi l-am simţit în penisul meu încă întărit.

– Dă-mi două minute.

Şi restul vieţii tale.

50

ALLY

M-a dus acasă. Brownie ne aștepta nerăbdător în casă. Am stat în bucătărie, sorbind dintr-un pahar cu apă și cocoțată pe marginea blatului, în timp ce Dominic scotea câinele în curtea din spate.

Câteva minute mai târziu, om și câine se întorceau cu o explozie de energie. Cu siguranță că se jucaseră în zăpadă. Brownie și-a vârât fața în castronul lui, împrăștiind apă peste tot, dar Dominic mă privea.

S-a îndreptat spre mine, cu o strălucire în ochi, și m-a inundat un delicios cocteil de neliniște și excitare.

Arăta clar diabolic, iar eu cred că păream o dezmățată.

Păşind între picioarele mele, și-a pus palmele mari pe coapsele mele, strângându-le și frământându-le.

Mi s-a tăiat răsuflarea când mi-am dat seama că nici cele mai explozive, violente și epocale două orgasme pe care le avusesem vreodată nu erau de ajuns.

Dacă mă luam după subtila contractare a maxilarului lui, nu eram singura care credeam asta.

— Am avut fantezii cu tine exact așa.

Vocea lui avea o răgușeală dulce în care voiam să mă cufund.

Orgasme? Ce orgasme? Memoria pe termen scurt a vaginului meu era clar în suferință.

Palmele lui au alunecat de pe coapse spre fese și m-a tras spre el. Penisul lui gigantic avea și el cu siguranță un episod de amnezie, fiindcă era tare ca piatra.

Trebuia să stăm de vorbă.

Să discutăm despre ce înseamnă toate astea.

Să discutăm despre motivul pentru care a aruncat brusc pe fereastră toate principiile şi a depăşit limita care, din punctul lui de vedere, îl ducea prea aproape de tatăl său.

Dar în loc de asta, mi-am încolăcit picioarele în jurul lui şi braţele peste umerii lui puternici, siguri.

– Nu pot să sufăr să văd că te-a rănit cineva, Ally, a mărturisit, ridicând mâna ca să traseze o linie delicată peste faţa mea învineţită.

– Mai devreme sau mai târziu toată lumea e rănită, am zis încet.

– Nu şi tu. Nu de acum înainte. Nu pot suporta.

Mi-am sprijinit fruntea de a lui.

– Unele lucruri nu le poţi contra nici chiar tu, Făt-Frumos.

– Refuz să cred asta.

Eram conştientă că glumea numai pe jumătate.

– Tatăl tău, a început el.

M-am lăsat pe spate ca să-i văd chipul. Atât de puternic, atât de serios. Linia maxilarului, sprâncenele încruntate. Am tânjit după adânciturile subtile din obrajii lui. Era chipul unui războinic, al unui zeu. Iar ochii albaştri erau acum oricum, numai nu îngheţaţi. Ca şi cum fusese aprins un foc în străfundurile lor.

– Te deranjează să vorbeşti despre el? m-a întrebat.

Am clătinat din cap.

– Nu. Situaţia, boala, astea sunt greu de...

Discutat. Înfruntat. Descurcat.

– Nici nu-mi pot imagina, a zis încet.

M-a strâns iar lângă el şi mi-a mângâiat spinarea de sus până jos. Reconfortant. Liniştitor. Excitant.

– A fost singurul om care nu m-a dezamăgit niciodată, i-am spus. Singurul de a cărui dragoste am fost absolut

sigură. Să mi se ia asta? Să fie încă aici, dar să pierd tot ce-l făcea să fie tata? E o pustiire care nu știam că există.

Dom m-a strâns în brațe, iar Brownie a decis să intre și el în acțiune. Câinele a dansat pe picioarele din spate, lingându-mă pe genunchi.

— Cum de ai ajuns să fii responsabilă pentru el? m-a întrebat Dom.

Buzele lui și-au croit drum spre gâtul meu.

— Am trăit în Boulder câțiva ani și multă vreme n-am observat primele semne. A fost întotdeauna distrat, absent, dar lucrurile s-au înrăutățit. Vecinii au avut grijă de el în locul meu. Niciunul dintre noi a realizat cât de repede s-au deteriorat lucrurile până când s-a pierdut, vara trecută.

Dom a încremenit, dar mâinile i-au rămas blânde.

— Eram într-un avion spre casă când l-a găsit poliția într-un parc, la zece străzi de casă. Nu-și putea aminti unde locuiește. L-au aruncat într-un azil de stat oribil, am zis, cuprinsă de un fior când mi-am amintit de lenjeriile de pat murdare, mirosul de acolo și camerele fără ferestre. Fiecare zi era un soi special de tortură, știind că persoana pe care o iubești suferă și e ignorată. L-am mutat cât de repede am putut într-un loc mai frumos. Dar era foarte scump.

— Nu avea asigurare? Economii pentru pensie? m-a întrebat.

Am mângâiat blana moale a lui Brownie și am suspinat.

— Asigurările obișnuite nu acoperă azilurile de bătrâni. Are pensie și asigurare de sănătate, care merg direct la azil. Care, ți-am spus, e astronomic de scump. Acoperirea pentru asistența de specialitate e dificilă și limitată. Și, după cum s-a dovedit, părinții mei sunt căsătoriți încă. N-am știut asta până când nu am început să caut prin documente.

— Ce înseamnă asta? m-a întrebat.

— Situația financiară a mamei, dacă s-a deranja să-mi răspundă la e-mail, e legată de a tatei și nu pot completa actele fără ea. Mai mult, în urmă cu un an să se întâmple

totul, mama mea – și folosesc termenul într-un sens strict tehnic – a realizat că încă mai are acces la fondurile tatei.

Degetele lui Dom s-au strâns pe spatele meu.

– A profitat de tot ce a economisit el. A luat totul, am spus.

– Ce fel de monstru mai e și ăsta?

Râsul meu era lipsit de veselie.

– Așa e ea. Pe hârtie e o sfântă. A cucerit lumea construind sonde, strângând bani pentru vaccinuri, ținând discursuri. N-am mai vorbit cu ea din ziua în care a plecat, când aveam unsprezece ani, dar din când în când, de obicei când e la mijloc și ceva tequila, o caut pe Google.

– Te-a abandonat.

– Da. Ne-a părăsit pe mine și pe tata, susținând că are o chemare mai importantă decât să fie mamă și soție.

– Fir-ar a naibii!

Faptul că nu dorea să fie înțelegător cu femeia care mi-a dat naștere era plăcut și îmi dădea curaj.

– Ironia e că face lucruri bune.

– Probabil pentru că îi place să fie în centrul atenției, a bănuit el.

L-am răsplătit cu un zâmbet.

– Are un doctorat onorific pentru munca de strângere a fondurilor pentru Sudan. Acum e cunoscută sub numele de doctor Morales. A vorbit la un TEDx Talk despre empatia mondială. Organizațiile non-profit o plătesc ca să ofere consultanță și să le spună cum să facă oamenii să le pese.

– De ce a luat banii? m-a întrebat Dom.

Am ridicat din umeri.

– Pentru mine e cu adevărat o străină, dar am făcut câteva investigații când nu eram băută și am descoperit că a fondat afacerea de consultanță exact în perioada în care a luat economiile tatei. Oh, și am descoperit și că iubitul ei a câștigat Premiul Națiunilor Unite pentru Servicii Publice.

— În timp ce soțul ei este pe punctul de a fi evacuat dintr-un azil de bătrâni pentru taxe neachitate. Cum vrei să procedezi cu ea?

— Nu-mi permit să fac nimic. Nu încă. Pe primul plan este să renovez casa tatei ca s-o pot scoate la vânzare. Odată vândută, vor fi suficienți bani cât să-l țină în azil câțiva ani. Va fi în siguranță. Dacă-mi rămân suficienți bani, angajez un avocat. Nu vreau s-o văd, să-i vorbesc sau să-i ascult vreun discurs pasionat despre cum merită mai mulți bani. Vreau însă fiecare bănuț înapoi din economiile tatei.

— Cât de rău e în casă? m-a întrebat.

Am tresărit.

— Nu-i groaznic, am zis, simțind flăcări pe gât. De fapt, nu e nici pe departe gata de vânzare. Acolo a avut loc un mic accident cu instalația sanitară. Fac singură tot ce pot.

— Ally, a zis.

Și am știut că Făt-Frumos cel grijuliu murea de nerăbdare să-l las să repare totul.

— E în regulă. Jobul ăsta m-a salvat, l-a salvat pe tata. Salariul mă ajută mult, iar idioata ta clauză care mă împiedică să am colaborări în paralel îmi oferă mai mult timp decât ca să șlefuiesc o jumătate de oră pardoseala sau să tencuiesc pereții. Totul va fi bine.

— Vreau să văd casa, a insistat Dom.

Ca să-i distrag atenția de la subiect, i-am strâns șoldurile între picioare și am simțit răspunsul pulsând al penisului pe mine.

— În momentul ăsta aș vrea să văd alte lucruri, Dom. Te rog?

Nu era corect și știam. Dacă îi ceream, livra imediat.

Ca răspuns, mi-a ridicat puloverul peste cap și l-a aruncat peste umăr. Râsul care se isca în mine a dispărut într-un icnet când mi-a supt sfârcul prin maiou.

— Da, am șuierat.

De asta aveam nevoie chiar acum. Senzaţiile fizice de poftă şi dorinţă alungau orice altceva.

Şi-a încleştat degetele în talia colanţilor şi i-a tras rapid de pe picioare, adăugându-i la grămada de pe podea.

Am ales să-mi fac griji mai târziu pentru ce va rămâne în urma mea pe blatul de gătit şi i-am înşfăcat cureaua. Împreună am bâjbâit să deschidem şliţul.

Când s-a eliberat şi şi-a prins în pumn mădularul, aliniindu-l cu catifeaua netedă a faldurilor mele alunecoase, un fior m-a străbătut prin tot corpul.

Simţind că nu ne va capta prea curând atenţia, Brownie a plecat discret din cameră, legănându-şi coada. Mi-a luat puloverul cu el. Dar, la fel ca starea blatului de gătit şi tot ce era rău în viaţa mea, am decis să-mi fac griji mai târziu.

Dominic m-a sărutat de parcă era înfometat după buzele şi limba mea.

— Vreau să te gust, am şoptit pe gura lui deschisă într-un sărut. Vreau să stau în genunchi în faţa ta.

— Asta ai vrut în noaptea aia? În birou, după întâlnirea ta? a vrut să ştie, în timp ce o mână trăgea de decolteul maioului, dezvelindu-mi sânii, în timp ce cu cealaltă îşi apăsa de mine erecţia. Înainte şi înapoi, într-un ritm torturant.

— Da, am gâfâit sub buzele lui, oprindu-mă doar atât cât să-i muşc uşor buza de jos, linia maxilarului. Am vrut să mă regulezi în gură. Să te uiţi cum te fac să-ţi dai drumul. Să ai mădularul în gura mea când îmi rosteşti numele.

Sunetul pe care l-a scos, un mormăit profund şi plin de durere, era inuman şi a trezit în mine ceva primitiv.

— Mi-ai folosit chiloţii în noaptea aia? i-am pus întrebarea pe care muream să i-o pun.

— Da, a şuierat cu duritate, renunţând la blândeţe.

Ni s-au lovit dinţii şi şi-a înfipt degetele în părul meu, în şolduri şi în sâni, de parcă nu se hotăra unde să se oprească.

— M-am regulat singur cu chiloții tăi înfășurați în jurul pumnului.

Am scos un sunet ascuțit, deloc sexy.

— Mi-am dat drumul pe pata ta umedă și am continuat.

Eram atât de ametită, încât mi-era teamă că leșin înainte să mă facă să am din nou orgasm.

— Uită-te în jos, mi-a ordonat.

Am făcut cum mi s-a spus. Am văzut cum îmi împingea mădularul în trup. Eram conectați, complet uniți. Îmi simțeam mușchii vibrând în jurul lui, încercând să-l trag mai mult înăuntru. Venele mădularului ieșeau furioase în evidență, de parcă urma un act de violență, nu de frumusețe.

A gemut din adâncul gâtului.

Mă simțeam murdară, decadentă, depravată. Și voiam și mai mult.

— Apleacă-te pe spate, a zis.

M-am lăsat în jos, sprijinită pe coate și cu trupul îndreptat spre el. Sânii îmi ieșiseră peste decolteul inutil al maioului, cu sfârcurile umflate și întărite. Respiram repede.

— Uită-te cum te regulez, Ally. Uită-te cum te iau și te fac a mea.

Mi-a desfăcut picioarele și le-a așezat pe marginea blatului. Singurul lucru care mă ținea să nu cad era erecția lui.

— Nu mai vorbi. Bagă-mi-o, am gâfâit printre dinții încleștați.

Îl voiam mai mult. Tot.

— Ești pregătită pentru mine, iubito?

— Dominic, te rog!

În timp ce rugămintea încă plutea în aer, am privit fascinată cum își vâră mădularul enorm în mine.

Plăcere. Durere. Senzații ca din altă lume de plenitudine și împlinire. Toate aprinzându-mi nervii și trimițându-mi în creier mesaje derutante. Asta era totul. El era

totul. Înaintea acestui bărbat și a acestei încăperi nu existase nimic.

Dacă am avut vreodată vreo legătură sexuală, Dominic a dezlegat-o. Voiam tot ce-mi putea oferi. Voiam să știe și să venereze fiecare centimetru din mine.

S-a tras din mine și apoi s-a înfipt din nou înainte să fiu pregătită. Felul în care i se încordase maxilarul și pulsul de la baza gâtului mă hipnotizau. Trupul meu îl înnebunea pe Dominic Russo. Eu îl înnebuneam pe Dominic Russo.

— Vreau s-o iau încet, a zis. Ca să te savurez. Vreau să ai orgasm în gura mea, Ally. Vreau să petrec ore venerându-ți țâțele. Dar nu pot să mă opresc, să nu te regulez.

Fiecare cuvânt din mărturisirea lui era însoțită de un asalt mai rapid, mai dur. Se întorcea la trupul meu, la mine.

Nu eram sigură dacă urma să mor din cauza vorbelor murdare sau a orgasmului care se profila.

— Să nu îndrăznești să te oprești, am șuierat. Să nu te oprești niciodată.

Și-a aplecat capul și a tras unul dintre sfârcuri în gură. Am simțit cum asta a avut ecou în mușchii care-i înconjurau și-i strângeau erecția.

Am gemut sau am suspinat sau am scos un fel de sunet animalic care, se pare, i-a spulberat orice urmă de rezistență. Mi-a eliberat sfârcul și a intrat în mine, îngropându-se până la capăt. Împingea sălbatic și tot ce puteam face era să mă prind cu degetele de marginea blatului și să mă țin bine.

Zidurile dinăuntrul meu au făcut același lucru cu mădularul lui. S-au închis în jurul lui într-un sistem de alarmă timpurie. Pericol! Orgasm iminent! El recunoscuse deja semnele. Bărbatul ăsta mă cunoștea deja ca să înțeleagă că eram la câteva secunde distanță de explozie.

A strâns din dinți și a continuat să-și croiască drum în mine de parcă era misiunea vieții lui, de parcă eram în toiul unei curse către primul loc. Penisul lui mi-a răpit pentru totdeauna șansa la orice alt posibil partener de sex, iar

mâna lui mi-a prins sânul și l-a strâns. Apoi și-a strecurat palmele sub mine, iar degetele au apăsat inelul interzis de mușchi dintre fese. Cu siguranță ar trebui să-mi fac griji pentru blatul de gătit. Ar trebui să aflu cum de a știut că sunt un asemenea gen de fată. Ar trebui să mă întreb dacă nu aveam nevoie de o altă pastilă anticoncepțională care să combată o asemenea superspermă.

— Vreau să te ating peste tot, a spus răgușit, în timp ce broboanele de sudoare îi acoperiseră fruntea și-i îmbibaseră cămașa. Nu vreau să existe un centimetru din tine pe care să nu-l cunosc.

Degetul lui m-a presat din nou și am simțit o nouă pulsație, un gol care aștepta să fie umplut.

— Fă-o.

Și-a dus degetul în gură și l-a spălat cu limba. Abia așteptam să am limba aia pe mine la un moment dat, înainte să ne trezim la realitate. Ridicându-mă, mi-am înfipt unghiile în umerii lui. Buzele ni s-au întâlnit într-un sărut aprig când degetul lui m-a pătruns. Un deget. Un sărut. Și amândoi ne pierduserăm controlul.

— Vreau. Mai mult, a insistat.

Unghiul nu era potrivit. Mai avea să-mi dea ceva. Mai mult decât eram pregătită.

M-a luat cu o mână de pe blat și m-a izbit cu spatele de oțelul rece al frigiderului. S-a împins în mine o dată, de două, de trei ori. Degetul lui flexându-se în mine. Tot nu era de ajuns.

Ne-am întins pe podea. S-a așezat în genunchi, punându-și mâinile pe coapsele mele, și le-a împins în sus. Eram desfăcută larg pentru el ca un banchet nerușinat de nevoie carnală. Strălucirea lascivă și diabolică revenise în acei frumoși ochi albaștri.

Degetul a revenit și Dominic m-a privit cu pleoapele lăsate când l-a strecurat în mine. Era o plenitudine minunată peste tot, iar mușchii mei sărbătoreau strângându-se.

— Dom, cred că am să...

– Știu. Te simt.

Respirațiile noastre au devenit întretăiate, în timp ce loviturile lui necontrolate ne-au distrus pe amândoi.

Placa rece de gresie m-a zgâriat pe spate, în timp ce el se izbea deasupra mea, în mine. Iar și iar, se izbea în mine, făcându-mi sânii să tremure.

Probabil că era prea dur. Probabil că mâine voi merge ca John Wayne din cauza penisului agresiv al lui Dom. Și eram total de acord.

Orgasmul meu se apropia de marginea realității, devenind treptat real, tangibil. Simțeam cum vibrez în jurul penisului și al degetului lui. Implozia era garantată. Cu siguranță că acestea vor fi ultimele mele clipe pe pământ.

Apoi s-a împins și mine și a rămas așa o clipă. Am *simțit* prima explozie a orgasmului lui într-un loc adânc în mine, un teritoriu neexplorat. Pulsația lui, mormăitul acela de plăcere aproape dureros mă trimiteau în viteză în abis. M-am prins de el de parcă organul lui era taurul mecanic la o petrecere cu prea mult alcool.

Pereții vaginului au întâmpinat cu bucurie următoarea salvă, strângându-se mai tare în jurul lui. Lovitură după lovitură. Asalt după asalt. Val după val. Ne potriveam. Deschidere și închidere. Terminând și înecându-ne împreună.

S-a împins în mine pentru ultima dată și a rămas acolo, iar exploziile noastre s-au amestecat în mine pe măsură ce valurile se domoleau, apoi au devenit mai rare și în cele din urmă au încetat.

51

DOMINIC

— Dom?

Numele meu suna dogit în gura ei.

— Mmm? am mormăit în părul ei.

— Am nevoie de ceva, a şoptit.

Oh, Doamne. Dacă avea de gând să-mi ceară s-o fac din nou, era un mare risc să mor. Deja nu eram sigur dacă penisul meu va mai funcţiona vreodată după ultima rundă. Exista riscul să-mi cedeze şi inima.

M-am crezut extraordinar în pat, dar de trei ori într-o singură noapte însemna multă bravură la cei patruzeci şi cinci de ani ai mei. Chiar şi de la un supererou. Era posibil ca numărul patru să rupă în mine ceva important.

— Ce-ţi trebuie, iubito?

— Un pachet cu gheaţă.

Uşurat, am râs slab.

— Oh, slavă Domnului! Credeam că ai de gând să ceri încă o rundă. Ceva ce nu voi fi fizic capabil să fac înainte să-mi pun două perfuzii.

Râsul ei s-a transformat în căscat.

— Sunt lipicioasă. Şi transpirată, a murmurat în perna mea.

În cele din urmă ajunseserăm în pat. Şi l-am folosit bine.

Dar puterile mele sexuale supraumane erau oficial epuizate.

– Am turnat, la propriu, în tine tot conţinutul meu de apă. Acum sunt, la propriu, pastramă.

– Îţi mulţumesc pentru sacrificiu, m-a tachinat.

Am ridicat capul şi am rostogolit-o spre mine. Sfârcurile ei rozalii erau hipnotizante şi idiotul meu penis, care nu cunoştea conceptul de consecinţe sau de posibil eşec, s-a ridicat la vederea lor, iţindu-se dintre cearşafurile albe, mototolite.

Jos, băiete!

– Îţi aduc un pachet cu gheaţă şi nişte apă, i-am promis, sărutând-o pe frunte şi pe un obraz.

Pe deasupra, am mai şi ciugulit-o de gât.

A început să râdă şi am decis că era cel mai frumos clinchet pe care-l auzisem în casa asta.

– Suntem atât de proşti, a zis.

– În ce fel? am întrebat, cedând ispitei şi lingând sânul mai apropiat de mine.

A tremurat din tot trupul lângă mine.

– Am fi putut face asta de câteva săptămâni.

Degetele ei îmi mângâiau părul.

– Mda, atâta doar că a trebuit să fii încăpăţânată, i-am amintit, aplecându-mă să-i ofer acelaşi tratament şi celuilalt sân.

Penisul meu stupid era din nou pe jumătate ridicat.

– Eu? a pufnit ea. Apropo, tot nu-mi dau demisia.

– Trebuie să lămurim multe lucruri, le-am spus sânilor ei.

Ea s-a ridicat şi m-a lovit cu o pernă.

– Dominic Russo! Nu mă poţi face să demisionez.

Încuviinţând jucăuş – o descriere care nici măcar o dată în viaţă nu mi s-a aplicat –, am ţintuit-o pe saltea. Nu voiam să mă gândesc la consecinţele nopţii noastre. Voiam să trăiesc în acest spaţiu unde exista doar prezent... iar sânii perfecţi şi fierbinţi ai lui Ally se freacă de pieptul meu. Erau însă lucruri pe care trebuia să le stabilim. Acum.

— Cum de ești tare? a vrut Ally să știe, cu o uimire pe care am apreciat-o drept adecvată.

— Nu sunt chiar așa, am glumit eu, modest.

— Ești suficient de tare, a zis, privind în jos, între noi, unde penisul meu se odihnea pe abdomenul ei.

— Tu ai nevoie de o pungă cu gheață. Eu am nevoie de patru litri de apă. Noi trebuie să stăm de vorbă.

S-a bosumflat.

— Nu e cam târziu acum?

Era trecut de trei dimineața.

— Putem dormi pe urmă. Mai întâi te duc acasă.

S-a întristat și nenorocitul de mine a fost mândru ca un cocoș când mi-am dat seama că a înțeles greșit ce voiam să spun și că era dezamăgită la gândul că nu-și va petrece noaptea cu mine.

— Ca să-ți iei lucrurile. Rămâi aici în noaptea asta.

— Dom, lucrurile mele sunt în New Jersey. Până ajungem acolo și ne întoarcem se face ora să plecăm la serviciu.

— Mâine lucrăm amândoi de acasă. De la mine de acasă.

— Așa de rău arată fața mea? a glumit.

M-am aplecat, cu o mină gravă.

— Ei bine, da.

M-a lovit din nou cu perna în cap, iar eu am rânjit.

— Apropo de fețe, nu putem intra sub nicio formă în biroul ăla fără ca tot ce am făcut să nu fie scris pe fețele noastre.

— Crezi că încă o zi va șterge dovada orgasmelor gravată pe chipul tău frumos? m-a tachinat, strângându-mi obrajii între palme până când buzele mele s-au strâns într-un bot de rață.

— Am putea fi nevoiți să ne luăm liber tot restul anului, am mormăit printre degetele ei.

Râsul ei a ușurat povara ce-mi apăsa inima pe care nu știam că o am.

Și știam că nu mă pot întoarce la ce a fost.

Înainte de noaptea asta.

Înainte să văd vânătăile pe fața ei.

Înainte să știu cum e să fi cu Ally și în Ally.

Înainte să poată râdă goală sub mine.

Fizic, nu eram capabil să mă întorc la ce a fost.

Cu multă reticență masculină, m-am dat jos de pe ea, i-am prins gleznele și am tras-o de picioare până la marginea patului.

– Haide, Maleficent. Să-ți găsim niște pantaloni.

O călătorie la miezul nopții cu ea înfofolită într-o altă pereche de pantaloni de trening a mea și cu Brownie tolănit în poală ei părea din altă lume.

Se așezase fără rușine pe o pungă cu fasole congelată pe care o găsisem în frigider, în timp ce eu beam a doua băutură energizantă.

– Se presupune că sexul la patruzeci de ani ar trebui să fie chiar mai bun, a zis gânditoare, mângâind creștetul lui Brownie și privind afară. Nu sunt însă sigură că voi supraviețui celor treizeci și nouă de ani ca să văd cum e.

– Când e ziua ta de naștere? am întrebat-o, știind deja răspunsul datorită dosarului de la resurse umane pe care-l memorasem.

Poate că era un test ca să văd dacă dezgolirea lui Ally Morales începuse și se terminase odată cu sexul.

– În mai.

– Cum plănuiește Maleficent să sărbătorească împlinirea a patruzeci de ani?

Voiam să știu tot ce era de știut despre femeia asta.

A strâmbat din nas.

— Toate sărbătoririle sunt pe pauză până când rezolv situația tatălui meu.

I-am luat degetul și l-am băgat în gură, apoi i-am sărutat încheieturile.

— Apoi?

— Până acum, singurul lucru la care m-am gândit e o margarita de mango pe o plajă care necesită pașaport. Vreau să stau la soare și să privesc un ocean atât de albastru încât să pară ireal. Și nu vreau să-mi fac griji că nu-mi permit să las bacșiș barmanului.

Am aprobat planul. Mai ales dacă implica o Ally în bikini și pe mine întins pe un șezlong lângă ea.

Am ținut-o de mână cât timp m-a îndrumat, mai întâi la un magazin nonstop de unde am luat un ceai verde surprinzător de decent și o grămadă de gustări care să ne scape de foamea de după maratonul sexual, apoi acasă la tatăl ei.

Era încă întuneric când am intrat pe aleea îngustă, dar am răsuflat ușurat. Imaginea străzii căutate pe Google nu mințise. Zona nu era îngrozitoare, iar casele arătau... confortabil.

— Cred că Brownie ar trebui să aștepte în mașină, a zis, desfăcând centura de siguranță.

Am fost imediat suspicios.

— De ce?

— Înăuntru e oarecum șantier. Nu vreau să calce pe vreun cui sau altceva.

A coborât din mașină și a închis cu grijă portiera în nasul câinelui meu.

Animalul a rămas abătut două secunde, dar și-a amintit că era trecut de miezul nopții și s-a ghemuit să doarmă pe scaunul șoferului.

— Mi se pare mie sau e mai frig în Jersey? am întrebat-o, urmând-o pe alee.

— Te încălzesc eu, barosane, a zis, făcând ostentativ cu ochiul.

I-am dat o palmă peste fund, apoi i-am pregătit o prelegere despre siguranţă când am văzut că deschide pur şi simplu uşa de la intrare fiindcă o lăsase descuiată.

Am amânat însă orice prelegere când am urmat-o în casă.

– Ce...? Spune-mi că nu locuieşti cu adevărat aici.

Ceea ce am presupus că fusese la un moment dat o cameră de zi era o ruină curată.

– Nu e chiar atât de rău, a zis Ally dându-şi peste cap ochii căprui.

Nu era chiar vina ei că nu lua lucrurile în serios. Fericită după numărul impresionant de orgasme pe care i le livrasem personal, nu observase cât de supărat eram.

– Ai grijă unde calci, m-a atenţionat.

– E o gaură în tavan.

Asta era una din nenumăratele probleme pe care le aveam cu camera.

În tavan se căsca o gaură. Parchetul care acoperea podeaua era pătat de la apă pe o rază de doi metri. La un moment dat fusese îndepărtată mocheta, dar cuiele care o fixaseră rămăseseră la locul lor, riscând să facă pe oricine se aventura pe acolo să se joace de-a fachirul.

Locul de pe perete unde am presupus că se aflase cândva televizorul era gol, rigipsul din spatele lui fiind pătat şi coşcovit. Dintr-o gaură atârnau fire neizolate.

– A fost mult mai rău, a zis veselă. Chiar aici a fost o cadă.

Mi-a arătat şi unde.

Îngheţam în casă şi m-am cutremurat când m-am uitat la termostat. Unsprezece grade.

– S-a întâmplat imediat după ce a fost diagnosticat tata. A uitat că a lăsat robinetul deschis. S-a inundat şi apa a curs toată noaptea. Cada a căzut prin podea. A distrus întreaga baie, o parte din hol şi casa scării ce duce spre dormitor. Aici. Ei bine, se vede. Cel mai rău a fost pianul, a spus cu tristeţe, arătând instrumentul distrus. Tata iubeşte

muzica. Obișnuiam să cântăm împreună, inventând melodii stupide. Numai noi doi. În zilele lui bune, spuneam în glumă că nici dacă ar încerca n-ar putea cauza mai multe dezastre.

— De ce locuiești în condițiile astea? am întrebat-o.

— Nu cred că vrei să auzi o altă poveste nefericită a familiei Morales, a zis senină, dar se simțea nota de încordare din vocea ei.

Ba da. Am țintuit-o cu privirea.

— Iisuse! Bine. Așadar, prima problemă a fost că mama a furat economiile tatălui meu.

Simțeam nevoia să mă mișc, așa că am început să mă plimb prin cameră în timp ce ea vorbea. M-am oprit lângă pian.

— Nu mai spune, am pufnit.

Eram al naibii de furios că femeia după care tânjeam nopțile în căldura și confortul oferite de casa mea din Upper West Side locuia aici. În halul ăsta. A ridicat o cutie cu șuruburi pentru rigips și a pus-o în capătul unei mese.

M-am oprit și m-am sprijinit de perete.

— Odinioară am avut și eu economii, a suspinat, iar eu am așteptat, neștiind dacă pot împiedica furia să iasă la suprafață. După ce m-am întors acasă am angajat un antreprenor. Unul care a venit cu o ofertă cu douăzeci la sută mai mică decât altele. Am crezut că fusesem inteligentă în privința banilor mei, dar... a fost cel mai rău lucru pe care-l puteam face. A luat cecul și a fugit. Douăzeci de mii de dolari.

A făcut un gest cu mâna spre încăpere.

Am înjurat încet. În afară de gândul de a o atinge din nou pe Ally, a doua mea prioritate era să-l găsesc pe acest antreprenor și să-l lovesc în față până rămâne fără dinți.

— Mda, la asta mă gândesc și eu, m-a aprobat. Din moment ce am rămas fără economii, am retras banii depuși pentru pensionare ca să acopăr cheltuiala cu azilul. Acum s-au dus și ăia.

– Vreau numele și adresa de contact ale antreprenorului. Și ale mamei tale, am zis.

– Baftă! Numărul firmei este deconectat, iar pe pagina de Facebook nu sunt decât postări ale oamenilor care-și vor banii înapoi. Mama e plecată din țară ca să construiască școli sau să planteze grâne. În fine, restul economiilor mele a mers la azilul de bătrâni. Repet, cheltuieli astronomice, dar tata merită cele mai bune îngrijiri pe care i le pot oferi și nu-l las să se întoarcă în locul celălalt.

Auzisem destul. Aveam de gând să-l vânez pe blestematul de antreprenor și pe hoața și sfânta ei mamă și să-i storc de fiecare bănuț până când Ally primea înapoi ce era al ei.

– Adună-ți lucrurile. Nu mai locuiești aici.

– Dom. Exagerezi.

– E al dracului de frig aici! Este o nenorocită de gaură în nenorocitul de tavan. Dacă faci un pas în stânga, ajungi să-ți intre cuie nenorocite în talpă.

Strigam și nu eram sigur că voi fi în stare să mă opresc.

– Ascultă, știu că nu e hotelul Four Seasons, a ripostat.

– Four Seasons? Nu e nici măcar un motel obosit, plin de gândaci, prostituate fără dinți și drogați. Nu mai stai aici.

Și-a proptit un deget în pieptul meu.

– Știre de ultimă oră, Dom. Nu-mi spui tu ce să fac.

Simțeam că mi-e rău fizic. Gândindu-mă la toate nopțile în care mi-am imaginat-o în patul meu mare și cald. În casa mea confortabilă, cu mâncare în frigider, căldură și bani. Iar ea fusese *aici*. M-am gândit la fondul fiduciar pe care l-am avut cândva. Banii de acolo ar fi fost de ajuns s-o salveze de toate astea.

– Ally, nu mă contrazice. Nu mai petreci încă o noapte sub acest acoperiș făcut șvaițer.

– Nu e chiar atât de rău.

— Dacă ar apărea acum un inspector în siguranța clădirilor, ar decide că locuința nu este sigură. Strânge-ți lucrurile. Acum.

— N-ai niciun drept să-mi spui ce să fac doar pentru că am făcut sex.

Am tras-o un pic mai departe de lângă cuiele mochetei. Eram atât de furios, încât mi se întunecase vederea.

— Ascultă-mă, Ally. Nu-mi pasă dacă par nepotrivit, arbitrar sau că vreau să te controlez. Nu stai aici. Eu nu sunt în preajmă. Și nu câștigi bătălia asta.

— Știu că nu ai fost niciodată pus în situația de a nu avea bani, dar ca să stai într-un loc mai bun e nevoie de bani de chirie. Și, cu cât dau mai mult pe cheltuieli de genul ăsta, cu atât am mai puțin pentru tata.

Am închis ochii. Am strâns din dinți și am încercat să număr înapoi de la douăzeci. Eram atât de furios pe ea, încât nu reușeam să vorbesc.

— Dom...

— *Contezi* pentru mine, Ally. Înțelegi? *Țin la tine.* Dar tu te încăpățânezi să nu primești ce-ți ofer. Vreau să te știu în siguranță. Vreau să știu la căldură și fericită, hrănită și odihnită. La naiba, Ally. Mă omorî cu mândria asta prostească.

Se uita la mine uimită, cu ochii mari.

— De ce ești atât de nervos? m-a întrebat în șoaptă.

— De ce? Pentru că eu locuiesc într-o casă în oraș cu trei dormitoare, cu toată căldura, mâncarea și podelele solide pe care le-am vrut. În tot acest timp, tu ai fost aici. Ușa de la intrare nici măcar nu se încuie.

— Nu mă presa cu vinovăția ta legată de privilegii. Nu ți-am cerut niciodată să...

— ... nu mi-ai cerut nimic. Nu ceri niciodată nimic. Aș putea face să dispară toate problemele tale. Pot rezolva toate astea, dar nu mă lași.

Trebuia să fac un pas în spate. Trebuia să mă distanțez de această furie pe care nu o puteam controla și care mă sufoca. Voiam și s-o ating.

– De ce te-aș lăsa să mă ajuți? a întrebat, părând sincer intrigată, și nu o condamnam, pentru că nu fusesem clar de la început. Asta e problema mea, Dom. Responsabilitatea mea.

Mi-am sprijinit fruntea de a ei.

– Lasă-mă să rezolv asta, Ally.

Părea șocată.

– Nu! Dominic, nu ai făcut nimic altceva decât să-mi spui că nu vom fi împreună. Că nu-ți vei permite să mă dorești. Respect asta. Tu de ce nu poți respecta ce spun eu?

Nu-mi păsa dacă avea dreptate. Acum era totul altfel. Noi eram altfel.

– M-am mințit singur. Te-am mințit pe tine. Știi al naibii de bine că noaptea asta a schimbat totul.

Ochii căprui-aurii erau măriți și speriați. Bun. Era și timpul să o sperie ceva.

– Ce vrei să spui prin „totul"?

– Totul, Ally. Absolut orice lucru.

– Așadar, sexul a fost bun. Asta nu înseamnă că suntem...

– Într-o relație. Exact asta înseamnă.

– Pff, nu, Dominic Russo. Nu poți avea atitudine de șef cu mine. Nu am timp. Nu *vreau* să fiu într-o relație.

– Ei bine, ghinion, pentru că suntem deja.

– *Nu* așa funcționează relațiile! Nu-i spui pur și simplu cuiva că ești într-o relație. De aceea există ordinele de restricție!

Părea panicată și mă bucuram, pentru că nu voiam să fiu singurul care are senzația aceea bolnavă și înfricoșătoare în stomac.

– Bine. Fii iubita mea.

Sprâncenele i s-au ridicat până la tâmple.

— Poftim?

— Fii iubita mea. Ieși cu mine. Fii într-o relație cu mine, Ally.

A deschis gura și singurul lucru care a ieșit a fost un icnet. Nu era chiar o reacție care-mi mângâia orgoliul.

— Tu... eu... nu pot.

Se pare că între noi coborâse o barieră de comunicare.

— Unde e dormitorul tău? am vrut să știu.

Privirea i s-a îndreptat spre scări și am pornit către ele. Ally venea în urma mea.

— Ai grijă acolo sus la podea. Încă nu am înlocuit-o, a zis, prinzându-mă de braț când am călcat pe podeaua putrezită.

N-am cedat dorinței de a o prinde de umeri ca s-o scutur. În schimb, am dat-o la o parte și am intrat într-un dormitor micuț, în care era curent. Lângă pernă erau împachetate cu grijă o pereche de pantaloni de trening – ai mei, un hanorac – tot al meu și un tricou cu mânecă lungă. Dormea înghesuită sub straturi de pături ieftine numai ca să-i fie cald.

Mi s-a făcut rău fizic.

— Ce faci? a vrut să știe când m-am dus lângă un dulap ca acelea pentru păpuși și am început să scot lucrurile.

— Împachetez.

Mi-a smuls o fustă din mână.

— Încetează, Dom. Începi să mă enervezi.

— Te muți cu mine, am decis.

M-a lovit cu fusta.

— Scuză-mă, dar nu plec.

Părea îngrozită.

— Am camere libere. Poți lua una dintre ele.

– Ți-ai pierdut afurisitele de minți. Nu locuiesc în casa ta.

– Bine. Atunci stau eu aici cu tine, am zis, abandonând hainele pe care le pusesem grămadă pe patul ei și îndreptându-mă spre scări. Fac bagajele pentru mine și pentru Brownie și dau câteva telefoane. Pentru început, un antreprenor și un lăcătuș de urgență.

A alergat după mine.

– Nu poți sta aici!

M-am întors și s-a oprit la un pas de mine.

– Să-ți intre bine în creierul ăla încăpățânat, Ally. Dacă tu stai aici, atunci stau și eu.

– Mă descurc. Nu am nevoie de tine.

– Ce trebuie să înțelegi este că ești copleșită până peste cap, iar eu nu numai că sunt dispus să te ajut, dar te implor să mă lași să te ajut.

Panica încă se zărea în ochii căprui.

– Dominic, nu-mi mai permit să-ți datorez ceva.

Copleșit, am tras-o în brațele mele.

– Iubito, ascultă-mă. Felul în care te simți tu știind că tatăl tău a locuit în gaura aia de șobolani este identic cu ceea ce simt eu când știu că stai aici. Nu e o favoare care așteaptă să fie răsplătită. E doar egoism din partea mea. Nu pot accepta că locuiești aici.

– Ai făcut deja mai mult decât ți-aș putea mulțumi vreodată. Locul ăsta de muncă și salariul mi-au salvat la propriu tatăl. Nu știu dacă voi putea vreodată să te răsplătesc pentru asta.

Vocea ei a devenit slabă și n-am mai putut suporta, așa cum nu mai puteam suporta imaginea ei sub pături în timp ce eu îi scriam mesaje din casa mea călduroasă și sigură.

Am ținut-o strâns.

– I-am promis tatei că mă voi descurca. Că nu va fi niciodată o povară. Nu-l pot dezamăgi. Ar fi umilit.

I-am apăsat obrazul de pieptul meu.

— Oh, Ally! Cum crezi că s-ar simți dacă ar vedea că locuiești așa? Dacă ar ști cât de mult muncești și cât de puțin mănânci? Spune-mi ce ar fi mai rău pentru el.

— Nu va ști niciodată, a răspuns cu fermitate.

— În cazul ăsta, dacă nu trebuie să-i spui, de ce trebuie să-i spui că te ajut eu?

Ha. Am prins-o aici. Era vorba de mândria ei acum, nu de a tatălui ei.

— Eu...

Era clar că nu știe ce să spună în fața logicii mele masculine fără greș.

— Nu mai ești singură în povestea asta, Ally. Știu că nu pare de încredere pentru că vine de la mine. Știu și-mi pare al naibii de rău. Sunt însă de partea ta, indiferent dacă mă vrei sau nu. Mai mult, n-o să mai stai niciodată singură aici.

— Cioc, cioc!

Vocea veselă și accentul pronunțat veneau de la ușa deschisă.

Am luat-o pe Ally și am ascuns-o în spatele meu ca să mă ocup de amenințarea venită înainte de răsăritul soarelui.

Femeia nu părea să aibă mai mult de un metru și jumătate. Era rotunjoară și bătrână și avea un zâmbet luminos, curios. În mâinile ei era o caserolă albastră.

— Am auzit strigăte și am venit să investighez.

— Doamnă Grosu, e patru și jumătate dimineața, s-a înecat Ally cu cuvintele.

— Da, este. Iar tu te certi cu un bărbat foarte atrăgător. Sper că e o dispută între îndrăgostiți, dar chiar și spărgătorii chipeși merită dragoste.

— Nu e o dispută între îndrăgostiți, a insistat Ally, încercând să treacă în fața mea pe scări. Îmi pare rău că v-am trezit.

– Prostii! a zis radioasă femeia. Întotdeauna e timpul potrivit pentru o caserolă cu friganele. Acum fă-mi cunoştinţă cu atrăgătorul şi gălăgiosul tău prieten.

Am coborât împreună treptele şi când Ally a încercat să pună o oarecare distanţă între noi, am tras-o lângă mine.

– Doamnă Grosu, el e...

– ...iubitul ei, am încheiat pentru ea.

– Şeful, m-a corectat.

Ne-am uitat unul la celălalt. Unul dintre noi va câştiga, şi nu Ally.

– Ce-ai păţit la faţă? a întrebat doamna Grosu.

52

DOMINIC

L-am luat pe Brownie în casa călduroasă și confortabilă a doamnei Grosu, unde am mâncat friganele în timp ce ea ne-a pus la curent cu ceea ce părea o întreagă armată de copii și nepoți.

Am profitat de oboseala lui Ally și am ajutat-o să împacheteze haine pentru două zile – un compromis pe care l-am acceptat cu mărinimie – înainte să ne întoarcem în orașul care tocmai începea să se trezească.

Fusese o noapte tare lungă, dar eram plin de energie. Pentru prima dată de când intrasem în rolul tatălui meu la *Label*, mă simțeam încrezător în ceea ce trebuia să fac.

Între timp le-am pregătit lui Ally și lui Brownie micul-dejun. Am pus ceainicul pe foc și i-am trimis mamei un mesaj.

Eu: Trebuie să stăm de vorbă. La mine acasă?

Mama: Chiar știi cum să stârnești frica în inima unei mame înainte de șapte dimineața. Brownie e bine? Tu ești bine?

Eu: Îmi cer scuze. Și eu, și Brownie suntem bine. Totul e bine. Atâta doar că trebuie să vorbim.

Mama: Pot ajunge acolo la opt, dar vreau micul-dejun dacă ești hotărât să-mi dai vești proaste.

Am tresărit.

Ally a căscat și s-a aplecat să caute sub chiuvetă.

– Ce faci? am întrebat-o, admirând priveliștea oferită de fundul ei în treningul meu. Îmbrăcată așa, părea și mai limpede a mea.

– Caut un produs de curățare. Aha!

Triumfătoare, a scos o sticlă.

M-am uitat cum înșfacă prosoape de hârtie și pulverizează cu generozitate locul unde, cu doar câteva ore în urmă, ne-am regulat ca niște adolescenți excitați.

Din nu știu ce motiv mi s-a părut amuzant și am râs.

Ally s-a uitat la mine cu o sprânceană ridicată. Brownie a ridicat capul din bol și s-a uitat atent la mine. *Oare nu râsesem niciodată în fața câinelui meu? Eram chiar atât de lipsit de suflet?*

– Ce e? a întrebat Ally, ștergând blatul din granit. Mai devreme sau mai târziu, cineva va face un sendviș acolo.

Am luat sticla și șervetele de la ea.

– Du-te sus și fă un duș.

– Faci pe șefu', s-a plâns, căscând din nou. Nu ne putem duce în pat?

– Nu încă. Vine mama.

– Oh! a făcut ochii mari. Stai puțin, îi spui Dalessandrei că am făcut sex?

Am râs din nou din cauza groazei de pe chipul ei. Fusese mult mai mult decât sex și o știam amândoi.

– Tata a ascuns multe lucruri de ea.

– Dar a fost numai...

I-am pus palma peste gură.

– Dacă încerci să spui că noaptea trecută a fost „numai sex", voi lucra din greu să-ți demonstrez că greșești foarte mult.

Mi-a dat mâna la o parte și m-a împuns cu degetul în piept.

– Scuză-mă. Nu crezi că această discuție ar trebui s-o avem noi înainte s-o includem pe mama ta, șefa noastră?

Femeia părea să țină cu adevărat la ierarhie. În plus, avea un pic dreptate.

— Bine. Ally, noaptea trecută a schimbat totul pentru noi și nu sunt dispus să revin la o relație strict profesională.

— Sunt kilometri între o relație profesională și una romantică.

— Nu, în cazul ăsta nu sunt. Suntem împreună?

— Cum rămâne cu regulamentul?

— Uită totul în clipa asta. Uită de regulament. De mama mea. De tatăl tău. Uită de hruba din New Jersey, am zis, iar ea și-a dat ochii peste cap. Uită de toate, cu excepția noastră. Chiar acum. Chiar aici. Suntem un cuplu? am întrebat.

Faptul că o trăgeam spre mine era nespus de plăcut după ce pierdusem săptămâni respingând-o. M-a privit în tăcere. În spatele ochilor ei se dădea o bătălie.

— Am putea face relația asta să meargă. Am putea face totul să meargă. Am nevoie numai să spui cuvintele, Maleficent.

Și-a mușcat buza, pe când degetele ei făceau cerculețe pe bicepsul meu. Îi ceream să aibă încredere în mine, deși nu-i dădusem niciun motiv s-o facă. Avem însă nevoie să aibă încredere în mine.

— Lasă-mă un minut.

M-am aplecat și mi-am trecut limba peste lobul urechii ei.

— Gândește-te la noaptea trecută, Ally. A fost real. Noi suntem reali. Putem face asta să meargă. Dacă vrei.

— Dar cum?

Am dat din cap.

— Nu asta contează acum. Ce contează este dacă vrei asta. Dacă ne vrei.

Ca la un semn, foarte inteligentul meu câine și-a vârât fața între noi.

Mă agățam prea tare de ea. Îi simțeam indecizia și câteva secunde nu am știut ce cale va alege Ally. Ally a mea. Nu prea avea de ales. Nici eu. Și cred că știam amândoi.

– Când spui „dacă vrei asta" la ce te referi? a întrebat.

– Noi. Împreună.

– Monogami?

M-am uitat la ea.

– Da. Aşa că nici să nu te mai gândeşti vreodată la nenorocitul ăla de Christian James.

– Împreună. Monogami, a repetat.

– Bineînţeles.

– Şi ce altceva? a mai vrut să ştie.

– Ally, nu ştiu. Ne vom da seama. Amândoi vrem să continuăm să facem sex unul cu celălalt şi doar unul cu celălalt. Corect?

– Nu e chiar romantic, a subliniat ea.

– Ei bine, nu sunt chiar genul cu inimioare şi fioricele.

Eram mai degrabă genul „reguleaz-o într-un colţ până când îţi urlă numele".

– E o nebunie, a oftat ea.

– Este.

– Şi iresponsabil, şi stupid. Probabil că amândoi suntem doar beţi de sex.

– Genul de sex care schimbă viaţa, am subliniat eu.

I-au tremurat buzele, apoi a ridicat capul.

– Probabil că am să regret.

Mi-am ţinut respiraţia şi i-am strâns braţele. *Spune.*

– Sunt de acord. Hai să dăm o şansă dezastrului care aşteaptă după colţ.

Uşurarea şi ceva luminos, cald, fericit mi-a umplut sufletul. Am ridicat-o şi m-am învârtit cu ea. Braţele ei s-au încolăcit în jurul gâtului meu şi m-au ţinut strâns.

– E o nebunie, a râs.

Era, şi pentru prima dată în viaţa mea, nebunia părea alegerea corectă.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu a sosit mama, într-un nor subtil de Chanel No. 5 şi cu ochelari de soare supradimensionaţi.

I-am luat haina în timp ce-și copleșea nepotul-câine cu atenție.

— Încă nu-mi vine să cred că ai un câine, a zis, revenind la postura ei elegantă.

— Sunt un tată excelent pentru el, am replicat, deschizând ușa și invitând-o să intre.

— Bineînțeles că ești, a spus, bătându-mă ușor pe obraz. Mă mir doar că ți-ai asumat un angajament. E un lucru bun că nu te-ai simțit obligat să faci la fel cu oricine te-ai sărutat franțuzește.

— În legătură cu asta...

Mama s-a oprit din drum în dreptul ușii bucătăriei.

— Bună.

Ally a salutat-o cu o spatulă de lângă aragaz, cu un aer vinovat.

— Ah! a făcut mama și s-a întors spre mine. Expresia de pe chipul ei era indescifrabilă, dar n-am simțit vibrații ostile. Încă. Bună, Ally, a zis.

— Ia loc, mamă, am spus, împingând-o către masa pe care Ally o aranjase în sufragerie cât timp eu gătisem.

S-a așezat și i-a făcut semn lui Ally să facă la fel. Am luat tigaia de pe foc și am pus ouă și spanac pe farfuriile cu roșii tăiate felii.

M-am simțit remarcabil de calm în timp ce duceam farfuriile în sufragerie, și asta mi-a arătat tot ce trebuia să știu. Venise timpul pentru noi priorități.

M-am așezat pe scaun lângă Ally și mi-am luat ceaiul.

— Mamă, demisionez.

53

ALLY

Furculița mea a lovit farfuria cu un clinchet.

– Ce faci? am spus și eu, și Dalessandra în același timp.

Dominic și-a pus mâna peste a mea, dar atenția îi era îndreptată spre mama lui.

– Începând de aseară, eu și Ally suntem într-o relație. Ești prima care află. De fapt, în afara unei romănce care a dat buzna în casa lui Ally.

Aveam senzația că trăiesc o experiență extrasenzorială. Pluteam spre tavan și mă uitam în jos la scenă cu un sentiment clar de uluire. Îmi închipui că oamenii loviți de autobuz simt același soi de uimire detașată.

– Nu demisionezi, am zis cu câțiva decibeli mai mult decât voiam.

Brownie a dat buzna în cameră cu chiloții lui Dominic atârnându-i în bot.

– Ba da, a insistat Dominic. Ally va rămâne pe postul actual, alături de oricine vei decide să-mi ia locul până când revine Greta. Dacă Greta decide să se pensioneze, Ally poate ocupa permanent postul. Dacă Greta vrea să rămână, vreau să-i găsești lui Ally un loc potrivit cu salariul pe care-l are în momentul de față.

– Nu poți lua decizii de genul ăsta fără să mă întrebi și pe mine, am icnit, încercând să-mi eliberez mâna ca să-l plesnesc peste cap.

– Sau pe mine, a aprobat Dalessandra.

Se descurca mai bine decât mine, tăind bucățele delicate de roșie și ou.

— Brownie, căposule, tiran șef de haită, lasă ăia jos! am strigat, și câinele m-a privit vinovat, după care a ieșit din cameră cu lenjeria fluturând. Nu așa funcționează relațiile. Nu iei pur și simplu toate deciziile, așteptându-te să le accept fericită!

— Ally are mare dreptate, a zis ea, luând ceaiul.

— Numai așa va merge asta, a insistat el. Nu sunt dispus să te las să treci printr-un alt scandal sau să târăsc numele lui Ally în noroi.

— O relație consensuală între doi oameni care țin foarte mult unul la celălalt nu e scandaloasă, a zis ea.

— Încă mai există comentarii. Vor exista bârfe. Oameni vor spune diferite lucruri, a subliniat Dominic.

— Bineînțeles că vor vorbi, am izbucnit. Nu poți controla reacțiile oamenilor.

M-au ignorat amândoi și m-am întrebat dacă nu cumva am încetat să exist. Poate că aterizase un autobuz deasupra casei lui Dominic și eu eram ultima care aflam.

— Nu-ți accept demisia, i-a spus Dalessandra.

— Nu o concediezi pe Ally!

— Bineînțeles că nu.

— Mă vedeți? Sunt invizibilă?

Mi-am smuls mâna din a lui Dominic, dar el m-a prins de coapsă pe sub masă și m-a ținut pe loc.

— Pentru început... Cât de serioasă e relația? E vorba numai de sex sau e ceva mai serios?

— Încă o dată, ar fi trebuit să porți această discuție mai întâi cu *mine*, nu cu mama ta și *șefa* noastră.

Strigam.

— Am discutat. Suntem împreună.

— Dragul meu, dacă nu ești dispus să suporți câteva vorbe aruncate în vânt și speculațiile lor, atunci trebuie să

mă întreb cât de serios ești în privința acestei relații, a zis Dalessandra.

– Suntem foarte serioși. Și cu asta gata, a spus el calm. Îmi anunț azi demisia.

– Nu, n-o să faci asta, măgar egoist, am strigat.

– Nu vei face asta, a insistat mult mai politicos Dalessandra. Bănuiesc că nu e o opțiune să păstrați tăcerea.

– Într-un minut nu va mai exista deloc o relație care trebuie ținută sub tăcere, am spus cu dinții încleștați.

Va fi cea mai scurtă relație a mea.

– Nu mă ascund, a spus încet Dominic. Nu cred că aș putea nici dacă mi-ai cere.

Bun, venind din partea lui Dominic Russo, poate că era un lucru care te dădea pe spate. Nu era chiar o declarație de dragoste, dar era reală. Sentimentele lui păreau reale.

Și totuși...

Dalessandra a dat din cap.

– Ei bine, am stabilit asta.

I-am descleștat mâna de coapsă și m-am ridicat.

– Ascultați, voi doi Russo. Nu sunt o păpușă. Sunt un om cu sentimente, cu opinii și cu abilitatea de a lua decizii.

– Abilitățile tale de a lua decizii te împing să trăiești într-o coșmelie de gheață distrusă, a zis Dominic.

Oh, dacă voia război, eram fericită, *încântată* să i-l ofer.

– Până azi-noapte ai susținut întruna că nu vrei să ai de-a face cu mine!

– Încerc să vă scutesc pe amândouă de un alt scandal, a mormăit.

– N-am nevoie să fiu salvată.

Eu și Dalessandra ne-am uitat una la alta când cuvintele ne-au ieșit din gură la unison.

Dominic a tras aer în piept și l-a lăsat să iasă ușor.

– Am o soluție care elimină toate problemele.

Dalessandra a vorbit prima.

— Regulamentul a fost conceput ca să protejeze angajații de jocurile de putere pe care le fac prădătorii cu funcții înalte și locurile de muncă de dezastre ca acela cu care ne-a lăsat tatăl tău anul trecut.

S-a uitat scurt la mine.

— Ce propui mai exact? a întrebat nervos Dominic.

— Propun să anunți relația celor de la resurse umane și restului directorilor de la *Label*, inclusiv mie. Lasă-ne pe noi să ne facem griji cum ne descurcăm.

— Am ignorat cu bună-știință regulamentul despre relațiile dintre șefi și subalterni. Cum crezi că vor face față situației? E temei de reziliere a contractelor noastre, iar Ally nu-și poate pierde locul de muncă. Dacă plec eu, nu va ști nimeni motivul.

— *Toți* vor ști, am zis eu, recăpătându-mi vocea. Crezi că zvonurile despre Paul Russo au dispărut numai fiindcă nu le-ai confirmat tu? Asta e problema. Ascunderea secretelor sub preș nu ajută pe nimeni. În general, bârfele sunt mai rele decât adevărul. Oamenii știu despre tatăl tău și vor afla și despre noi.

Dalessandra a pălit vizibil.

— Crezi că bârfele sunt mai rele? a întrebat cu răceală Dominic. Sunt mai rele decât faptul că tata a încuiat o stagiară într-o sală de ședințe și și-a vârât mâna sub fusta ei până când fata a început să plângă? Trei ani mai târziu, ea încă face terapie pentru că el a considerat că își poate însuși orice vrea. Am citit fiecare declarație pe propria răspundere și, crede-mă, bârfele sunt nimic față de ceea ce a făcut nenorocitul.

Vulnerabilitatea lui furioasă s-a strecurat în sufletul meu și mi-a încleștat inima. Am întins mâna, vrând să i-o pun pe umăr, dar s-a ridicat.

— Duc câinele afară, ne-a spus și a dispărut în curtea din spate cu Brownie, care încă mai ducea chiloții lui ca pe un trofeu.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

Dalessandra și-a luat ceaiul și s-a dus la fereastra care dădea spre curtea din spate.

– Ține foarte mult la tine, a zis gânditoare, iar eu am pufnit. Sper că poți vedea dincolo de acțiunile lui impulsive, a continuat. Nu există nimeni în lumea asta pe care mi-l doresc mai aproape decât pe fiul meu. E extrem de loial și de protector.

Îi văzusem ambele laturi.

– Sper că nu consideri că dacă încearcă să demisioneze m-a ales pe mine în defavoarea ta.

Legăturile dintre părinți și copii nu ar trebui să fie atât de fragile.

S-a întors cu fața spre mine, cu un zâmbet slab jucându-i pe buze.

– Draga mea, cred că asta e prima dată când Dominic se alege pe sine. Sunt extaziată.

M-am dus lângă ea la fereastră.

– Nu vreau să fie obligat să plece de la *Label*. Nu pentru mine, i-am spus.

– Am o posibilă soluție pe care o voi prezenta celor de la conducere.

– Mă concediezi?

Înțelegeam. Cauzasem prea multe drame inutile pentru o simplă angajată de la administrativ și mi-am sedus șeful, încălcând regulamentul companiei.

– Nu, a râs ea. Dar dacă ești dispusă să fii mutată în cadrul companiei – cu același salariu pe care-l ai acum, evident – cred că am putea limita agitația.

Flacăra speranței s-a aprins în mine.

– Atâta timp cât nu sunt subalterna directă a lui Dominic?

– Exact.

Am expirat și am dat viguros din cap.

– Ar fi minunat.

— Nu știu dacă vor permite. Am fi putut să fim distruși cu totul de ceea ce a făcut Paul, așa încât să se trezească acum niște amintiri în rândul personalului. Tot vor exista bârfe și speculații. Întotdeauna există interes față de femeile cu care se întâlnește Dominic, dar situația de față e mai degrabă scandaloasă, a zis, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Mă descurc, am asigurat-o. Oricum e mai bine să fii sincer. Șușotelile îngreunează situația.

— Bănuiesc că vom afla, a zis încet. Nu toată lumea face față șușotelilor.

Ceva a tresărit în mine. Câteva dintre comentariile ei dinainte au rămas în aer. Dalessandra făcea aluzie la ceva.

— Cred că familia Russo a făcut destulă penitență. Nu crezi?

A privit spre mine și a ridicat întrebător o sprânceană.

— Vreau să spun că amândoi ați muncit din greu ca să curățați mizeria făcută de soțul tău și să vă asigurați că nu se mai întâmplă din nou.

— Am făcut pași înainte, a admis ea, dar nu sunt convinsă că e suficient.

— Dacă e cineva dator, acela e Paul. El a comis infracțiunea, dar se pare că tu și Dominic ați plătit prețul.

— Fiul meu nu merită să ducă povara greșelilor din trecut ale tatălui său.

— Poate că ar trebui să te gândești la viitor în locul trecutului, am sugerat.

M-a privit întrebător și apoi s-a întors spre fereastră.

Ne-am uitat la Dominic cum ia o minge de tenis și o aruncă în curtea înghețată pentru câinele cel vesel.

— L-ai fi lăsat să ascundă relația asta? Dacă ar fi vrut s-o ascundă? am întrebat-o.

A oftat.

— Mi-am spus că nu mai mint pentru bărbații din familia Russo, dar Dominic nu e tatăl lui.

– Cu siguranţă nu e, am aprobat. Nu el a început asta, Dalessandra. Vreau s-o ştii. Nu m-a urmărit şi nici nu m-a forţat. Dacă mai contează, eu l-am convins.

– Aş face orice ca să protejez fericirea fiului meu. Am o părere bună despre voi, dar..., a zis, întorcându-se din nou cu faţa la mine şi menţinând contactul vizual ca să nu înţeleg greşit mesajul ei. Dominic e un bărbat minunat, cu o inimă foarte sensibilă ascunsă sub o armură solidă, şi dacă-l răneşti sau profiţi de el şi de nesiguranţele lui voi fi foarte dezamăgită de tine. Şi furioasă.

N-am intenţionat să zâmbesc, dar aşa mi-a ieşit.

– Mă bucur că-l iubeşti şi-ţi promit că voi face totul să protejez inima sensibilă pe care încearcă s-o ascundă. E un om bun. Ai crescut un om bun.

A dat aprobator din cap.

– Bine. Deci îl vom proteja împreună.

– Sunt de partea lui, am aprobat. Doar dacă nu insistă să facă pe şeful cu mine. În afara biroului nu există ierarhie.

– Ai grijă să-i aminteşti asta, a zis, zâmbind din nou. Aşadar, vorbim despre ce s-a întâmplat cu chipul tău adorabil?

54

DOMINIC

După ce mi-am consumat suficient din furie cu nebunaticul Brownie și cu mingea udă de bale pe care o iubea atât de mult, m-am întors în casă și le-am găsit pe cele mai importante femei din viața mea părând îngrozitor de înțepate.

— Ce e?

— Nimic, dragule, a zis mama, ridicându-se de pe scaun. Trebuie să ajung la birou. Trimite-mi azi scrisoarea de notificare și o voi prezenta. Ar trebui să stați amândoi acasă azi. Pare că aveți nevoie, a zis ultimele cuvinte ridicând o sprânceană.

Am condus-o la ușă.

— Îmi pare rău, am zis în timp ce o ajutam să se îmbrace cu haina.

S-a întors spre mine și m-a bătut ușor pe obraz.

— Adevărat? Mie nu. Câtuși de puțin.

— Nu trebuie să spui asta. Știu că te pune într-o situație de rahat. Știu că pare o repetare a situației prin care ai mai trecut.

— Dominic, unicul meu fiu, este îndrăgostit până peste cap de o femeie care-l provoacă și-l face să zâmbească. Mă bucur pentru tine.

Mi s-a strâns stomacul.

— Stai puțin. N-a zis nimeni ceva despre iubire, am contrazis-o, simțind pojghița de gheață a panicii.

A surâs.

— Eşti un om bun şi încăpăţânat, care sper că într-o bună zi îşi va alege propriul drum. Ai încredere în mama ta. Nu te-ai uitat niciodată la o femeie aşa cum te uiţi la Ally.

Erau o mulţime de lucruri noi pe care le încercam cu Ally şi pe care nu le mai trăisem. Unul dintre ele era obsesia pentru trupul ei gol. Nu eram însă dispus să împărtăşesc asta cu mama.

— E ceva foarte nou şi nu m-aş grăbi să etichetez, am zis sec.

— Dacă ar fi o femeie pe care doar o placi, te-ai chinui mult mai puţin. Bucură-te de ziua liberă, dragul meu.

A plecat fluturând încântată degetele spre mine şi am închis uşa în urma ei.

Dragoste? Nu am înţeles cum putea o femeie care fusese sistematic umilită de soţul ei timp de decenii să mai creadă în asemenea noţiuni ridicole. Dacă ar şti că am avut un rol în povestea asta, mă îndoiesc că m-ar mai putea iubi.

Cu absolut nimic rezolvat, aşa cum ar fi fost dacă m-ar fi lăsat să aplic soluţia evidentă, m-am întors în bucătărie.

Ally spăla vasele şi avea un monolog cu Brownie. Afară cădeau fulgi pufoşi de nea. O scenă casnică, confortabilă. Una care avea loc în casele din ţară, din lume, dar niciodată aici.

Ceva ciudat şi inconfortabil de fierbinte a înflorit în inima mea.

Primul meu instinct a fost să scap. N-aveam de gând să cad pradă unui adorabil ataşament faţă de familie.

— Vrei să ne certăm mai întâi sau să dormi? am întrebat morocănos.

Ally a ridicat privirea de la maşina de spălat şi şi-a încrucişat braţele peste piept.

— Ce zici de o ceartă scurtă şi apoi un pui de somn? a sugerat. Putem termina cearta când suntem mai odihniţi.

— Doamna alege.

Am trecut pe lângă insula din mijlocul bucătăriei, dar am păstrat distanţa.

Ea a dat aprobator din cap.

— Dacă chestia asta va funcționa oriunde în afara dormitorului...

— Relația, Ally. Spune cuvântul.

Privirea ei s-a întunecat.

— Relația, a spus sarcastic, ceea ce m-a făcut să vreau s-o sărut până când aș fi făcut-o să tacă. Trebuie să mă simt partener cu drepturi egale. Ceea ce înseamnă că vreau să iau parte la luarea deciziilor și nu vreau să fiu întreținută de tine.

— Asta nu sună rău deloc.

Era corect. Avea sens, dar a omis să spună cum.

— Vai, mulțumesc. Aprobarea ta contează enorm pentru mine, a zis cu și mai mult sarcasm, micșorând încet distanța dintre noi. Dominic, nu ești lozul meu câștigător. Asta nu se poate baza pe tine în rol de binefăcător și eu de biata săracă.

Probabil că nu a vrut s-o spună așa cum am luat-o eu, dar voiam să rămân supărat.

— Îmi pare rău că nu mă consideri o partidă, am ripostat.

— Încetează să mă înțelegi greșit cu bună-știință. Știi prea bine că am vrut să spun că nu te consider bancomatul meu. Nu-ți vreau banii. Te vreau pe tine. Ne vreau pe noi. Și ca să existe un noi, vreau să am un cuvânt de spus.

Bun, poate că asta m-a liniștit un pic.

— În regulă. Cum propui să facem?

A venit lângă mine și nu eram sigur dacă nu încerca să-mi dea un genunchi în boașe.

— Oh, ia uite cine e brusc interesat.

Când s-a mișcat, am tresărit și pe chip i-a apărut un zâmbet sfidător cu doar câteva secunde înainte să-mi cuprindă talia cu brațele. Eram obișnuit cu cearta și cu ironiile, dar această afecțiune fizică era... altfel. În plus, îmi era teamă pentru boașele mele.

— Nu fi nebună.

Am îmbrățișat-o și i-am pus capul sub bărbia mea.

— Cum fac oamenii normali asta? Cine se ocupă de ce? Cum își asumă datoriile sau își păstrează finanțele separate fără să se enerveze unul pe celălalt?

Ally a suspinat la pieptul meu.

— Știu că încerci să faci acum pe deșteptul, dar, sincer să fiu, nu prea știu cum funcționează o relație pe termen lung. Niciunul dintre noi nu are un exemplu solid din copilărie. Poate că e important ca oamenii să comunice continuu?

— Bine. Comunicăm. În ce vrei să ai un cuvânt de spus?

— În tot ce mă afectează și nu implică banii tăi, a zis imediat.

— Ally, nu vreau ca iubita... *tu* să stai trează noaptea încercând să-ți dai seama dacă trebuie să stai nemâncată ca s-o scoți la capăt.

Voiam să am grijă de ea. Voiam să-i alung temerile și grijile și să rezolv fiecare problemă în parte în așa fel încât să-și concentreze toată atenția asupra mea. Și a lui Brownie, evident. Nu eram chiar un monstru egoist.

Avea de gând să se certe cu mine din nou, dar brusc eram prea obosit ca să ripostez.

— Ascultă, putem să lămurim asta mai târziu? am întrebat-o.

Nu voiam concluziile ei când nu gândeam destul de clar ca să le combat cum se cuvine.

Ar locui aici. Ar avea tot ce îi trebuie. Nimeni n-ar putea profita de ea ca să-i mai facă rău. Și cu asta gata cu necazurile. Iar eu eram Făt-Frumos al ei.

— Bine, dar numai pentru că sunt atât de obosită și te văd dublu, a suspinat.

— Vino, i-am spus, luând-o de braț și conducând-o pe scări.

Brownie a pornit înaintea noastră.

— Dormim doar, da? m-a întrebat Ally, intrând în dormitor.

— Dormim, am aprobat, scoțându-mi tricoul. Dezbrăcați.

— Cum stai cu hidratarea? a vrut să știe când și-a dat jos hanoracul, dezvăluind personajele principale ale tuturor fanteziilor mele viitoare – sânii ei.

— Grozav. Rehidratat în totalitate, am mințit. Cum e cu durerea?

— Abia dacă simt ceva, a zis.

Mi-am dat seama că nu spune adevărul pentru că gâtul îi era roșu ca un far.

Mi-am scos pantalonii, penisul meu înălțându-se deja ca un steag.

— Doar dormim, i-am promis, privind cum își scoate colanții și chiloții. Ne-am uitat unul la celălalt, dezbrăcați și poate puțin vulnerabili, din capetele opuse ale patului.

Cearșafurile erau într-o dezordine cumplită din cauza gimnasticii din urmă cu câteva ore. Se schimbaseră atât de multe, atât de repede, și mai urmau multe altele.

Nu-i puteam spune însă acum. Trecuse prin destule în ultima zi... sau în douăsprezece ore.

Deocamdată m-aș mulțumi s-o țin în brațe până când mi-aș da seama ce se va întâmpla în continuare.

Ne-am strecurat sub pături, cu Brownie așezat confortabil la picioarele noastre. Când Ally a ezitat, am luat decizia în locul ei și am tras-o lângă mine. Cu spatele lipit de pieptul meu. Cu nasul în părul ei.

A expirat șuierător și a chicotit când și-a mișcat fundul pe erecția mea.

— Doar dormim, i-am promis din nou.

— N-o să mă doară la nesfârșit, a sugerat.

— Șșș, i-am ordonat, nefiind încă pregătit să-mi testez cavalerismul sau nivelul de hidratare.

S-a ghemuit lângă mine, a oftat și a adormit în câteva minute.

Era ciudat să o am în braţele mele şi în patul meu. Familiar. Corect. Greşit. Şi tot ce era între ele.

Am dormit trei ore.

Când m-am trezit cu fundul ei rotund şi moale presat de erecţia mea, le-am mulţumit stelelor mele norocoase. S-a întors şi s-a uitat la mine somnoroasă cu un „te rog" pe buze, aşa că mi-am oferit sufletul oricărei zeităţi a adus-o în patul meu. Iar când m-am strecurat încet, cu tandreţe, în ea, când mi-a şoptit numele, m-am întrebat dacă poate, în cele din urmă, îmi fuseseră iertate păcatele.

Singurul lucru de care eram sigur când am simţit că începe să capituleze era că voi rezolva totul pentru ea. Indiferent dacă voia sau nu.

55

ALLY

Locuiam oficial într-un univers paralel.

Nu numai că mi-am petrecut noaptea în patul lui Dominic Russo – și în brațele lui surprinzător de confortabile –, dar acum mergeam cu el la serviciu. Străzile fuseseră curățate de zăpada care căzuse ieri, lăsând asfaltul curat și ud.

Un nou început. O pânză albă.

Se părea că ar fi una și pentru noi. Fuseserăm convocați.

De mama lui.

Nu eram sigură dacă ăsta era un lucru bun sau foarte, foarte rău. Resursele umane și conducerea puteau decide cu ușurință să ne concedieze pe amândoi.

Sau numai pe unul dintre noi – și știam deja pe care.

Numai pentru că *Label* făcuse pași înainte de la domnia sub teroare a lui Paul Russo nu însemna că fiul redactorului-șef va fi judecat la același nivel cu o angajată neînsemnată. Mai ales una care care recunoaște că l-a urmărit și l-a sedus pe șeful ei... când era învăluită în sclipici și rușine într-un club de striptease.

Teoretic, pe hârtie, eram o Malina.

Un gând care a făcut să mi se zbârlească pielea.

M-am aplecat ca să-mi verific machiajul în oglindă. Pentru că se dezumflaseră, vânătăile fuseseră mai ușor de ascuns sub un strat gros de anticearcăn și câteva șuvițe de păr date peste față.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Dominic din scaunul șoferului.

Singurul semn exterior al agitației lui era bătaia frenetică și tăcută cu degetul mare în volan.

– Absolut nimic. Am senzația că merg în fața unui pluton de execuție.

– Nu vei fi executată, m-a asigurat.

– Nu e genul ăla de pluton. E genul de pluton care proclamă „nu mai ești angajată, strânge-ți lucrurile".

Atent la drum, m-a luat de mână și a strâns-o.

– Nu-ți mai face griji, a insistat.

– Bineînțeles. De ce nu m-am gândit la asta? Ești atât de chipeș și de inteligent, am zis, fluturând sarcastic genele.

– Hei, aș fi putut rezolva cu ușurință asta, mi-a amintit.

– Soluția ta era să-ți dai demisia. Pe ce planetă era așa ceva o soluție acceptabilă?

– Pe planeta unde vreau să te pot dezbrăca fără să mă simt vinovat – mai mult decât îmi doresc locul ăsta de muncă.

M-a trecut un fior. Sexul meu era obsedat de Dominic Russo.

– Nu ți-aș cere să faci asta. Îți *place* să lucrezi aici.

S-a uitat la mine sceptic, cu coada ochiului.

– Ce te face să spui asta?

– Cred că te simți mult mai bine decât crezi la *Label*. Nu te-ai plâns nici măcar o dată că moda e plictisitoare, inutilă sau superficială. Mai mult, cred că o apreciezi. E clar că-ți place să lucrezi cu Linus și cu mama ta și ți-am văzut fața când primești machetele finale.

A mormăit în loc să admită că aveam dreptate.

– În plus, ești un Russo. Tu și Dalessandra lăsați o moștenire. Eu sunt cea care nu are nici cea mai vagă idee ce va face odată ce lucrurile sunt aranjate cu tata.

— Vei rămâne aici, a spus-o cu încrederea aceea enervantă, de parcă luase deja decizia în numele meu.

— Nu m-am hotărât, am pufnit când intra în parcare.

— Ba da. Nu-l vei instala pe tatăl tău într-un azil de bătrâni după care să te muți de aici.

Șmecherul m-a avut la faza asta și o știa.

A oprit pe locul de parcare și am stat în liniște câteva secunde.

— Nu-mi place când îți faci griji, a zis.

Venind de la el, era un sentiment ciudat de plăcut. Am deschis gura să i-o spun, dar m-a întrerupt.

— Mai ales atunci când există o soluție evidentă.

Minusculele inimioare animate care pluteau prin mintea mea au început să se spargă ca baloanele.

— Încerci să mă enervezi?

— Îți arăt că, ignorând soluția mea, te pregătești pentru un disconfort inutil. Indiferent ce va fi, oamenii vor șușoti.

M-am întors pe scaunul din piele ca să mă uit la el.

— Dom, bineînțeles că oamenii vor șușoti. E un mod jalnic de a-ți petrece viața încercând să nu fii subiect de discuție. Uneori, lucrurile bune se obțin acceptând neplăcerile.

— Nu vreau să te simți stingherită. Sau speriată. Sau rănită. *Vreau* să te protejez de toate astea. *Pot* să te protejez. Ești însă al naibii de încăpățânată.

În chip straniu, inimioarele au reapărut.

— Dom, oricât de mult ai vrea, nu mă poți proteja de toate, iar dacă oamenii vor să bârfească despre viața noastră intimă sau ce voi face după ce voi fi cu siguranță concediată, lasă-i. Nu voi minți sau ascunde lucruri în speranța că Malina nu va șuiera insulte în spatele meu.

Sau mai probabil în fața mea.

— Vreau ca asta să merite efortul, mi-a zis, privind în față prin parbriz.

— Vorbești cu mine sau cu stâlpul de beton?

Şi-a dat exagerat ochii peste cap.

– Nu face pe deşteapta.

– De ce m-aş opri acum? am zis, simţindu-mă un pic mai binedispusă.

– Nu-ţi face griji pentru ce se va întâmpla azi. Orice ar decide, vom găsi o cale să te pot vedea în continuare goală şi să-ţi poţi plăti facturile.

– Şi se mai spune că romantismul a murit, am zis visătoare.

Mi-a prins obrajii între palme şi m-a sărutat tare.

– Vom face asta să meargă, mi-a promis.

Şi l-am crezut.

Când Dominic m-a condus spre uşa biroului, Ruth era în spatele biroului de la recepţie, roşie la faţă şi îngrozită. Le trimisesem ei şi Golei un mesaj cu noutăţile din dimineaţa asta.

Eu: Aşadar, am veşti şi s-ar putea să fiu concediată. Nu spuneţi nimic încă. Vă spun tot imediat ce pot, mai puţin dacă voi fi escortată afară de paza clădirii.

Ochii ei erau de două ori mai mari decât în mod normal.

– Dalessandra te aşteaptă în biroul tău, domnule Rus... Dominic, a scâncit ea, împingând un suport de băuturi în direcţia noastră. V-am comandat ceai şi cafea.

Dom s-a oprit, cu o încruntare nedumerită pe faţă.

– Ah! Mulţumesc, Ruth. Drăguţ... din partea ta.

Ruth a făcut ceea ce părea a fi o mică reverenţă, apoi s-a înroşit ca racul.

Dominic şi-a dres glasul şi a luat tava.

– Eşti pregătită? m-a întrebat.

– Mai mult ca oricând, am răspuns sumbru.

S-a întors şi a pornit de-a lungul coridorului.

— Mulțumesc pentru băuturi, i-am șoptit lui Ruth.

— Nu pot să cred că am făcut o reverență! Arată atât de bine, încât mă face să mă simt ca o proastă.

— Mie-mi spui?

— Baftă acolo. Bem ceva după cursul de dans?

Indiferent ce se va întâmpla în biroul Dalessandrei, voi avea nevoie de un curs de dans la care să transpir și de alcool.

— Da. Sună bine. Îți trimit mesaj.

Am găsit-o pe Dalessandra așezată de canapeaua din mătase albă, alături de șefa de resurse umane, o femeie cu gura strânsă de riduri încrustate adânc. Sigur că tot Jasmine îi făcuse și ei poza de legitimație. În poză avea un ochi închis și ceva asemănător unui mârâit îi strâmba gura.

— Bună dimineața, Dominic, Ally, a zis Dalessandra punând ceașca de ceai pe măsuța ovală din sticlă. Vă rog să luați loc.

A făcut un gest spre scaunele din piele albă din fața ei și a doamnei încruntate.

— Bună dimineața, le-a salutat Dominic, sunând la fel de prietenos ca un vârcolac supărat.

— Cred că o cunoașteți pe Candace de la resurse umane, a continuat Dalessandra.

Sincer, nu o cunoșteam, dar nu mi-a părut momentul potrivit să aduc vorba despre asta.

Nu aveam niciun indiciu despre ce fel de șut în fund urma să primesc. Urma să fie de la un pantof cu vârf metalic care urma să mă trântească pe covor? Sau poate de la un stiletto care să mă străpungă?

— Bună, am scâncit un salut forțat.

Dominic mi-a aruncat o privire contrariată, apoi m-a luat de mână și m-a strâns. Tare. Nu eram sigură dacă era o idee bună să ne etalăm afecțiunea fizică în fața doamnei de la resurse umane. Contactul pielii lui m-a calmat însă. Eram împreună în povestea asta.

Buzele Dalessandrei s-au strâmbat ușor.

– Voi merge mai departe și voi pune capăt chinului vostru, a anunțat Candace, scoțând dintr-un dosar ceea ce păreau niște contracte legale.

– Sunt concediată?

– Hristoase! a mormăit în barbă Dominic, dându-și ochii peste cap.

– Nu e nimeni concediat, a zis sec Candace, dându-ne contractele.

L-am luat pe al meu, degetele mele transpirate lăsând urme pe geamul curat al mesei.

M-am uitat pe prima pagină, căutând cuvântele „reziliat", „fă-ți bagajul" și „e chemată paza".

– Din moment ce ați abordat într-o manieră profesională această relație în dezvoltare, departamentul de resurse umane nu se opune continuării acestei situații, cu câteva amendamente.

Dominic mi-a strâns tare mâna. *Manieră profesională?* Probabil că nu le-a relatat și faptul că l-am privit masturbându-se în biroul lui, după program, sau că i-am oferit în dans în poală.

– Care sunt acestea? a întrebat cu răceală.

– Ally va fi transferată de pe postul actual pe unul nou, cu același salariu și beneficii pe care le are în acest moment, dar nu sub conducerea ta directă.

– Chiar e necesar? a întrebat el, părând enervat.

– E foarte necesar.

Eu eram ocupată să studiez documentul meu în căutarea informațiilor pertinente. Grafică. Eram transferată la departamentul de grafică. Urma să lucrez pentru una dintre cele mai bune publicații din lume ca designer grafic *și* îmi păstram iubitul cel minunat.

– Accept, am spus repede.

Toți trei s-au uitat la mine cu sprâncenele ridicate.

Râsul mi-a gâlgâit în gât și l-am ascuns înecându-mă cu cafeaua.

Dalessandra părea amuzată.

— Dominic, în cazul acesta vei avea o nouă asistentă până la întoarcerea Gretei, a continuat Candace, privindu-l peste ramele ochelarilor. Este de aşteptat ca tu şi domnişoara Morales să aveţi un comportament profesional pe toată perioada programului de lucru.

Privirea i-a zăbovit pe mâinile noastre împletite. Când am vrut să mă desprind, el m-a strâns şi mai tare.

— Nu avem niciun interes să creăm drame la locul de muncă, a zis calm Dominic. Suntem serioşi în privinţa acestei relaţii. Sunt convins că ne putem face în continuare treaba fără să intervină viaţa noastră personală.

— Da. Aşa e, am zis, dând din cap cu entuziasm.

Dominic a surâs şi ştiam că avea să mă tachineze fără milă pentru această interacţiune gen elev-profesor.

— În acest caz, vă sugerez să vorbiţi cât mai puţin posibil despre această situaţie. Nu am vrea, cu siguranţă, să creăm un precedent care să facă restul personalului să considere că regulile sunt discutabile.

Ne dăduseră tot ce ne doriserăm, dar tot părea ca un fel de cenzură.

Nu eram făcută să fiu iubita secretă a cuiva şi nu aveam de gând să-mi mint prietenele numai ca să-i fac pe cei de la resurse umane să se simtă mai bine. Fuseseră mult prea multe secrete ţinute între aceşti pereţi. Deja clătinam din cap când i-am întâlnit privirea lui Dominic. A oftat.

— Şi eu, şi Ally am prefera să fim deschişi în faţa colegilor. Nu vrem să avem secrete.

Nu *mai* vrem. Cuvântul pe care nu l-a rostit a rămas suspendat în aer între noi, ca lumina unui neon pe care speram că Dalessandra şi Candace nu o văd, ca nu cumva să înceapă să ne pună întrebări despre detaliile relaţiei noastre.

S-au uitat una la alta.

— Din moment ce noi preferăm ca angajaţii să-şi păstreze private vieţile personale, poate că o simplă declaraţie

de recunoaștere a relației și o schimbare a locului de muncă vor înlătura orice speculație inutilă, a sugerat Dalessandra.

Dominic s-a uitat din nou la mine și am dat viguros din cap.

— Bine, a mormăit. Schițez o declarație și o trimit prin resursele umane.

— E suficient pentru mine, a zis Candace. Acum, dacă semnați contractele acestea care stipulează că nu veți lăsa relația personală să intervină în mediul de lucru, ne putem întoarce toți la muncă.

Aveam senzația că pe Candace o deranja faptul că nesăbuita mea viață amoroasă o deturna de la activitățile ei obișnuite de mustrare a angajaților și de beneficiile birocrației.

Mi-am pus în grabă semnătura pe contract, încercând să nu-mi fac griji din cauza unor termeni ca „lichidare" sau „încălcarea contractului" sau „dacă dintr-un motiv oarecare simți că nu ești în stare să respecți termenii acestui contract, te rog să iei imediat legătura cu un reprezentant al departamentului de resurse umane".

Dominic și-a semnat contractul fără vreo reacție vizibilă.

— Ne întoarcem la treaba noastră? a întrebat cu seninătate Dalessandra.

56

TOATĂ LUMEA

Gola: Fată, de ce sunt eu noua asistentă a lui Dominic Russo? Ai scris ceva pe burrito-ul lui de la micul-dejun?

Ruth: Toată lumea șușotește acum în birou! Cele mai populare bârfe? Ally l-a pocnit pe Dominic în față. Dominic a pus-o pe mama lui să aleagă între el și tine, te-a ales pe tine, iar acum el își strânge lucrurile.

Gola: Pot confirma că șeful NU strânge nimic. Repet. Nu strânge. În plus, îmi știe numele.

Ruth: Imagini din departamentul administrativ o arată pe Malina ascuțindu-și ghearele în anticiparea unui nou vânat.

Gola: Sunt îngrijorată. Nu am văzut-o pe Ally aici la etaj de când a ieșit din biroul Dalessandrei.

Ruth: Doar nu crezi că e moartă și aruncată pe undeva, nu? A explodat Malina în cele din urmă?

Gola: ALLY, UNDE EȘTI? AI NEVOIE DE AJUTOR?

Ruth: O să verific și casa scărilor.

Gola: O să verific vechiul meu teren... cunoscut și ca etajul patruzeci și doi.

Ruth: Raport de observare a lui Ally! Surse confirmă că tocmai a ocupat un birou în departamentul de grafică.

Gola: E fericită? Plânge? Pare să fie ținută cu forța?

Ruth: Aștept confirmare...

Ally: Fetelor! Mi-am pierdut telefonul în cutia cu efecte personale, pe care am împachetat-o și desfăcut-o de patru ori de când am început să lucrez aici. Totul e bine. Am fost mutată deoarece... *trec printr-un tunel*

Gola: ?

Ruth: Nu face cu noi chestia cu lipsa semnalului! Te vânăm până la grafică și te facem să spui totul!

Ally: Hehe. Glumeam cu voi. Doamnelor, vreau să fiți primele care află că eu și Dominic Russo...

Gola: Mergeți la închisoare?

Ruth: Ați fost concediați pentru delapidare?

Gola: Vă donați salariile unei cauze umanitare?

Ruth: Vă mutați în Kentucky și deschideți o distilerie de coniac?

Ally: Împreună.

Ally: Oh, Doamne! Ruth, s-a auzit țipătul tău?

Ruth: Ups! Ai auzit? Am primit mesajul tău când eram pe casa scărilor. A fost mai mult un chițăit.

Gola: Dominic tocmai a ieșit din birou și m-a întrebat dacă sunt bine, pentru că m-am înecat cu sucul meu verde când am citit mesajul de la tine. Aproape că a încercat să-mi facă o manevră de prim-ajutor. Apoi mi-a spus că poate ar trebui să încep să-i spun Dominic.

Ruth: Acum chiar trebuie să mergem diseară să bem ceva.

Gola: Băuturi după dans? Contați pe mine.

Dominic: Deduc că le-ai spus prietenelor tale?

Ally: Am vrut să le pun la curent pe Gola și pe Ruth. De ce?

Dominic: Am fost cât pe ce să-i fac Golei manevra Heimlich.

Ally: Ai auzit din întâmplare un strigăt înfricoșător de pe casa scărilor? A fost Ruth.

Dominic: Începând de azi, Dominic și Ally au numai vești bune pentru prieteni.

Harry: A trecut prea mult timp. Băută. Diseară.

Dominic. Nu sunt sigur. Se întâmplă multe.

Harry: Am două fete sub patru ani care tocmai au luat rujul de două sute de dolari al lui mami și au desenat cu el pe lenjeria noastră de pat cea mai luxoasă. Mie mi se întâmplă multe.

Dominic: Cât de luxoasă?

Harry: Ceva legat de viermi de mătase și călugări.

Dominic: Ooo!

Harry: Deci băută. Vii.

Dominic: Poate. La ce oră? Pot să aduc pe cineva?

Harry: Dacă acel cineva este femeie și principalul tău țel este să o duci/păstrezi în pat, o aduc pe Del. Ca să se asigure că nu e o altă Elena.

Dominic: Ai luat țeapă, fraiere. Del a cunoscut-o deja.

Harry: Numele?

Dominic: Ally.

Harry: Așteaptă, te rog.

Harry: Del a spus, și o citez: „Știam eu. Știam eu. Știam eu. ȘTIAM EU CĂ O DOREȘTE. Nevasta ta e cea mai deșteaptă femeie din lume. Suge-o."

Dominic: Voi doi sunteți ceea ce puștii enervanți din zilele noastre numesc #țeluriînrelație.

Harry: Te rog, spune-mi că femeia asta nu are sub 30 de ani și din cauza asta începi să folosești și tu hash-taguri. Pentru că dacă îmi aduc soția și o îmbăt atât de mult încât să nu observe pilota distrusă, nu vreau să-i aud lista de plângeri legate de bărbații maturi care insistă să iasă cu femei suficient de tinere cât să le fie fiice.

Dominic: Are treizeci și nouă de ani. Asta înseamnă că aveam cinci ani când s-a născut.

Harry: Gif cu aplauze în picioare. Gif cu lacrimi de recunoștință.

Dominic: Știi că poți să trimiți gif-uri în loc să le explici.

Harry: Lasă-mă în pace. Sunt bătrân, iar copiii mei sunt încă prea mici ca să-mi arate cum se trimit gif-uri de pe telefon.

Dominic a trimis o poză cu el, cu degetul mijlociu ridicat.

Harry: Așa te vreau.

Către: Direcțiunea Label, New York

De la: Dominic Russo

Subiect: Regulamentul 135 de resurse umane, secțiunile B-D

Ally Morales și cu mine am început o relație romantică. Pentru a evita orice favoritism la locul de muncă sau fricțiuni, domnișoara Morales a fost transferată în departamentul de grafică. Nu sunt acceptate întrebări sau opinii.

Cu sinceritate,

Dominic Russo, director de creație

Ally: Interesant subiectul, șefu'. Dintre noi mei colegi, până acum numai unul a deschis e-mailul. S-a răsucit pe scaun atât de tare, încât a lovit și dărâmat un bol cu ramen.

Dominic: Doamne sfinte! Încă un angajat sărac?

Ally: Nu era ramen pentru săraci. Era ramen de lux. E o chestie cu totul nouă acum.

Dominic: Adaug asta la lista lucrurilor pe care nu-mi doresc să le știu.

Ally: Temperamentul tău e adorabil.

Dominic: Să ne întoarcem la vintrele mele, care se recuperează frumos după ce au fost suprasolicitate. Mai întâi însă poți merge la o băută diseară după cursul de dans?

Ally: Da, dar numai dacă nu te deranjează că vin Ruth și Gola. Oh! Așteaptă. Alte mișcări violente pe aici. Acum șoapte puternice. E-mailul tău a insinuat cumva că aș fi surdă?

Dominic: E-mailul meu a insinuat că toată lumea ar trebui să-și vadă de treaba ei și să ne lase odată în pace. Sper că pe prietenele tale nu le deranjează dacă ni se alătură Harry și Delaney.

Ally: Ia uite cum facem noi chestii în doi. Ce urmează? Cine cu mâncare adusă de oaspeți și petreceri pentru nou-născuți?

Dominic: Sper cu tărie că nu. Oh, orice ar fi, să nu pomenești de un ruj care a ajuns pe lenjeria de pat a lui Delaney,

Ally: Nici nu vreau să știu care e contextul. Așa o să fie mai amuzant.

Dominic: Hai să ieșim la prânz. Vreau să te ating fără să se uite la noi câteva sute de oameni.

Ally: Contează pe mine. Toți se uită la mine și mănâncă floricele.

Dominic: Vrei să cobor acolo și să le dau ceva la ce să se uite?

Ally: Din moment ce te-am văzut dezbrăcat douăsprezece ore la rând, aș zice da. Dar poate ar trebui să ținem cont de recomandările de la resurse umane timp de două ore, ca să nu facem o boacănă.

Dominic: Îmi pun ceasul să sune după două ore și un minut.

ALLY

M-am strecurat la parter pentru o cafea și ca să iau o pauză de la privirile noilor mei colegi. Tocmai cercetam spectaculoasa piramidă din pateuri din care sub nicio formă nu aveam să cumpăr, când o prezență insinuantă și-a aruncat umbra diabolică asupra mea.

— Ei bine, dacă nu e chiar noua jucărie a lui Dominic, a zis disprețuitor Malina.

Purta un pantalon bleu și o bluză cu un decolteu care îi ajungea până aproape de buric.

— Ca întotdeauna, e o plăcere să te văd, Malina, am oftat.

— Cum ai făcut-o?

— Cum am făcut ce? am întrebat precaută.

Ar fi trebuit să rămân la etaj. Celor din departamentul de grafică măcar le era prea teamă ca să-mi pună întrebări directe.

– Cum l-ai convins pe Dominic Russo să-și pună funcția în primejdie pentru *tine*?

Felul în care a accentuat a arătat clar că Malina nu credea că meritam să se pună cineva în pericol pentru mine.

– E ceva personal. Iar aici e serviciu. Nu discut despre relațiile mele personale cu tine. În plus, nu suntem prietene. În acest moment, prefer să fiu prietenă cu tarantula lui Missie decât cu tine.

Missie avea o tarantulă pe care o numise Hercule.

– Crezi că ai ce-ți trebuie ca să păstrezi un bărbat ca Dominic Russo?

Sincer, nu aveam nici cea mai vagă idee ce trebuia și dacă aveam ce-mi trebuie.

– Ai verificat-o vreodată?

– Ce să verific?

– Chestia care ți-a intrat în fundul schilod și a murit.

– Cei slabi nu înțeleg niciodată, a zis batjocoritor.

– Cei slabi? am râs eu.

Serios, cineva văzuse de prea multe ori *Fete rele*.

S-a uitat la mine de sus în jos.

– Cei slabi. Cei jalnici. Cei care apar acolo unde nu le e locul. Nu e locul tău la brațul lui Christian James, așa cum nu ți-e locul în patul lui Dominic Russo.

– Cu cine vorbești, Mal? Cu mine sau cu tine? am ripostat.

A rânjit, dezvăluindu-și dinții. Mi-am dat seama că femeia din fața mea avea ani de experiență în dominare și intimidare. M-am cutremurat când m-am gândit la Malina în chip de regina balului de la liceu.

– Te crezi specială, a șuierat.

– *Toți* suntem speciali, am spus exasperată. Asta e ideea. Dacă eu sunt specială, asta nu înseamnă că tu ești mai puțin specială. Tu fiind totuși jalnică la orice capitol legat de calități umane.

– Du-te dracului, Ally.

— Nu, du-te tu dracului, Malina. Nu suntem într-un soi de competiție *Jocurile foamei* pentru atenția bărbaților, am zis nervoasă. Nu crezi că meriți mai mult decât să fii trofeul unui ticălos bogat?

În momentul ăsta nu eram sigură că merita. Nu părea să fie o ființă umană, sub straturile alea de farduri și botoxuri.

— Acum pe cine încerci să convingi? a ripostat. Îl urmărești pe Dominic peste tot ca o pisică în călduri.

Au! Asta a durut.

— Trebuie să încetezi să porți ca și cum bărbații ar fi o marfă prețioasă și să te duci să-ți găsești sufletul undeva. Ești cu adevărat o persoană îngrozitoare și în clipa asta nu știu dacă există cineva pe toată insula asta care s-ar întrista dacă ai fi lovită de autobuz.

— Mă amenințI? m-a întrebat, mijind ochii.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu, prostuțo. Nu te amenințI că fur un autobuz municipal ca să trec cu el peste tine. Încerc să te avertizez. Ești tânără, inteligentă și frumoasă și îți bați joc de toate cu comportarea asta de nemernică. Chiar vrei să primești pensie alimentară de la cineva ca Paul Russo? Un bărbat care te-a folosit și nu a văzut în tine decât un accesoriu? Sau vrei să trăiești, să iubești și să găsești un strop de fericire sau oricare ar fi echivalentul la voi, la vampiri?

Nu aveam energia necesară ca să mă feresc de palma ei. Mai mult, tocmai zărisem un pateu cu brânză pe care scria numele meu și am ratat avântul pe care și l-a luat spre mine. Lovitura m-a nimerit exact peste vânătăi.

— Asta e singura dată când dai în mine sau în cineva la care țin, Malina. Mișcă-ți acasă fundul slăbănog și coatele ciolănoase și gândește-te mult și bine ce vrei de la viața asta, am șuierat.

Părea că ar vrea să mă plesnească din nou și m-am uitat în jur după un scaun ca s-o pocnesc peste față dacă e

nevoie. Frumoasa blondă fără suflet mi-a întors însă spatele şi a plecat în viteză spre hol.

Îmi părea rău pentru ea. Adică îi detestam tupeul, dar faptul că eram într-o relaţie cu Dominic Russo îi distrusese acestei femei fragile sensul de a fi. Nu era dragoste ceea ce nutrea ea pentru el. Îl vedea doar ca pe un bilet spre o viaţă mai bună. În mintea ei sucită şi malnutrită, eu îi luasem această şansă.

– La naiba, fată. Pare să te fi durut, mi-a zis casiera. Vrei o îngheţată gratis?

– Chiar vreau.

– Alege, iubito. Aia e un şarpe cu clopoţei.

– Ai vrea să fii martora mea dacă mă dă în judecată sau încearcă să facă să fiu concediată?

– Cu plăcere, a dat din cap femeia. Ia două îngheţate, a insistat. Una o poţi pune pe faţă.

57

ALLY

Ora de dans a trecut într-o ceață transpirată de ritmuri bubuitoare, bătăi rapide ale inimii și bună dispoziție. Micuța mea clasă părea să se extindă în fiecare săptămână. Ferestrele erau aburite, chipurile îmbujorate, iar dansatorii de toate vârstele și formele erau acum în drum spre ieșire.

— A fost uimitor, a zis Gola, tamponându-și fața cu un prosop.

— Da. Hei! Spune-ne totul, a zis Ruth, prinzându-mă de maioul transpirat.

— Susțin, a zis Missie între înghițiturile de apă.

— Nu sunt multe de spus, am mințit.

— Rahat, a tușit Ruth în pumn.

— Ați făcut sex? a vrut Missie să știe.

— Nu răspund la asta.

— Întrebare: Dominic Russo dezbrăcat are aceeași putere de topire a creierului sau e dozajul mai mare decât la Dominic Russo complet îmbrăcat?

— Cu siguranță nu răspund la asta.

— Cum ți-a cerut să ieși cu el? A fost ceva romantic? s-a întrebat Gola.

— La asta răspund. Cred că mi-a spus că suntem oficial împreună și că dacă am vreo problemă o vom depăși.

— Asta e nemaipomenit de romantic, a fredonat Missie.

Ne-am înfășurat în haine și fulare și am pornit spre nord, două străzi mai departe, spre barul indicat. Pe drum, am evitat ca un ninja întrebările.

— Ați auzit că Malina s-a certat azi cu cineva la cantină? a întrebat Ruth, uitându-se la telefon.

Am decis să-mi țin gura.

— Am auzit că s-a întors plângând la administrativ și apoi a plecat, a spus Gola.

— Am auzit că a lovit-o cineva cu tava și a făcut-o idioată proastă.

— Nu cred că s-a întâmplat așa, am intervenit.

Prietenele au continuat să se distreze punând mai multe întrebări ridicole și ignorând răspunsurile mele și mai ridicole.

E tigru în așternuturi?

Cine ia un tigru să stea cu el în pat?

Cum de s-a întâmplat?

Am fost la o preoteasă voodoo și i-am făcut farmece de dragoste.

Ești îndrăgostită?

Ce-ar fi să ne dăm mai întâi seama dacă ne simpatizăm unul pe celălalt?

Dar și acum tot țipați unul la celălalt?

Bun. La asta puteam răspunde sincer. *Da.*

M-am răzbunat când am deschis ușa barului – un cuib cu atmosferă plăcută și un perete întreg dedicat coniacurilor. Căldura și râsetele se revărsau peste tot. Gola s-a grăbit să intre, dar s-a oprit imediat după ce a trecut de ușă, iar Ruth a intrat. S-au înghesuit toate una în alta când au realizat că Dominic Russo aștepta la bar.

Se pare că Dominic adusese câțiva prieteni. În afara lui Harry și Delaney, mai erau trei bărbați în costume de brokeri de bursă, fiecare dintre ei încercând să spună o poantă.

— Ticăloasă mică, mi-a șuierat Gola la ureche, abia am supraviețuit toată ziua cu omul ăsta pe post de șef și acum te aștepți să beau cu el?

— Da, am răspuns, dar atenția mea era îndreptată către Dominic.

A abandonat discuția pe care o avea cu Delaney și cu un tip cu motanul Garfield desenat pe cravată și s-a îndreptat spre mine. Era o forță magnetică ce ne atrăgea unul spre celălalt. Crezusem zadarnic că se va domoli din moment ce până la urmă cedaserăm ispitei.

Privirea lui mi-a trecut peste tot trupul, oprindu-se în locurile lui preferate. Curbele șoldurilor, porțiunea de piele dintre pantaloni și hanoracul decupat. Sânii, deși protejați de bustieră.

Am început din nou să studiez. Pantaloni gri-ardezie relativ strânși pe corp, care abia reușeau să evite adjectivul „indecent". O cravată bleumarin pe care aveam de gând să mi-o înfășor cu prima ocazie în jurul pumnului. Mânecile erau suflecate, iar părul lui, o coamă blond-castanie, era aranjat lejer. Voiam să-i răvășesc fiecare șuviță de păr, amintindu-mi cu bucurie că acest bărbat e al meu.

Ne-am întâlnit la mijlocul barului. Cunoștințele noastre erau în spate, studiindu-se cu interes.

— Se pare că ai adus rezerve, am zis eu încet.

Cuvintele au ieșit însă cam fără vlagă, fiindcă nu mă puteam gândi decât la cât de mult îmi doream să mă sărute. Îmi oferise un sărut pe cinste când mă dusese la curs. Mâini rătăcind, dinți strângând. Promisiuni delicioase și murdare pentru ceea ce va urma.

Voiam și mai multe promisiuni de la el.

S-a aplecat, iar bătăile inimii mele au revenit la cele de după coregrafia din studio. El însă abia mi-a atins tâmpla cu buzele. Am auzit una sau două fete suspinând în spatele meu.

— Cinci minute, după care îi părăsim pe oamenii ăștia ca să te regulez în mașină, mi-a șoptit la ureche.

– O oră, am replicat.

Ochii albaştri s-au îngustat.

– Treizeci de minute şi-ţi scoţi chiloţii la toaletă ca să nu pierdem timpul mai târziu.

Mi-am lins buzele şi el a urmărit mişcarea.

– De acord.

Trăsăturile i s-au relaxat, iar colţurile buzelor i s-au ridicat.

– Ia uite cum negociem.

– Şi se mai spune că relaţiile sunt dificile, am glumit.

– Mai e un pic până scapi de chiloţi, mi-a amintit.

– Acum hai să facem o greşeală teribilă şi să le facem cunoştinţă prietenilor noştri.

A durat câteva minute în care toţi s-au holbat la mine şi la Dominic de parcă am fi fost extratereştri veniţi să înrobească specia umană, după care s-au relaxat. Inclusiv Dominic.

Era mai relaxat şi mai vesel în preajma prietenilor lui. Între el şi vechii săi colegi exista o camaraderie confortabilă. Mi-a plăcut să-l văd aşa, şi din privirile revelatoare pe care le-au schimbat Gola, Ruth şi Missie mi-am dat seama că şi lor le plăcea.

M-am familiarizat din nou cu Harry şi Delaney, care băuseră deja o cantitate impresionantă de vin.

Mike, prietenul lui Dominic cu cravată Garfield, părea să o placă pe micuţa Missie. Ruth s-a afundat într-o controversă cu unul dintre ceilalţi finanţişti pe tema păstrării coniacului în butoi. A apărut şi iubitul Golei şi am observat cu bucurie salutul lor dulce şi uşor timid.

Dominic era adâncit într-o discuţie cu unul dintre foştii colegi de muncă despre nişte foarte plictisitoare rapoarte, când a bătut cu degetul pe ceas fără să se uite la mine.

Am rânjit. Dacă voia să joace un mic joc intim, eram mai mult decât dispusă să-l învinge. M-am scuzat în faţa Golei şi a iubitului ei şi am urmat coridorul către cele câteva trepte unde se aflau semnele care indicau toaleta. Am intrat

în cea rezervată femeilor, ascunsă la etajul al doilea, chiar lângă o sală intimă, întunecată.

Aici am ieșit cu succes din colanții de dans și din chiloți, nu înainte de a fotografia frumoșii tanga roz și de a atașa poza la mesaj.

Eu: Misiune îndeplinită.

Am trimis o a doua poză. Aceasta era cu... ei bine, era cu zona pe care o acoperiseră chiloții.

Am zâmbit în sinea mea în timp ce mă îmbrăcam din nou, imaginându-mi fața lui Dominic când a văzut mesajele..

Încă simțindu-mă îngrozitor de mândră de mine, am ieșit de la toaletă și m-am trezit strivită între pelvisul lui Dominic și perete.

Era extrem de tare. Îi simțeam erecția fermă apăsată de moliciunea abdomenului meu. Și mai multe promisiuni.

M-a sărutat de parcă fusese singurul lucru pe care-l avea în minte de ani de zile. Înfometat. Provocator. Disperat.

— Dă-mi-i, Ally.

Vocea lui era un mârâit carnal, murdar. Nu m-ar fi putut excita și mai tare decât poate dacă ar fi spus-o dezbrăcat și cu penisul îndreptat spre mine.

Respirând greu, am vârât mâna în buzunarul hanoracului și i-am dat chiloții.

Ținându-mă cu privirea, a dus la nas bucata mototolită de dantelă ieftină roz. Am căscat gura și din nou am descoperit că mă întreb dacă era cât pe ce să mă trezesc din comă într-un salon de spital.

Doamne, speram să n-am dreptate în secunda asta. Pentru că Dominic avea planuri cu mine.

Pe jumătate m-a tras, pe jumătate m-a cărat pe ușa sălii întunecate și m-a întors cu fața la perete.

Aveam inima în gât. Gura îmi era uscată de dorință. Tot ce voiam pe lume era bărbatul ăsta. Nu mai exista nimic când mă atingea așa.

— Nu mă pot abține să te ating, Ally, a mormăit în urechea mea, mușcându-mă de lob în timp ce-și vâra mâna în pantalonii mei.

M-am proptit cu palmele de perete când s-a sprijinit de mine.

— Da.

A sunat ca un sughiț, pentru că a strecurat adânc în mine două degete și am uitat cum se face un lucru atât de necesar ca respirația.

— Dominic.

Și-a împins iar și iar degetele în mine, în timp ce carnea mea lacomă se strângea în jurul lor. Picioarele mele, oficial devenite acum un soi de jeleu, au început să tremure.

— Te vreau, Dominic. Te vreau în mine.

— La naiba, iubito.

Nu știam ce spuneam și cu siguranță nu m-am gândit că el chiar o să ia asta ca pe o poruncă, dar și-a retras degetele din mine și mi-a tras pantalonii până la jumătatea coapselor. Încă mai credeam că glumește, până când am auzit fermoarul deschizându-se.

— Dom! am șuierat.

— Tu ai vrut-o, draga mea. Și ți-o dau. Trăiesc ca să-ți ofer ce-ți dorești, Ally.

Mi-a mârâit cuvintele pe ceafă, îndoind genunchii și m-a atins cu capul mătăsos al penisului.

— Nu te mișca, mi-a ordonat.

Am rămas nemișcată și mi-am ținut și răsuflarea.

A intrat imediat în mine. Unghiul nu permitea decât o penetrare superficială, dar jur că era de ajuns. Se pare că și pentru Dom era, pentru că mi-a pus o mână pe abdomen și cealaltă sub hanorac, ca să ajungă sub bustieră.

Se juca cu mine, împingând superficial și trăgându-mă de sfârc.

— Îmi place că mă vrei atât de mult, a mărturisit mormăind la urechea mea. Ești mereu atât de udă de parcă te-ai gândit la mine la fel de mult cât mă gândesc eu la tine.

— Da, am recunoscut.

Împingerile lui deveneau mai rapide. Mișcări scurte și sacadate care mă excitau, dar nu aveau finalitate. Poziția asta nu era foarte satisfăcătoare pentru mine, dar știam că Dominic are mereu grijă să termin.

— Vreau să-mi dau drumul, Ally. Mă lași? m-a întrebat.

— Da, am șuierat.

De asta avusesem nevoie. S-a mișcat, eliberându-mi sânul și apăsându-mă pe perete. S-a tras din mine și am simțit alunecarea netedă și umedă. Nu puteam spune ce făcea cu mâna liberă, dar apoi am simțit dantela pe fund și am știut.

Dominic Russo avea chiloții mei înfășurați în jurul pumnului și se masturba.

Mi s-au înmuiat picioarele, dar el m-a ținut lipită de perete.

— Am să te fac să ai un orgasm fantastic în seara asta, Ally. Ally a mea, mi-a fredonat în ureche.

Zgomotul loviturilor de penis pe carnea mea m-a transformat într-un ghem de dorință.

Trăiam o fantezie întunecată ce făcuse ravagii în imaginația mea încă din noaptea în care l-am găsit în baie. Asta îmi dorisem atunci.

— Ally! a gemut pe un ton scăzut, gutural, strecurându-și capul penisului în mine.

A terminat.

Teribil de intens.

Am simțit prima explozie fierbinte pe clitoris, apoi și-a croit drum printre fesele mele, terminând pe nodul lacom de nervi de acolo. O dată, de două ori, și din senin, un orgasm imposibil m-a luat și pe mine ostatică.

A continuat să-mi înghiontească clitorisul și să termine. Marcându-mă din față în spate cu sperma lui.

— Iubito, a zis și am simțit ultima salvă a orgasmului lui explodându-mi pe inelul strâmt de mușchi dintre fese.

Fusese ceva murdar, fierbinte și complet greșit. Și mi-a plăcut al naibii de mult.

— N-am putut aștepta, a gâfâit el, fără să facă vreo mișcare ca să se depărteze de mine.

Penisul lui era înfipt între coapsele mele și încă se mai împingea ușor, cu tandrețe.

— Nici eu.

Pentru mine, asta era o nouă și interesantă paradă a rușinii. Întoarcerea la prietenii pe care-i lăsaserăm cu câteva minute în urmă, cu chipurile acoperite de transpirația dorinței. Nici măcar Dominic, renumit ca indescifrabil, nu-și putea ascunde zâmbetul.

Conversația s-a întrerupt brusc când am revenit la grup. Cineva mai comandase câteva sticle de vin și toată lumea s-a întrerupt din degustare ca să se holbeze la noi.

— Ți-am spus că trebuia să mă lași să mă întorc eu prima, i-am șoptit printre dinți.

— Iubito, nici să nu te gândești. Nu poți face cinci pași înaintea mea fără să te fac să ai din nou orgasm, a fredonat el.

— Cum e baia aici? a întrebat Herry cu un rânjet de cunoscător.

— Ally, ce plănuiești luna viitoare pentru ziua lui Dominic? a vrut să știe Delaney, înclinându-se periculos spre stânga pe scaunul înalt. L-ai convins să dea o petrecere?

— Ziua ta! m-am întors spre el, cu imaginile bucăților de tort dansând în minte.

— Nu. Sub nicio formă, a zis cu tărie.

— Nu ce?

— Nu petrecere.

— Russo aici de față se teme că îmbătrânește, a intervenit prietenul său Kevin.

— Dar continuă să arate mai bine, a spus Missie cu limba îmbletită de vin. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi sărbătorit fiecare an ca pe un nou reper sexy.

— Cât timp am stat acolo? Toți sunt beți, i-am șoptit lui Dominic.

— Delaney, m-am ținut să te întreb de unde ai cumpărat lenjeriile de pat, a zis Dominic.

Harry s-a uitat urât la el, în timp ce Delaney și-a dus mâinile la piept.

— Am găsit cele mai uimitoare pilote și cearșafuri, a început ea.

— Gif cu degetul mijlociu, a tușit Harry în pumn.

58

DOMINIC

— Ai un strop de glet chiar aici, a zis Ally, îndepărtându-l uşor cu degetul de pe gâtul meu, chiar sub ureche.

Gestul nu era un avans, dar penisul meu a luat-o ca atare – aşa cum era cu toate lucrurile care aveau legătură cu Ally.

— De ce mă priveşti aşa? m-a întrebat cu suspiciune.

— Fără motiv, am minţit, trăgându-l pe Brownie de lesă ca să-şi scoată botul din rondul de flori al vecinului. Unde mai mergem?

— După îngheţată, a răspuns veselă, luându-mi mâna liberă şi trăgându-mă de pe trotuar.

— Cine vrea îngheţată în mijlocul iernii? am întrebat morocănos.

Petrecuserăm cinci ore întregi acoperind cu rigips baia tatălui ei, deoarece singurul ajutor pe care îl acceptase din partea mea fuseseră mâinile mele, nu contul din bancă, deşi aş fi putut angaja pe cineva, o echipă, şi totul s-ar fi rezolvat, iar eu aş fi avut timp să mă afund în iubita mea.

Dar nu, Ally DIY Morales interzisese asta. Aşadar, în loc să petrecem preţiosul nostru sfârşit de săptămână în pat, aşa cum mi-ar fi plăcut, am încercat să imităm cât mai bine emisiunile tv cu decoratori geniali de weekend.

N-a fost chiar atât de rău nici cu rigipsul, deşi tot mai bun ar fi fost planul A, un weekend în pat.

— E trecut de zero grade. Asta înseamnă deja val de căldură, a zis rânjind. Consideră că sărbătorim faptul că am depăşit cu bine scandalul.

Într-adevăr, trecuserăm cu bine de prima săptămână după anunțarea relației noastre. Ultimele câteva zile au constat în conversații întrerupte brusc când intram într-o încăpere, cu mine întrebându-mă când vor începe să curgă reclamațiile din partea oamenilor care pretindeau că nu se uită la noi.

Eram însă oficial într-o relație și amândoi încă angajați. Cu excepția faptului că reparațiile casei ne răpeau din timpul pe care l-am fi putut petrece dezbrăcați, totul mergea bine.

Cu siguranță că Ally nu se plângea. Adora noul ei post și era o achiziție grozavă în departamentul de grafică. Nu că aș fi stat să verific treaba asta.

Mă rog, de fapt am verificat. Am vrut să mă asigur că nimeni nu-i spune sau face ceva ce ar răni-o sau m-ar enerva pe mine.

Au fost câteva bârfe despre noi pe bloguri. Cineva lăsase să se scurgă mesajul trimis în redacție și fusese distribuit online, dar fără consecințe grave.

Încă.

Vor veni și consecințele. Întotdeauna veneau. Și când va veni momentul, n-o să se lase cu un călduros și delicat „le dorim toate cele bune".

Ally s-a oprit pe trotuar.

— Ăsta nu pare a fi un magazin cu înghețată, am observat, studiind clădirea din cărămidă cu trei etaje din spatele gardului din fier.

— Nu e. Aici e casa mare de pe colț.

— Văd și eu.

S-a strâns în brațe din cauza frigului și m-am apropiat ca s-o apăr de vânt.

— Când eram copil, visam mereu să trăiesc aici. Aș fi pus bradul de Crăciun aici, mi-a zis, arătând spre peretele mare de sticlă din față. Și un pian aici, lângă fereastra dinspre nord.

— Te-ai gândit mult la asta.

A zâmbit.

– Sunt obsedată de locul ăsta de când aveam unsprezece ani.

Chiar din perioada când plecase mama ei. Bănuiesc că nu era o coincidență.

– Ce anume îți place la ea?

Brownie ni s-a alăturat, adulmecând cu atenție gardul.

– Cred că viața care era în interiorul ei. Aici locuiau copii cu câțiva ani mai mari decât mine. Aveau o mamă, un tată și se aveau unii pe ceilalți. Pe alee era un coș de baschet. Tarabe cu limonadă vara. Pur și simplu arăta idilic. Încă arată. Copiii lor au crescut. Acum, nepoții joacă baschet. Au petreceri la cină și în diminețile de Crăciun. E stupid, știu, a ridicat din umeri.

– Nu e stupid, i-am zis, luând-o din nou da mână.

Cunoșteam genul ăsta de dor, deși n-aș fi recunoscut. Dorul de frați. De părinți care erau în preajmă și nu se certau sau se ignorau unul pe celălalt într-o tăcere de gheață. De o familie în care să te simți bine.

Am început să mergem din nou, dar am observat că a stat cu privirea ațintită asupra casei până când am traversat.

– Mai cânți la pian?

– Nu chiar. Dacă tata are o zi bună, mă așez lângă el, dar n-am mai repetat de-o veșnicie. Ai cântat vreodată?

Am dat din cap.

– Eu eram cu baseballul.

– Pun pariu că fundul tău e cu adevărat drăguț în pantalonii ăia, m-a tachinat.

– Fundul meu arată bine în orice pantaloni.

– Apropo de zile de naștere....

– Nu vorbeam despre asta.

– Vorbim acum, a zis, ghidându-mă spre strada unde se zărea semnul cu înghețată. De ce nu-ți plac zilele de naștere?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu că nu-mi plac zilele de naștere în general.

Doar ziua mea.

— Doar ziua ta, a zis, parcă citindu-mi gândurile.

— E o zi ca oricare, am insistat.

— E doar celebrarea faptului că ai mai trăit un an pe planetă. E celebrarea faptului că ești aici. Când erai copil, nu-ți plăceau petrecerile de ziua ta?

— În copilărie nu era atât o sărbătorire, cât doar o altă zi în care tata era ori dezamăgit de mine, ori se angaja într-o competiție cu mine.

S-a oprit în fața magazinului pictat în culori vesele, cu un semn scris cu litere de mână care promitea ciocolată caldă de casă.

— E îngrozitor.

— Ally, voi împlini patruzeci și cinci de ani. Nu am nevoie și nici nu vreau să fiu sărbătorit. Nu-mi place să primesc cadouri. Dacă vreau ceva îmi cumpăr singur. Cel mai rău coșmar al meu e o adunătură de oameni care au lucruri mai bune de făcut decât să-mi cânte „Mulți ani trăiască".

— Dar, Dom...

Am dat din cap.

— Nu te mai uita la mine cu ochii ăștia plini de milă.

Ochii ei căprui erau mari și triști din cauza gândului la un copil privilegiat pe care nu-l cunoscuse niciodată.

— Pot să fac ceva de ziua ta? Te rog?

Nu avea de gând să mă lase să refuz. Dacă încuviințam, ar fi fost fericită, ceea ce m-ar fi făcut și pe mine fericit. Acesta era unul dintre compromisurile prosteşti despre care vorbea.

— Bine, am zis. Un singur lucru. Un lucru mic și ieftin.

— Da!

Și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu și m-a pupat zgomotos pe obraz.

Mi-am dat seama că era dispus să spun da multor lucruri dacă aş fi obţinut mereu reacţia asta de la ea.

– Fără cântat, am avertizat-o.

– Fără cântat, a acceptat.

– Şi să nu cheltuieşti bani pentru mine.

– Scuză-mă, dar de ce îţi e permis să faci tu această regulă, pe când în sertarul meu a apărut ca prin minune o duzină de tanga de lux?

– Pentru că eu am bani de cheltuit şi mi-a făcut mare plăcere să cumpăr acei tanga pentru tine. Consideră-i un cadou de ziua ta de la mine.

– Ei bine, ia aminte, a zis, întinzându-se spre uşă. Port unul dintre cadourile tale chiar acum.

În seara aceea am pregătit cina în timp ce Ally lucra pe laptop, cu un pahar cu vin în faţă. Era plăcut, o scenă drăguţă, normală, cu care încă aveam probleme să mă adaptez.

– Cum se descurcă Gola? m-a întrebat.

– Ne înţelegem destul de bine. Nu ţipă la mine la fel de des ca predecesoarea ei.

Munca mergea bine. Ca o consecinţă neprevăzută a anunţului relaţiei mele, femeile din *Label* – cu puţine excepţii notabile – păreau să mă accepte, în sfârşit, ca pe o fiinţă umană. Nina de la publicitate chiar mi-a spus o glumă când am ajuns amândoi devreme la o şedinţă, iar eu chiar am râs.

– I-auzi, m-a ironizat. Ce mai ştii de Greta?

Am oftat şi am aruncat câteva ierburi peste pastele pe care le tocmai le aranjasem pe farfurii.

– Greta a decis să se pensioneze oficial.

Încă nu eram pregătit să mă gândesc la viaţa fără ea. Nu făceam faţă schimbărilor, mai ales celor asupra cărora nu aveam control.

— Se pare că trimiterea ei într-o excursie în Europa s-a întors împotriva ta, a spus Ally, privindu-mă peste buza paharului.

— Sau poate că am obținut totuși ce am urmărit.

A zâmbit și i-am dat farfuria.

— Aici sau la masă?

— Oh, așteaptă, a zis, uitându-se la ecran.

— Ce e?

— Faith tocmai mi-a trimis asta, mi-a explicat, întorcând laptopul ca să văd. E despre noi.

Era un cunoscut vlog de bârfe din lumea modei ținut de o femeie pe care o consideram o pacoste.

— Nu-ți pierde timpul cu ea.

— Prea târziu. Rulează deja.

„Bârfele de pe podiumul de defilarea spun că Dominic Russo, cunoscut pentru numeroasele lui idile cu femei, s-a așezat la casa lui, în cele din urmă, cu o dansatoare pe care abia a cunoscut-o. Surse din interior susțin că Russo e atât de îndrăgostit de «mișcările» ei, încât a creat un post pentru ea în imperiul de modă al mamei lui."

— Javră mincinoasă! Mă face stripteuză, a zis indignată Ally.

— Păi...

— Nu încheia propoziția dacă nu vrei să respiri direct prin gât, m-a avertizat, amenințându-mă cu furculița.

— De asta nu ne uităm la astfel de gunoaie, i-am spus, încercând să închid laptopul.

Ea mi-a dat mâna la o parte.

„Cei mai mulți dintre voi vă veți aminti aventura fierbinte a lui Russo cu Elena Ostrovsky, o rusoaică frumoasă cunoscută pentru contractul cu Calvin Klein."

Ah. Rahat.

Ally s-a întors încet ca să se uite la mine.

— Ai uitat să-mi spui ceva?

Am făcut grăbit un pas în spate și am ridicat mâinile.

– În primul rând, n-a fost o aventură fierbinte. A fost mai degrabă călâie...

– Vrei să spui că ai avut o relație cu fata de pe coperta lunii mai? Iar eu aflu abia acum?

– Când spui relație...

A zâmbit.

– Relaxează-te, Făt-Frumos. Glumesc pe seama ta. Te-ai întâlnit cu modele. Știu asta. Sunt dezgustător de frumoase. Nu e o noutate. Sfinte Sisoe! Are câte milioane de metri înălțime?

S-a uitat la ecranul pe care idioata de vloggeriță afișa imagine după imagine cu mine și Elena în timpul scurtei, dar nesatisfăcătoarei noastre relații.

– N-a fost nimic serios, am insistat.

Cel puțin nu suficient de serios pentru mine încât să simt altceva decât enervare atunci când am aflat ce făcuse.

Ultima fotografie era de la Săptămâna Modei din New York, în urmă cu doi ani. O trăgeam de mână ca să trecem prin mulțimea de fotografi. Eu eram furios. Ea zâmbea cu aroganță. Aveam un motiv să fiu furios. Paparazzii aveau un mod ciudat de a afla unde mergem de câte ori ieșeam în oraș. Nu-mi plăcea să mi se vâre aparate de fotografiat sub nas și să mi se pună întrebări, dar pe Elena nu părea s-o deranjeze.

După doar o săptămână sau două am aflat că ea era motivul pentru care știau de fiecare dată unde eram. Că mă folosise ca să-și crească numărul de următori și vizibilitatea. Era ultima dintr-un lung șir de femei care se folosiseră de mine.

– Asta e o poveste despre noi și ei rulează poze cu tine și Elena, gazela cu picioare lungi. Oh, stai, iată-mă și pe mine! a zis înveselită.

Era rândul meu să mă enervez.

„Ally Morales este misterioasa femeie care a fost fotografiată alături de designerul Christian James. Întrebarea

este: e dragoste adevărată sau Delena se va reuni? Votează mai jos..."

— Delena? I-auzi! a pufnit ea când am trântit capacul laptopului.

— Ajunge cu bârfele de rahat. E timpul pentru cină.

— Bine, dar mai întâi trebuie să fac ceva, a zis ea, redeschizând laptopul.

— Ce anume?

— Îi scriu aceste vloggerițe un e-mail dur și-i atașez câteva poze cu noi despuiați, a zis cu o strălucire în ochii căprui. Hm, și ne trebuie un nume de cuplu. Cum ți se pare că sună Alominic?

Am oftat.

— Mănâncă-ți pastele, ciudato.

59

DOMINIC

Dimineața zilei în care împlineam patruzeci și cinci de ani pe acest pământ a început cu iubita mea dezbrăcată deasupra mea, regulându-mă până când am rămas fără vedere și fără grai. A fost, după părerea mea, cel mai frumos cadou de ziua mea pe care-l primisem vreodată.

Se pare că Ally tocmai se pornise. Insistase să se ne oprim la un „ceai de aniversare" în drum spre birou. Apoi mi-a oferit un cu totul nepotrivit sărut de aniversare chiar în fața ușilor biroului.

Când m-am îndepărtat, îmi cam tremurau picioarele. Am atribuit asta deshidratării și am privit cum își legăna fundul sexy în fusta Dior care îi îmbrățișa curbele, o fustă pe care o strecurasem în partea ei de dulap.

Gola mă aștepta în fața biroului meu cu un zâmbet și o brioșă de ziua mea. Înfipsese chiar și o lumânare în ea.

Am fost ciudat de emoționat și am depășit momentul amenințând-o că o concediez dacă îmi cântă un singur vers din „Mulți ani trăiască".

În urmă cu o lună sau două, o asemenea amenințare ar fi făcut orice femeie – și câțiva bărbați – pe o rază de șapte metri să se ascundă. Acum, Gola a râs și mi-a amintit că am planuri la prânzul de aniversare cu Ally.

Cum a fost cu planurile astea?

Ramen de la rulota cu mâncare. Asta a fost. Poate și că am ținut-o pe Ally de mână de-a lungul a trei străzi. Sau poate și că am vorbit despre grafica pe care o crease pentru articolul din iunie despre espadrile. Poate era impulsul

primăverii pe care aproape o simțeam în aer. Se apropia luna aprilie.

Orice ar fi fost, mă simțeam aproape... ușor.

S-a uitat la mine.

— Ce se întâmplă cu fața ta în momentul ăsta?

Probabil că aveam o reacție alergică la ramen.

Am întins mâna ca să-mi ating obrazul, iar ea a chicotit. Am înțeles gluma.

Ceea ce se întâmpla cu fața mea era faptul că stăteam pe un zid scund cu femeia pe care o adusesem la orgasm cu limba. O femeie care făcea tot ce putea ca să-mi facă stupida aniversare să fie specială.

Eu, Dominic Russo, zâmbeam.

Zâmbetul mi-a rămas pe față când ne-am întors la birou. Și când am depus un sărut pe buzele lui Ally o dată, de două ori pe trotuarul din fața clădirii.

Pălăria ei – verde-smarald, pe care o șterpelisem pentru ea după o ședință foto – îi făcea ochii căprui să pară și mai plini de căldură.

— Ești frumoasă.

Obrajii i s-au împurpurat și nu cred că avea legătură cu vântul. Simțeam ceva ciudat în piept. Zâmbetul acela a apărut din nou. Mi-am dat seama că aș fi mulțumit să stau chiar aici, tot restul zilei, cu Ally Morales uitându-se la mine așa. La naiba, n-aș mai face nimic până în aprilie dacă așa aș fi putut prelungi senzația asta.

— Dominic.

Doamne, va exista vreodată un moment în care numele meu pe buzele ei să nu stârnească un val de adrenalină?

— Ally.

— Când te uiți așa la mine mă ia amețeala, a mărturisit ea.

— Atunci e bine, am zis.

Nu voiam să fiu singurul care-și pierde echilibrul. Asta era ceva... diferit, aproape consolator. Ceva diferit de obsesiile mele obișnuite izvorâte din dorință. Speram din suflet să nu fie doar imaginația mea.

În după-amiaza aceea, Linus a venit cu o sticlă simpatică de whisky legată cu o fundă neagră. Ședința mea cu echipa de la conținutul online a început cu ceaiuri și brioșe elegante.

Chiar și Shayla a murmurat un „la mulți ani" înainte să insiste că nu suntem pe calea cea bună în privința textului de la poza cu gențile *bucket*.

Mama mi-a trimis un aranjament enorm, extravagant, de flori albe, o ridicolă pălărie de petrecere aurie – care m-a făcut să dau ochii peste cap – și o foarte drăguță jachetă Armani care nu m-a deranjat deloc. Era plecată din birou toată ziua, lucrând cu designerii și cu coordonatorii pentru viitoarea gală din mai. În fiecare an era una dintre cele mai importante seri din lumea modei newyorkeze și participarea mea era așteptată.

Mă întrebam dacă lui Ally i-ar plăcea să participe și cât de creativ și-ar asuma tema. Sau, mai exact, cât de creativ m-ar face pe mine să mi-o asum.

Apoi mi-am dat seama cât de repede am început să fac planuri care gravitau în jurul ei. Nu mai era o bătălie în fiecare seară ca s-o fac să rămână. Avea lucruri la mine acasă, spațiu în dulapul meu. Am insistat să înceapă să-și spele rufele acasă la mine ca să nu mai fiu nevoit să pierd câteva ore fără ea în fiecare weekend.

Acum aveam anumite obiceiuri. Dimineața devreme și seara târziu, plimbări prin cartier cu Brownie. Duminica, mic-dejun târziu, dezbrăcați în pat. Știam unde se află toate magazinele de bricolaj pe o rază de șapte kilometri de casa tatălui ei, pentru că petrecuserăm atât de mult timp acolo în fiecare weekend.

Era straniu să mă trezesc într-o dimineață și să descopăr că fac planuri pentru doi în loc de unul. Să aștept cu nerăbdare să împart patul, sfârșitul de săptămână sau spațiul din dulap. Am mai avut relații înainte. Dar niciodată nu m-am implicat atât de profund, de repede. Nu am mai făcut niciodată loc pentru o femeie în casa mea. Schimbarea se întâmpla, iar eu nu știam ce simt pe tema asta.

Îmi plăcea sau mă înspăimânta? Ar trebui să încep să apăs pe frână?

La urma urmelor, nu vorbiserăm despre viitor. Sau nu cu adevărat. Ally încerca pur și simplu să supraviețuiască următoarele câteva luni. Lucrurile vor fi altfel când va fi vândută casa. Când situația tatălui ei ar fi devenit sigură. Când putea alege și avea resursele necesare s-o facă.

Mă va alege și când nu va mai trebui să se bazeze pe mine pentru un acoperiș deasupra capului? Pentru brânzeturi fine, ieșiri în oraș și haine ce nu au fost purtate înainte de jumătate dintre locuitorii orașului?

O vreau pe ea sau vreau să aibă nevoie de mine?

Era mica înțepătură rece de îndoială pe care o așteptam. Învățasem iar și iar să fiu atent. Să nu ofer prea mult din mine, pentru că se pare că niciodată nu era suficient. De aceea făceam unele lucruri sub anonimat. Cum erau ședințele de fizioterapie pentru soția lui Buddy. El nu știa că eu îi făcusem rost de ele – ceea ce însemna că nu-mi putea cere mai mult.

Când ar începe Ally să ceară mai mult?

Mi-a apărut un mesaj pe telefon.

Ally: Încerc să te cunosc mai bine, azi în ediție aniversară. Întrebare cu pistolul la tâmplă: dacă trebuie să alegi între un tort de vanilie cu glazură de ciocolată și unul de ciocolată cu glazură de unt de arahide, pe care l-ai alege?

Iar a apărut. Zâmbetul acela stupid pe chipul meu.

Eu: Am crezut că ţi-am spus să nu foloseşti în prezenţa mea cuvântul care începe cu V.

Am intrat în hol, lăsând în urmă noaptea rece. Am stat până târziu pentru o conferinţă relativ inutilă cu Coasta de Vest. Tot ce-mi doream era o noapte liniştită cu câinele şi cu doamna mea. Ally îmi promisese o cină pregătită în casă şi un singur cadou de despachetat.

Brownie a alergat spre mine.

– Salut, amice. Ce cauţi aici?

M-am aplecat să-l scarmăn şi am descoperit că purta un fel de papion verde strălucitor.

– Stai să ghicesc. Un papion pentru zi de naştere?

Brownie a sărit şi m-a lins pe faţă de la bărbie până la linia părului.

– Chiar trebuie să-l sun pe dresorul tău, am suspinat, intrând în casă.

Era întuneric, dar ceva mirosea bine. Bine în sensul de mâncare gătită în casă.

– Maleficent? am strigat.

Luminile – toate – s-au aprins ca un fulger.

– Surpriză!

– Iisuse Hristoase! am gemut.

Uram surprizele.

Bucătăria mea era plină de oameni. Harry şi Delaney erau cu fetele lor – care în momentul ăsta urlau din toţi rărunchii: „La mulţi ani, unchiule Dominic!" Linus, soţia lui şi cei trei copii ai lor, care purtau toţi ţinute negre asortate şi sunau în neştire din chestiile alea enervante ce scot sunete dogite. Gola şi Ruth turnau şampanie.

Vecinii mei, Sascha şi Elton, mi-au făcut cu mâna de lângă cuptor, unde aranjau boluri cu ceva. Jace îl îmbrăţişa pe Brownie şi-l lăsa să-l lingă pe faţă. Mama, care trebuia să fie în avion acum, se uita radioasă spre mine din locul unde

stătea lângă insulă, cu un gin martini în față. Vechea ei prietenă Simone era lângă ea. Toți râdeau. Vecinii lui Ally din New Jersey, doamna Grosu și domnul Mohammad, aprindeau lumânări pe un tort de ciocolată.

Am numărat patru tipi de la vechiul meu birou zăbovind pe lângă băuturi, așa cum făceau de obicei.

Faith, cea mai bună prietenă a lui Ally, făcea pe DJ-ul în colț cu boxele mele wireless, iar nesuferitul de Christian James pândea pe lângă tava cu brânzeturi.

Absolut toți purtau pălării conice aurii exact ca aceea pe care mi-o trimisese mama.

Apoi era Ally, într-o rochie Valentino pe care o strecurasem în dulapul ei cu doar două zile în urmă. Îi îmbrățișa sânii și talia, apoi se înfoia într-o fustă scurtă, cochetă. Voiam s-o poarte pentru mine cu scopul pentru care o cumpărasem, dar asta va trebui să aștepte până când scăpam de intruși. De sub pălăria ei conică ieșeau buclele lejere pe care le adoram. Zâmbetul ei mi-a atins însă inima cel mai tare.

Zâmbea fericită, cu gura până la urechi. Numai pentru mine. Totul era numai pentru mine.

A venit spre mine în pași de dans și și-a aruncat brațele în jurul gâtului meu.

— La mulți ani, Făt-Frumos, mi-a șoptit la ureche. Ai fost surprins?

Surprins era un cuvânt blând pe lângă emoțiile pe care le aveam.

— Îngrozit, i-am răspuns. De ce naiba e Christian James în casa mea? Nu pot să-l sufăr.

— Așa crezi tu, m-a tachinat. Am un motiv ascuns. Nu-ți mai bate frumosul cap de sărbătorit.

— O cină cu mâncare adusă de oaspeți? Serios? am tachinat-o, observând vasele desperecheate și tăvile de pe insulă.

M-a privit radioasă, amintindu-și de gluma noastră pe tema asta.

— Mâncare adusă de toată lumea şi alcool. Fără cadouri. Singurul lucru pe care-l vei despacheta în seara asta sunt eu şi nu port nimic pe sub rochia asta.

— Nu te văd bine deloc, am avertizat-o.

— Poţi să mă pedepseşti mai târziu, mi-a şoptit, dându-se înapoi şi ridicându-se pe vârfuri ca să mă sărute pe gură.

Nu era de ajuns. Niciodată nu era de ajuns.

— Să nu crezi că nu te pedepsesc.

60

ALLY

Se auzea muzică, luminile erau scăzute, iar copiii şi Brownie îşi petreceau seara stând lipiţi de televizor la etaj, uitându-se la unul dintre filmele pe care le adusese grijulie Delaney sau alergând pe scări ca să fure gustări.

Adulţii şi-au revendicat bucătăria şi sufrageria. Farfuriile cu mâncare treceau de la unii la alţii, băuturile curgeau şi mai multe conversaţii aveau loc în acelaşi timp.

Zâmbetul de pe chipul lui Dom în timp ce vorbea cu doamna Grosu şi cu Harry făcea să merite din plin fiecare oră de pregătire a surprizei de azi.

— Miracolul miracolelor, a zis Dalessandra, apropiindu-se de mine în bucătărie. Ai reuşit să-l surprinzi pe Dominic *şi* pare că se distrează cu adevărat.

Mi-a plăcut s-o văd pe Dalessandra ieşind din rolul ei de şefă invincibilă.

— N-aş fi putut face nimic fără tine şi fără conferinţa apărută urgent, în ultima clipă, i-am amintit.

— Fă-mi cunoştinţă cu creatorul tău de miracole, a insistat Simone, strecurându-se lângă Dalessandra.

Era adorabilă. Născută în urmă cu şaptezeci de ani din tată chinez şi mamă nigeriană, Simone avea ori gene incredibile, ori un doctor foarte bun la dispoziţie.

Părul ei lucios ca abanosul îi atârna ca o perdea până la umeri. Model de la şaisprezece ani, reuşise să arate şic cu o simplă bluză albă din mătase şi o pereche de pantaloni negri mulaţi.

Păream cea mai uluită adolescentă în faţa unei vedete.

– Simone, ea e Ally. Ally – Simone, cea mai veche şi dragă prietenă a mea.

– Îţi mulţumesc că ai venit, Simone.

– N-aş fi lipsit. Îl cunosc pe Dominic de când era băieţel şi ţin foarte mult la el, a zis, privindu-mă peste paharul cu cocteil roz acidulat pe care i-l pregătise Faith.

– Şi eu, am recunoscut, încrucişându-mi privirea cu bărbatul din celălalt capăt al camerei, care punea whisky într-un pahar şi zâmbea la ceva ce-i spunea Elton.

– Doamnelor...

Christian s-a alăturat micului nostru cerc. Simone i-a aruncat aceeaşi privire rapidă de apreciere pe care i-o aruncau toate femeile.

Dominic s-a încruntat din cealaltă parte a camerei şi i-am făcut cu ochiul.

– Christian, mă bucur mult că ai putut veni în seara asta. Ai cunoscut-o pe prietena mea Faith?

Dalessandra şi Simone s-au uitat cu viclenie una la alta.

– Nu încă, a răspuns Christian.

– Ea e femeia uluitoare de acolo care aduce cu Gwen Stefani şi le spune copiilor că Moş Crăciun nu există, i-am zis conducându-l la prietena mea, ce părea să le spună copiilor lui Linus o poveste care-i hipnotiza.

– Ahh, s-au bosumflat ei.

– Uite câte cinci dolari pentru fiecare, a zis Faith, scoţând portofelul.

– Daaa!

Copiii au uitat complet de Faith şi au dispărut cu ceea ce câştigaseră.

– Faith, el e Christian. Christian, Faith. Voi doi aveţi multe în comun. Amândoi petreceţi mult timp cu oameni frumoşi, aproape dezbrăcaţi, în interes de serviciu.

Christian a ridicat o sprânceană.

– Model?

— Proprietară de club de striptease. Chirurg estetician? a replicat ea.

— Creator de modă.

— Faith nu intenționează să se așeze la casa ei și nici nu tolerează criticile aduse stilului ei de viață. Christian, aici de față, nu are timp să se dedice unei relații adevărate pentru că este îndrăgostit de afacerea sa. M-am gândit că ar trebui să vă cunoașteți.

— Spune-mi mai multe despre cum e să fii patroana unui club de striptease, a insistat Christian, luând-o pe Faith de cot și conducând-o spre bar.

Misiune îndeplinită. Dacă acești doi oameni frumoși decid să nu se piardă subit într-o relație focoasă fără obligații, atunci e ceva în neregulă cu lumea.

— Când îi putem da afară pe toți?

Întrebarea morocănoasă a fost urmată de o ciugulează pe locul în care gâtul mi se întâlnea cu clavicula.

M-am întors și mi-am trecut brațele în jurul gâtului lui Dominic. Nodul cravatei îi era slăbit. La un moment dat își scosese pantofii, iar în mână avea o prăjitură cu scorțișoară și caramel.

— E ziua ta, Făt-Frumos, am spus pe un ton insinuant. Putem oricând să pretindem că ne-am intoxicat cu mâncare.

A pornit o melodie a lui Frank Sinatra și noi am început să ne legănăm pe ritm.

— Încă mă mai paște pedeapsa? l-am întrebat.

S-a auzit o explozie de râsete când domnul Mohammad a reușit, în sfârșit, să ajungă la finalul bancului. Brownie a trecut în fugă pe lângă noi, cu ciorapul unui copil în bot. Câțiva au ținut un toast în spatele nostru pentru cineva pe nume Dave. Ușa din spate s-a deschis, lăsând să intre în interior doar un strop de miros dulce de fum de trabuc.

— Desigur. Doar pentru că surpriza de azi nu e o experiență îngrozitoare, nu înseamnă că scapi de pedeapsă.

Un fior de încântare mi s-a strecurat pe șira spinării.

– Îmi placi cu adevărat, Dom. Mult.

Îndrăgostită şi ameţită. Exact aşa mă simţeam.

Ochii albaştri ca denimul au zăbovit mult pe chipul meu.

– Mi-am zis că ar trebui să ştii, am zis, începând să simt stingherită.

M-a strâns mai tare lângă el şi s-a învârtit cu mine în cerc.

– Şi eu te plac cu adevărat, Ally.

Vocea lui era gravă şi aspră şi cred că am simţit un strop de emoţie în ea.

Odată cu uşa închisă în spatele ultimului oaspete, fermecătorul şi civilizatul meu Dominic s-a transformat într-o fiară. M-a lipit de perete.

– Toată noaptea mi-am dorit să fac asta, a mârâit în părul meu în timp ce şi-a proptit erecţia de fesele mele.

– Da, am gâfâit.

– Ai idee pe câte piese de mobilier şi de câţi pereţi te-am lipit ca să te regulez în fanteziile mele?

– Spune-mi.

Era însă prea ocupat să mă muşte uşor, croindu-şi drum spre spatele meu. Şi-a vârât brusc mâna sub partea de sus a rochiei şi mi-a strâns sânul în palmă.

Trăgându-mă de lângă perete, m-a întors în braţele sale.

– Ce faci? m-a întrebat văzând că-i desfăceam cureaua.

– Pun în practică o mică fantezie a mea, am şoptit.

I-am ronţăit uşor maxilarul cu dinţii şi l-am împins, lăsându-mă încet în genunchi.

– La naiba! a şuierat.

– Scoate-ţi scula, Dom, şi spune-mi ce vrei să fac.

Dacă ar fi strâns mai tare din dinți, smaltul i s-ar sparge. Oh, cât îmi plăcea să găsesc punctele sensibile ale sărbătoritului.

— Ally!

Felul în care mi-a rostit numele semăna cu o avertizare. Am decis s-o ignor.

Am așteptat în genunchi. Decolteul rochiei îmi atârna instabil pe sâni, iar mâinile lui îmi răvășiseră părul. Știam exact ce imagine îi ofeream.

— Vino încoace, a zis răgușit.

Am înaintat în genunchi spre el, savurând freamătul nărilor lui și pumnii strânși în încercarea de a-și păstra controlul. Sunetul scos de fermoar era muzică pentru urechile mele.

M-am oprit în fața lui și m-am uitat cum își prinde mădularul de rădăcină. M-am lins pe buze.

— Gustă-l! mi-a ordonat.

Ascultătoare, am luat capul fierbinte și mătăsos al penisului în gură și mi-am trecut limba în cerc în jurul lui.

A respirat greu și și-a înfipt o mână în părul meu.

— Asta e o imagine incredibil de frumoasă, Ally.

Ca recompensă, am mai luat în gură puțin din el.

A lovit cu capul peretele din spatele lui. Speram că nu atât de tare încât să se aleagă cu o contuzie. Am gemut de plăcere pe carnea lui.

Îi simțeam gustul, pulsul sub piele. A mai intrat un pic în gura mea, continuând să mă țină nemișcată, cu mâna în părul meu.

Geamătul gutural care s-a ridicat din pieptul lui m-a făcut să-mi strâng coapsele mai tare ca să eliberez o parte din presiunea care se adunase acolo. Asta nu era viața mea, mi-am spus. Sigur urma ca din moment în moment să mă trezesc undeva într-un șanț, lovită de autobuz, fără să știu cât de tare era penisul lui Dominic Russo în gura mea.

Până atunci însă aveam de gând să savurez fiecare afurisită de secundă.

Am alunecat cu buzele peste el cât de mult am putut, până ce i-am atins degetele.

— Ally, a gemut din nou.

M-am bucurat auzindu-mi numele. Dacă fusese incredibil să-l aud rostindu-l când își oferea singur plăcere în secret, asta era alarmă de gradul zero și aveam să mă ard.

M-am legănat înainte și înapoi, trecând cu limba de-a lungul bărbăției lui, peste vârful tare și fanta lui sensibilă. În timp ce-l sugeam, scotea printre dinți promisiuni murdare și exclamații de laudă. Țesătura rochiei îmi gâdila sfârcurile, făcându-le și mai dornice.

Gemetele pe care le scoteam amândoi erau inumane, și dacă Brownie nu ar fi adormit pe canapea cu capul în jos, ar fi mârâit lângă ușa din hol.

Îl voiam în mine. Voiam să-l trag de păr și să-l mușc de gât. Dar și mai mult voiam să-l gust.

— Trebuie s-o lași mai ușor, m-a avertizat cu voce nesigură, pe măsură ce-l sugeam mai tare.

N-am încetinit însă și cu siguranță nu m-am oprit.

Am simțit cum îi tremură picioarele când l-am luat mai adânc în gură. Și-a lipit palmele de perete, iar eu l-am prins de capătul penisului, mișcându-mi degetele și gura, cu strângeri lungi și umede.

— Iubito, o să mă faci să...

N-a apucat să spună restul cuvintelor, fiindcă a avut orgasm. Zgomotos, trimițând cu exuberanță ceea ce părea un întreg shake cu proteine direct în gâtul meu. *Oh, Doamne! Mă înec*am. Iar el continua să-și dea drumul.

Aluneca de-a lungul peretelui, continuând să ejaculeze. Eu încă încercam curajoasă să nu mor, deși ochii îmi lăcrimau, iar gura îmi era inundată.

Am ajuns împreună pe podea, iar gresia ne-a răcorit pielea înfierbântată și mușchii care încă tremurau. Dominic m-a prins cu mâna de șold.

— Cred că mi s-a contractat un tendon, a șoptit.

— Cred că mi-ai inundat plămânii.

— E cea mai frumoasă zi de naștere din viața mea, a reușit să spună, încă respirând cu greutate.

— Un oral pentru sărbătorit, am zis, trăgând în piept o gură de aer fără spermă.

— Voi avea nevoie de zece minute, niște ibuprofen și un pahar cu apă, iar apoi îți întorc favoarea, mi-a promis.

61

ALLY

Făt-Frumos: Sunt atât de plictisit, încât aș da foc peste tot pe aici numai ca să nu adorm.

Eu: Bietul meu iubit, în frumosul și însoritul Los Angeles, înconjurat de oameni frumoși cu haine frumoase.

Făt-Frumos: Tu cu ce ești îmbrăcată?

Am râs și am observat privirea furișă pe care mi-a aruncat-o Nelson din spatele volanului.

Am ridicat telefonul mai sus.

— Dominic, din Los Angeles. E morocănos.

Gura lui Nelson s-a arcuit pe sub mustață. Dominic îi dăduse misiunea de a fi șoferul meu cât timp era el plecat. Eram în drum spre casă, de la cursul de dans pe care-l țineam seara și la care Nelson refuzase politicos să participe, preferând să aștepte într-o cafenea, la o stradă distanță.

Eu: O jachetă parka. Pierzi ultimul val de ger din sezonul ăsta.

Era o noapte friguroasă de vineri, iar Dominic era plecat de patru zile la Săptămâna Modei de la Los Angeles. N-am crezut că o să fie mare scofală. Că era plecat șase zile? Pfff. Nicio problemă. Aveam o mulțime de lucruri care să mă țină ocupată și nu era de atât de mult timp în viața mea încât să mă fi obișnuit cu el prin preajmă. Corect?

Greșit, complet greșit.

Îi simțeam lipsa obsesiv, enervant. Făceam în fiecare dimineață ceai numai pentru că mirosul îmi amintea de el. În fiecare seară înainte să plec de la serviciu, urcam până în biroul lui Dom și mă așezam pe scaun fiindcă aveam senzația că va intra din clipă în clipă pe ușă. Și eu, și inconsolabilul Brownie dormeam în tricourile lui Dom. Eu, pentru că-mi era dor de el, iar Brownie, pentru că i se părea amuzant.

Încercând să nu mă mai gândesc la cât îmi e de dor de el, l-am dus pe Brownie la azilul de bătrâni unde era tata, pe post de animal de terapie. A înhățat imediat sendvișul cu friptură al unei asistente când aceasta nu era atentă. Am dat vina, fără rușine, pe domnul Kramer, cunoscut că fură gustări. Chiar am însoțit-o pe Faith la filmarea unui videoclip pentru o reclamă online, când Christian ne-a invitat în studioul lui. Între proprietara clubului și creatorul de modă se năștea evident o atracție, chiar dacă amândoi făceau pe inabordabilii.

Nimic din toate astea nu mă făcea să-mi fie mai puțin dor de Dominic.

Făt-Frumos: Mi-ar plăcea să fiu lângă tine ca să-ți țin de cald.

Am oftat și am rezistat dorinței de a strânge telefonul la piept.

Singurul lucru care făcea absența lui Dominic aproape tolerabilă erau mesajele trimise în fiecare oră în care îmi descria fiecare detaliu al călătoriei. Pentru unii, Săptămâna Modei era un vis. Pentru Dominic Russo era un coșmar. Prezentări nesfârșite, petreceri după aceea și schimbări de garderobă. Covoare roșii peste tot. Oameni ale căror nume ar fi trebuit să și le amintească *și* de care să fie impresionat.

Eu: Întrebare. De cine îți e mai dor: de mine sau de vestele tale?

Nu-și luase nici măcar o vestă, iar eu îi eram etern recunoscătoare.

Așa că, *bineînțeles*, m-am distrat – și l-am torturat – probând colecția lui de veste și trimițându-i poze în care nu mai purtam decât un ruj strălucitor. În ultimul timp, jocul meu preferat era să verific în pozele și montajele video de la Săptămâna Modei dacă avea vreo erecție vizibilă.

Apropo de fotografii, Dominic nu fusese fotografiat cu brațele în jurul vreunuia dintre modelele senzaționale care umpleau orașul. De fapt, în fiecare poză stătea bosumflat în fața camerei și avea ambele mâini îndesate în buzunare. Nu-i cerusem să nu îmbrățișeze femei frumoase, dar se abținuse oricum. Începusem să cred că mă plăcea cu adevărat. Chiar mă plăcea.

Bineînțeles, doar ca să se asigure că nu eram cu totul sigură pe mine, fuseseră câteva mențiuni despre faptul că Dominic zburase singur, cu speculația că relația noastră e pe butuci. Loviturile păreau aproape personale, dar am încercat să nu le iau în seamă.

Telefonul a vibrat din nou.

Dominic: Tu în vestele mele. Anul viitor vii cu mine.

Am simțit cum mă trece un fior care nu avea nimic de-a face cu scaunul încălzit al mașinii.

Chiar vorbeam despre anul viitor? Îmi doream asta? M-am consultat cu câteva dintre organele mele. Da, cum să nu! Majoritatea mi-au răspuns cu da-uri răsunătoare. Creierul meu era însă un pic mai pragmatic. Încă erau multe lucruri în aer. Încă eram în urmă cu facturile. Renovarea stagna până la întoarcerea lui Dom, deoarece el îmi interzisese să mă duc acolo singură. Fusese de ajuns ca un singur cui din cele rămase de la mochetă să intre în acțiune. Dom reacționase de parcă eram pe punctul să fiu împușcată.

Era însă doar o chestiune de timp până când casa urma să fie gata și scoasă la vânzare și... Bun. Gândeam prea

mult. Nu hotărâserăm dacă aveam altceva decât „o relație" și cu siguranță nu vorbiserăm despre ceva legat de viitor.

Eu: Promit. Mi-e dor de tine.

Dominic: Bun.

A doua zi de dimineață m-am trezit devreme, cu trupul blănos și cald al lui Brownie ghemuit lângă mine și cu o siluetă profilată deasupra noastră.

Eu și câinele eram parteneri ideali de somn. Dura o grămadă să ne scoți din pijamale.

Țipătul meu de mirare și toată lupta mea de eliberare dintre pături și perne l-au trezit pe Brownie, care a mormăit leneș și n-a sărit la atac.

Râsul era blând și incontestabil familiar.

— Dominic?

El s-a aplecat și m-a sărutat pe gură. Nu-mi păsa de mirosul respirației de dimineață sau că-l înghesuiam pe Brownie. Nu voiam decât să-l trag pe Dom în pat.

— Cum? Când? Am crezut că mai stai încă două zile. Cât e ceasul? E totul în regulă?

— Atât de multe întrebări, m-a tachinat, strângându-mă de șold.

— Stai un pic. Ce zi e azi? Eu și Brownie am dormit din greșeală două zile?

— Este sâmbătă dimineață, obscen de devreme. Am venit cu un zbor de noapte. Ai la dispoziție un sfert de ora ca să-ți faci bagajul.

— Să-mi fac bagajul? am icnit.

Era un vis. Unul din care aș fi fost foarte, foarte dezamăgită dacă mă trezeam.

— Împachetează, a repetat zâmbind. Și el părea obosit. Te iau pe sus pentru tot weekendul.

Brownie și-a făcut loc printre noi și i-a arătat lui Dom burtica.

– Și pe tine, amice, a zis Dom, oferindu-i câinelui așteptatele mângâieri.

M-am ridicat.

– Oh, Doamne! Tu chiar ești aici. Chiar se întâmplă asta.

El a râs și l-am cuprins în brațe, depunând o ploaie de săruturi pe fața și pe gâtul lui.

– Iubito, e posibil să nu mai spun vreodată cuvintele astea, dar acum chiar vreau să te dai jos din pat.

M-am ridicat în genunchi, plină de adrenalină.

– Unde mergem?

– Nu mai pune întrebări. Nu vă mai legănați, le-a spus sânilor mei. Și începe să împachetezi.

Și eu, și sânii mei am încetat să ne legănăm și am început să facem bagajul.

– Ia haine călduroase, a fost singurul indiciu pe care mi l-a dat.

De cealaltă parte a patului, Dominic schimba costumele elegante cu haine mai comode. Schimbul de priviri sexy dintre noi mă făcea să sper că excursia însemna o călătorie scurtă și un pat foarte mare.

Din cauză că era așa de devreme și că de cinci zile nu mai avusesem parte de penisul lui, probabil că am împachetat doar chestii inutile. Nu-mi păsa. Petreceam un weekend întreg departe, cu bărbatul pe care îl iu... plăceam. *Plăceam.*

După ce am împachetat și am continuat să ne aruncăm ocheade, am dus bagajele la parter, iar Dom s-a dus să strângă mâncarea și gustările lui Brownie – Doamne ferește dacă nu i le dădeam în fiecare seară la ora șapte fix.

– Poți să iei tu cartea pe care am lăsat-o în bârlog?

Ar fi trebuit să fiu suspicioasă. Tonul lui era un pic prea relaxat. Când citise ultima dată în bârlog? De obicei, citea pe canapea în timp ce eu fixam pe tablă proiectele de renovare a casei tatălui meu.

Nu mă gândeam însă la nimic din toate astea când am intrat în camera mică din față.

— Oh, Doamne!

M-am oprit din drum. Brownie a dat buzna în cameră înaintea mea, cu nasul la pământ, căutând mirosuri noi. Lipseau canapeaua și scaunul, iar în locul lor era un uimitor pian nou-nouț.

— Dom?

Și-a pus mâinile pe umerii mei și bărbia pe creștetul meu.

— Știu că nu e al tatălui tău, a zis în timp ce gura mi se închidea și se deschidea ca a unui pește. Tipului pe care l-am adus acasă i-a fost de ajuns o singură privire și a declarat că nu poate fi salvat. Dar acest model e bun.

Oh, Doamne! Pianul s-a înceţoșat în fața mea. Totul s-a înceţoșat în fața mea. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu eram o plângăcioasă. Suferam în tăcere.

— Îți place? m-a întrebat blând.

Omul ăsta îmi cumpărase un pian. Unul strălucitor și scump. Numai pentru că aveam amintiri frumoase cu tata.

Am dat foarte încet din cap.

— Cum l-ai adus aici?

Am simțit zâmbetul din vocea lui.

— Se pare că tu și Brownie puteți dormi în orice condiții. Inclusiv în cazul livrărilor matinale de piane.

Inima mă durea la propriu de fericire.

M-am îndepărtat de pian și l-am îmbrățișat pe Dom.

— Te... îl iubesc. Îl iubesc.

Mi-a prins obrajii între palme și m-a sărutat atât de tandru, încât mi s-au înmuiat picioarele.

— Mi-a fost dor de tine săptămâna asta, a șoptit.

— Atunci e bine, i-am răspuns.

62

ALLY

Cabana sau vila, sau cum le-or mai fi spunând oamenii bogaţi refugiilor lor de la munte, era ascunsă la jumătatea pârtiei de schi, undeva într-un Connecticut înzăpezit.

Printr-un horn de piatră pufăia vesel fumul. Şipcile verde întunecat ale acoperişului şi tonurile de caramel ale zidurilor de lemn dădeau exteriorului un aer de turtă dulce luxoasă.

— Schiezi? m-a întrebat Dom, oprind maşina şi dându-mi mâna.

Am clătinat sfioasă din cap.

— N-am schiat niciodată.

Nici când am locuit în Colorado n-am mers vreodată pe o pârtie de schi. În mare parte pentru că eram genul de fată căreia îi plăceau mai mult ciocolata caldă cu coniac şi şosetele pufoase în faţa focului decât ideea de ascensiuni pe creasta cea mai periculoasă care se zăreşte la orizont.

— Bine, a zis, depunându-mi un sărut pe încheieturile degetelor. În cazul ăsta ne putem petrece tot weekendul în faţa focului.

Deja simţeam că leşin.

Da. Mă îndrăgosteam serios aici.

Brownie ne-a amintit imediat că e şi el pe aici, şi-a vârât capul între scaune şi ne-a lins mâinile împreunate.

— Trebuie neapărat să-l sunăm pe dresorul ăla, a oftat Dominic.

— Când ne întoarcem, i-am promis.

Ne-am luat lucrurile din mașină și ne-am îndreptat spre verandă.

— E casa mamei mele, mi-a explicat, deschizând ușa de la intrare.

Brownie s-a repezit înăuntru ca să miroasă totul.

— Apropo, amândoi avem liber luni. Am discutat cu supervizorul tău, iar cei de la azil ne vor ține și ei la curent. Dacă tatăl tău are o zi bună, vor aranja să vă vedeți într-un apel video.

Am dat din cap. Dominic manipulatorul.

— Știi ce părere am când nu sunt consultată când iei decizii, am început.

— Dar?

Mi-a aruncat o privire de lup și m-a tras în casă. Locul avea amprenta Dalessandrei peste tot. O bucătărie modernă cu cuarț și oțel, care se deschidea într-un spațiu de luat masa unde încăpeau cu ușurință douăsprezece persoane. Punctul central al sufrageriei pe două etaje era șemineul înalt din piatră. Mobilierul era întunecat și supraîncărcat. Peste tot erau răspândite perne colorate.

— În cazul ăsta s-ar putea să fiu de acord, am zis.

— Dacă ești în dubiu, dă-mi voie să te conving.

M-a condus în dormitor. Ferestrele din podea până în tavan dădeau spre spectaculoasele piscuri înzăpezite ale munților și spre kilometri întregi de pădure. Și aici erau un șemineu și un pat mare cu baldachin îngropat sub munți de lenjerie albă ca zăpada și perne.

Ușa băii era deschisă și am observat podeaua din marmură, prosoapele groase și o cadă imensă din cupru lucrat cu ciocanul.

— Uau! am șoptit.

Dom a căscat larg.

— Vreau să fac un duș ca să scap de transpirația de la plimbarea cu avionul. Instalează-te confortabil și fii pregătită să-ți petreci weekendul compensând pentru ultima

săptămână. Am luat pungi cu fasole congelată și Gatorade, a mai adăugat, făcându-mi cu ochiul.

Inima mea a bătut din nou în felul acela ciudat și am așteptat până am auzit apa curgând la duș, apoi m-am aruncat pe lenjeriile albe ca zăpada. Am avut nevoie de cinci minute ca să mă vâr sub așternuturi, imitând destul de bine un popândău.

Cuibărită sub straturile de lux de pe pat, am scos telefonul.

Eu: Cum de e asta viața mea?

Am atașat o poză cu camera și priveliștea.

Faith: Fată, bucură-te de toate. Nici priveliștea mea nu e chiar rea.

A atașat și ea o poză. Una cu Christian fără cămașă, zâmbindu-i leneș.

Am făcut o scurtă mișcare de dans pe saltea.

Eu: Știam eu. Știam că voi doi o să dați foc patului.

Faith: Și biroului meu. Și banchetei din spate a mașinii lui. Oh, iar miercuri și studioului, după ce ai plecat tu de la filmări.

Eu: Mă bucur mult pentru voi.

Faith: Nu e nimic ieșit din comun. Pur și simplu ne bucurăm fiecare de nuditatea celuilalt.

Eu: Nu ocoli nici distracțiile cu hainele pe voi.

Faith: Vom vedea. Între timp, domnul James și-a îndoit degetul cel sexy spre mine. Trebuie să-i dau un pic lumea peste cap.

Eu: Fă alegeri înțelepte!

Faith: Cred că și tu, și eu am depășit faza asta.

Era adevărat. Nu avusesem nicio intenție să intru într-o relație cu cineva acum, mai ales cu morocănosul meu șef. Și totuși eram. Într-o situație în care atitudinea șefului era de genul „îmi era atât de dor de tine, încât am traversat țara, te-am luat și te-am dus într-o stațiune de lux la munte".

Probabil că trebuia să stăm de vorbă.

Lucrurile păreau să devină serioase fără să ne dăm seama. Am căscat și m-am rostogolit pe o parte, luând în brațe o pernă care era probabil umplută cu pene organice de gâscă și praf de aur.

Moțăiam când s-a întors Dominic în cameră, proaspăt după un duș fierbinte.

L-am lăsat să mă tragă lângă trupul lui ud și să-și înfășoare brațele în jurul meu. Da, aici era locul meu.

— Vreau să te îmbrățișez un minut, a căscat el.

A fost ultimul lucru pe care mi l-am amintit.

— Nu pot să cred că am dormit tot weekendul, am spus, sprijinindu-mă de tetieră și admirând profilul acum odihnit al lui Dominic, care conducea spre casă.

— N-a fost chiar *tot* weekendul. Au mai fost și sex, și mâncare, a zis el ironic. Data viitoare mă asigur că plecăm în excursie odihniți și hidratați.

În timpul ultimului orgasm, Dominic avusese niște crampe musculare destul de amuzante în șold, dar a avut puterea să le depășească și să mă afunde în saltea până ce n-am mai știut de mine.

Data viitoare. Iar am simțit fluturi în stomac.

— Glumești? A fost perfect. Câți oameni ajung să aibă o somno-vacanță?

În drum spre casă a avut o conferință video, iar eu am ascultat în timp ce echipa dezbătea și lua decizii care vor

afecta felul în care femeile din toată lumea se vor raporta de acum la bijuteriile din rafie și la pelerinele de ploaie.

– Începe să-ți placă, am observat după ce a încheiat apelul.

M-a privit cu coada ochiului.

– Ce anume?

– Tocmai ai ascultat părerile echipei tale, ai luat decizii importante și n-ai avut nicio criză de încredere în tine.

A făcut un gest de minimalizare și am observat că bătea cu degetul mare pe volan.

– Nu mergem la tine? l-am întrebat încruntată, deoarece trecuse de punctul de ieșire de pe autostradă.

– Vreau să trecem pe la casa tatălui tău, ca să văd ce progrese mai sunt.

Am pufnit.

– N-aș spune progrese, cât mai degrabă haos. Serios, cine ar fi zis că renovarea unei case înseamnă o bătaie de cap așa de mare?

– Practic, oricine a încercat s-o facă de unul singur, a zis sec.

– Ha, ha. Nu-ți face speranțe. Arată un pic mai rău decât atunci când ai plecat, dar merg înainte, am zis cu convingere. Am fost puțin cam încrezătoare crezând că voi termina totul până la sfârșitul lunii viitoare. Sper să mai aloc câteva nopți și niște weekenduri și să fie gata de listare în iunie.

Pam. Pam. Pam.

Nu părea dispus să vorbească, așa că m-am folosit de tăcere ca să-mi fac în minte o listă cu proiectele care încă trebuiau finalizate... sau începute. Uff.

A intrat pe strada tatălui meu, și m-am întins. Poate că, fiind luni după-amiază, l-aș putea convinge pe Dominic să petrecem aici câteva ore și să mă ajute să-mi dau seama unde am greșit cu faianța de pe peretele cu cada.

Tocmai mă hotărâsem la cea mai bună mită – sex oral, întotdeauna sex oral – când a intrat pe alee.

M-am încruntat.

— Nu ți se pare că stâlpii verandei arată altfel? l-am întrebat, mijind ochii ca să văd prin parbriz. Par mai curați. Și mai albi. Și ferestrele sunt mai strălucitoare. A fost vandalizată de un maniac al curățeniei?

Dominic era suspect de tăcut și a evitat întrebările, ajutându-l pe Brownie să iasă de pe bancheta din spate.

Am urcat pe verandă și mi-am dat seama că treapta de sus nu mai scârțâia așa cum se întâmpla de zece ani încoace. Era evident mai curat. Vopseaua de pe ușă nu se mai cojea.

— Ce-ai făcut? am vrut să știu, îngustându-mi ochii spre chipul lui stoic.

Am scos cheile din geantă, dar nu se potriveau.

— Încearc-o pe asta.

Ținea în mână un set de chei noi.

— Dominic Russo!

Am început să mă agit. Tot ce știam cu siguranță era că intrase într-o mare belea. Ca și mine.

Am luat cheia de la el și am vârât-o în broască. Și clanța era nouă. Bronz lustruit. Se potrivea cu noile lumini de pe verandă care flancau ușa.

— Oh, Doamne. Ce-ai făcut? am gemut.

Mirosea a vopsea și a covoare noi. Podeaua goală și cuiele dispăruseră. În locul lor era un parchet din lemn autentic de cireș de esență tare. Tavanul fusese reparat perfect. Nici măcar nu-mi mai dădeam seama unde fusese gaura. Peretele fusese reparat. Rigipsul curat era vopsit în auriu cald.

Pianul distrus dispăruse și în locul lui erau două scaune pline de lucruri.

Mi-am dus degetul la gură și am încercuit-o încet.

Era ca și cum eram din nou acasă, dar era mai bine. Mai curat. Mai luminos. Mai modern. Ca și cum amintirile și durerea din ultimul an fuseseră șterse din temelia casei.

— În bucătărie sunt câteva blaturi noi şi o chiuvetă nouă, a zis Dominic, bătându-se cu degetul mare pe coapsă. Au pus şi un boiler nou.

Rămasă fără cuvinte, m-am uitat la scară. Fusese acoperită cu mochetă bej.

— Urcă, m-a îndemnat, arătând spre etaj.

Am urcat încet, delectându-mă cu netezimea balustradei. Stâlpii nu se mai clătinau. Nu mai scârţâia nimic. Zona din capătul treptelor nu mai părea ca un burete când păşeam. Şi aici era mochetă nouă.

Baia părea scoasă din paginile unei reviste, cu un cabinet din lemn recondiţionat, o oglindă mare, rotundă şi cada înconjurată cu plăci din sticlă. Pereţii erau coloraţi într-un gri drăguţ care se asorta cu gresia nouă.

Nu puteam respira. Mă durea în piept.

Dormitoarele erau goale şi pentru o clipă m-a luat ameţeala când am realizat că în scurt timp casa copilăriei mele va dispărea. Va găzdui dimineţile de Crăciun ale altcuiva.

Eu şi tata nu vom mai locui aici şi numai unul dintre noi va păstra amintirile.

— Am cerut să fie depozitat totul de aici ca să poţi sorta şi decide ce vrei să păstrezi, a zis Dominic din spatele meu. Au făcut şi câteva modificări în dormitorul principal.

— Cum? am şoptit.

— Am chemat o echipă. Le-a luat patru zile.

Mie mi-ar fi luat patru sute de zile, şi el ştia.

M-am întors spre el, iar figura i s-a îmblânzit.

— Nu face asta, iubito, mi-a zis, ştergându-mi cu degetul mare lacrimile care mi se prelingeau pe obraz. Nu plânge, te rog. Dacă te-aş fi întrebat, ai fi refuzat.

Avea dreptate că aş fi refuzat. Mă agăţasem de planul meu. De orarul meu. De bugetul meu. Dar dacă aş fi refuzat, viitorul tatălui meu era în pericol.

— Ştiu că eşti iar în urmă cu facturile tatălui tău. Asta te ajută să ieşi la liman mai repede cu câteva luni.

— Nici măcar nu știu ce să spun.

— Dacă ești supărată, spune-o. Pot să rezist, mi-a zis, trăgându-mă la pieptul lui și ținându-mă strâns. Am pregătit câteva argumente bine gândite.

M-am dat în spate și i-am prins fața între palme.

— Îți voi da banii înapoi. Fiecare bănuț, am icnit.

Și-a dat ochii peste cap, dându-mi de înțeles ce părere avea despre asta.

— Taci, a zis, cu vocea îngroșată de emoție.

— Chiar ai făcut asta pentru mine? l-am întrebat cu o voce atât de gâtuită, încât abia am reușit să rostesc cuvintele.

A dat din cap.

— Nu știu dacă voi putea vreodată...

— Să mă ierți?

Am clătinat din cap.

— Să-ți mulțumesc. Nu știu dacă există vreo cale de a-ți mulțumi îndeajuns. Asta e ceva incredibil. Și sunt foarte supărată pe tine. Și multe alte chestii. Nu m-am așteptat niciodată la asta, Dom.

— Nu vreau să-mi mulțumești. Vreau să-ți recapeți viața.

— Mi-ai dat mult mai mult de atât, am suspinat, cu gâtul contractat de parcă înghițisem un cuib de viespi. E minunat... că ai făcut asta pentru mine. Chiar și așa, sunt cu adevărat supărată. Nimeni nu a făcut ceva de genul ăsta pentru mine. E enorm. Mulțu...

Mi-a acoperit gura cu buzele lui și mi-a amuțit cuvintele cu un sărut.

63

DOMINIC

— Nu uita de întâlnirea de vineri cu agentul imobiliar, i-am amintit lui Ally, închizând meniul.

Ne furișaserăm din birou pentru prânz.

Se legăna pe scaun într-un ritm numai de ea auzit.

— Sunt atât de emoționată, că nu știu dacă voi supraviețui atâta timp. Dacă o evaluează la mai mult decât am crezut eu? Dacă e mai puțin? Dacă pică piața și a fost totul în zadar? Dacă noii locatari sunt niște criminali în serie și vor să folosească pivnița să ascundă cadavre?

Am privit-o exasperat.

— Multe trec prin creierul ăla al tău, am observat.

M-a măsurat lung și și-a înfipt dinții în buza de jos.

— Habar nu ai.

Am zâmbit când piciorul i-a alunecat pe glezna mea pe sub masă.

— Ai ales vreo partitură? am întrebat-o.

Căutase câteva dintre piesele care-i plăceau tatălui ei.

— Chiar am ales. Am descărcat câteva melodii și toate mi se par mult mai complicate decât am crezut.

— Majoritatea lucrurilor sunt mai complicate, am zis gânditor.

Am comandat, și după plecarea ospătarului s-a aplecat spre mine.

— N-am avut ocazia să-ți spun despre filmarea pe care a făcut-o Christian pentru canalul de YouTube al lui *Label* cât timp ai fost plecat.

Am trecut de la admirația felului în care i-au sclipit ochii la o ușoară enervare.

— Chiar nu-mi place că-ți petreci timpul cu tipul ăla, i-am zis.

— Dominic Russo, te-ai dus la Los Angeles și ai petrecut timp la petreceri cu unele dintre cele mai frumoase femei din lume. M-ai auzit pe mine plângându-mă?

— Da. Da, te aud. Chiar acum.

— Christian și cu mine suntem prieteni și ar fi bine să te obișnuiești cu prezența lui, deoarece...

— Dominic!

Vocea și tonul familiar al tatei mi-au înghețat sângele în vine.

Părea neschimbat. Distins într-un costum Armani, cu capul complet acoperit de părul argintiu purtat în același stil ca întotdeauna. Paul Russo era consecvent. Indiferent dacă era vorba despre înfățișarea lui sau dezgustătorul apetit pentru lucruri care nu-i aparțineau.

A avut tupeul să tragă un scaun, să se așeze și să-i întindă mâna lui Ally. Inelul cu onix negru de pe degetul mic a sclipit amenințător.

— Bănuiesc că tu ești Ally. Am auzit multe despre tine.

Am simțit-o privindu-mă, și când a făcut o mișcare să-i accepte mâna întinsă, am luat-o eu. Omul ăsta nu o va atinge. Nu l-aș lăsa să-și pună amprentele pe ea.

— Ce vrei, tată? i-am cerut cu răceală, fără ca privirea mea să părăsească o clipă chipul lui Ally.

A făcut ochii mari, dar n-a zis nimic.

— Mereu pe fugă, a râs cu o aparență de afecțiune părintească, dar nu păcălea pe nimeni. Bine, fiul meu. Voi trece la subiect.

— Așa să faci.

Ally m-a strâns de mână.

— Am nevoie de un mic ajutor ca să ies la liman până la soluționarea divorțului. O cunoști pe mama ta. Trage de

timp numai ca să mă enerveze. Am nevoie de câteva sute de mii.

Ally a făcut ochii mari.

– Salariul de la *Indulgence* nu acoperă cheltuiala?

Farmecul tatălui meu a pălit. *Indulgence* era o publicație respectabilă, dar nu era *Label* și amândoi o știam.

– Asta n-are importanță, a insistat el.

Singura dată când lucrurile aveau importanță, singura dată când lumii trebuia să-i pese era când Paul Russo câștiga.

– Să-ți spun ceva, tată. Îți dau banii.

Sprâncenele lui Ally s-au ridicat.

Tata a părut surprins, apoi s-a îmbățoșat.

– Apreciez asta, fiule.

– Nu am terminat. Îți voi da banii atunci când ne vei da înapoi mamei și mie sumele pe care le-am plătit victimelor tale.

Mâinile noastre unite vibrau și nu știam dacă era teama lui Ally sau furia mea.

– Oh, fii serios. Amândoi știm că fetele alea nu voiau decât să facă un ban ușor...

M-am ridicat atât de brusc, încât scaunul era să cadă.

– Te conduc, am zis cu răceală. E timpul să pleci.

S-a ridicat și și-a îndreptat haina. I-a aruncat din nou lui Ally o privire admirativă.

– Dacă te plictisești vreodată de Dominic...

L-am prins de umăr și l-am condus afară din restaurant, rezistând cu greu să nu-l arunc în plantele decorative de la intrare.

– Nu am nevoie de escortă, s-a plâns. Am nevoie de bani.

– Nu dau doi bani pe nevoile tale. Stai departe de mama. Stai departe de mine. Și stai naibii departe de Ally sau vei regreta că mi-ai zis vreodată „fiule".

– Nu apreciez amenințări din partea ta, a pufnit.

— Nu e o amenințare. E o promisiune. Ține minte că singurul motiv pentru care mai ai un job în domeniul ăsta e datorită mamei și faptului că ne-am ținut gura despre incapacitatea ta patologică de a înțelege ce înseamnă consimțământ sexual. Am cam obosit să păstrez secrete.

— Toată lumea comite indiscreții. Uită-te la tine cum regulezi o secretară. Nu poți scăpa de ereditate, fiule.

O furie de gheață mi-a cuprins pieptul. Voiam să-l rănesc fizic. Să-l fac să simtă exact același grad de durere pe care a cauzat-o celorlalți.

— Indiscreții? Hărțuire și agresiune, am pufnit. Am plătit victimele pentru suferințe provocate de tine. Dacă ai impresia că mai capeți un bănuț de la mama, o să mă asigur personal ca fiecare victimă a ta să depună plângere și să-ți intenteze procese civile și penale. Nu mă opresc până când nu află toată lumea că nu ești nimic altceva decât un gunoi dezgustător.

— Nu fi atât de naiv, Dominic, a zis printre dinți. Nu sunt victime inocente în povestea asta. Femeile sunt atrase de putere, de ceea ce le poți oferi. Cu ce s-a ales fata asta de pe urma ta? Niște bijuterii drăguțe? Niște haine elegante în dulap? Face să pară că a fost ideea ta? Trezește-te, fiule. Cu toții ne folosim unii de ceilalți.

— Stai departe de noi, am zis din nou, nedorind ca vorbele lui să-mi pătrundă în creier, dar deja se înfigeau și-și eliberau otrava. Nu te mai protejez. Dacă e nevoie, am să distrug numele familiei.

— Ar fi bine să regândești strategia asta, fiule. Pot să-i fac ceva necazuri mamei tale. Crezi că am fost singurul care am călcat pe alături? Că am fost singurul care a avut niște preferințe?

Am clătinat din cap.

— Nu cred niciun cuvânt din tot ce-ți iese pe gura mincinoasă.

S-a aplecat și i-am simțit mirosul de whisky. Pentru că, bineînțeles, începuse deja să bea. Paul Russo nu știa cum să se abțină.

– Mama ta, fetele alea, secretara ta de la masă? Toate mint și tu ai fost fraierul care le-a crezut.

Am făcut ceea ce-mi doream de mult timp. Am ridicat mâna și l-am lovit direct în față. Dinspre nasul lui s-a auzit un scrâșnet care nu a fost nici pe departe atât de satisfăcător cum am sperat.

– Ești un mincinos nenorocit, am spus, dominându-l și vrând să-l lovesc până când ar fi simțit măcar o fărâmă din durerea pe care a provocat-o el.

– E vreo problemă?

Un portar și-a părăsit în grabă postul și l-a ajutat pe tata să se ridice în picioare, privindu-mă îngrijorat.

– Nu mai este, am spus.

Tata a făcut un pas spre mine, ținându-și cu o batistă din pânză nasul plin de sânge.

– Ascultă la mine, Dominic. Dacă nu-mi dai ceea ce vreau, o să fiu nevoit să-ți amintesc cât de important mai sunt încă pentru tine și mama ta.

– Încearcă, bătrâne, l-am sfidat.

Portarul încerca să decidă dacă să intervină sau nu între noi. Trecătorii ne ocoleau de la distanță. Așa făceau oamenii normali. Puteau simți răutatea, iar între mine și tatăl meu era un vârtej de răutate.

– O să dormi așa cum ți-ai așternut, a zis el. Ți-am dat o șansă. Să-ți amintești asta data viitoare când tatăl tău va mai cere ceva.

– Nu mi-ai fost niciodată tată.

– Ce coincidență. Și tu ai fost o dezamăgire constantă pentru mine.

S-a depărtat, cu poalele hainei în vânt, ca un răufăcător ce era.

Tremuram de furie.

– Dom?

Ally. Cât de mult văzuse? Cât de mult din el vedea în mine?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am zis, refuzând s-o privesc.

Nu voiam să o atingă conflictul ăsta, să vadă emoțiile pe care le declanșa tata în mine. Nu voiam s-o pătez.

M-a luat de mână și a strâns-o, dar m-am smuls.

— Dominic, ascultă-mă. Nu ești deloc ca el, a zis încet.

— Ți-am spus că nu vreau să vorbesc, am repezit-o, uitându-mă în gol peste creștetul ei.

N-o puteam privi în ochi. Ne văzuse unul lângă altul. Nu avea cum să nege asemănările.

— Hai să ne întoarcem înăuntru.

Am urmat-o, atent să n-o ating, și după ce ne-am așezat am comandat o băutură. Dublă.

Dacă mergea pentru el, mergea și pentru mine.

64

ALLY

În noaptea aceea am decis să-l las în pace pe Dominic. Uneori, timpul şi spaţiul sunt singurele lucruri care pot vindeca o inimă rănită. Aşadar, mi-am folosit timpul în alt mod preferat. Mi-am condus clasa de dans printr-o coregrafie provocatoare care la final i-a lăsat pe toţi transpiraţi şi gâfâind. Ne-am descurcat de minune şi toată lumea, inclusiv eu, a plecat veselă.

Era ultimul curs al serii. În loc să mă grăbesc să ajung acasă la Dominic, aşa cum mă obişnuisem, am pus o altă serie de melodii.

A început cântecul şi mi-am împins şoldurile şi umerii să urmeze ritmul.

Dansul mă ajuta să trec fizic peste lucrurile care mă deranjau. Cum ar fi faptul că Dominic se simţea bine să se strecoare în viaţa mea şi să-mi rezolve toate problemele, fără să vrea sau să poată să mi le împărtăşească pe ale lui.

Bun, în regulă. Aşadar, obişnuita replică masculină „nu vreau să vorbesc despre asta", care părea să fie codificată în cromozomul Y. La el însă exista o altă nuanţă: „nu vreau să vorbesc despre asta" însemna şi „nu am încredere în tine".

Eram rănită.

Mai important, eram îngrijorată.

Ştiam la fel de bine ca oricine ce cicatrici puteau lăsa părinţii pe sufletele copiilor lor. Dar nu eram în postura să încep o discuţie despre viitor. Nu încă.

Răsucindu-mă, am lovit tare cu piciorul în dreapta. Am dansat, m-am mișcat și m-am târât de-a lungul melodiei, urmată de alta și de alta până când un alt tricou a ajuns ud leoarcă, iar mușchii mei au început să cânte.

Am continuat până când m-am simțit eliberată și puternică. Până când m-am simțit din nou fericită.

Am luat cu mine acasă acea fericire. Ușa biroului lui Dominic de la etajul al doilea era închisă, așa că m-am dus în dormitor și am făcut duș. Brownie nu era pe nicăieri, ceea ce însemna că se uita probabil cu adorație la morocănosul lui tată.

Ușa era încă închisă când am ieșit cu halatul pe mine, așa că mi-am încălzit ceva și am mâncat singură. Am mai așteptat zece minute înainte să cedez.

Am bătut la ușă și am intrat când am auzit distantul lui „da".

— Dom?

M-am oprit în ușă.

A ridicat privirea și am văzut cum i se luminează ochii.

A bătut ușor cu palma pe birou și am traversat camera spre el. Am pășit între genunchii lui și și-a pus capul pe abdomenul meu, jucându-se cu cordonul halatului de pe mine.

Încheieturile mâinii drepte erau julite și învinețite, dar știam că inima lui fusese mai tare lovită.

— Pot să fac ceva pentru tine? am întrebat cu blândețe.

S-a uitat la mine. Ochii lui și umbra aceea de zâmbet erau triste.

— Mda.

— Spune-mi.

M-a prins de șolduri și m-a ridicat pe birou.

— Poți să-mi ceri ceva.

— Ceva anume?

– Vreau să-mi ceri ceva ce numai eu îți pot oferi. Ceva ce îți trebuie. Vreau să ai nevoie de mine.

Dacă aș avea ocazia să fiu în fața lui Paul Russo, nu m-aș opri până când fața lui n-ar arăta ca un terci. Apoi i-aș smulge capul, i-aș înfige un baton de dinamită în pantaloni și l-aș arunca de pe dig într-o apă infestată cu rechini.

– Ce înseamnă privirea asta? m-a întrebat, zâmbetul lui încălzindu-se din nou.

– Nu cred că vrei să știi.

Palmele lui s-au strecurat pe sub halat și mi-au trecut peste coapse. Atingerea delicată ca o aripă de fluture a atras atenția lascivă a vintrelor mele.

Ce îi puteam cere? Ceva ce nu implica nuditate și orgasme fără limită.

– Mă scoți mâine în oraș, la cină? l-am întrebat încet.

S-a uitat surprins la mine.

– Desigur.

Dominic mi-a strecurat mâinile în sus peste șolduri, desfăcând halatul. S-a aplecat și a depus un sărut pe coapsă.

– Speram la mai mult, a recunoscut.

Mai mult? Omul ăsta îmi dăduse un loc de muncă, un pian, o casă finisată, un viitor care nu înseamnă perspectiva de a munci neîntrerupt până la o moarte prematură. Ce-i puteam cere mai mult?

Am schimbat poziția, lăsându-l să desfacă halatul.

Plictisit, Brownie a părăsit lipăind camera și s-a dus la parter.

Privirea lui Dom era lipită de îmbinarea coapselor mele și m-am uitat aproape hipnotizată cum unește două degete și le lasă să alunece în păsărică. Am răsuflat cu un fior.

— Vreau să ai nevoie de mine, Ally. Nu mă interesează dacă e vorba despre bani, sex sau să te însoțesc în vară la nunta vărului tău. Lasă-mă să-ți ofer ceva.

Respirația lui era fierbinte pe coapsele mele. Mișcările lungi ale degetelor lui îmi făceau trupul să vibreze și sângele să-mi fiarbă.

— Vii să-l cunoști pe tata? am întrebat slab.

I-au sclipit ochii și nu s-a mai uitat fix la sexul meu.

— Vrei să vin?

Degetele lui au găsit deschizătura mea deja alunecoasă și au apăsat blând.

Voiam?

— Da.

— Mi-ar plăcea, a zis.

Ne-am susținut privirile, în timp ce degetele lui minunate s-au afundat în mine. M-am uitat la el, iar el m-a privit când le-a îndoit înăuntru. Mă încleștasem atât de tare de marginile biroului, încât mi se albiseră încheieturile.

— În weekendul ăsta? am reușit să rostesc cuvintele.

— Da.

Limba lui a trecut peste curba șoldului meu, curentându-mă și făcându-mi să doresc să fi fost și clitorisul meu atins așa.

— Ești udă, a gâfâit, uitându-se din nou la locul în care degetele i se mișcau în mine.

— E vina ta, am șoptit.

— Cere-mi asta, a zis răgușit, frecându-și barba nerasă de pielea sensibilă din interiorul coapsei mele, în timp ce degetele i se mișcau ritmic.

— Dominic?

— Da, iubito.

— Mă faci să am orgasm? Te rog!

Rugămintea era abia șoptită.

— Orice vrei tu, Ally. Mă auzi?

Am dat din cap, dar nu mă gândeam la cuvintele lui. Mă gândeam cât de mult îmi displace că și-a scos degetele din mine. Mâinile lui erau acum pe șoldurile mele, trăgându-mă pe marginea biroului.

– Lasă-te pe spate, mi-a ordonat.

M-am lăsat fără pic de grație pe coate și m-am uitat cum îmi desface larg picioarele.

A scos un mormăit de satisfacție. Știam ce vede. Carnea umflată, roz, alunecoasă din cauza excitării.

– Întotdeauna ai nevoie de mine așa, a zis.

Era adevărat. Îi pasasem șefului meu toată răspunderea pentru satisfacția mea sexuală. Nu mă interesa...

Gândurile mi-au fost întrerupte de limba lui care a început să-mi gâdile ghemul acela de nervi.

Era ca și cum tocmai descoperisem că trupul meu era prevăzut cu un buton de „vreau sex acum", iar Dom era singurul bărbat din lume care știa cum să-l apese.

– Te-am visat așa. Desfăcută pentru mine. Deschisă. Cu atâta nevoie de mine, a zis printre alte atingeri lungi și moi cu limba.

M-a lins de la clitoris spre vagin și invers. Iar și iar.

Am înghițit în sec, incapabilă să răspund. Mai mult ca sigur că am căzut pe peronul metroului, m-am lovit la cap și ultimele trei luni din viața mea au fost o halucinație. Din clipă în clipă urma să fiu izbită de o garnitură de metrou.

Și totuși, eram tot aici, pe biroul lui. Cu fața lui Dom între picioarele mele. Ori de câte ori încercam să strâng picioarele ca să mă protejez, mă forța să mă desfac mai mult. Era un joc pe care-mi plăcea să-l pierd. I-am regulat nebunește fața și nu mi-a fost rușine.

Degetele lui m-au găsit din nou. Două au intrat și au ieșit din mine. Apoi au fost trei, și când le-a încovoiat mi-a căzut capul pe spate.

Gemea lângă păsărica mea, regulându-mă cu degetele și cu limba, iar eu mă frământam, topindu-mă peste hârtii care speram să nu fie importante.

Primul val m-a luat prin surprindere. Eram atât de aproape să juisez. Omul era maestru. Expert. Un afurisit de magician care crea orgasme cu o simplă mișcare din încheietură.

A gemut, iar limba și-a întrerupt delicatul asalt.

— Nu termina! mi-a ordonat.

— Atunci ar trebui să încetezi ce faci acum, am gâfâit.

S-a ridicat și scaunul de lângă birou a căzut peste rafturile din spate. M-a ținut de birou cu o mână în mijlocul pieptului meu. Pe cealaltă a folosit-o ca să-și elibereze masiva erecție din pantaloni.

Nu am picat la biologie. Știam cum funcționează penisurile, dar al lui Dom părea să să se lungească și să se întărească și mai mult de fiecare dată când era lângă mine.

— Vreau să simt cum îți dai drumul pe scula mea. Vreau să simt încordarea ta lacomă când îți dai drumul, iubito.

Da. Cu siguranță că sunt aproape moartă în stația de metrou. Oamenii adevărați nu vorbesc așa. Oamenii adevărați nu sunt disperați să intre în mine. Să-și croiască drum în interiorul meu.

Dar Dominic era.

A strâns din dinți când s-a prins de rădăcina penisului. A strâns și s-a regulat singur cu mâna, apoi l-a așezat exact acolo unde-l voiam cel mai mult.

A alunecat pe același drum pe care călătorise limba lui. Înainte și înapoi printre faldurile mele umede. Clitorisul meu trimitea semnale SOS, vaginul tânjea să fie umplut.

Iar din el se scurgea deja sperma dinainte de orgasm, prompt și exact de parcă era la o competiție sportivă.

Eram gata să particip și eu.

A continuat, și la următoarea alunecare vârful penisului mi-a desfăcut fesele, oprindu-se să se joace la intrare.

– Cu lubrifiant, amice, am zis tremurând.

Faptul că voia să mă atingă peste tot m-a încântat.

– La naiba, Ally, a gemut.

S-a înclinat în față, aliniindu-și capul dur al penisului la intrarea în mine. Mi-a mușcat un sfârc și m-am cutremurat.

– Îți ador țâțele, iubito.

– Eu îți ador scula în mine.

Era complet îmbrăcat. Șlițul îi era desfăcut suficient cât să-și scoată scula la joacă.

Îmi plăcea. Îmi plăcea că mă dorea cu atâta înverșunare.

Fără avertismente, fără finețea cu care abia mă obișnuisem, Dom a intrat în mine, ținându-mi de genunchi picioarele desfăcute. Trebuia neapărat să mai lucrez la flexibilitatea șoldurilor.

Geamătul lui a fost lung și victorios. Am petrecut încă zece, douăzeci de secunde arcuindu-mă pe birou într-un țipăt tăcut de extaz.

– Nu mai rezist mult, dacă o să tot storci viața din mine cu păsărica ta roz, m-a avertizat.

– Taci din gură și regulează-mă, Dom.

A pompat în mine fără să-i pese de lucrurile care cădeau de pe birou și se prăvăleau pe podea.

– Bravo, fata mea. Simt că te împotrivești.

Era adevărat. Fugeam de orgasm doar ca să să fiu frecată un pic mai mult.

Lui Dom însă nu-i păsa. Mi-a țintuit șoldurile de birou și s-a năpustit în mine.

– Termină. Acum.

Am deschis gura să-i spun că nu merge așa. Că femeile nu au orgasm ca prin magie, la comandă, numai pentru că le spune un tip atrăgător. Eram însă prea ocupată să mă

zvârcolesc sub el, care m-a aruncat de pe marginea prăpastiei direct într-o explozie nucleară. Am simțit-o până în degetele de la picioare. În rădăcina părului. Întreaga mea ființă s-a încleștat și am terminat.

El era acolo. Era cu mine. Pompând în mine, terminând puternic, a gemut gutural cu fiecare împunsătură care-l sfâșia tot mai mult.

N-am simțit niciodată ceva asemănător până la el. Se stârnise furtuna. Norii s-au împrăștiat când am sărit împreună în abis.

65

DOMINIC

Am aşteptat până când am fost în stare să scap de emoţiile din jurul micului şantaj spontan făcut de tatăl meu, apoi am făcut ce trebuia să fac.

Era vineri seara şi asistenţii mamei plecaseră acasă.

— Intră, a zis ea când am bătut scurt în uşă.

Am găsit-o pe canapea, cu pantofii aruncaţi sub măsuţa de cafea, cu picioarele goale ghemuite sub piciorul lui Simone. Beau ceva ce mirosea a tequila foarte scumpă.

Am avut senzaţia clară că am întrerupt ceva.

— Dominic, dragul meu. Vino lângă noi, a zis obosită mama. Ia-ţi un pahar.

Cunoşteam privirea aia şi ştiam ce o cauza întotdeauna. Sau mai exact cine o cauza.

Simone mi-a zâmbit cu simpatie. Un avertisment că era într-adevăr de rău.

— Ce-a mai făcut nenorocitul ăla acum? am întrebat, luând un pahar de pe barul mobil foarte bine aprovizionat pe care mama îl ţinea într-un colţ.

Simone mi-a luat paharul şi a turnat în el cu generozitate.

— De data asta nu e el, mi-a zis.

— Tocmai am primit un telefon de la avocatul Elenei, mi-a explicat mama.

M-am încruntat, uimit.

— De ce?

— Se pare că nu mai e interesată să apară pe coperta lunii mai, mi-a zis mama cu o lipsă totală de emoție, deși știam că furia clocotește sub aparența ei impasibilă.

— Dar am dat deja drumul primul tiraj, am zis, strângând paharul.

— După ce a amenințat cu un proces, publicarea a fost întreruptă până când analizăm opțiunile pe care le avem, a spus mama.

— Ăsta e un rahat. E un alt truc idiot de publicitate.

Nu i-am spus niciodată mamei de ce se încheiase relația mea cu Elena, iar ea nu mă întrebase. Nu obișnuiam să ne facem confesiuni decât dacă nu aveam de ales. Cum a fost când tata a fost concediat după divorț.

— A semnat că aprobă lansările. Teoretic, puteți merge mai departe, a zis Simone.

— Nu vreau să pun pe coperta mea pe cineva care nu recunoaște ce onoare e să fie acolo. Așa îi oferim posibilitatea de a se folosi de prestigiul copertei și al platformei online ca să se plângă că Dalessandra Russo cea mare și rea n-a lăsat-o să se răzgândească.

Mama a răsucit smaraldul de pe degetul mijlociu.

— Ți-a dat cumva de înțeles că ar vrea să se răzgândească pe ultima sută de metri? am întrebat.

Ceva mă furnica pe ceafă.

— Nimic. Mai mult, în urmă cu două zile mi-a trimis o felicitare cu o cantitate enormă de semne de exclamare, mulțumindu-mi pentru oportunitate.

M-am ciupit de vârful nasului. Furnicătura devenea din ce în ce mai puternică și n-o puteam ignora.

Am înjurat și am sorbit din tequila. Arsura delicată era o ușurare binevenită pentru gâtul meu contractat.

— Am să vorbesc cu ea.

Mama a ridicat sprâncenele.

— Despărțirea voastră nu a fost un pic... dramatică?

— Nu pentru mine, am răspuns cu răceală.

Cele două femei au făcut schimb de priviri.

– Am să vorbesc cu ea, am repetat. Între timp, începe să te gândeşti la planul B. Cine merită coperta?

Dacă era cum ştiam eu, nicio discuţie n-o va îndupleca pe Elena să apară din nou pe copertă.

Locuia în continuare în aceeaşi clădire. O zonă elegantă, cu clădiri ce dădeau spre Central Park. Apariţia pe coperta *Label* îi putea aduce un apartament de lux la câteva străzi spre nord, iar Elena ştia. Femeia era calculată şi concentrată. N-ar fi renunţat pur şi simplu la copertă şi la pictorialul la care îşi câştigase dreptul cu doi în urmă trecând prin patul meu.

Am avut noroc şi am prins uşa deschisă când a ieşit o femeie cu doi câini uriaşi în lese cu strasuri. M-am oprit să-i bat cu admiraţie pe creştet şi am luat liftul până la etajul patru. Aveam un sentiment de déjà-vu parcurgând însoritul hol galben până la apartamentul 4C. Ultima dată când am fost aici, mi-a răspuns la uşă îmbrăcată cu cămaşa altui bărbat.

Atunci nu prea a contat şi, cu certitudine, acum nici atât.

Am bătut în uşă.

De data asta a deschis învăluită într-un nor de parfum şi purtând propriile ei haine. Elena Ostrovsky era o femeie frumoasă şi conştientă de asta. Oamenii i-o spuseseră încă de când avea paisprezece ani. Se enerva dacă trecea prea mult timp fără să i se amintească.

Pentru o după-amiază petrecută de una singură acasă, părul ei era foarte atent coafat, în bucle groase, lucioase, şi prins într-o parte în coadă joasă. Avea ochii fardaţi în nuanţe de cupru şi bronz. N-o văzusem niciodată nefardată. Nu petrecuserăm niciodată o noapte întreagă împreună şi abia acum mi se părea ciudat.

— Dominic, a zis, și nu mi-a plăcut cum a sunat numele meu pe buzele ei. Mă bucur să te văd aici.

— Chiar așa?

— Intră, a zis, depărtându-se de ușă ca s-o deschidă larg.

Purta pantaloni din piele roșie, o bluză neagră supradimensionată și pantofi stiletto cu inserții aurii.

— Te deranjez?

Era pe jumătate aluzie răutăcioasă, pe jumătate îngrijorare.

— Nu, nu! Bineînțeles că nu, a insistat, fie ignorând insulta, fie uitând că ultima dată fusese o întrebare justificată din partea mea.

Nu știam, pentru că nu o cunoșteam.

Am intrat. Am observat că mobila era altfel, mai modernă, de la ultima mea vizită. Canapea albă. Scaune albe. Un singur lucru era neschimbat: peretele cu portrete înrămate, coperte ale revistelor, fotografii de pe pasarela de defilare și de pe covorul roșu. Toate fotografiile de acolo fuseseră tăiate și editate ca să apară numai ea.

În perioada când ne întâlneam, mi s-a părut „interesant" când a adăugat o poză cu noi doi din timpul Săptămânii Modei de la New York și apoi m-a tăiat din poză. M-am gândit la fotografiile înrămate pe care le-a adus Ally acasă dintre lucrurile tatălui ei ținute în depozit. Inocente, în rame nepereche, cu toți oamenii pe care-i iubea cel mai mult. Nu era loc acolo de aparențe strălucitoare.

— Bănuiești de ce sunt aici, am zis, vârându-mi mâinile în buzunare.

Elena s-a bosumflat în cel mai simpatic stil al ei.

— Nu pentru că ți-a fost dor de mine?

— Nu. Coperta, Elena.

S-a îndreptat spre canapeaua joasă și s-a așezat picior peste picior, întinzându-și mâinile pe spătar. Pozând.

— Nu mai vreau.

Minciuna nu i-a atins însă ochii.

– Ba da. Vrei. Întotdeauna ți-ai dorit să fii pe copertă. De asta ai și început să ieși cu mine.

Și-a dat ochii peste cap.

– Mereu cu aceeași placă.

S-a întins după pachetul de țigări de pe masă.

– Bănuiesc că ăsta e motivul pentru ai schimbat partenerii în mijlocul dansului.

– Dominic, a fost acum o mulțime de ani, a zis, aprinzând o țigaretă subțire. Să uităm de asta, a continuat, invitându-mă pe locul de lângă ea.

Am ignorat invitația. Nu-mi plăcea să fiu în preajma ei. Contrastul puternic dintre ea și Ally, trecutul și prezentul meu, era amețitor.

– Coperta, am repetat. Ce pui la cale?

S-a uitat din nou într-o parte și și-a trecut o mână peste o pernă din blană, smulgând smocuri sidefii cu degetele.

– M-am răzgândit, a spus mai puțin emfatic.

– Tu te-ai răzgândit sau cineva te-a făcut să te răzgândești?

– Ce contează?

– Putem merge în continuare cu coperta și cu povestea ta. Ai semnat că aprobi lansarea, am avertizat-o. Asta nu dă bine pentru tine, să renunți la o înțelegere cu Dalessandra Russo.

A tresărit. Elena avea deja reputația de a fi dificilă. Își făcea târziu apariția, pleca devreme și se plângea aproape tot timpul în ședințele foto. Impresarul și înfățișarea ei erau singurele care-i aduceau contracte.

– Nu se va întâmpla nimic rău, a zis, studiindu-și manichiura. Dalessandra o să mă lase să ies din asta și o să se va poarte frumos.

– Asta nu vine de la tine, Elena. Îmi amintesc că mi-ai mărturisit ca mama a fost idolul tău când erai

începătoare ca model, prezentând mașini și pozând pentru calendare. Știi cine cred eu că ți-a dat ideea?

A ridicat din umeri ca și cum nu-i păsa câtuși de puțin, dar ochii de un verde ireal erau încețoșați de lacrimi.

— Tata, am zis.

S-a întors brusc spre mine, cu ochii mari.

— Știai?

— Am bănuit. Ce ți-a promis?

S-a lungit pe pernă.

— Coperta revistei *Indulgence*.

— De ce ai alege *Indulgence* în loc de *Label*? Nici nu joacă în aceeași ligă.

— Este o oportunitate.

— Spune asta tatăl meu, care a căpătat un job la ei și acum fură conținut de la *Label*? Repet, de ce faci asta?

Și-a prins îngrijorată buza de jos între dinți atât de tare, încât m-am temut că va sângera.

— Are ceva despre mine, a zis.

— Hristoase! mi-am trecut mâinile prin păr. Ce anume?

— O filmare, a răspuns în șoaptă.

— Ce fel de filmare?

— Tu ce crezi? Una cu sex.

Am oftat.

— Elena, fii serioasă. Poți mai mult de-atât.

O cunoșteam personal pe impresara ei, o femeie serioasă care o învățase în toate modurile că lumea ar fi mestecat-o și scuipat-o dacă nu era inteligentă și foarte cinică.

— Nu am știut. N-am știut că a filmat.

— E ilegal.

— Nu pot dovedi asta și el știe, a zis, iar lacrimi mari și-au găsit drum în cele din urmă prin jungla de gene.

— De unde are tata filmarea? I-a vândut-o cineva?

Poate că găseam în sfârşit o cale de a-l încolţi pe Paul Russo. Că-şi şantaja familia era una, dar ăsta era un nou nivel de mojicie.

A clătinat din cap.

– Nu ştii?

A răsuflat cu groază.

– El a făcut-o.

66

DOMINIC

Când m-am întors, mama era încă în birou. Își adunase trupele acolo. Linus, Irvin și Shayla se alăturaseră câtorva redactori. Peste tot erau cutii de mâncare thailandeză și sticle de vin. Oamenii se plimbau, se trânteau în fotolii și veneau cu idei, iar mama își învârtea de un braț ochelarii și le desființa ideile pe rând. Irvin era afundat într-un fotoliu, cu telefonul lipit de mână.

— Mamă? Putem vorbi?

I-am făcut semn cu degetul, fiindcă nu doream să spăl în fața tuturor rufele murdare ale familiei Russo.

Și-a luat ceaiul și m-a urmat în hol.

— Haideți, oameni buni, concentrați-vă, a zis Linus, bătând din palme, în timp ce noi ieșeam. Avem la dispoziție șaptezeci și două de ore să venim cu un plan, săriți cu ideea și veniți cu afurisita de poveste.

— Ai vorbit cu Elena? m-a întrebat mama.

Am încuviințat.

— Avem probleme mai mari decât un model cu fumuri în cap.

— Ce anume?

— Mai degrabă cine. Elena a acceptat să apară pe coperta *Indulgence* în mai.

— E ridicol. Tirajul lor abia dacă atinge șaizeci la sută din al nostru.

— E șantajată.

A închis ochii și a respirat greu.

– Paul.

– Se pare că o şantajează cu o filmare care implică sex.

Mama a deschis ochii.

– Asta e o porcărie prea mare până şi pentru el.

– E chiar mai rău. Are filmarea pentru că el a făcut-o.

– A făcut-o în sensul că...

– A avut o relaţie de un an cu Elena, care a dus la distrugerea căsniciei tale şi a relaţiei mele cu ea.

Când m-am dus atunci la uşa apartamentului ei, purta cămaşa tatălui meu.

Mama s-a uitat lung la ceaşca din mâna ei, apoi a aruncat-o în perete. Discuţiile din cameră au încetat. Se pare că noi, membrii familiei Russo, începeam să avem probleme cu gestionarea furiei.

– E toată lumea în regulă? a întrebat încet Linus, apropiindu-se precaut.

Mama i-a zâmbit defensiv.

– Totul e bine. Am scăpat ceaşca de ceai. Oricum era timpul pentru ceva mai tare.

– Mamă.

A ridicat degetul arătător, făcându-mă să tac.

Familia Russo nu discuta şi cu siguranţă nu recunoştea când era trădată. Şi nu ne arătam sub nicio formă slăbiciunile.

– Intră, Dominic. O să vedem în ce direcţie ar trebui să mergem.

Am urmat-o cu un suspin şi mi-am scos telefonul.

Eu: Se anunţă o noapte lungă. Sunt cu mama într-o şedinţă de urgenţă pentru coperta lunii mai.

Ally: Elena? Rămân pe recepţie. Îţi las mâncare în frigider şi-l scot pe Brownie la plimbare. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

Poate că ar trebui să-i spun. Secretele păreau să se tot înmulțească. Am înșfăcat o cutie cu tăieței și m-am dus lângă restul echipei.

O oră mai târziu, tot nu găsiserăm o soluție. Linus s-a ridicat de pe canapeaua pe care se tolănise.

— Am găsit! De ce n-o punem pe Ally pe copertă? Se pare că steaua ei e în plină ascensiune, a glumit.

Mama s-a relaxat râzând.

— Chiar a fost o fotografie extraordinară, a recunoscut ea.

— Ce fotografie? am vrut să știu.

— Cea de pe pagina de Instagram a lui Christian James, a răspuns Linus, fluturând degetele către ecranul telefonului. Mă mir că n-ai văzut-o încă.

A întors telefonul spre mine.

Am simțit că-mi stă inima și mi s-a instalat un fior în piept.

— N-ai știut de ea? a întrebat mama.

— Habar n-am avut, i-am zis, simțind cum răsucește cuțitul în mine.

Trădarea era tema zilei. De câte ori îi putea fugi pământul de sub picioare unui om până ce nu mai reușea să se ridice?

— Trebuie să mă ocup de ceva, am zis, ridicându-mă brusc.

— Pari relaxată, am zis pe un ton prea blând ca să nu-și dea seama că mă sufocam de furie.

Ally a ridicat privirea din locul în care ghemuise pe canapea și a surâs.

— E vina ta că ai o mobilă atât de confortabilă, m-a tachinat. Vrei să-ți aduc cina aici și să ne ținem în brațe în timp ce mă pui la curent cu toate bârfele?

Această demonstrație de afecțiune mi-a întors stomacul pe dos.

I-am aruncat telefonul în poală.

L-a luat zâmbind și cuțitul din spinarea mea s-a răsucit din nou.

– Uau, nu arăt deloc rău.

– Nu vrei să-mi explici? am întrebat pe un ton înșelător de calm.

Voiam să mă mintă ca să scap de ea, pentru că existau numai două motive pentru care apărea într-o poză în patul lui Christian James, într-o rochie cu fermoarul desfăcut, uitându-se la obiectivul foto de parcă era amantul ei. De parcă aș fi fost eu.

– Ei bine, încă nu pot explica totul, pentru că e o surpriză. Despre asta îți vorbeam miercuri în timpul prânzului. Faith și cu mine am mers împreună în studioul lui pentru această ședință foto.

– Îl regulezi pe el sau mă folosești pe mine? am întrebat răgușit.

Ally a clipit de câteva ori nedumerită și am observat cum îi dispare culoarea din obraji.

Bun! Voiam s-o fac să sufere așa cum sufeream eu.

A tras aer în piept și a expirat.

– Ești stresat și epuizat. Îți dau circumstanțe atenuante, dar nu poți face asemenea acuzații, Dom, a zis încet.

– Aha, nu te pot întreba de ce erai în patul lui pe jumătate goală? Așadar, de care variantă e vorba? Îl regulezi pe el sau mi-o tragi mie?

A dat pătura la o parte și s-a ridicat în picioare.

– Nu s-a întâmplat nimic, a zis cu răceală. De unde ți-a venit asta?

– De pe afurisitul de Instagram. De acolo. Se pare că devii populară.

– Nu se întâmplă nimic între mine și Christian James. Suntem doar prieteni. El mi-a făcut o favoare, iar eu i-am făcut altă favoare.

— Favoarea a fost că ai pozat pe jumătate goală în patul lui sau că l-ai regulat?

Ally nu era genul de fată care să plesnească pe cineva, dar fiindcă vedeam roșu înaintea ochilor nu i-am zărit pumnul zburând spre mine decât când a luat contact cu fața mea.

Noua durere era o ușurare binevenită după cea din sufletul meu.

— Cum îndrăznești? a șuierat.

Am prins-o de încheietură și am tras-o spre mine.

A icnit când ni s-au lovit trupurile și m-am detestat când mi-am dat seama cât de excitat eram lângă ea. Penisul meu nu avea niciun strop de respect de sine. Nici despre restul nu mai știam ce să cred.

— De ce erai singură cu el într-o cameră cu pat?

Gândul că ea și nemernicul ăla fermecător și alunecos erau pe pat împreună mi-a sfâșiat sufletul. Chiar dacă el nu făcuse altceva decât s-o fotografieze.

— Îți dai seama cât de absurd e? Nu eram singură cu el. Dacă n-ai fi fost prea ocupat să mă spânzuri pentru infracțiuni imaginare, ai fi observat că e același platou pe care l-a folosit echipa și săptămâna trecută pentru videourile de pe site. Eram pe platou.

Încerca să-și desprindă brațul din strânsoarea mea, dar mâna liberă i se încurcase în cămașa mea, ținându-mă lângă ea. Am simțit o picătură de sânge în colțul gurii și limba a ieșit s-o guste. Ally mi-a urmărit mișcarea cu privirea. Buza de jos îi tremura și mi-am dorit să-mi înfig dinții în ea. Voiam s-o sărut până ce o vedeam suferind cum sufeream eu.

Nu, nu părinții mei – noi eram defecții care își foloseau certurile ca preludiu.

I-am dat drumul și am făcut un pas în spate.

— Crezi cu adevărat că te-aș înșela? Că însemni atât de puțin pentru mine încât aș fi dispusă să las baltă totul cu bună-știință? m-a întrebat.

În momentul ăsta nu prea gândeam. Eram prea ocupat cu emoțiile care mă sfâșiau cu o mie de tăișuri. Credeam oare cu adevărat că Ally ar lăsa pe altcineva s-o atingă când noi eram atât de... legați?

– Nu, am răspuns, și umerii ei s-au relaxat o clipă, dar cu siguranță ți-a crescut vizibilitatea.

Am aruncat acuzația, șocat că am fost din nou credul. Numai că de data asta mă durea. Durea al dracului de rău.

– *Vizibilitatea* mea? Ți-ai pierdut mințile? Nu am nicio vizibilitate. Sunt iubita lui Dominic Russo și am purtat odată o rochie drăguță în fața câtorva camere foto.

– Acum ai o mulțime de ocazii, datorită acestui mic truc publicitar.

– Sper că te-ai purtat mai frumos cu fosta ta când a venit vorba despre profesia ei, a ripostat Ally.

– Să nu mai pomenești niciodată de ea în fața mea! m-am răstit.

Mă lovise exact la punctul slab, pentru că îmi amintise ceea ce voiam să uit.

M-am simțit rău și pustiit și parcă nu mai merita efortul de a sta în picioare. M-am sprijinit de perete și m-am lăsat să alunec în jos.

M-am uitat la tavan, imaginându-mi camera de deasupra noastră. Patul meu. Patul nostru.

Acolo începuse totul. Acolo eram cei mai buni. Centrul blestematei noastre de relații. Nimic nu mă pregătise însă pentru asta. Tremuram. Tremuram fizic.

– Dom?

Vocea ei era mai blândă decât meritam. A îngenuncheat în fața mea. Ar fi trebuit să mă lovească, să arunce lucruri, nu să se uite în ochii mei.

– A regulat-o. În timp ce eram împreună.

– Cine?

– Tata. N-a fost niciodată ceva serios între mine și ea. Mă folosea ca să fie în centrul atenției. Anunța paparazzii când ieșeam în oraș. Am aflat, și când m-am dus să discut

cu ea, a răspuns la ușă îmbrăcată cu cămașa altui bărbat. El era încă acolo, dar nu mi-a păsat suficient de mult cât să aflu cine e.

— Era tatăl tău? a întrebat încet Ally.

— Întotdeauna i-a plăcut să ia chestii de la mine. Întotdeauna am fost în competiție.

Și-a pus mâna pe umărul meu și a strâns.

— Tatăl tău e un nemernic.

— Nu știi nici măcar pe jumătate. A înregistrat un filmuleț. Cu sex. De aceea a renunțat ea la copertă. A amenințat-o că-l va face public, iar reputația ei va fi distrusă.

Pe când el va deveni o legendă. Bătrânul de șaizeci și opt de ani care regula modele cu patruzeci de ani mai tinere decât el.

— Ea ți-a spus? m-a întrebat Ally.

Am încuviințat.

— M-am dus s-o văd. Eram nervos. Am crezut că a refuzat ca să capete atenție. Și mi-a spus, apoi m-a implorat s-o ajut. M-a rugat s-o scap, să fiu văzut cu ea, ca oamenii să vorbească despre noi în loc să vorbească despre ea. Spera că nimeni nu va crede că există un film dacă aș fi dispus să fiu din nou cu ea.

Voia să mă folosească din nou. Toți voiau asta și, oricât de mult le oferam, nu era niciodată de ajuns.

— Nu-mi dau seama pe cine sunt mai supărată în clipa asta. Pe tine, pe tatăl tău sau pe Elena. Și nu e puțin lucru că nu-mi dau seama.

— Probabil că atrag anumite persoane, am zis cu amărăciune, iar ea m-a fixat cu privirea, provocându-mă să spun cuvintele care-mi ardeau limba. Profitori, am spus.

Mâna de pe umărul meu s-a strâns în pumn, apoi s-a desprins cu totul.

— Aha. Așadar mă acuzi că te-am înșelat, și când asta nu merge, mă treci pe lista de profitori. Ia ghici! Ai câștigat. Pe tine sunt mai supărată decât pe ei.

— Nu e chiar vina ta, am asigurat-o.

Nu mă obligase să-i ofer nimic. Atâta doar că făcuse ca totul să pară mai uşor, amuzant chiar.

– Dominic, îţi dau o şansă să taci odată din gură. Ştiu că eşti rănit. Ştiu că eşti şocat, dar nu ştiu dacă te pot ierta pentru ceea ce ai spus deja.

N-aveam nevoie de iertare. Nu voiam asta. Eu eram cel care fusese lovit.

– Asta ai făcut? Toate darurile tale au fost teste ca să vezi dacă le accept?

– Le-ai primit. Nu te-ai împotrivit nicio clipă să stai aici. Ai rămas aici în fiecare noapte, de câteva săptămâni.

– Pentru că mi-ai cerut tu!

– Sau poate pentru că e mai bine pentru tine? Ai un loc călduţ unde să stai, care nu-ţi cere să te trezeşti la revărsatul zorilor ca să faci naveta. Din cauza asta ai fost în sfârşit dispusă să mă prezinţi tatălui tău? Sperai că o să mă duc acolo şi o să mă hotărăsc cu mărinimie să-i plătesc datoriile?

Cuvintele îmi ieşeau din gură de parcă nu mai aveam control. Înainte s-o cunosc pe ea aveam control.

A căzut pe canapea de parcă ar fi fost trăsnită.

– Sun un idiot nenorocit, am murmurat pentru sine.

– Nu, măgarule. E vorba de ceea ce ai spus. Nu poţi retrage nimic din toate astea. Nu poţi şterge nimic. Mă acuzi că te folosesc. Nu e normal să ai o zi proastă şi să încerci să mă rănești pe mine din cauza asta. Nu asta înseamnă o relaţie. Nu merit aşa ceva.

Începeam să şovăi, să mă îndoiesc de corectitudinea furiei mele. Şi asta m-a făcut s-o recapitulez. Fusesem orbit de sex. Fusese numai sex. Poate că ne-am folosit unul de celălalt. Eu, pentru trupul ei, iar ea, pentru orice altceva îi puteam oferi.

Ce fel de relaţie mai era şi asta?

Eram condamnaţi de la început.

– Ar trebui să pleci, i-am spus. Poţi să-ţi iei lucrurile mâine, după ce plec la serviciu.

67

DOMINIC

Nu fusese o zi bună. Am petrecut toată noaptea bântuit de petele lăsate de lacrimi pe fața lui Ally, de durerea din ochi ei căprui blânzi și de mâinile care-i tremurau.

Nu știu dacă te pot ierta pentru asta.

În zorii urâtei dimineți cenușii, nu m-am mai simțit la fel de îndreptățit sau de încrezător în decizia pe care o luasem ca să mă protejez.

A sunat telefonul de pe birou.

— Ce e?

— Ce i-ai făcut lui Ally? a vrut mama să știe.

Am ajuns la muncă și am descoperit că asistenta mea și-a luat o zi liberă pentru că nu se simțea bine, și cineva a fluturat o baghetă magică, trecându-mă brusc de la Dominic înapoi la domnul Russo.

— Bună dimineața, mamă. Sunt bine. Tu ce faci?

— Nu sunt deloc în apele mele.

— Totul e bine. Consideră că nu s-a întâmplat nimic deosebit.

— Ally mi-a trimis azi-dimineață demisia, cu încetare imediată.

— Poate că obosise să lucreze aici, am zis abătut.

Nu mai avea neapărat nevoie de locul ăsta de muncă. Acum, casa era deja gata să fie scoasă la vânzare.

— Ce-ai făcut, Dominic Michael?

— Ce te face să crezi că eu am fost de vină?

— Pentru că te știu. Îți cunosc problemele.

– De unde crezi că au venit problemele? am întrebat fără milă.

– Dragul meu, ai patruzeci şi cinci de ani. Scuza asta a încetat să mai funcţioneze de pe la douăzeci de ani, când ai devenit adult responsabil de alegerile tale.

Mama avea dreptate într-o oarecare măsură. Una enervantă, minusculă.

– A fost o problemă personală. Nu i-am cerut să demisioneze. Aş fi fost dispus să lucrăm în continuare împreună.

– Dominic, ţi-o spun cu dragoste. Eşti inadmisibil de prost.

A închis cu un clic ascuţit.

Era oficial. Toate femeile din clădire, inclusiv mama mea, mă urau.

Pe Nina de la publicitate au ţinut-o ceilalţi în lift ca să nu se năpustească la mine. Am coborât la etajul treizeci şi trei şi am luat-o pe scări, dar am dat nas în nas cu Missie, care s-a uitat o singură dată la mine şi a izbucnit în plâns.

Am luat prânzul în autoservire şi o mulţime de oameni mi-au întors spatele când am trecut pe lângă masa lor. Linus mi-a răspuns la „bună ziua" dându-şi ochii peste cap şi arătându-mi degetul mijlociu. Nici măcar Buddy nu m-a putut privi în ochi. Buddy. Cel mai drăguţ om din lume credea că sunt Satana. Şi-a luat punga maro cu prânzul în secunda în care mi-am tras un scaun la masa lui.

– O zi frumoasă, a şoptit în timp ce pleca.

Era momentul ca lucrurile să revină la normal. Normalitatea era aşa cum era înainte pe aici.

Eram din nou singur.

Casa mea era din nou a mea.

Mă puteam întoarce la treabă ca de obicei.

Am înjunghiat puiul cu furculiţa cu o mişcare violentă şi am mâncat sumbru prânzul de unul singur.

Christian James, ticălosul arogant, a pătruns în biroul meu ca un cocoș. Sau un păun. Oricare era mai enervantă dintre aceste două păsări.

A aruncat o husă maro de haine pe spătarul unui scaun.

— Singurul motiv pentru care-ți dau asta e că te va face să te simți ca un rahat, m-a anunțat.

— Mă îndoiesc că ai putea face ceva ce m-ar face să mă simt în vreun fel, i-am spus, ignorându-l și întorcându-mă la blestematul de articol pe care nu mă puteam concentra să-l scriu pentru că totul mergea prost în lume.

— Bărbat în toată firea și te ascunzi în spatele biroului. Bănuiesc că ești mai curajos când zbieri acuzații la o femeie care e pe jumătate cât tine, s-a răstit.

— Ai grijă, James, am rostit cu răceală, uitând de documentul de pe monitor.

Râsul lui era rece, lipsit de veselie.

— Niciodată n-ai meritat-o.

— Aș vrea să-ți amintesc că *Label* și familia Russo au fost unii dintre cei mai generoși susținători ai tăi. Această susținere poate fi retrasă ușor.

Dacă mă așteptam să dea înapoi și să-și ceară scuze, m-am înșelat.

— Du-te naibii, omule. Asta e problema ta. Crezi că toată lumea se folosește de tine ca să obțină ceva. Ți-a trecut prin minte că Ally te-a iubit?

Iubit.

Iubit.

Iubit.

În inima mea, cuvântul se repeta lent.

— Unii oameni nu sunt în stare să iubească.

Eram un nenorocit blazat.

– Așa e, și unul dintre ei stă acum chiar în fața mea. Nu-mi vine să cred că ținea la tine. Știi, chiar ai păcălit-o. Ești un mârșav fără suflet.

– Iar tu ești tipul care a regulat-o pe iubita mea. Felicitări amândurora.

– Ridică-te odată în picioare.

Mi-am pus ochelarii și mi-am îndreptat din nou atenția către monitor.

– Ieși din biroul meu, James. Chiar am treburi adevărate de făcut.

– Ridică-te și fă-mă să ies.

Avem cel puțin cincisprezece kilograme în plus față de el, dar el era cu zece ani mai tânăr. Nu credeam că putea să mă dea gata.

– Apropo, a fost un troc. Eu i-am oferit ce e în husă, iar ea mi-a făcut un pic de publicitate. N-a fost sex, iar tu ești cel mai irecuperabil idiot de pe planetă dacă ai impresia că era în stare să-ți facă așa ceva. Nu știu dacă așa îți distragi atenția de la mizeriile tale sau ce...

– Nici măcar nu m-am uitat la o altă femeie, am mârâit, smulgându-mi ochelarii.

Cretinul ăsta trebuia să plece din biroul meu. Imediat.

– Oh, te enervează când cineva te acuză de ceva ce nu ai făcut?

– Du-te învârtindu-te, James. Îmi pierd răbdarea,

– Ți-ai pierdut amărâtele de minți. E o fată extraordinară și o să fac tot ce pot ca s-o conving să fugă unde o vedea cu ochii când o să-ți dai seama ce greșeală uriașă ai făcut și o să încerci s-o îndupleci să vină înapoi.

– Între timp, poți s-o convingi să vină în patul tău, am zis cu obrăznicie.

– Bun. E rândul meu.

Faith, prietena lui Ally, a intrat ca o vijelie în birou. Purta colanți din piele roz și un soi de pulover alb din lână decupat. Părul îi era tras pe spate într-o coadă elegantă.

— Mă descurc, iubito, a zis Christian, calmându-se într-o clipă.

Faith s-a oprit să cuprindă obrajii bărbatului în palme.

— Nu vreau să-ți rupi minunatele și talentatele mâini pocnindu-l pe rahatul ăsta.

— Te pot ajuta cu ceva? am întrebat sec.

S-a uitat la mine și a ocolit relaxată biroul. Am întors scaunul ca mă uit la ea, dar am refuzat să mă ridic.

Mi-a oferit un zâmbet înfricoșător și m-a plesnit peste față cu palma. Ally nu mă plesnise cu dispreț, dar Faith mă lovise de parcă era sport olimpic, iar ea medaliata cu aur.

Urechea mi-a țiuit ca un clopoțel de școală.

— Mi-ai rănit prietena și vreau să te omor pentru asta. Vreau să intru în pieptul tău, să-ți smulg surogatul ăla jalnic de inimă și să-l arunc în Hudson, dobitocule trist. Nu mă interesează ce demoni ai în tine. Asta nu e o scuză ca să tratezi cel mai bun și mai frumos suflet ca pe un gunoi, mi-a șuierat în față.

— Gata, iubito. Haide să plecăm înainte ca lașul ăsta să cheme paza, a zis Christian, trăgând-o pe Faith de lângă mine.

— Ne vedem în față, a zis, oprindu-se să-și sărute apăsat iubitul pe gură și arătându-mi cel mai nervos deget mijlociu pe care-l încasasem vreodată, după care a ieșit.

Christian a privit-o plecând cu ochii unui bărbat aproape îndrăgostit.

Fir-ar să fie.

Uitasem ce mi-a spus Ally la petrecerea organizată de ziua mea de naștere.

Cuțite invizibile mi s-au înfipt în măruntaie.

— Ei bine, a fost amuzant. Sper că ești cu adevărat mulțumit de tine, a zis, îndreptându-și din nou atenția spre mine.

— A fost încântător, am mârâit.

– Toţi avem bagaje din trecut, Russo. Dar majoritatea dintre noi sunt suficient de inteligenţi încât să nu arunce cu ele în oamenii pe care-i iubesc, a zis el, bătând cu palma în husa pentru haine. Uite-aici vesta pe comandă pe care Ally mi-a cerut s-o fac pentru tine. Sper că nu va reuşi să compenseze nici pe departe pierderea fetei.

Lumea începea să cadă pe mine. Pereţii biroului se strângeau mai mult şi mai mult. Chiar dădusem cu piciorul la ceva real sau neîncrederea mea fusese justificată?

Ea nu era Elena. Nu-i plăcea falsitatea. Ally învăţa femeile să danseze şi să-şi iubească trupurile. Crea frumuseţe cu culoare şi design. Insufla bunătate şi generozitate în toată lumea – inclusiv în mine. Îşi pusese toată viaţa în paranteză ca să cureţe mizeria altcuiva.

Iar eu nu eram tata.

Nu, eu răneam oamenii în alte moduri.

Revelaţia asta a venit peste mine ca un zid de cărămidă, tocmai când mi-a intrat în căsuţă un nou e-mail. Ally Morales.

Am dat click înainte să-mi dau seama cum am înşfăcat mouse-ul.

Subiect: Plan de rambursare detaliat

Mesajul în sine era gol, dar avea ataşată o foaie de calcul cu un deviz pentru mâncare, utilităţi, depozitul pe care-l închiriasem pentru mobila tatălui ei şi factura pentru întreaga renovare a casei. Prima plată – cincizeci de dolari.

Pentru că, din cauza mea, nu mai avea un loc de muncă. Nu avea nimic până ce casa nu era scoasă pe piaţă şi vândută. Chiar şi atunci, banii ar fi mers la azilul de bătrâni.

Am înjurat în barbă. Eram un nemernic. Mai josnic decât cel mai josnic. Ally Morales avusese ghinionul să mă întâlnească.

M-am ridicat, vrând să-mi iau haina. Făcusem o mare greşeală şi nu eram sigur că mă mai suportam.

S-a auzit o altă bătaie în uşă.

— Dispari! m-am răstit.

Cine bătuse era ori foarte curajos, ori subestima dorința mea de a pocni pe cineva.

Malina mâncătoarea de bărbați a intrat în biroul meu.

— Nu acum, Malina, am repezit-o.

Nu aveam timp să mă ocup de o altă fostă iubită a tatălui meu.

— E important, a zis.

Mă îndoiam foarte mult, dar când m-am uitat la ea cu adevărat, mi-am dat seama că era ceva schimbat. Pentru prima dată purta blugi. În al doilea rând, nu era deloc fardată. Părea mai delicată, mai tânără, mai puțin supărată.

— Ce este? am întrebat-o.

— Ei bine, pentru început, îmi dau demisia.

— Și de ce îmi spui mie?

— Ai un pic de răbdare. Pentru mine s-a închis cercul. Azi-dimineață am refuzat locul de muncă pe care mi l-a oferit tatăl tău la *Indulgence*.

Mi-a captat interesul.

— Ți-a oferit un loc de muncă, l-ai refuzat și acum demisionezi de aici?

A încuviințat.

— Mi s-a adus la cunoștință că nu am priorități sănătoase, a zis, dregându-și glasul. Plec din New York, dar mai întâi vreau să știi niște lucruri. Lucruri de care nu sunt mândră.

Am închis ochii.

— Malina, nu trebuie să-mi vorbești despre viața ta personală. Știu că tu și tata ați fost... încurcați.

— Nu e vorba despre asta. Sau numai despre asta. I-am dat informații după ce a plecat. Chestii despre *Label* și... despre mama ta, a mai zis, ridicându-și privirea spre tavan.

Mă îndoiam că o angajată de la administrativ putea descoperi despre mama lucruri pe care tata să nu le fi ştiut deja.

– Bine, am zis încet.

– N-am fost singura care a rămas prietenă cu el, a continuat.

– Cine altcineva?

– Irvin. Noi trei am cinat de câteva ori împreună. Tatăl tău i-a promis postul de director la *Indulgence*. Irvin nu şi-a înmuiat peniţa în cerneala companiei, dacă înţelegi ce vreau să spun, dar asta nu înseamnă că e nevinovat.

– Despre ce vorbeşti, Malina?

Părea stingherită.

– Nu e povestea mea ca s-o spun, a zis în cele din urmă.

Exasperarea era noua mea tovarăşă permanentă.

– A cui poveste e?

– Începe cu Gola şi cu Shayla, mi-a recomandat. Vorbeşte şi cu mama ta. Spune-i că Paul ştie şi că are de gând să folosească asta împotriva ei.

68

ALLY

Mi-am lăsat cheile, telefonul de serviciu și laptopul pe măsuța din holul casei lui Dominic. Toate cadourile de la el au rămas acolo. Pianul negru lucios, cu care abia începusem să obișnuiesc, a fost singurul pe care am regretat că-l las în urmă.

Și pe Brownie. Dragul meu băiețel care acum mesteca încet cureaua genții mele de sport.

— Vino încoace, amice, i-am spus, îngenunchind și îmbrățișând trupul lui blănos și cald. Încântat, m-a pus pe jumătate la pământ și o limbă interminabilă mi-a intrat în ureche.

— O să-mi lipsești atât de mult, am șoptit în blana moale. Să fii cel mai cuminte cățel din lume, să-ți fie dor de mine și să nu rozi pianul.

Coada lui a lovit veselă geanta de sport și m-am întrebat dacă ar încăpea în ea. Aș fi putut să zic că a fugit chiar când plecam... dar Dominic ar fi rămas din nou singur. Și, oricât de mult ar fi meritat, nu i-l puteam lua pe Brownie.

După un ultim pupic pe creștet și o ultimă repriză de lins din partea lui Brownie, mi-am luat geanta și am ieșit.

Apariția orbitoare a soarelui mi-a smuls un râset trist. Azi erau aproape zece grade, dar era frig și fără viață, la fel ca iarna din suflet. Ar fi trebuit să mă aștept la asta. N-ar fi trebuit să mă implic.

Era multe lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac. Le-am cântărit îndelung pe fiecare în parte în timpul călătoriei cu trenul.

Am simţit cum amorţeala începe să dispară şi cum începe să doară cu adevărat. Ca măsură defensivă mi-am pus playlistul cu piese din categoria „bărbaţii sunt nişte măgari". Trebuia să trec peste următoarele două ore şi să reuşesc să funcţionez ca o fiinţă umană înainte să cedez valului de sentimente cu adevărat de rahat care ameninţau să mă strivească.

— Rezistă, mi-am spus în şoaptă.

Probabil că n-a fost o şoaptă, deoarece femeia de lângă mine m-a privit cu coada ochiului.

— Îmi cer scuze, am murmurat.

— N-ai de ce. Bărbaţii sunt nişte gunoaie, a spus.

Am închis ochii. Mă întorceam acasă în Jersey. Sau acasă la tata. Cred că nu mai aveam cu adevărat o casă.

Cămin îmi fusese casa tatălui meu. Apoi, cea a lui Dominic. Nimic nu fusese al meu de când mă mutasem. Poate că era timpul să remediez asta. Aveam o mulţime de decizii de luat... după inevitabila cădere psihică ce urma să vină.

Întâlnirea cu agentul imobiliar a mers bine. Mai mult decât bine. Chiar dacă eram o ruină care nu se putea aduna. Aveam ochii înlăcrimaţi când i-am arătat baia unde Dominic m-a ajutat să montez cabinetul. Fiindcă, nu-i aşa, e perfect normal să te emoţionezi aşa când prezinţi o *baie*.

Agentul era un tip drăguţ de vreo treizeci de ani, şi când mi-a spus la ce preţ crede că ar trebui să scot casa la vânzare, am izbucnit în plâns şi l-am îmbrăţişat. M-a bătut stingherit pe spate şi a apoi m-a anunţat că trebuie să se întâlnească la prânz cu iubita.

După ce a plecat şi am rămas singură în casa care nu mai era pentru mine acasă, am devenit agitată. Am profitat de vremea caldă şi am mers pe jos până la azilul de bătrâni. L-am găsit pe tata pe un scaun în salon, uitându-se pe fereastră.

Când i-am spus despre casă, mi s-a adresat pe numele mamei și m-a întrebat dacă am văzut termenii din acte.

Am plecat simțindu-mă abandonată de cei doi bărbați pe care i-am iubit cel mai mult.

De asta mă durea atât de mult. Deznădejdea pe care încercasem s-o tot stăpânesc se pregătea să izbucnească.

L-am iubit pe Dominic Russo, iar el m-a alungat ca pe un nimic. Slavă Domnului că am fost prea lașă ca să-i spun că-l iubesc.

Mi-am căutat un colac de salvare.

Eu: Știu că am zis că n-o să mai zic vreodată cuvintele astea, dar cred că am nevoie de niște tequila.

Faith: Îți stau la dispoziție.

A venit o oră mai târziu cu o sticlă cu ceva mult mai bun decât cea care era cât pe ce să ne termine data trecută.

— Iubitul meu a urlat la iubitul tău, apoi l-am plesnit peste ochi și a fost fantastic de bine, a zis Faith, intrând și închizând ușa.

Am ales să ignor pentru moment ultima parte a afirmației.

— Iubitul tău? Ia stai așa, ce s-a întâmplat cu „e doar sex nebun" și „suntem prea diferiți ca să iasă ceva serios"?

— Ascultă, n-am venit ca să mă laud cu noua mea relație senzațională. Sunt aici ca să te îmbăt.

Am încuviințat sumbru.

— Dacă sunt tristă nu înseamnă că nu mă pot bucura pentru tine. Ești fericită? Îl placi?

Mi-a prins mâna și a strâns-o.

— Sunt fericită. Îl plac. E superb fără cămașă. Cum te simți acum? Ești pregătită să vorbești? m-a întrebat, scoțând dopul sticlei de tequila.

Ah, ăsta e zgomotul deciziilor proaste.

Am clătinat din cap. Poate că era bine ca unele lucruri rele să rămână nespuse. Avusesem încredere în Dom să-i

împărtăşesc multe. Temerile mele, secretele, inima mea. Uite ce s-a întâmplat.

— Agentul imobiliar va lista casa luni. Între timp, trebuie să-mi găsesc un loc de muncă.

— Christian spune că i-ai făcut ceva reclamă. Cred că a spus-o însă când nu avea cămaşa pe el, aşa că n-am fost prea atentă.

Am încuviinţat.

— Era cealaltă jumătate din înţelegerea noastră pentru Dom... pentru cadoul cu vesta.

— Christian susţine că ideile erau cu adevărat bune.

Am ridicat din umeri. Se pare că atunci când îţi era inima călcată în picioare era greu să-ţi mai pese de ceva.

— Vrei să te răzbuni? Poate să mergem cu maşina pe lângă casa lui şi să dăm foc tufişurilor? Să-i mânjim Range Roverul cu nişte rahat de câine? Am putea aduna toate fetele de la birou şi face tricouri cu DomIdiot.

Ar fi trebuit să râd, dar nu mai puteam să-mi ascund durerea.

— L-am iubit cu adevărat, Faith. Cu adevărat. Mult.

A împins spre mine cutia cu şerveţele şi mi-a îndepărtat părul de pe frunte.

— Ştiu, iubito. Ştiu, a zis cu tristeţe.

69

DOMINIC

Ca să arate ce măgar am fost, noua postare a lui Christian pe Instagram era o poză cu Ally și Faith, ambele în rochii de designer, râzând întinse pe aceleași cearșafuri mototolite. Era urmată de o poză în care Christian și Faith se sărutau.

Eram un măgar de primă clasă. Iar azi-noapte am petrecut prea mult timp ascultând oameni care ar fi trebuit de la bun început să se simtă în largul lor să-mi vorbească. Se pare însă că eu n-am încurajat comunicarea și sinceritatea. Atitudinea mea convinsese oamenii că nu-mi pasă de ei și că i-am lăsat mereu să se descurce singuri.

Am petrecut o oră neplăcută cu Shayla, urmată de o excusie la resurse umane ca să obțin adresa Golei. Pentru a doua oară, mi-am făcut apariția neanunțat la ușa unei femei ca să-i pun întrebări despre abuzul de putere și încredere.

Încă mai întorceam totul în minte pe toate părțile când m-a convocat mama în biroul ei ca să vorbim despre articolul de fond și copertă.

— N-o putem chema pe Amalia, zicea. E plecată șase zile ca să filmeze un videoclip muzical.

Stătea perfect nemișcată, uitându-se la tabla albă pe care cineva o adusese în biroul ei. Ideile pentru copertă erau trecute într-o listă în funcție de potențial. Mai mult de jumătate dintre ele erau tăiate cu o linie.

– Mamă, am spus obosit. Nu pot vorbi despre articole și coperte. Nu știu nimic despre ele. Știi ce știu însă? Secrete. Știu cum să ascund un adevăr murdar și întunecat. Cum să-mi fie rușine de el.

– Oh, Doamne. Dominic, chiar nu era nevoie de o criză existențială acum, a oftat mama. Avem o problemă de discutat.

Vorbea despre revistă.

– De fapt, avem mai multe probleme despre care trebuie să discutăm, am contrazis-o, lăsându-mă pe spate și trecându-mi mâna prin păr.

Probleme.

Povești.

Secrete.

Ally.

M-am îndreptat un pic, gândindu-mă mai bine. M-am ridicat de pe scaun și m-am dus lângă tablă.

– Secrete și povești, am zis și am luat radiera.

– Ce ți-a venit? Ai o cădere nervoasă chiar acum?

– Posibil, am zis, începând să șterg lista.

– Dominic!

Mama a venit lângă mine în timp ce scrijeleam cuvintele „secrete" și „povești" în locul celor pe care tocmai le șterseseem.

– Noi promovăm secretele. Încurajăm oamenii să păstreze secrete și să ascundă lucruri și uite ce se întâmplă. Totul putrezește din interior.

– Despre ce vorbești?

– Despre tata. Despre Irvin – pe care am decis în urmă cu douăzeci de minute să-l concediez. Despre mine. Despre tine. Despre Simone.

Mama a încremenit din nou.

– Toți avem secrete, am zis. Ce se întâmplă însă dacă nu le mai avem? Ce se întâmplă dacă ne spunem poveștile?

Douăzeci de minute mai târziu eram înapoi în biroul meu, dând telefoane la resurse umane, la directorul juridic al revistei și la avocatul familiei. Mama și-a pus în funcțiune farmecul în fața designerilor ei preferați și a fotografilor. Apăruse o energie nouă, un entuziasm, dar nu puteam decât să privesc din afară.

A vibrat telefonul mobil și m-am năpustit spre el, sperând că s-a întâmplat ceva și că, printr-o minune, m-a iertat Ally.

Harry: Tocmai mi-a dat Del mesaj. A citit că i-ai dat papucii lui Ally pentru că era gravidă cu alt bărbat.

Eu: Spune-i lui Del să nu mai citească rahatul ăla.

Harry. Așadar, nu i-ai dat papucii? Pot să-i spun soției mele să nu mai jelească în sticla de Merlot?

Eu: Ally și cu mine am decis că relația noastră nu mai e o idee bună.

Harry: Gif cu turnat vin pe gât.

Harry: Gif cu o față consternată.

Harry: Tu chiar îți bați joc de mine?

A sunat telefonul. Știam că fusesem prea optimist când am sperat că Harry va renunța și mă va lăsa în pace.

— Omule! Serios?

Parcă eram la marginea ringului unui meci de lupte.

— Unde ești?

— Acasă. De ce?

– Nu auzi zgomotul? Ce e asta? Nişte *banshees*[8]? Cineva trece pisoiaşi printr-un tocător de lemne?

– Ah, asta, a zis dispreţuitor. Sunt fetele. Sunt ori furioase, ori fericite. Nu pot spune după ce se aude. Ţipetele sunt destul de asemănătoare.

La capătul firului s-a auzit un nou urlet care-ţi îngheţa sângele.

– Oh, Doamne! Sunt fericite, a zis el. Spune-mi totul, omule. Nu face pe seiful cu mine.

– Seif?

– Asta e porecla pe care ţi-a dat-o Delaney, care nu greşeşte niciodată, mi-a explicat.

Am suspinat tare.

– Toţi bărbaţii au o poreclă, a continuat. A mea e Te-prefaci-că-asculţi. Şi nu-i nevoie să explic de ce ţie ţi se spune Seiful şi mie Te-prefaci-că-asculţi. Doar spune-mi ce ai făcut şi-ţi voi spune cum să rezolvi. Sau se implică Delaney dacă e o tărăşenie urâtă.

Oh, era o tărăşenie urâtă. Una ireparabilă.

– Cred că nici măcar Delaney nu poate să rezolve asta, am recunoscut.

– Atât de rău e?

– Gândeşte-te la cel mai rău lucru pe care i l-ai făcut soţiei tale, l-am sfătuit.

– Bun. Am înţeles.

– Acum înmulţeşte cu zece.

Harry a lăsat să-i scape un fluierat uşor.

– Asta nu e bine. I-ai tăiat din greşeală o mână?

– Mai rău.

– Bine. Sunt alături de tine, frate. Toţi am făcut greşeli cu adevărat stupide. Bazează-te pe mine.

M-am gândit la toţi. La mama, la tata. La Ally şi la femeile pe care le-a victimizat şi folosit tatăl meu. La Elena

8 Spirite feminine în folclorul irlandez, a cărui apariţie sau tânguire avertizează familia că unul dintre ei va muri în curând (n. tr.).

și la Gola, la Harry și la Delaney. La nemernicii de Christian și Faith. La cum nu am avut nici măcar o dată încredere în Harry, cel mai bun prieten al meu.

Așa că i-am spus totul. De la oribilele preferințe ale tatălui meu și despărțirea de Elena, și până la greșeala mea de neiertat.

— Măgar cretin, a zis sec când, în sfârșit, am încheiat.

— Știu, l-am aprobat. Sunt un monstru. Numai că unul de alt soi față de tata.

— Nu, idiotule. Ar fi trebuit să ai discuția asta cu mine sau cu altcineva în urmă cu un an.

— Trebuie să recunoști că a fost cel mai rău lucru pe care l-aș fi putut face.

— Nu cel mai rău. Ai fi putut s-o înșeli cu cineva, în propriul ei pat, și atunci când te-ar fi părăsit, i-ai fi putut tăia unul sau două membre. Sau i-ai fi putut lovi accidental cu mașina bunica, în urmă cu opt ani, în așa fel încât toată familia să-și fi petrecut Ziua Recunoștinței la secția de urgențe.

— Asta de la urmă sună mult prea concret ca să fie doar o lecție morală fictivă.

— Mda, în urmă cu opt ani am lovit-o pe bunica lui Delaney cu mașina. Ca să fiu sincer, femeia mă ura și jur că a sărit în fața mea în ultima clipă. Că era dispusă să-și fractureze un femur numai ca să demonstreze ceva. În fine, femeia a fost bine, iar eu și Delaney ne-am revenit. Și tu poți să-ți revii.

— Am abandonat-o, Harry. Nu numai că am urmat exemplul de rahat pe care l-a dat mama ei, dar am acuzat-o pe Ally că m-a folosit.

Harry a oftat.

— Ascultă, rolul unei relații nu e să-ți ascunzi rănile sau defectele stupide. E să le arăți cuiva și să-l lași să te iubească în continuare. Tu ai reușit s-o rănești pentru că te-a lăsat să intri în sufletul ei.

— Asta ar trebui să fie o veste bună?

– Aşa cred, dar acum văd în faţa ochilor imagini cu bunica Mabel zăcând pe asfalt. Va trebui să mobilizez artileria grea ca să rezolvăm problema.

M-am ciupit de nas, în timp ce prietenul meu cel mai bun începuse să vorbească la telefon cu soţia sa.

– Idiot nenorocit.

Delaney nu mă menaja deloc.

– Deja ştie că e aşa, Del, a intervenit Harry. Cum se poate rezolva?

– Să rezolve? Omul şi-a înfipt degetele în rana ei sângerândă şi a adâncit-o. A păcălit-o să ţină la el, să aibă încredere în el şi apoi a abandonat-o la fel ca mama ei.

La naiba.

– Vrei pe cineva în care să ai încredere când e vorba despre coşmarurile tale, nu doar de visuri. Ţi-a vorbit despre coşmarul ei, iar tu ai părăsit-o, a continuat Delaney.

– Iubito, concentrează-te. Cum îndreaptă acum lucrurile?

– Ascultă, n-o cunosc pe Ally, dar dacă aş fi în locul ei, pentru mine nimic nu le-ar îndrepta.

– Deci ceea ce spui e mai rău decât cu bunica Mabel.

– Harry, iubitule, ai fi putut trece de şase ori peste bunica Mabel şi tot asta ar fi fost mai rău.

Pe telefonul de pe birou aveam mai multe apeluri nepreluate.

– Aţi fost de un real ajutor, prieteni. Trebuie să plec.

S-a auzit o bătaie în uşă şi a intrat Irvin.

– Ce pot face pentru tine, băiete?

– Irvin, eşti concediat.

70

DOMINIC

Către: Ally

De la: Dominic

Subiect: Îmi pare rău

Fapt divers: Nu mă pricep deloc să-mi cer iertare.

Cuvintele „îmi pare rău" n-au însemnat nimic când eram copil. Nu însemnau decât „îmi pare rău că am fost prins" sau „o să fac asta din nou".

Am realizat cât e de jalnic e să ai patruzeci și cinci de ani și încă să nu știi să spui aceste trei cuvinte, dar îmi pare rău, Ally. Îmi pare rău definitiv, dureros, de neiertat. Nu merit iertarea ta, dar asta nu mă împiedică să sper la ea.

Al tău pentru totdeauna, deși nu te merit,

Dominic

Către: Ally

De la: Dominic

Subiect: Ca să mă cunoști

Am aflat recent că porecla mea este Seiful. Nu am prea ușor încredere în alții. Nu vorbesc despre mine prea ușor. Iar mândria mea masculină e iremediabil afectată, fiindcă mă aștept mereu să fiu folosit. Toate astea ar fi trebuit spuse în stadiul „hai să ne cunoaștem". L-am sărit fiindcă eram prea ocupat să te dezbrac.

Nu că regret partea asta.

Ți-am făcut însă o nedreptate, Ally. Ți-am oferit lucruri, dar nu am împărtășit nimic cu tine. Te-am forțat să-mi spui secretele tale, dar am refuzat să vorbesc despre ale mele. N-a fost niciodată un schimb corect. Tu ai oferit întotdeauna mai mult.

Pentru asta și pentru multe alte lucruri, îmi pare rău.

Cu dragoste,

Dom

Către: Ally

De la: Dominic

Subiect: Ca să mă cunoști

Nu suport mirosul de humus. Mă face să vomit.

Cu dragoste,

Dom

Către: Ally

De la: Dominic

Subiect: Ca să mă cunoști

Adăugiri la lista lucrurilor pe care le detest.

Detest să nu știu ce se întâmplă în viața ta, în ziua ta. În loc să aflu cum a mers cursul de dans sau ce ai mâncat la prânz sau chiar unde lucrezi acum, cunoștințele mele despre tine sunt limitate la faptul că am pierdut dreptul de afla lucruri despre tine.

Detest faptul că se apropie ziua ta de naștere și nu am niciun drept să iau parte la ea.

Detest că nu ești aici ca să mă întrebi cât de mult am citit din Mândrie și prejudecată. Apropo, am terminat-o și am văzut și una dintre ecranizări.

Detest că nu te pot întreba care este scena ta favorită din film cu domnul Darcy.

Detest că am distrus relația noastră exact când începuseși să mă repari. Fac ceva bun aici. Cu adevărat bun. Ca și mama. Nu s-ar fi întâmplat niciodată asta dacă nu ai fost tu. Detest că nu-ți pot spune despre ce e vorba.

Detest că am lăsat răul din trecut să distrugă binele din prezent.

Detest să găsesc urme ale tale prin casă. Ele îmi amintesc nu numai că nu vei mai intra pe ușa aceea, ci și că eu sunt motivul pentru care nu mai vii.

Detest cei cincizeci de dolari pe care mi-i trimiți săptămânal. Și știu că de asta îi trimiți. Nu-ți vreau banii. Te vreau numai pe tine și detest faptul că nu mi-am dat seama ce simți tu pentru mine.

Cu dragoste,

Dom

Către: Ally

De la: Dominic

Subiect: Ca să mă cunoști

Nu pot respira fără tine. Nimic nu mai are sens. Sunt un nenorocit fără tine. Întreab-o pe Gola. Ea e trup și suflet în tabăra #ȚinCuAlly. La fel ca toată lumea din clădirea asta.

Buddy s-a simțit în sfârșit destul de rău încât să mănânce la prânz cu mine. Mi-a spus că tu i-ai prezentat-o lui Christian pe soția lui și acum este consultantă pentru unele dintre creațiile lui. Asta ești tu, creezi legături între oameni.

Uneori am senzația că-mi țin respirația așteptând ca cineva să-ți rostească numele în preajma mea. Nu vreau niciodată o viață în care să nu aud numele tău.

Cu dragoste,

Dom

Către: Ally

De la: Dominic

Subiect: Ca să mă cunoști

Am făcut ce făceai tu cu Brownie. Și lui îi e dor de tine aproape la fel de mult ca mie. L-am îmbrăcat cu unul dintre tricourile pe care le-ai lăsat aici. Foto atașată. Am băut câteva pahare cu Elton – care mi-a confirmat diagnosticul de dobitoc – pe verandă, seara trecută. Poate că am băut cam mult și am încercat să-ți port rochia Halston la culcare. Mi-a rămas înțepenită peste cap și umeri, și pentru câteva secunde am crezut că o să mă sufoc și o să mor.

Apropo, îți datorez o rochie nouă pe lângă toate celelalte lucruri pe care ți le datorez.

Știu ce ai adus în viața mea. Știu că nimic din ceea ce ți-am dat nici măcar nu se compară. Dar voi rezolva asta.

Între timp, și eu, și Brownie încă sperăm să te întorci în viața noastră. El nu știe că nu te merit. Te rog să nu-i spui.

Cu dragoste,

Dom

Către: Ally

De la: Dominic

Subiect: Ca să mă cunoști

Prima dată când te-am văzut – înainte să zbieri la mine și să scrii FU cu pepperoni – m-am îndrăgostit de părul tău. În mintea mea îți spuneam Bucle Sexy pentru că îmi doream să-mi strecor degetele în părul tău în timp ce te sărut.

Cu dragoste,

Dom

Către: Ally

De la: Dominic

Subiect: Ca să mă cunoști

Când eram student în anul întâi, colegul meu de cameră m-a mințit că nu are unde să se ducă în vacanța de Crăciun, așa că l-am invitat acasă la mine ca să poată participa la petrecerea de Anul Nou organizată de părinții mei. Imaginează-ți modele, șampanie, caviar, artificii. A strecurat douăzeci dintre idioții lui de prieteni la petrecere și am fost nevoit să-i rup nasul prietenului lui când a încercat să împiedice un model de șaptesprezece ani să iasă din camera lui.

Elena s-a întâlnit cu mine crezând că aș putea să-i fac numele cunoscut, și când n-a mai funcționat chestia cu anunțatul paparazzilor de câte ori ieșeam, a început să se culce cu tatăl meu.

Mama a știut că eram legat de mâini și de picioare cu ideea de onoare a familiei și s-a folosit de asta ca să mă facă să renunț la cariera care mi se potrivea, doar ca să curăț mizeria făcută de tata.

Tu nu m-ai folosit nici măcar o dată. Nu mi-ai cerut niciodată nimic. Eu, în schimb, te-am încărcat cu demonii mei pentru că am crezut că habar n-am cum arată o relație sănătoasă. Harry și Delaney mi-au deschis însă ochii.

Cu dragoste,

Dom

Către: Ally

De la: Dominic

Subiect: Ca să mă cunoști

Azi-noapte am zăcut în pat gândindu-mă la toate lucrurile legate de tine pe care le-am pierdut. Iată top zece dintr-o infinitate.

10. Felul în care te separi de lume atunci când dormi. Ar putea defila o fanfară pe lângă tine, iar tu n-ai auzi nici măcar trombonul.

9. Felul în care cânți la pian (rău, dar cu entuziasm molipsitor).

9. Oribil tău gust la înghețată.

8. Optimismul tău. Nu am fost niciodată în preajma cuiva care crede întotdeauna că lucrurile vor merge bine. Sper că nu am distrus asta, pentru că inima ta plină de speranță este cel mai frumos lucru pe care l-am cunoscut.

6. Felul în care scrii chestii cu pepperoni.

5. Sânii tăi. Hai să fim sinceri. N-ai fi crezut lista asta dacă nu ajungeau în top 5.

4. Felul în care dansezi. Felul în care-i înveți pe alții să danseze. Felul în care te miști mereu pe ritm.

3. Felul în care-mi rostești numele, indiferent de dispoziția ta. Adormită. Înfometată. Supărată. Dornică. Îmi lipsește atât de mult uneori, încât încă am impresia că încă te aud strigându-mi numele.

2. Cum nu numai că m-ai păcălit să adopt un câine, dar m-ai învățat cum să-i ofer un cămin.

1. Inima ta.

Cu dragoste,

Dominic

Către: Ally

De la: Dominic

Subiect: Ca să mă cunoști

Când eram în ultimul an de liceu, am avut o iubită care a fost cu mine numai ca s-o cunoască pe mama, în speranța că va fi descoperită ca model. Mama n-a descoperit-o, dar tata da.

Am intrat peste ei în garaj cu o zi înainte să împlinesc optsprezece ani. Tata îi „arăta mașina pe care mi-o cumpărase". O înghesuise într-un colț, cu mâna sub bluza ei.

Atunci am crezut că ea e la fel de vinovată ca și el. Am înrăutățit lucrurile condamnând-o pe ea. Acum știu cum a fost. Am vrut să iau legătura ea anul trecut. După ce tatăl meu a fost îndepărtat cu forța. După ce am citit declarațiile

[illegible] Încă ce am plătit pentru infracțiunile lui din fondul pe care i l-am deschisese pentru mine și de care nu m-am [illegible]

Am înțeles în cele din urmă că el și cu mine am distrus [illegible] de șaptesprezece ani. Nu am luat legătura cu ea. Nu puteam înfrânta să-i ascult povestea, pentru că încă păstram secrete.

Nu era prima dată când am intrat peste tata când era cu altcineva decât mama. Prima dată aveam treisprezece ani. Era cu soția unui vecin pe canapeaua nou-nouță pe care o comandase mama de la Milano.

Mi-a explicat că dacă-i spun mamei voi distruge familia. Că dacă păstrez secretul vom rămâne cu toții împreună. Mi-a promis că o să se schimbe și n-o să mai facă niciodată o asemenea greșeală. Atunci am crezut că se referea la faptul că nu va mai înșela din nou. N-am înțeles atunci, dar de fapt spunea că nu va mai greși lăsându-se prins din nou.

Dacă m-aș fi dus la mama când s-a întâmplat prima dată, tata nu ar mai fi fost la Label ca să hărțuiască și să agreseze acele femei. Dacă i-aș fi dezvăluit secretul, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ally, nu am spus nimănui niciodată asta. Ești prima care află. Îmi doresc să fi fost un secret mai vesel, mai plăcut. Dar o femeie înțeleaptă și furioasă mi-a spus că degeaba împărtășești lucrurile bune dacă nu ești dispus să le împărtășești pe cele rele.

Așa că iată-l pe cel rău: eu sunt motivul pentru care tata a fost în poziția de a vâna și viola femei. Nu mă pot ierta pentru asta.

Cu dragoste,

Dom

71

ALLY

Pe când martie făcea loc lunii aprilie, iar iarna se transforma în primăvară, e-mailurile lui Dominic veneau regulat. În fiecare noapte primeam câte unul, în ciuda faptului că nu am răspuns nici măcar o dată. În fiecare noapte le reciteam pe toate de pe canapeaua pe care o adusesem înapoi din depozit în casa tatei.

Poate voiam să mă pedepsesc, cine știe? Poate eram masochistă. O fraieră cu inima frântă.

Inima mea sfărâmată deplângea soarta băiatului care fusese împovărat cu sarcina de a ține familia laolaltă. Bărbatul în care se transformase acel băiat îmi sfărâmase însă mie inima. Și dacă Dominic nu știa mare lucru despre cum să-ți încredințezi altora secretele, eu nu știam prea multe despre iertare.

Cu siguranță că n-o iertasem pe mama pentru că ne abandonase, ca să nu mai spun că-i luase tatălui meu siguranța financiară. Nu l-am iertat pe antreprenor că mi-a furat banii. Nu am iertat-o pe Deena Recepționera că s-a simțit bine amenințându-mă cu evacuarea tatălui meu.

Nu știam cum să iert. Știam cum să merg mai departe și asta făceam.

Singura modalitate prin care comunicam cu Dominic era cecul săptămânal de cincizeci de dolari din ceea ce puteam economisi ca să-i înapoiez datoria. Nemernicul nu i-a încasat niciodată.

Totul era de rahat. Absolut totul.

Din multe puncte de vedere eram ca la început. Înapoi la Î.D. Înainte de Dominic. Revenisem la ospătărie, la colaborările din baruri și la efortul de a o evita pe Deena Recepționera. Singura diferență era că acum știam cum era când îmi zâmbea Dominic. Când mă regula. Când mă îmbrățișa.

Era o ironie colosală a sorții.

Mi-a apărut în raza vizuală camera asistenților și am făcut tot posibilul să mă scutur de negativism. Tata nu merita o vizită de la Gail Morocănoasa, distribuitoarea de deprimare și teamă din azil.

Ușa laterală era deschisă – mulțumesc zeilor care te ajută să eviți responsabilii cu încasarea taxelor și asistenților sociali care se strecoară afară pentru pauza de țigară –, așa că am intrat și m-am îndreptat spre aripa rezidenților cu probleme de memorie.

Braden era la telefon și mi-a deschis.

I-am făcut cu mâna și am dat să intru pe hol, dar m-a oprit ridicând un deget în aer.

— Da, tocmai a intrat.

Fir-ar să fie. Oare Deena Recepționera a observat intrarea mea pe furiș în clădire? Am făcut o mișcare disperată cu mâna ca și cum îmi luam gâtul.

Rânjetul cu toți dinții al lui Braden m-a bulversat.

— Da. Nu e nicio problemă, a mai zis înainte să încheie convorbirea.

— Ce e? l-am întrebat, pregătindu-mă pentru altă posibilă belea.

— Relaxează-te. E de bine. Chiar de bine.

Da, sigur. Cum să nu.

— Oh, Doamne. Uite cât e ceasul. Trebuie să plec, am zis, mimând că verific un ceas imaginar de pe încheietură. Când m-am întors spre ușă simțeam furnicături pe ceafă.

Un mic grup de oameni în uniforme treceau prin ușă și-mi blocau ieșirea. Știam deja că fereastra tatei nu se deschidea suficient cât să treacă un trup – măsuri de siguranță

– și se deschidea spre curte, iar aceștia nu erau pantofii mei de escaladă.

O asistentă în uniformă roz mi-a dat un balon de felicitare. O alta cu o coadă împletită și ochelari de bibliotecară mi-a înmânat un buchet vesel de garoafe. Cu toții zâmbeau.

Era evident că mă confundaseră cu altcineva.

– Ally Morales, a zis Sandy, asistenta-șefă, pășind în fața micuței gloate zâmbitoare.

Bun. Ăsta era sigur numele meu.

– În numele tuturor celor de Azilul de Bătrâni Goodwin Childers...

– Cu excepția Deenei, a tușit cineva în spate.

– ...vrem să te felicităm pentru că ești prima destinatară a bursei Lady George Memory Care.

Mi-a înmânat o scrisoare și, peste zumzetul vesel de acolo, am reușit să pricep ideea.

Felicitări... prima destinatară a bursei Lady George Memory Care... Încântați să vă informăm ca toate cheltuielile pe termen lung ale tatălui dumneavoastră... sunt acoperite în totalitate pentru următoarele douăsprezece luni...

O bucată de hârtie a plutit pe pământ și m-am aplecat s-o ridic. Era o chitanță pentru douăsprezece luni de îngrijire.

Nu puteam respira, așa că am rămas unde eram, cu capul pe genunchi, și am tras aer în piept.

– Cum s-a întâmplat asta? am șuierat.

– Ne-a contactat fundația. Am înscris numele tău pentru aprobarea procesului și ai câștigat, Ally!

Îngrijirea tatălui meu era garantată timp de douăsprezece luni. Asta însemna... *totul.*

După ce mi-am recăpătat un pic din demnitate, după ce am îmbrățișat, smiorcăindu-mă, tot personalul de acolo,

am petrecut o oră veselă cu tata. Nu m-a recunoscut, dar era într-o dispoziție bună și spunea povești despre fiica sa Ally.

Când a început să mă întrebe la ce oră vine elevul lui la pian, am decis că era timpul să mă îndrept spre casă ca să mă pregătesc pentru tură.

Pașii mei erau mai ușori decât cu o oră în urmă. Oricât de ușurată mă simțeam însă că primisem un răspuns neașteptat la rugăciunile mele, încă mă durea inima.

Îmi lipsea Dominic și nu sufeream asta. Îmi amintea ce mult mi-a lipsit mama în primul an după ce a plecat. Când încă mai aveam speranță. N-a încetat niciodată cu adevărat să-mi lipsească ideea de a avea o mamă. De câte ori apărea durerea, venea împreună cu o mai mare și mai răutăcioasă autoînvinovățire:

Cum puteam să duc dorul cuiva care mă rănise fără milă?

Eram prea ocupată să mă simt ca un rahat și era cât pe ce să trec de casa frumoasă de pe colț fără să visez ca de obicei cu ochii deschiși.

Azi nu simțeam că visez cu ochii deschiși. Nu știu dacă am crezut vreodată în fericirea până la adânci bătrâneți dintre acei pereți.

Dar tocmai atunci a apărut un cuplu de bătrâni la fereastra din față. Se strângeau cu foc într-o îmbrățișare care nu părea deloc una inocentă între bunici.

Bine. Așadar fericirea până la adânci bătrâneți există. Doar că nu pentru mine. Glumețul care spusese că e mai bine să fii iubit și să pierzi decât să nu fii niciodată iubit era, din punctul meu de vedere, un adevărat ticălos.

Am întors spatele fericitei scene și am pornit spre stradă, când mi-a vibrat telefonul în buzunar.

Abia am descifrat numele agentului meu imobiliar pe ecranul slab luminat.

— Bună, Billy, am zis.

— Avem toată suma în numerar pe masă, Ally, a zis Billy cu grabă plină de entuziasm.

M-am oprit din drum şi am dat din cap ca să-mi amuţesc ţiuitul din urechi. Nu se poate, doar visam ziua asta. În orice clipă urma să mă trezesc în patul meu stupid şi să fiu devastată când reveneam la realitate.

— Scuză-mă. Poţi să repeţi?

— Ofertă cu toată suma în numerar, a zis el. Vor să încheie actele până la sfârşitul săptămânii. Ştiu că e o notificare din scurt, dar...

— Accept-o. Oh, Doamne! Accept-o! am zis, dansând în cerc pe trotuar.

Apoi am încremenit şi un gând îngrozitor s-a strecurat în mintea mea.

— Stai o clipă. Spune-mi că nu e Dominic Russo cumpărătorul.

— Cine? Nu. Nici măcar nu e o persoană fizică. E un fond de investiţii. Agentul cumpărătorului spune că acesta s-a îndrăgostit de casă.

— Adevărat? am şoptit.

— De fapt în e-mail scrie că s-a îndrăgostit în casă, dar cred că a fost o greşeală de tastare. Va trebui să începi imediat să-ţi strângi lucrurile.

Nu era mare lucru de împachetat. O canapea şi o geantă de sport cu haine pentru dans şi uniforme de chelneriţă. Acestea erau posesiunile mele pământeşti. Era însă mai bine s-o iau de la început fără multe bagaje.

72

ALLY

Lucrurile continuau să se întâmple. Lucruri bune.

Marți, poliția din Foxwood m-a contactat ca să-mi spună că ticălosul de antreprenor fusese arestat pentru fraudă și furt și alte acuzații vizând diverse găinării. Se pare că nu fusesem singurul client pe care-l înșelase.

Detectivul nu era singur că-mi voi recupera banii, dar recuperase ceasul de buzunar furat al tatălui meu.

Joi, am primit un e-mail de la o firmă de design din Manhattan. Văzuseră ce am făcut la *Label* și cumva au ajuns la Dalessandra, care m-a ridicat în slăvi. Voiau să știe dacă eram interesată de un loc de muncă.

Vineri a fost o zi dulce-amăruie. S-a încheiat fără probleme vânzarea casei tatălui meu. Cumpărătorii semnaseră împuternicire pentru agentul lor, așa că nu i-am întâlnit. Am predat cheile în schimbul unui cec care-l va ține pe tata la Goodwin Childers în următorii câțiva ani, dar îmi va reface și o parte din economii, așa că-i voi returna datoria lui Dominic.

M-am oprit la bancă și am depus cecul înainte să se poată răzgândi cumpărătorii. Am scris apoi un cec pentru fiecare bănuț pe care i-l datoram lui Dominic Russo, l-am expediat prin poștă și m-am răsfățat cu un Uber până la doamna Grosu. Locuiam de câteva zile în camera ei de oaspeți, până când urma să-mi dau seama care trebuia să fie următoarea mea mișcare.

Speram și să-i zăresc pe noii cumpărători de vizavi.

Când am ajuns la jumătatea drumului spre doamna Grosu, într-un Prius impecabil, telefonul meu a sunat, apoi a vibrat de două ori. Era un număr de la biroul *Label*. Am ezitat. Luna trecută am ignorat toate apelurile, de teamă că ar putea fi Dominic. Dar şi de teamă că nu ar fi el.

Obosisem să mă tem. Obosisem să-mi fie dor de el.

— Alo?

— Ally, sunt Jasmine de la resurse umane, m-a anunţat scurt interlocutoarea.

Morocănoasa Jasmine, fotografa nepricepută.

— Bună, am zis.

— Te-am sunat ca să-ţi trimit cecul cu ultimul salariu.

Eram prea tristă şi prea deprimată ca să mă bucur de banii de care uitasem.

— Ah, desigur, i-am spus, şi i-am dat adresa doamnei Grosu.

— Minunat. Apropo, am câteva informaţii pe care le-ai putea considera interesante.

Mă îndoiam foarte mult.

— De fapt, Jasmine, nu cred că...

— Am primit un telefon de la Mickey, asistentul acela drăguţ de la contabilitate cu care ies uneori.

— Hm.

Morocănoasa Jasmine îmi distrusese oficial creierul.

— Vorbea despre auditul cheltuielilor şi alte chestii plictisitoare pe care în mod normal nu le aud, fiindcă eram prea ocupată să-i admir bicepşii. În fine. A menţionat că era o ciudăţenie acolo, deoarece directorul de creaţie a tot cumpărat mâncare pentru departamentul administrativ.

— Directorul de creaţie? am întrebat încet.

— În ianuarie, Dominic a început să cumpere mâncare aproape în fiecare zi pentru angajaţii de acolo.

— Stai puţin. Nu era ceva obişnuit? Adică nu se făcea la fel şi înainte...

Înainte de ce? Înainte de mine? Înainte de mine, care veneam la cantină cu salate expirate și resturi de mâncare de acasă?

— Nu. Au început după ce te-ai angajat tu.

Am simțit nevoia să mă așez.

Bun, deci Dom a plătit pentru niște mâncare. Mare lucru. Asta nu compensa pentru faptul că n-a avut încredere în mine.

— Apoi au mai fost un telefon și un laptop, a continuat Jasmine.

Rahat.

— Ce-i cu ele?

— Ai observat vreodată că niciunul dintre noii angajați nu a primit gratis tehnologie?

Da.

— Nu chiar.

Am început să simt furnicături pe ceafă.

— Achizițiile nu erau înregistrate, așa că am verificat cu Gola, care se ocupă de unele facturi personale ale lui Dominic. Le-a cumpărat cu banii lui și i-a pus pe cei de la IT să le configureze pentru tine.

M-am gândit la Buddy și la soția lui. Cum ei nu știau nici acum că Dominic Russo era Moș Crăciunul secret al asigurării lor medicale.

— Nu înțeleg, am început.

— Uite, poate că e vorba doar de o inimă romantică.

Mă îndoiam foarte tare.

— Tipul a greșit. Grav. Cifrele nu mint însă. E evident că ține la tine. În fine, vin cu siguranță săptămâna asta la dans. Ne vedem acolo!

— Da, ne vedem, am zis fără vlagă.

Mi-a trecut ceva prin minte și n-am reușit să nu mă gândesc la asta. În aproape toate lucrurile bune care mi s-au întâmplat începând din ianuarie fusese mâna lui Dominic Russo. Mâncarea. Telefonul și laptopul de care aveam

disperată nevoie. Locul de muncă. Renovarea. Dulapul plin cu haine de firmă. Şi bineînţeles, pianul.

Era un comportament care se repeta. Dominic descoperea mereu câte o nevoie a cuiva şi o împlinea fără să spună că el a făcut asta.

Nu eram o persoană norocoasă. Nu câştigasem la loto. Mi se părea mai amuzant să dau foc banilor decât să-i bag într-o maşinărie unde ştiam că n-am niciodată noroc. Şi, cu siguranţă, nu câştigam burse despre care habar nu aveam

Am căutat agitată în rucsac. În cele din urmă, am găsit-o jos de tot, sub o banană şi ultimul număr din *Label.*

Scrisoarea de la fundaţie.

Bursa Lady George Administration Memory Care.

Doamna. Ca în denumirea clubului lui Faith – Ladies and Gentlemen, locul unde mă atinsese prima dată.

— Nu, asta nu, am şoptit.

George. Pizzeria lui George, unde ne-am întâlnit prima dată. Mi s-a strâns stomacul.

Administraţia. Departamentul administrativ. Unde m-am îndrăgostit de el.

Nu. Nu. Nu. Mintea mea nu voia să creadă, dar inima, trădătoare prostuţă şi iertătoare, bătea cu o speranţă idioată.

Am format numărul de telefon de la azil.

— Biroul lui Sandy, vă rog.

Am aşteptat agitată.

— Sandy, a răspuns ea veselă.

— Oh, slavă Domnului! Sunt Ally Morales. Am o întrebare foarte importantă.

— Da, *bineînţeles,* domnişoară Morales. Mă bucur să te ajut.

— Deena e acolo, am bănuit.

— Desigur. Se confirmă.

— Voi fi concisă. Dominic Russo a avut ceva de-a face cu bursa acordată tatălui meu?

— Uhh..., a reacționat ea, luată prin surprindere. Nu cred că am informația în acest moment, a zis pe un ton mult mai ridicat decât de obicei.

— Sandy, acum mă minți pe mine sau pe Deena?

— Uneori ambele opțiuni sunt viabile, a zis.

— Dominic Russo l-a vizitat pe tata?

— Ei bine, mă tem că nu-ți pot da un răspuns, ținând cont de legislația privind protecția datelor personale.

— Oh, Doamne! mi-am dat ochii peste cap. Sună-mă când își ia Deena pauză ca să se alimenteze cu sânge de copil.

Mi-am pus capul între genunchi și am încercat să nu vomit pe acolo.

— Sunteți bine acolo, în spate? m-a întrebat agitat șoferul.

— Sunt bine, am mințit. Foarte bine.

M-am sprijinit de banchetă și am scos din geantă actele de vânzare a casei.

Fondul de investiții Alominic.

Am scos un sunet nedeslușit, pe jumătate geamăt, pe jumătate vaiet.

Șoferul a tras pe dreapta la marginea drumului.

— Cucoană, te rog să nu vomiți în mașină.

73

ALLY

– Hei, Als! Masa 3 tocmai s-a ocupat. Poți lua comanda, m-a anunțat Jorge peste zgomotul făcut de ventilatorul obosit când am intrat pe ușa din spate pentru tura de sâmbătă seara.

După părerea mea, Pizza la Cuptor de Lemne a lui Jorge era un local mult mai spălat de cât al lui George. Jorge era genul de om vesel căruia chiar îi plăceau și oamenii, și pizza. Bacșișurile erau decente. Pizza era mult mai bună și aveam o masă gratuită și pauze de mers la baie ori de câte ori aveam nevoie.

În plus, pizzeria se afla într-o zonă în care ajungeam ușor pe jos de la azilul unde se afla tata.

– Desigur, am zis, afișând un zâmbet.

Încă eram zguduită după revelațiile avute ieri.

În camera de oaspeți în roz și galben a doamnei Grosu, socotisem și adăugasem costul celor douăsprezece luni de îngrijire pe termen lung.

Dacă aveam de gând să-i returnez toți banii lui Dominic Russo, deja trebuia să încep să-mi vând organele interne.

Încă nu știam ce voi face. Trebuia să stau de vorbă cu el, dar nu știam dacă aș putea să suport să-l văd. E-mailul de aseară fusese scurt și, vai, atât de dulce.

Către: Ally
De la: Dominic
Subiect: Ca să mă cunoști

Nu te voi uita niciodată, Ally. Și nici nu încerc. Inima mea a fost a ta de la pepperoni încoace.

Cu dragoste,

Dominic

Cu mintea la pepperoni, am pontat fișa și am trecut prin ușile batante în sala de mese. Era o după-amiază aglomerată de sâmbătă. Jumătate dintre separeuri erau deja ocupate. Cealaltă ospătăriță mi-a făcut cu mâna în timp ce înregistra o comandă.

Eu nu i-am răspuns la salut, pentru că nu mă puteam abține să mă holbez la masa 3.

Ochii albaștri m-au atras ca un magnet și am traversat localul până la el.

Dominic Russo – arătând mai relaxat ca oricând, cu blugi, hanorac și o șapcă de baseball – se uita la mine.

Atât de trist, atât de plin de speranță.

Picioarele mi s-au oprit în fața lui, iar inima a făcut tot ce a putut să-mi ajungă în gât.

Îmi fusese *dor* de el. Trupul meu tânjea după el. Sunetul vocii, sprâncenele stufoase, mirosul după duș, căldura trupului ce m-a topit întotdeauna.

— Ally, a zis răgușit, apoi și-a dres glasul.

— Bună Dom, am zis slab.

Voiam să cedez și să plâng. Voiam să mă cațăr în poala lui, să-l las să mă îmbrățișeze și să mă convingă că de-acum înainte totul va fi bine. Voiam ca el să facă să fie bine. Cumva.

M-a cercetat cu privirea din cap până în picioare ca și cum nu-i venea să creadă cu adevărat că sunt acolo.

Amintindu-mi unde mă aflu, mi-am scos carnetul din șort și mi-am înghițit nodul din gât.

— Știi ce dorești?

S-a uitat la meniul nedeschis, apoi din nou la mine.

— Cred că am să aleg pizza cu pepperoni.

Au! Lovitură directă în bătrâna mea inimă.

Am pus înapoi carnetul.

— Desigur. Mai dorești și altceva?

Și-a pus mâna pe marginea mesei acoperite cu folie de protecție verde. Degetul lui mic era la doi centimetri de locul unde atârna mâna mea. Uneori, un centimetru poate însemna de-a dreptul un kilometru. Nu știam cum să-l parcurg și nu știam cum să-i cer ceea ce aveam nevoie, pentru că nu știam ce am nevoie.

— Sunt o mulțime de lucruri pe care le vreau, a zis cu blândețe.

Privirea lui plină de speranță s-a lipit de a mea. Degetul mic s-a încordat și, preț de o secundă minunată, perfectă, l-a atins pe al meu. Trupul mi s-a aprins ca un brad de Crăciun.

Îl iubeam. Al naibii de mult. Iar el mă rănise al naibii de rău și nu știam ce vreau de la el.

Am făcut din precauție un pas în spate.

— Mă bucur mult să te văd, le-am spus tenișilor mei. Transmit comanda.

Se uita la mine cu atâta *emoție*, că mă lua ameteala. Degetul lui mare a bătut o dată în liniște pe suprafața mesei, iar familiaritatea gestului m-a lăsat fără aer. Inima mi s-a strâns ca în zilele în care mă recunoștea tata.

Poate că era chiar atât de simplu. Iubești pe cineva, îl ierți. Poate că tot ce conta e să ai curajul să te întâlnești cu celălalt și să fii suficient de puternic încât să accepți să fii rănit.

A dat din cap și a privit în jos la masă.

— Mulțumesc, a zis încet.

Am zburat până în bucătărie.

— Jorge, am nevoie de o pizza cu pepperoni și vreau s-o decorez eu, l-am anunțat.

Șeful meu a ridicat din umeri și mi-a arătat o pizza în pregătire.

— Simte-te bine, Als.

Au fost cele mai lungi trei minute din viața mea, așteptând ca pizza din cuptor să-și folosească magia.

Aproape că mi-am ars mâinile când am scos-o din cuptor și am pus-o pe o tavă.

— Calmează-te, că te rănești, m-a admonestat Jorge.

— Am fost deja rănită, dar e în regulă, pentru că-l iubesc!

Jorge a zis în barbă ceva de genul „femei nebune", dar eram prea grăbită să ajung în sala de mese.

Încă o dată m-am oprit din drum când am văzut că la masa 3 nu mai era nimeni.

El plecase.

M-am uitat repede prin restaurant, dar trupul meu știa deja că Dominic Russo plecase. În locul lui era un plic din hârtie groasă maronie sub o bancnotă nou-nouță de douăzeci de dolari. Am trântit pizza pe masă și am desfăcut plicul.

Un cec semnat de o anume Claudia Morales mi-a căzut fluturând în poală. Mama îi scrisese tatei un cec pentru suma exactă pe care i-o șterpelise din economii. Era și un al doilea cec pentru mine, cu o sumă care m-a făcut să mă uit de două ori. La specificații era trecut „pentru cheltuielile intervenite".

— Of, Dumnezeule! am icnit.

— Draga mea, ești bine? a întrebat o femeie din restaurant. Pari șocată.

Am clătinat în tăcere din cap.

— Nu ești bine sau nu ești șocată? a insistat ea.

Mai mulți clienți s-au întors să se uite la mine.

— Nu sunt bine. Nu e șoc. E dragoste.

A dat din cap viguros.

— Ești îndrăgostită de bărbatul acela drăguț care stătea acolo, frumos și foarte trist?

— Da.

Alături, în grămada de hârtii, era actul pentru casa tatei. Ataşat, un bilet scris de mână.

Ally,

Sunt ale tale. Nimeni nu-ţi va putea lua vreodată amintirile.

Cu dragoste, Dom.

— Naiba să te ia, Dom, am şoptit suspinând.

Urma un raport care părea să fie făcut de un soi de detectiv particular.

Subiect: Deena Smith, Azilul de Bătrâni Goodwin Childers.

Am dat paginile, răsfoindu-le în grabă. Părea investigarea unor tactici ilegale şi neortodoxe de colectare a taxelor. Era ataşată o plângere oficială adresată statului, în care Deena Recepţionera era acuzată de hărţuire şi tactici de intimidare prin care forţa familiile să plătească datorii pentru cei dragi aflaţi acolo, chiar şi în situaţii în care nu exista nicio urgenţă sau restanţă.

Dedesubt, o tăietură din ziar. Un paragraf scurt din registrul poliţiei care menţiona investigarea unei angajate a unui azil de bătrâni pentru intimidarea familiilor pacienţilor cu scopul de a câştiga bonusuri consistente pentru încasarea la timp a taxelor. Angajata fusese suspendată fără plată.

Ei bine, aşa se explicau bijuteriile ei fastuoase.

— Astea nu par să fie bijuterii sau flori, a zis tare o femeie, întinzându-şi gâtul să vadă la ce mă uit.

Ultimul lucru din plic era un exemplar anticipat din numărul pe mai al revistei *Label*.

Dalessandra, părând puternică şi feroce, stătea alături de alte patru femei pe coperta cu titlul: „Gata cu secretele: Supravieţuitoarele îşi împărtăşesc poveştile".

— Oh! Dumnezeule!

— Ei bine, ce e?

— O revistă, am zis.

— Hm. Tipul crede că vrei să citești ceva ușor? Ești sigură că nu e și un inel cu diamant acolo?

Am răsfoit revista până la articolul de fond. Dalessandra și cele patru femei scriseseră eseuri. Era o poză care-ți tăia respirația, pe cele două pagini din centru, cu Dalessandra și prietena ei Simone... îmbrățișate.

M-am săturat să păstrez secrete. Sunt îndrăgostită de Simone. Avem o relație de mulți ani.

— Sfinte Sisoe! am icnit.

Am trecut la final.

Nota editorului: Paul Russo a fost concediat de la Label. *În momentul de față este angajat la altă revistă. Anterior,* Label *a făcut greșeala de a alege să nu impună clauza de neconcurență și le-a cerut victimelor hărțuite de Russo să semneze un contract de confidențialitate în schimbul unor sume de bani. De atunci, ne-am schimbat poziția în privința ambelor chestiuni. Victimele nu vor mai fi niciodată constrânse la tăcere în compania noastră. Legat de acest subiect, directorul editorial Irvin Harvey a fost concediat pentru încălcarea regulilor noastre privind hărțuirea. Dominic Russo va prelua funcția de director editorial, în timp ce Shayla Bruno va trece pe postul de director de creație.*

Voiam să citesc fiecare cuvânt, dar mai întâi voiam să-i dau pizza lui Dominic.

— Am nevoie de o cutie, am anunțat spre sala de mese.

— Da, de una pentru inel, a zis hârâit doamna de la masa opt.

— O cutie pentru pizza. A văzut cineva încotro a luat-o?

Toate femeile din restaurant au arătat spre dreapta.

Cei de la masa 2 au răsturnat resturile pe masa goală și mi-au dat cutia lor.

— Mulțumesc! am zis, vârându-mi opera de artă în cutie.

— Du-te și prinde-l înainte s-o facă altcineva, a zis femeia.

Am lovit ușa în fugă, ținând strâns cutia de pizza.

— Dominic Russo! am strigat din fundul plămânilor.

Nu-i am văzut însă nicăieri silueta familiară.

Plecase cu câteva minute în urmă. Era posibil să fi dispărut deja. Din nou afară din viața mea.

Am continuat să fug și să-l caut.

— Nu știam că Jorge mai nou livrează pentru acasă, a zis un tip în salopetă în timp ce am sprintat pe lângă el.

— Nu livrează, am strigat peste umăr.

Am pornit peste drum spre următoarea stradă, cu inima bătându-mi nebunește. Unde era? Nu putea să fi dispărut. Nu acum. Am văzut un grup de oameni, semnul stației de autobuz și m-am împleticit.

Ar putea să fie aici?

Am pornit din nou, cu inima în gât.

Razele soarelui erau strălucitoare și calde pe fața mea. Ca speranța. Ca dragostea.

Și iată-l. Stând pe o bancă lucioasă verde în spatele unui gard din spatele stației de autobuz. Era aplecat în față, cu mâinile atârnându-i între genunchi, cu ochii-n pământ.

— Ți-ai uitat pizza, am șuierat.

S-a încordat și și-a ridicat privirea, cu o speranță atât de pură, încât a adunat fiecare lacrimă din inima mea.

— Ally.

Era în picioare, întinzându-se spre mine.

— Oh, hei, curiera lui Jorge, i-a zis vecinului ei o femeie cu o haină galbenă strălucitoare.

— Frate, mi-ar plăcea o felie de pizza cu pepperoni, a recunoscut el.

— Poftim, i-am dat cutia lui Dominic.

— Iubito, nu vreau pizza. Te vreau pe tine, a zis sec. Vreau să-ți spun cât de rău îmi pare pentru tot. Vreau să mă revanșez față de tine. Vreau să cer o nouă șansă.

— Vrei pizza asta, am insistat, scuturând cutia.

— Ascultă, iubito, dacă nu o vrea el, o voi lua eu, a zis tipul de pe banca din stație.

— Îți amintești că mi-ai spus că dacă vreau orice pe lumea asta nu trebuie decât să cer?

Dominic a încuviințat, privindu-mă foarte serios.

— Vreau să deschizi cutia asta. Te rog.

Mi-a dat drumul încheieturii fără tragere de inimă și a luat cutia de la mine.

A ridicat capacul și, pentru o clipă, m-am întrebat dacă feliile de pepperoni se amestecaseră în timpul sprintului meu. Apoi l-am văzut strângând din dinți și înghițind cu greutate și am știut că micul meu mesaj era intact.

Și-a ridicat privirea, ochii albaștri arzând cu intensitate.

— Nu am ochelarii la mine. Poți citi pentru mine?

Feliile de pepperoni de la Jorge erau uriașe. Dominic vedea perfect ce scrie, dar voia să rostesc eu cuvintele.

Am rămas acolo, cu cutia de pizza între noi.

Mi-am umezit buzele și am tras o ultimă gură de aer înainte să îndrăznesc.

— Scrie „te iubesc", ei bine, e de fapt pe scurt, *I Heart U* cu inimioară, dar înțelegi tu.

Cutia de pizza a ajuns în stația de autobuz, iar eu am zburat, aterizând exact acolo unde-mi era locul. În brațele lui Dominic Russo.

— Uau! Pizza gratuită pe trotuar! a strigat cineva.

Eram însă prea ocupată să fiu sărutată.

M-a acoperit cu săruturi pe obraji, pe frunte și pe bărbie. Și în sfârșit – în sfârșit – gura lui Dominic a ajuns peste a mea.

M-a prins de păr, trăgându-mi capul pe spate. O mișcare atât de familiară, de care-mi fusese atât de dor, încât mi-au dat lacrimile.

— Te iubesc, Ally.

— Hei, voi, tipii de la Jorge, aveți cumva și niște pâine cu usturoi pe care s-o lăsați aici? N-ar strica.

Dom și-a dat ochii peste cap.

— Dacă mă lași un minut în pace, îți cumpăr tot ce vrei de pe meniul de la Jorge.

— S-a făcut!

Am râs pentru prima dată după o eternitate.

— Spune-o din nou, Maleficent. Te rog, m-a implorat Dom.

— Te iubesc, Făt-Frumos. Sunt gata să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

M-a luat în brațe și m-a învârtit, în chiotele puținilor noștri spectatori.

Mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui, destul de tare încât să nu-mi mai scape vreodată.

— Voi, ăștia din familia Russo, îmi tot schimbați viața în stațiile de autobuz.

EPILOG

ALLY

— Ce faci?

— Șșș. Nu mă distrage cu goliciunea ta. Încerc să văd dacă paiul e suficient de lung încât să ajung la fundul paharului fără să-l ridic, i-am spus.

Era însă prea târziu, eram distrasă. Pentru că imaginea fantastică a nisipului alb ca zahărul și a apelor turcoaz era deja eclipsată de Dominic Russo, care arăta ca scos din vitrină, cu slip și ochelari negri de soare.

Îl iubeam pe bărbatul puternic îmbrăcat cu veste, dar versiunea lui relaxată, scăldată în razele soarelui și bronzată, era și mai atrăgătoare, dacă era posibil așa ceva.

— E ziua ta de naștere, Ally. O să-ți comand toată ziua margarita de mango, dacă asta înseamnă să nu vezi niciodată fundul paharului.

— Încerci să mă îmbeți, domnule Russo? m-am uitat peste ramele ochelarilor de soare și am fluturat genele.

A zâmbit cu viclenie.

— Cred că e momentul să aplicăm din nou, a zis, ridicând flaconul cu cremă de protecție solară.

— La ultima „aplicare" ai zăbovit zece minute ca să-mi faci masaj pe sâni și m-am ales cu arsuri solare în rest.

— Promit să dau atenție egală fiecărui centimetru din frumosul tău corp, a zis insinuant.

Am simțit cum prind viață între picioare și am avut nevoie de o secundă ca să mă ciupesc. Nu. Nu visez. Nu sunt

pe undeva în comă. Nu am halucinații în urma unui accident nefericit de autobuz. Chiar asta e viața mea.

— Ești pregătită pentru cadoul de ziua ta? m-a întrebat, iar eu am râs.

— Am crezut că excursia asta e cadoul meu. Și garderoba înnoită cu bikini. Și cina la lumina lumânărilor.

Ca să nu mai vorbesc despre întinderea tendoanelor genunchilor din timpul partidei de sex de azi-noapte, servită ca desert.

— Oh, iubito, abia am început, a zis, zâmbind diabolic.

Pulsul mi-a crescut. Pentru că era atât de fericit când oferea. Nu aveam însă nicio idee cum va primi ce aveam eu să-i ofer.

— Angajata în concediu este de acord cu dumneavoastră, domnule director editorial, l-am tachinat.

S-a ridicat de pe scaun și s-a înghesuit lângă mine.

— Nu vorbim despre serviciu, a zis cu severitate.

Odată cu concedierea lipsită de ceremonie a lui Irvin Harvey pentru că fusese un ticălos care cauzase prejudicii, Dominic ocupase postul vacant și o promovase pe Shayla ca director de creație. Toată lumea era mulțumită.

— Te iubesc, am zis.

Uneori, cuvintele ieșeau la suprafață și nu le puteam reține, iar pe chipul lui Dominic se întâmpla mereu același lucru când simțeam nevoia să-i spun. Se topea de parcă nici lui nu-i venea să creadă că era adevărat.

— Îmi place să te aud spunând asta, a zis mândru.

De când ne împăcasem, jucam intens jocul numit Ca-să-ne-cunoaștem... în afara dormitorului. Era o conversație continuă. La fel cum relația noastră era o negociere continuă. De ambele părți, revelațiile fuseseră și mari, și mici. Ca și mărturisirea lui Dominic că-și construise viața în jurul dorinței de a-și învinge tatăl pe fiecare câmp de bătălie.

Ținând cont de faptul că omul fusese concediat de la *Indulgence* pentru hărțuire și se confrunta cu procese civile și acuzații penale, i-am amintit lui Dom că deja câștigase.

Speram din tot sufletelul că mica mea destăinuire de azi îi va oferi încă o zonă în care să câștige.

Și-a strecurat un deget sub șnurul dintre sânii mei.

— Ești pregătită pentru o nouă băutură? m-a întrebat răgușit.

Am încuviințat și mi-am mușcat buza. Eram gata să sparg gheața.

— Dar ai grijă să fie o margarita fără alcool. Bine?

A ridicat capul, apoi și-a scos ochelarii de soare, cu o privire mai intensă decât soarele din Cancun.

— Ally?

I-am luat mâna și i-am pus-o pe abdomenul meu.

— Știu că nu am plănuit asta, am zis repede, și mai știu că una e să-ți placă să stai cu copiii și alta e să-i ai, să-i crești și să-i faci oameni. Mai știu că acum am ajuns la înfricoșătoarea vârstă de patruzeci de ani, dar sunt sănătoasă și în formă bună și cred că pot face asta. Adică sper că pot.

Ospătarul, cu un tricou la fel de albastru ca oceanul, a venit cu o tavă din argint și un zâmbet.

— Sunteți pregătiți pentru ceva special? ne-a întrebat.

— Ăăă, așteaptă o clipă, a zis Dominic, cu palma încă pe abdomenul meu. Ally, vrei să spui că... O să avem...

— Sunt însărcinată. Vei fi tată. Te rog să nu înnebunești, pentru că am mare, mare nevoie să fii fericit, fiindcă sunt al dracului de speriată.

— Însărcinată? Cu un copil?

Am încuviințat, dorindu-mi brusc să pot bea alcool. În cantități mari.

— Ești bine? am șoptit.

Părea să intre în stare de șoc.

— Însărcinată, a repetat.

– Cu un copil, am repetat la rândul meu, în caz că pierduse partea asta.

Şi-a acoperit ochii cu o palmă.

– Oh, Doamne. Dom? Făt-Frumos? Eşti bine?

Am reuşit să mă ridic puţin şi i-am dat deoparte mâna de pe ochi.

Avea ochii înlăcrimaţi.

– Voi fi tătic.

Şi iată cum s-a deschis instalaţia mea de produs inundaţii. Am dat din cap, cu lacrimile curgând şuvoi.

– Da. Vei fi tătic, am şoptit.

M-a luat în braţe şi m-a ridicat de pe şezlong. L-am prins cu picioarele de mijloc şi m-am ţinut strâns.

– Nu eşti supărat? l-am întrebat timid, cuprinzându-i faţa în palme.

– Supărat? Sunt terminat. Îngrozit. Extaziat. Îngrijorat. Şi al naibii de fericit, Ally. O să avem o familie.

O familie.

Da. Acum suspinam tare. Nenorociţii ăştia de hormoni mă transformau într-o aiurită.

– Scuze, neghiobule. Trebuia să ne dai şi nouă un semn, ca să fim martori la cererea în căsătorie.

Speriată, mi-am scos ochelarii de soare.

– Faith? Christian?

Cea mai bună prietenă a mea şi iubitul ei aşa-zis provizoriu stăteau în picioare lângă şezlongul meu abandonat, părând deranjaţi.

– Încă nu am cerut-o de nevastă, a mârâit Dominic.

– Cerut de nevastă? am ţipat, încercând să mă dau jos de pe atrăgătorul tată al copilului meu.

– Ups, a făcut Christian, etalându-şi gropiţele.

– Dacă n-ai cerut-o, ce-a fost asta? a vrut Faith să ştie, după care gura ei a format un O perfect. Să nu spui! Eşti *gravidă*! a ţipat.

N-am putut decât să dau din cap și să mai plâng un pic.

— Dumnezeule!

S-a repezit spre mine și am luat-o de mână.

— Știu!

Dominic și-a dres glasul.

— Doamnelor. Încă mai am o trebușoară de care trebuie să mă ocup.

Faith mi-a dat drumul la mână și s-a cuibărit lângă Christian, făcând un semn că de-acum o să-ți țină gura.

— Te rog.

S-a așezat pe șezlong și m-a tras în poala lui.

— Ally Maleficent Morales, vrei să fii soția mea?

S-a întins pe după mine și a luat o cutie de catifea pentru bijuterii. Am dat cu putere din cap.

— Nu vrei să vezi inelul mai întâi? a șoptit, cu un zâmbet jucându-i pe buze.

Am clătinat violent din cap.

— Dar accepți?

— Da! am izbucnit. Da. Da. Da.

Apoi am râs pentru că i-am simțit erecția mișcându-se sub mine.

— Nu e vina mea. De obicei facem altceva când spui asta, mi-a șoptit la ureche.

— Te iubesc, Dom.

— Te iubesc, Ally. Fantastic de tare.

— Ne căsătorim, am zis.

— Și vom avea un copil, a adăugat el.

Ne-am zâmbit unul celuilalt și penisul lui s-a mișcat din nou.

— Acum pot să-i îmbrățișez? l-a întrebat Faith pe Christian.

După o serie de îmbrățișări și întrebări, un rând de margarita fără alcool și un număr scurt în vila bucătăriei,

Dominic Russo mi-a strecurat în sfârşit pe deget frumosul inel cu diamant.

— Va trebui să încep să ridic greutăţi cu mâna dreaptă ca să nu fac muşchi numai la stânga, am zis, suspinând visătoare la diamantul enorm ce capta lumina.

Mâna lui Dominic era din nou pe burta mea. Pe când se sprijinea de dulapul din bucătărie am observat pe chipul lui un surâs pe care nu-l mai văzusem. Mulţumire.

— Vrei să le suni pe mama ta şi pe Simone? l-am întrebat.

Surâsul lui a devenit mai larg.

— Desigur.

— Putem să-l sunăm pe tata? am întrebat. Adică e posibil să nu înţeleagă despre ce e vorba, dar vreau să ia parte la asta.

— Bineînţeles, dar mai întâi ar trebui să vezi ceva, a zis el, întinzându-se să ia telefonul din buzunarul şortului pe care şi-l scosese. Tatăl tău ne-a dat binecuvântarea.

A deschis o fotografie.

— Oh, Dom! am icnit.

Era un selfie cu Dominic şi cu tata, care zâmbea şi ţinea în mână cutia deschisă cu inelul.

— M-am dus în fiecare zi şi i-am cerut permisiunea, până când l-am găsit într-o zi bună, a zis cu blândeţe Dominic.

M-am întors la dat din cap şi la plâns.

— Cât durează chestia asta cu hormonii? m-a întrebat, ştergându-mi cu degetele mari lacrimile de pe obraji.

— Bănuiesc că o să aflăm, am suspinat.

EPILOG BONUS

ALLY

După aproximativ un an

— Ce faci? Intri prin efracție? am întrebat, rearanjând păturica Mayei, ca orice proaspăt mămică obsedată, îngrijorată de polen, de soare și de cele zece grade perfecte pentru copilul meu.

— Nu intri prin efracție când ai cheie, a zis ritos soțul meu, deschizând cu o plecăciune ușa de la intrarea în casa masivă din cărămidă.

— Dominic Russo, de ce ai cheia casei mari de pe colț? am șuierat.

Brownie a bătut nerăbdător cu ghearele pe cărămida verandei.

Spusese că-și duce mica familie la o plimbare.

Am fost încântată când am trecut de orizontul Manhattanului și am trecut râul spre ținuturile copilăriei mele. Am trecut pe lângă fosta mea casă, acum aparținând unui centru comunitar nonprofit pentru adulți cu probleme de memorie. Am pierdut marea deschidere, deoarece atunci eram în travaliu cu micuța domnișoară care sosise pe lume mai devreme cu trei săptămâni.

Era un gard solid în jurul curții – acum o grădină mică, dar colorată – și pe verandă se găseau balansoare. Două dintre ele erau ocupate. Am făcut cu mâna și ocupanții lor mi-au răspuns la fel.

Dominic ne-a bucurat pe mine și pe Brownie oprind la locul nostru preferat cu înghețată, unde mica noastră familie a stat la soare și a devorat cornetele.

Acum urma să fim arestați pentru încălcarea proprietății pe care o iubeam de când eram copil.

— Ce facem aici? De ce ai cheie? Unde sunt oamenii? am întrebat.

— Atât de multe întrebări, a zis soțul meu, sărutându-mă pe frunte și repetând gestul pe sprânceana răvășită a fiicei noastre.

Acum avea un soi de blândețe. Un fel de ușurare, de parcă nodurile de ură și vinovăție se desfăcuseră singure, lăsând în urmă numai dragoste.

— Dom? Ce-ai făcut? am șoptit, intrând.

Casa era goală. Adică nu mai avea mobilă, pereții erau goi și ecoul fiecărui pas făcut pe podeaua din lemn răsuna tare.

M-am întors spre el. A desfăcut-o pe Maya din scăunelul ei de mașină, apoi a strâns-o la piept.

Așa cum mă așteptam, s-a purtat minunat atât în timpul sarcinii, cât și al travaliului. Când a venit micuța noastră fiică, țipându-și intrarea în lume, frumosul meu soț a ținut-o pe brațe, și-a pus capul lângă al meu și a plâns.

În momentul acela, inima mea s-a frânt și s-a lipit la loc de zece ori mai trainic. Asta pentru că Dominic Russo a priceput, în sfârșit, că dragostea pe care o avea în inima aia mare și blândă a lui nu-i va permite niciodată să se transforme în tatăl lui.

Sosirea pe lume a fiicei noastre fusese dovada pe care o așteptase toată viața.

E posibil să fi urlat atât de tare, încât doctorii au decis să mă sedeze.

Cu o săptămână în urmă, Gola și colegii de la administrativ l-au surprins pe Dominic cu o petrecere pentru copil. Greta cea proaspăt pensionată a venit și ea.

Dalessandra și Simone și-au făcut apariția în salonul de spital cu o girafă de doi metri din pluș și un aranjament floral care costase mai mult decât prima mea mașină. După ce au strâns-o în brațe pe frumoasa lor nepoată, s-au dus la noi acasă cu o echipă de decoratori și meseriași ca să termine de zugrăvit pereții și să aranjeze ridicol de scumpa mobilă din camera copilului.

Fiica noastră era perfectă.

Nu numai pentru că semăna foarte bine cu mine sau că avea încruntătura furioasă a lui Dominic. Și nici pentru că eram plină de toți hormonii maternității, care mă împiedicau să vreau s-o ucid pe Maya pentru că nu dormea niciodată legat mai mult de cincisprezece minute.

Partea bună era că nu mai era atașată fizic de trupul meu și era cu adevărat plăcut să-mi recapăt un pic din autonomie.

Sarcina și cu mine nu ne-am înțeles prea bine. Femeile care susțin că perioada sarcinii e definiția deplină a feminității mint cu nerușinare sau vând creme împotriva vergeturilor.

Doamnelor, orgasmele sunt definiția feminității. Fie să aveți cât de multe puteți. Dar luați-vă un Dominic Russo al vostru. Ăsta e al meu.

În fine, am divagat.

Așadar, iată-mă în holul visurilor mele. Temându-mă să sper, pentru că omul ăsta îmi oferise deja atât de multe.

Privirea pe care mi-a aruncat-o era atât de intensă și sinceră, încât aproape că am vrut să mă uit în altă parte.

Iar când m-am uitat pe lângă el, am zărit un foarte cunoscut instrument muzical, luminat de o fâșie de lumină filtrată prin vitraliu.

M-am dus la pian și mi-am trecut degetele peste clape.

— L-ai cumpărat deja, nu-i așa? am șoptit.

Dominic, cu mâinile pe picioruşele bebeluşului nostru, s-a rezemat de biblioteca încă goală.

– Poate că da. Depinde în ce bucluc o să intru pe urmă din cauza lui.

– Oh, Dom!

Am dat din cap, cu ochii înceţoşaţi. Am plâns mult în ultimele luni. Hormonii şi multe altele. Această emoţie era însă cu totul deosebită.

– E nevoie de ceva modernizări. Mai ales în bucătărie. Sunt cinci dormitoare. Trei băi. Un birou în spate cu suficient spaţiu ca să lucrăm amândoi de acasă, mi-a zis. Etajul al treilea e o singură sală mare. Mă gândeam că am putea transforma sala în studio pentru tine.

– Te iubesc aşa de mult.

– Nu eşti supărată? a îndrăznit.

– Sunt o mulţime de lucruri în momentul ăsta.

Şi aşa era. Un amestec exploziv de emoţii ameninţau să mă inunde.

A ridicat uşor din umeri.

– A fost visul tău.

Era singurul motiv de care avusese nevoie ca să facă de unul singur toate astea.

Am dat din cap, înfigându-mi unghiile în palmă, pentru că omul ăsta frumos şi perfect merita totuşi o pauză de la lacrimile nebunei sale soţii.

– Nu casa asta. Tu. Tu eşti visul meu.

– Ally.

Sunase ca o mângâiere.

– Pune copilul jos, Dom.

Zâmbetul lui era viclean şi sexy.

– De ce?

– Pentru că vreau să-ţi mulţumesc cum se cuvine.

Câteva minute mai târziu – hei, încă încercăm să ne dăm seama cum e cu sexul după naştere, bine? – îmi

odihneam capul pe abdomenul lui Dominic și mă uitam la tavanul din rigips. Tavanul nostru din rigips.

Maya bombănea în scăunelul ei de mașină, alături de stiva de haine și pantofi.

— Ce vom face cu atâta spațiu? l-am întrebat.

Degetele lui treceau ușor prin părul meu.

— Umple-l.

Aproape zece ani mai târziu...

— Dacă voi doi vă mai încurcați printre picioarele mele, vă încui în grădina din spate, i-am avertizat cu un ton sever.

Casa mare, casa noastră mare, fusese umplută așa cum trebuie. În clipa asta, doi câini umpleau bucătăria, dar restul casei noastre însemna artă și mobilă, muzică și prieteni. Familie și copii.

Nu, oameni buni, nu făcusem tripleți la patruzeci și unu de ani. După sarcină, nu fusesem destul de obsedată încât să-l implor pe Dominic să mai facem copii.

Din fericire, n-a fost nevoie de asta, pentru că foștii noștri vecini din Manhattan, familia Vargas, au avut o soluție. Se pare că Jace, băiatul pe care îl adoptaseră Elton și Sascha, avea un frate și o soră care intraseră în sistemul de adopții. Iar pe atunci s-au îndrăgostit de o casă de pe strada noastră. Așadar, copiii noștri, patru în total, au crescut împreună.

Casa noastră mare conținea nu numai o familie formată din cinci persoane, dar și doi câini – Brownie și Cookie –, un iepure de casă și șapte peștișori aurii. *Hm, nu. Șase.* Pereții ăștia au atâtea amintiri. Diminețile de Crăciun și cinele prelungite din cursul săptămânii, după care a doua zi dimineață eram mahmuri. Întoarcerea mea la viața profesională pe care o iubeam, construirea companiei mele de design grafic și cursurile de dans pe care le țineam de câte ori era posibil.

Lacrimile şi durerile. Mari şi mici. Tata murise şi încă îmi era dor de el în fiecare zi. Îmi doream să fi putut sta la masă aici cu copiii noştri gălăgioşi şi iubitori. Aş fi vrut să fie în public aseară la soloul de tobe al lui Jack, la concertul trupei din liceu. Fuseseră însă aici domnul Mohammad, doamna Grosu, Dalessandra şi Simone.

Cumva, tata era însă şi el aici. La fel ca în copilărie, era mereu muzică în casă. Copiii noştri îşi văzuseră mama şi tatăl dansând în bucătărie, între antrenamente de fotbal şi gale elegante. Jack şi cu mine am preluat tradiţia familiei Morales de a urla la televizor în timpul meciurilor în care jucau Mets. Maya îmi călca pe urme în privinţa dansului.

Nici eu, nici Dom nu ne prindeam de unde venea dragostea lor pentru arte marţiale, dar eram de acord cu ea.

Am auzit muzică şi m-am apropiat pe vârfuri.

Dominic şi Reese, fiica noastră de paisprezece ani, stăteau unul lângă altul pe banca pianului, vorbind încet şi cântând un acord. Privindu-l pe Dom cu copiii era un balsam pentru suflet. Să adun acum un întreg tezaur de amintiri noi cu propria mea familie era cea mai bună cale de a-mi onora tatăl.

Dom a improvizat ceva şi şi-a ciocnit complice umărul de al lui Reese. Mi-am apăsat buzele cu degetele. Hormonii adolescenţei erau puternici. Mi-am amintit de neliniştea şi tristeţea de când aveam paisprezece ani şi am rugat zeii pubertăţii să fie blânzi cu fata noastră. Până una-alta, se descurca foarte bine.

– Ştiu, tată, a suspinat dramatic Reese. Consimţământ. Consecinţe. Contracepţie. Dumnezeule! Datorită ţie şi mamei sunt deja o enciclopedie ambulantă de sex.

– E important, i-a zis el, şi totul depinde de tine.

– Am paisprezece ani. Băieţii de vârsta mea sunt grosolani.

Avea dreptate. Băieţii de paisprezece ani erau grosolani.

— Eu și mama ta vrem să fii pregătită. Tot ce se întâmplă cu corpul tău ar trebui să fie decizia ta.

— Oh, Doamne. Taaaată! Am mai mult respect pentru corpul meu decât restul fetelor din clasa mea la un loc, l-a asigurat. Am putea, te rog, să vorbim la propriu despre nimic?

Respectă-ți corpul și pe al celorlalți. Copiilor noștri nu li se cerea să îmbrățișeze pe nimeni dacă nu voiau. Lui Jack și fratelui său Jace li se ținuse teoria cu „tot ce nu e un da entuziast înseamnă nu", începând de la simpla ținere de mână. Fetele noastre, ei bine, tocmai erau la capătul unui an întreg de educație despre autonomia corpului.

Știau vag despre Paul Russo. Că au avut un bunic undeva acolo, care nu făcea parte din viața lor. Și nu numai pentru că era la închisoare. Copiii noștri au înțeles că nu sângele face o familie.

— Cum se descurcă prietena ta Chloe cu divorțul? a întrebat Dom, schimbând subiectul.

— E bine, a răspuns Reese, trecând de la ritmul clasic la muzică pop.

Dom a urmat-o.

Soțul meu lua meseria de părinte foarte în serios. Îi cunoștea pe prietenii copiilor noștri, pe părinții lor, știa cine petrecea o noapte în a cui casă. Știa care copil nu suferea zmeura (Maya, micuța ciudată) și cine avea nevoie să fie lăsat în pace când era supărat (eu și Reese).

M-am întors în bucătărie să văd ce se întâmplă cu fursecurile. Cele cu scorțișoară și caramel erau preferatele lui Dom, iar Sascha îmi dăduse rețeta ei. Diseară aveam casa plină. Întotdeauna era așa de ziua lui Dom. Era o tradiție.

La fel era și noua rochie neagră pe care am găsit-o ascunsă în dulapul meu.

Era Valentino și se mula pe corp. Abia așteptam s-o îmbrac și știam că Dom nu mai avea răbdare să mi-o scoată.

— Mamă! Pot să iau un fursec?

Maya, cea de nouă ani, a dat buzna din curtea din spate, cu obrajii înroşiţi de frigul de martie.

— De unde ai ştiut că sunt gata fursecurile? am tachinat-o, trecându-mi degetele prin buclele ei încurcate.

— Brownie a venit afară mestecând de zor.

— Şmecher câine! am exclamat, observând că lipseşte ceva chiar de la marginea tăvii.

— Dacă Brownie a luat deja, atunci şi eu ar trebui să primesc unul, a insistat copila.

— Mamă! Sunt gata fursecurile?

A venit şi Jack, cu Jace pe urmele lui.

Amândoi aveau câte un skateboard sub braţ. La cincisprezece ani, Jack trecuse de momentele în care-şi arăta spontan afecţiunea faţă de părinţi. Aşadar, când a venit şi şi-a sprijinit capul de umărul meu, am decis cu înţelepciune să nu ţip la el din cauza petelor de iarbă şi a găurilor din genunchii blugilor noi.

Şi copiii mei adunau amintiri, şi asta însemna uneori căzături şi lucruri noi distruse.

De asta mutaserăm în birou canapeaua albă de opt mii de dolari pe care Dalessandra şi Simone mi-o dăruiseră de ziua mea. Puteam să ţinem în casă lucruri drăguţe, atâta doar că nu în aceeaşi încăpere unde intrau copiii şi câinii.

— A zis cineva fursecuri? a întrebat Reese, vânturându-se prin bucătărie.

Am deschis frigiderul şi i-am dat un suc făcut de bunica ei.

Mi-a răspuns cu un zâmbet larg şi m-a pupat brusc pe obraz.

Copiii şi câinii s-au adunat în jurul insulei din bucătărie, servindu-se cu fursecuri direct din tavă, ciorovăindu-se amical. Lipsea un singur lucru. Am înşfăcat un fursec şi am ieşit din bucătărie.

L-am găsit pe Dom în biroul nostru. Era în pantaloni de trening şi un tricou care-i evidenţia nedrept de perfecta siluetă. Părul lui începuse să devină argintiu şi arăta straşnic

la cincizeci și cinci de ani. Eu eram obsedată de ridurile tot mai adânci din jurul ochilor.

— La mulți ani, Făt-Frumos, am zis, trăgând ușile culisante în urma mea și îndreptându-mă spre biroul lui.

— Ai ceva pentru mine? m-a întrebat machiavelic.

Am scos fursecul de la spate și a început să râdă.

— Ce e atât de amuzant?

A dat din cap și m-a tras între picioarele lui.

— Nimic.

— Vrei sau nu fursecul?

— Te vreau pe tine, a zis el, ridicându-se pe scaun și țintuindu-mă între birou și o foarte nepotrivită erecție ce încerca să evadeze din pantalonii lui.

— Spune-mi că ai încuiat ușa, a zis, cuibărindu-se lângă gâtul meu.

— Domnule director editorial! Aici? Acum? am întrebat abia respirând de jenă. Ce zici s-o facem mai târziu?

— Mai târziu e târziu, a răspuns, strecurându-și o mână pe sub marginea puloverului meu. Copiii sunt distrași de fursecuri.

— Asta înseamnă vreo patru minute de liniște, înainte să înceapă să se ia la bătaie, i-am amintit, cutremurându-mă când degetele lui s-au strecurat pe sub cupa sutienului ca să-mi prindă sfârcul deja întărit.

— Atunci ar trebui să ne mișcăm repede.

— Repede e bine, am icnit, trăgându-i pantalonii și prinzându-l cu entuziasm de penis.

— Pe podea sau pe birou? a gemut el, ridicându-mi puloverul și scoțându-mi sutienul.

— Pe birou?

A șuierat cuvintele, pentru că tocmai îmi prinsese un sfârc cu buzele.

— Taci! mi-a ordonat, mușcându-l.

— Asta-i bună! Faci pe șeful! am șoptit.

A gemut și m-a întors în așa fel încât să mă aplec pe birou. Mi-a tras colanții în jos și mi-a depărtat picioarele. Mâinile care mi-au cuprins însă șoldurile și coapsele erau însă blânde și iubitoare.

— Ține-te, mi-a zis răgușit.

Ascultătoare, m-am prins cu degetele de marginea opusă a biroului.

Pulsațiile dintre coapse mi-au devenit mai dese când am simțit că Dom își trece penisul pe sub despicătura feselor mele.

Am scos un geamăt disperat de dorință.

M-a plesnit peste fund.

— Nu ți-am zis să rămâi tăcută?

De fiecare dată, totul era seducție, o adevărată lecție de maestru în materie de oferit și primit plăcere. Nu conta unde eram sau cât timp aveam la dispoziție, era întotdeauna, întotdeauna perfect.

A lătrat un câine. Un copil a strigat „te spun mamei"!

Dar eram extrem de încrezătoare în capacitatea lor de a-și rezolva singuri disputa.

În plus, Dominic Russo își strecurase în mine penisul cu încă un centimetru și-mi spunea de zor cât de tare mă iubește.

MULȚUMIRI

Fără următorii oameni (și lucruri), n-aș fi fost în stare să-ți ofer divertisment de calitate. Aplauze pentru:

— Jessica Snyder, Amanda Eden și Dawn Harer, pentru privirea ageră de redactor.

— Cei din grupul Binge Readers Anonymous, pentru că au refuzat să accepte orice alt titlu în afară de „Morocănosul morocănoșilor".

— Prăjiturelele cu gem Jelly Krimpets.

— Toți membrii Echipei Lucy, pentru că mi-au ușurat viața în așa fel încât să pot continua să petrec ridicol de mult timp imaginându-mi personaje și scriindu-le povestea.

— Cititorii mei, care au vorbit despre cartea mea cu alții și s-au dovedit cea mai bună echipă de majorete din câte există.

— Sistemul de reciclare mixt pentru hârtie, sticlă, plastic și metal.

— Absolut toți cei care au făcut totul ca pământul să continue să se învârtă în timpul pandemiei de Covid. Voi sunteți adevărații eroi și vă aplaud.

— Domnului Lucy, pentru că a fost propriul meu erou morocănos, obsedat să-mi poarte de grijă. Te iubesc atât de mult.

NOTA AUTOAREI PENTRU CITITOR

Dragă cititorule,

Această carte a avut două puncte de plecare – curiozitatea mea despre cum ar arăta o poveste de dragoste la birou acum, după ce mișcarea #metoo i-a făcut pe toți să discute despre consimțământ și poziții de putere, și obsesia mea pentru *Diavolul se îmbracă de la Prada*. (În treacăt fie zis: Nu mă stârni să-ți spun cât de supărată am fost pe prietenii lui Andy, care au înhățat cu toții cadourile ei elegante, apoi au compătimit-o fără rușine pentru cât de mult muncește.)

Dincolo de asta, ADOR un erou morocănos care încearcă să se comporte așa cum trebuie și o eroină luminoasă care e convinsă că n-are nevoie de niciun fel de ajutor. Și *mai ales* mă încântă episoadele în care arată că nu se plac reciproc. M-am distrat AȘA DE BINE cu toată povestea lor care înaintează la foc mic și toate confruntările lor răutăcioase.

Sper că i-ai îndrăgit pe Dominic și pe Ally (și pe Brownie) la fel de mult cum i-am îndrăgit eu. Dacă da, te rog să lași o recenzie nemaipomenită despre geniul meu literar pe Amazon sau pe BookBub.

Nu vrei să pierzi următoarea carte? Înscrie-te la newsletterul rareori plicticos și întotdeauna distractiv de pe site-ul meu.

Mulțumesc pentru lectură! Cred că ești minunat!

Pupici,
Lucy Score

DESPRE AUTOARE

Lucy Score este jurnalistă la *Wall Street Journal* și nr. 1 în topul bestsellerurilor de pe Amazon. A crescut într-o familie de intelectuali care insista că masa de luat cina era pentru citit. Și-a luat diploma de licență în jurnalism. Scrie cu normă întreagă din casa din Pennsylvania pe care ea și domnul Lucy o împart cu nesuferita lor pisică Cleo. Când nu petrece ore în șir creând eroi care frâng inimi și eroine puternice, Lucy poate fi găsită pe canapea, în bucătărie sau la sală. Speră ca într-o zi să scrie de pe o ambarcațiune, dintr-un apartament pe malul oceanului sau de pe o insulă tropicală cu un Wi Fi pe care să se poată baza.

Înscrie-te la newsletterul ei și rămâi la curent cu cele mai noi cărți ale lui Lucy.

Urmărește-o pe:

Website: Lucyscore.com

Facebook: lucyscorewrites

Instagram: scorelucy

Twitter: LucyScore1

Blog: lucyscore.com/blog

Grupul cititorilor: Lucy Score's Binge Readers Anonymous

18+ MIDNIGHT BOOKS

„Scopul unei relații nu este să-ți ascunzi rănile și defectele. Este tocmai să le arăți altcuiva și să-l lași să te iubească indiferent de ele."

Dominic

A fost concediată din cauza mea. Știu. Avusesem o zi proastă și m-am răzbunat pe chelnerița din pizzerie. Însă Ally Morales nu e vreo inocentă. A dovedit asta în prima ei zi de lucru la noul ei job, după ce mama a angajat-o să lucreze la compania noastră.

Bine, e adevărat că personalitatea ei colorată, enervantă și incredibil de atrăgătoare înveselește birourile revistei care în ultimul an a devenit pentru mine o adevărată închisoare. Poate că îmi place că se ceartă cu mine în fața echipei editoriale. Și poate că fanteziile mele de după program sunt într-adevăr bântuite de ochii ei căprui și de limba ei ascuțită.

Dar asta nu înseamnă că eu voi fi următorul bărbat din familia Russo care va profita de poziția lui. Nu vreau să mă transform în tatăl meu. Ea se spetește muncind, agățându-se de mai multe slujbe fără viitor dintr-un motiv pe care nu vrea să mi-l împărtășească. Dar o să rezolv eu totul.

Nu-mi pasă de ea. E doar un puzzle pe care vreau să îl înțeleg. Iar dacă reușesc s-o conving să-și dea demisia, voi putea să descopăr ce se ascunde în spatele zidurilor pe care le-a ridicat în jurul ei. Apoi voi putea să încerc să restabilesc reputația familiei mele și să uit de bruneta asta focoasă.

Ally

Ha! Vezi să nu, Morocănosule McMorocănos!

18+ MIDNIGHT BOOKS

ISBN 978-630-6546-07-7

9 786306 546077